

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

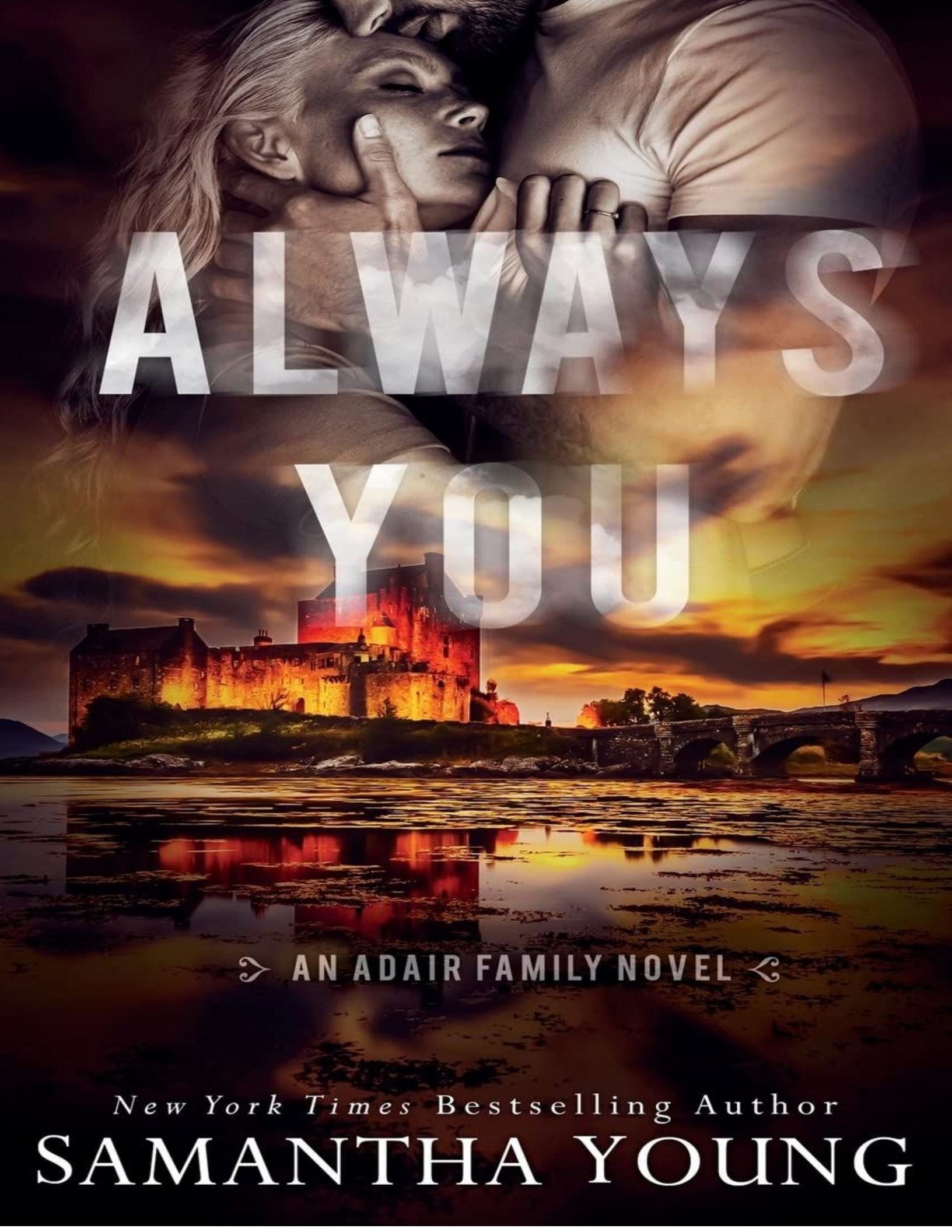
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

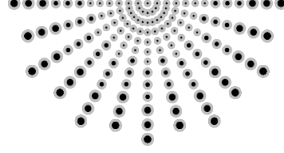
The background of the book cover features a romantic couple in a close embrace at the top. Below them, a large, ancient stone castle is illuminated with a warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The castle is situated on a rocky outcrop, and a stone bridge with multiple arches spans a body of water in the foreground. The scene is reflected in the calm water, creating a symmetrical effect. The overall color palette is dominated by warm tones of orange, yellow, and brown, with a dark, moody sky.

ALWAYS YOU

➤ AN ADAIR FAMILY NOVEL ➤

New York Times Bestselling Author
SAMANTHA YOUNG

HER ZAMAN SEN
BİR ADAIR AİLESİ ROMANI

SAMANTHA YOUNG

Daima Sen

Bir Adair Ailesi Romanı

Samantha Young tarafından

Telif Hakkı © 2022 Samantha Young

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki yazarının önceden yazılı izni alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu çalışma Copyright House tarafından tescil edilmiş ve korunmaktadır.

Kapak Tasarımı @ By Hang Le

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan Samantha Young

Önsöz

1. Arro
2. Arro
3. Mac
4. Arro
5. Mac
6. Arro
7. Mac
8. Arro
9. Mac
10. Arro
11. Arro
12. Mac
13. Arro
14. Arro
15. Arro
16. Mac
17. Mac
18. Mac
19. Mac
20. Arro
21. Arro
22. Mac
23. Arro
24. Mac
25. Arro
26. Mac
27. Mac
28. Arro
29. Mac
30. Arro
31. Arro
32. Mac
33. Mac
34. Arro
35. Mac

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

AYRICA SAMANTHA YOUNG TARAFINDAN

Samantha Young'ın Diğer Çağdaş Yetişkin Romanları

Çalmaya Devam Et

Toz Dans Ederken

Siyah Karışık Kalp

Hold On: Derinlere Doğru Bir

Oyun Romanı

Sıgılıkların Dışındaki

Kahraman

Kötü Adam: Bir Kahraman

Romanı Bir Gün: Bir

Sevgililer Günü Romanı

Savaş ya da Kaç

Much Ado About You

Dublin Caddesi Serisi:

Dublin Caddesinde

Londra Yolundan

Aşağı Jamaica Lane

India Place'den

Düşmeden Önce

Echoes of Scotland Street

Moonlight on Nightingale Way

Until Fountain Bridge (a novella)

Castle Hill (a novella)

Valentine (bir roman)

One King's Way (bir roman)

Hart's Boardwalk'ta (bir roman)

Hart'ın Boardwalk

Serisi: *Tek Gerçek Şey*

Her Küçük Şey Hiç

Söylemediğimiz Şeyler

En Gerçek Şey

Adair Ailesi Serisi:

Burada

Benimle Orada

Seninle

Samantha Young'dan Çağdaş Genç Yetişkin Başlıkları

Bizim İmkansız Genişliğimiz

Kırılğan Sıradan

Samantha Young Yazarının Diğer Kitapları

Ankh Üçlemesinin Savaşçıları:

Kan Kanı

Anlatacak Kanın

Geçmiş Tonları

Drip Drop Teardrop, bir novella

Kristen Callihan ile birlikte yazılan

başlıklar

Üstünlük

S. Young Tarafından Yazılan

Başlıklar Ateş ve Gölge

Korkusu

Covens Savaşı Üçlemesi:

Avlanmış

Kader

Yükselmiş

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı

Dilek ve Öfke

Gölge ve Kül Kraliçesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yıldızlar ve Sultanlar Kanunu

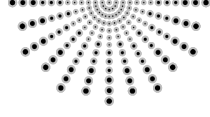
Gerçek Ölümsüzlük Serisi:

Kalplerin Savaşı

İntikam Öpücüğü

Sonsuzluk Öpücüğü (kısa
öykü) Sonsuza Kadar Bağlı

PROLOGUE

ARRO ALTI YIL DÖRT AY ÖNCE

*Ardnoch Kalesi, Sutherland İskoç
Yaylaları*

I Ailemin evinin ağzına kadar göz alıcı insanlarla, ünlü yüzlerle, ışıltılı gece elbiseleri, etekler ve smokinlerle dolu olduğunu görmek tuhaftı. Geleneksel üniformalı servis elemanları, ceketler, kravatlar, ve beyaz eldivenleriyle kalabalığın arasında dolaşıyor, kanape tepsileri ve şampanya flütleri taşıyorlardı. Büyük bir şato olan evimizde büyürken, hiç bitmeyen onarımlar her gün bizi bunaltan bir yığın haline gelmişti. Sadece birkaç odada yaşamak zorunda kalmıştık. Geri kalanlar, koridorlarla birlikte nemli, soğuk ve kasvetliydi. Kış boyunca şato buz gibiydi.

Ama en büyük ağabeyim Lachlan Adair, bir Hollywood aksiyon yıldızı olarak kazandığı büyük paraların bir kısmını aldı ve çok varlıklı birkaç arkadaşını da kendilerinininkinden almaya ikna etti ve ailemizin mülküne geri yatırım yaptılar. Buraya dönüştürmek için. Film ve televizyon endüstrisinin seçkinleri için özel bir kulüp.

Yalan söylemeyeceğim. Bir yanımdan nefret etti. Bölgedeydim ve evimize, tarihimize saygısızlık edeceklerinden endişeliydim. Yine de içten içe yapmayacaklarını biliyordum çünkü Lachlan buna izin vermezdi. Ve biliyordum ki bu kulüp olmasaydı, Ardnoch Kalesi ve Malikânesi Adair'lerin elinden sonsuza dek alınmış olacaktı. Lachlan onu satmak zorunda kalacaktı. Bu şekilde en azından ailede kalacaktı.

"Neden burada tek başına bu kadar mutsuz görünüyorsun?" En büyük ikinci kardeşim olan Thane, yanında karısı Francine olduğu halde bana doğru yürüdü.

Omuz silktim ve ona kederli bir gülümseme verdim. "Sence de tuhaf değil mi?"

Etrafına bir göz attı. "Evet, çok. Ama burası büyük bir bina, Arro. Bunun için tasarlandı." Haklı olduğunu biliyordum ve kadehimi onaylarcasına kaldırdım.

"En azından rolüne uygun görünüyorsun." Francine kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıktı. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun ve tüm bu Hollywood insanların arasına uyum sağlıyorsun. Ben balina gibi görünüyorum."

"Öyle değilsin," diye alay ettim. "Parlıyorsun ve harikası." Fran, Thane'le ikinci çocuklarına beş aylık hamileydi ve yeğenim Lewis'e teyze olmayı çok sevdiğimden, aileye yeni bir üye katılacağı için son derece heyecanlıydım.

Fran onun koyu renk buklelerini okşarken aynı zamanda bir elini yuvarlak karnında gezdirdi. "Teşekkür ederim ama hissetmiyorum."

Thane huysuzca, "Çok güzelsin," diye karşılık verdi ama ona uzanmadığını fark ettim. Ağabeyim ve karısı genellikle o kadar aleni sevgi gösterirlerdi ki, bu beni ters yöne koştururdu. Birincisi, kardeşimi dudak dudağa izlemek istemediğim için, ikincisi de hissettiğim kıskançlık yüzünden. Thane için çok mutluydum ama bazen ağabeyimin sahip olduğu gibi bir aşk istiyordum. Sorun şuydu ki, zaten birine aşık olduğumu, onun da beni sevmediğini ve ondan asla kopamayacağımdan korktuğumu düşünürsek, bunu bulma ihtimalim çok zayıftı.

Yine de Thane ve Fran arasındaki ilişkinin biraz gergin olduğunu fark etmeyecek kadar kendimi kaptırmış değildim. Ya da kardeşimin son zamanlarda herkese karşı mesafeli olduğunu. Ona bu kadar dikkatle baktığımın farkında değildim ama sanki düşüncelerimin nerede olduğunu hissetmiş gibi Fran'ın elini tuttu ve Fran rahatlamış bir şekilde onun yanında eridi.

"Brodan ve Arran nerede?" diye sordu.

Omuz silktim ve etrafta kardeşlerimizi aradım. "Buralarda bir yerdeler. Muhtemelen gece yarısı öpecek birini arıyorlardır."

"Birini mi buldun, Arro?" Fran bana sırıttı.

Evet, evet. Başımı salladım. Çünkü gelecek tüm gecelerim boyunca öpmek istediğim birini bulmuş olsam da, onun da beni öpeceği şüpheliydi.

"Mac nerede?" demişken. Onu bütün gece görmedim. Çalışmıyor, değil mi?" Fran omuz silkti. "O güvenlik şefi."

"Hayır." Thane başını salladı. "Lachlan yeni yılın tadını bizimle birlikte çıkarabilmesi için ona bu gece izin verdi. Ekibinden biri bu akşam için liderliği üstlendi."

"Peki nerede o?"

Fran homurdandı. "Muhtemelen onu yatağa atmak için yanıp tutuşan pek çok kadından saklanıyordur."

İçimden irkildim, Thane bana göz kırptı ve karısına, "Tatlım, erkekler bundan saklanmaz," dedi.

"Och, sen." Kadın onu azarlamak için döndü ama adam onu bir öpücükle yakaladı.

Onları birbirlerinin yanında normal davranırken gördüğüm için çok mutluydum ama orada durup izlemek istemedim. "Keyfini çıkarın!" Büyük salondan çıkmak için ayrılmadan önce müziğe seslendim.

Mac kesinlikle orada değildi ve dürüst olmak gerekirse, görmek istediğim tek şey

onun yüzüydü. Her zaman öyleydi.
Ve babam öldüğünden beri bu böyleydi.

Ya da belki daha uzun. Mac'i on dört yaşımdan beri tanıyordum ama o zamanlar Lachlan'la birlikte Lachlan'ın aktörlük işi için sürekli dünyayı dolaştıklarından ve Mac de ağabeyimin güvenlik ekibinin bir parçası olduğundan onunla çok az zaman geçirmiştım. Ama Mac'in ben on sekiz yaşımdayken bizimle geçirdiği Noel'i çok net hatırlıyorum. Aberdeen Üniversitesi'ndeki ilk sömestrime yeni başlamıştım ve ailemle birlikte evde olduğum için mutluydum. O tatilin iki haftası boyunca Mac ve Lachlan da Ardnach'ta kalmışlardı ve ben ağabeyimin en yakın arkadaşı olarak gördüğü bu yaşlı adama aşık olmuştum. Mac o zamanlar otuz bir yaşımdaydı ve kardeşinin genç kız kardeşiyle kesinlikle ilgilenmiyordu. O zamanlar bu beni rahatsız etmiyordu. Sadece aşık olmayı seviyordum çünkü kelebeklerden ve aşırı farkındalıktan, ayılmaktan ve hayal kurmaktan hoşlanıyordum. Eğlenceliydi!

Ancak aşk eğlenceli değildi.

Aşk acıttırdı.

Ve her nasılsa, bu aşk geliştikten neredeyse sekiz yıl sonra, Lachlan ve Mac malikaneyi yeniden inşa etmek için eve döndükten sonra, Mackennon Galbraith'e aşık olmuştum. Beni hâlâ Lachlan'ın küçük kız kardeşi olarak gördüğünden emindim.

Bu yüzden bu geceki görünüşüm için her şeyi yapmıştım. Lachlan başka bir yerde sahip olduğumuz araziye sattığında ondan kalan mirasın birazını kullanmış ve kendime aptalca pahalı bir elbise almıştım ama bu beni seksi hissettirmişti. Orman mühendisi olarak çalıştığım için sürekli kot pantolon ya da yürüyüş pantolonu ve rahat süveterler ya da tişörtlerle Highlands'de dolaşıyordum. Bir kez olsun vücudumu sergilemek istedim.

Lachlan'ın misafirleri için sosyalleşebilecekleri alanlara dönüştürdüğü kabul odalarında ilerledim ve Mac'i ararken ellerimi elbisemde gezdirdim.

Lachlan beni daha önce gördüğünde biraz sinirlenmiş görünüyordu ama neyse ki çenesini kapalı tutmuştu. Her ne kadar beni küçük bir kız olarak tutmak istese de, ben küçük bir kız değildim. Ben bir kadındım. Yirmi beş yaşında, neredeyse yirmi altı yaşında ve kendi kararlarımı verebilecek kapasitedeydim. Kendimi biraz çıplak hissetmeme neden olan uzun bir elbise giymek de buna dahildi. İpekti, vücuda oturuyordu ve gözlerime uyan soluk buz mavisiydi. Eğer dantellerle süslenmiş olsaydı, gecelik bile olabilirdi.

Saçımı açık bıraktım ve stilistimden sarıyı platine kadar açmasını istedim. Bu etki gözlerimi daha mavi yaptı ve saçımı o kadar çok sevdim ki kabarık bir modelden vazgeçip dalgalarla şekillendirmeye karar verdim.

Partinin ilk bir saati içinde iki Hollywood aktörü benimle flört etmişti.

Kendime olan güvenimi pekiştirmek için bu tür bir ilgiye nadiren ihtiyaç duyardım ama Mac daha önce istediğim hiçbir erkeğe benzemiyordu. Öncelikle, şimdiye kadar hiç aşık olmamıştım.

Mac ciddi bir ilişki kuracak tipte bir adam olmasa da, tesadüfen çıktığı kadınları görmüştüm. Değişik zevkleri olan bir adamdı, bu yüzden benden etkilenme ihtimali kesinlikle vardı. Çoğunlukla yetiştirilme tarzım nedeniyle hiçbir zaman özgüven eksikliği ya da öz imaj sorunu yaşamadım.

Başkalarının ne düşündüğü kimin umurundaydı ki? Herhangi bir şey hakkında! Herkesin işinizi bildiği bir köyde büyümüşüm ve hayatta kalmanın tek yolu umursamamaktı.

Bu gece benim için sütyensiz bir geceydi ve hiç umurumda değildi. Elbisenin ince spagetti askıları vardı ve

İpek kumaşı o kadar inceydi ki sütyen giyemedim.

Tamam. Yani bu bilinçli bir seçimdi. Mac'in fark edip etmeyeceğini görmek istedim. Beni dava et. Ancak onu bulamazsam fark etmesi zordu.

Birdenbire kendisini ofisine kilitleyip kilitlemediğini merak ederek yön değiştirdim, misafirlerle göz temasından kaçındım ve Sadece Personel koridorunda gözden kayboldum.

Mac'in ofis kapısı kapalıydı.

Derin bir nefes aldım, parmak eklemlerimi ona vurarak uyardım ve içeri ittim.

Kapıdan kafamı uzattığımda Mac'i küçük ofisindeki koltukta otururken buldum. Kitap raflarıyla doldurduğu odada dev gibi görünüyordu. Döndü ve muhteşem gözlerindeki melankoli karşısında kalbim eridi.

Tek kelime etmeden içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Mac?"

Bakışları vücudumda gezinerek göğüslerimin üzerinde durdu ve heyecandan karnım dönerken nefesim kesildi.

Ama kaşlarını çattı ve yere baktı. "Burada ne işin var senin? Dışarıda partinin tadını çıkarıyor olmalıydın."

"Tanımadığım bir grup insanla mı?" Ters ters baktım ve masasının kenarına oturdum. "Hayır, teşekkürler."

Asık suratla yere baktı ve göğsüm özlemle sızladı.

Mac çoğu zaman o kadar çekiciydi ki, onunla çirkin bir şekilde flört etmemek zordu. Hınzır bir gülümsemesi vardı ve her zaman söyleyecek doğru şeyi biliyor gibiydi.

Ancak son iki yıldır onu yakından tanıdıkça, düşünceli dönemler geçirdiğine tanık oldum. Lachlan bana Mac'i bu tuhaf ruh haline neyin soktuğunu söylemezdi ama ben çaresizce bilmek istiyordum. Böylece onu rahatlatabilirdim. Onu inciten her neyse onu yatıştırabilirdim. Babam kollarımda öldükten sonra onun ve Lachlan'ın beni teskin ettiği gibi.

Bu anıyı hatırlayınca gözlerim yaşardı ve gözlerimi kaçırdım. "Yılbaşı gecesinin bu kadar iç karartıcı olmasının sebebi ne?"

Hırıltılı bir homurtu bakışlarımı tekrar Mac'e çevirdi. Gözlerimiz buluştu ve nabzım çarpmaya başladı.

Tanrım, başka bir adamdan bu adamdan etkilendiğim kadar etkilenebilir miydim?

"Yeni yıl yeni başlangıçlarla ilgilidir," diye yanıtladı Mac, derin sesi içimi ürpertecek şekilde gürleyerek.

Hayır. Başka bir erkekten Mackennon Galbraith'ten etkilendiğim kadar etkilenebileceğimi hiç sanmıyordum. Sanki onunla ilgili her şey erojen bölgelerime doğrudan bir hat oluşturuyordu.

"Ve yeni başlangıçlar bize geçmişi ve neleri geride bırakmaya çalıştığımızı hatırlatmaktan başka bir işe yaramaz."

Yavaşça nefes verdim ve kendimi sormaya zorladım, "Peki geçmişin hangi kısmından kurtulmaya çalışıyorsun, Mac?"

Bir kadın olmasından çok korktum, ne kadar bencilce olsa da.

Cevap vermedi. Bunun yerine sandalyesinden kalktı ve bakışlarını onu takip etti. Mac iri bir adamdı, 1.80 boyunda, geniş omuzlu, beli süper kahramanların çabaladığı o mükemmel V şeklinde sivrilen biriydi. Dar bir tişörtün içinde pazularını ilk kez fark ettiğimde, sadece görmek bile beni jöleye çevirmişti. Umarım son derece sığ bir insan değilimdir.

Kendimi hiçbir zaman fiziğe önem veren bir kadın olarak görmemiştim -eski erkek arkadaşlarımın hepsi farklı şekil ve boyutlardaydı- ama Mac'in gücü beni kesinlikle etkilemişti. Bu güç, onun son derece sağlam yapısıyla birleşmişti. Güzel çocuk yakışıklılığından çok uzaktı; bu kadar erkeksi olması neredeyse gülünçtü. Kalın kaşlarından, ince burnuna ve sürekli tıraşsız yanaklarının bile gizleyemediği çenesinin belirgin çizgisine kadar.

Sözlükte *erkeksi* kelimesinin anlamına baktığınızda, Mac Galbraith'in lanet olası resmi hemen yanında duruyordu. Her ne kadar evrim geçirdiğime inanmak istesem de, Mac'in fizikselliği içimde inkâr edemeyeceğim ilkel bir şeye hitap ediyordu.

Ve belki de son iki yıldır en harika ve şefkatli arkadaş olmasaydı, güçlü kanlı adama olan fiziksel çekiciliğimi aşabilirdim.

Mac kısa mesafeyi geçip karşı duvardaki büfeye giderken bana sırtını döndü. İskoç eteği kaslı baldırlarında sallanıyordu. Dudağımı ısırdım, kolay erişim ve diğer şeyleri düşünmemeye çalışıyordum.

Tam bir sapık.

Adam açıkça perişan haldeydi ve ben seksi düşünmeden edemiyordum.

Büfeden bir şişe viski ve iki kristal bardak çıkarırken titreyerek odaklanmaya çalıştım. "İçki?"

İki kadeh şampanya içmiştim ve bunlar beni Mac'i arayacak kadar cesur yapmıştı. Viskinin beni ne yapacak kadar cesur yapacağını kim bilebilirdi? "Elbette."

Elinde içkiyle yaklaşırken bakışlarını üzerimden ayırmadım ve bardağı alırken, "İskoç eteğini iyi giymişsin Mac," dedim.

Öpülesi ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkür ederim." Bakışları üzerimde gezindi ve sonra hızla uzaklaştı. "Çok hoş görünüyorsun."

Burnumu kırıştırdım. "Teşekkürler." *Sanırım*. Clynelish'ten güçlendirici bir yudum aldım ve boğazımı yakarak göğsüme yayılan sıcaklığın tadını çıkardım.

"Yeni Yıl'da neden depresyondasın?" diye sordu.

Ayakta duruyordu, bu yüzden ona bakmak için başımı biraz geriye eğmek zorunda kaldım. Mac'le seks yapmanın biraz fethedilmek gibi olduğunu hayal ediyordum ve yatak odasının dışında tamamen bağımsız bir kadın olsam da, birinin seçimlerimi kontrol etmeye çalışması fikrinden rahatsız olsam da, Mac'in beni fethetmek için beni tutması fikri hoşuma gidiyordu. Ayrıca onun kollarını yatağımın çerçevesine bağlayıp ikimiz de yıldızları görene kadar ona binmeyi de hayal ediyordum.

Normalde yutacağımdan daha büyük bir yudum viski yuttum, gerçekliğe geri dönmek için sarsılmaya ihtiyacım vardı. "Arro?" Mac'in kaşları çatıldı.

Sorusunu hatırlayarak omuz silktim. "Malikâneyi bu şekilde görmek çok garip.

insanlar... hiçbirini babam değil." Stuart Adair tanınması zor bir adamdı ve doğruyu söylemek gerekirse, Lachlan çocukluğumun ilk dönemlerinde benim için daha çok bir baba figürü olmuştu. Ama babamın beni sevdiğini biliyordum ve Aberdeen Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Ardnoch'a döndüğümde beri daha da yakınlaşmıştık.

Kalp krizinden öleli neredeyse iki yıl olmuştu. Ben üniversitedeyken sahiplendiği büyük bir İskoç geyik tazısı olan köpeği Bram ile sahilde yürüyorduk.

Ona yardım
edemedim. Onu
kurtaramadım.

Güçsüzlük ...

Bir yudum viski daha içtim ve hatırladığım için gözyaşlarımı tutamadım. Suçluluktan.

"Hey." Mac uzanıp çenemi kaldırdı ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorladı. Yüz ifadesi şefkat doluydu. "Suçluluk duygunu bir kenara bırakmalısın, Arro."

"Akıl mı okuyorsun, Mackennon?"

Beni serbest bıraktı, tam adı ofiste yankılanırken burun delikleri açıldı. Kimse ona Mackennon demiyordu ve benim dudaklarımdan dökülürken garip bir şekilde samimi geliyordu.

Ben beğendim.

Ben onun sürekli değişen gözlerine bakarken Mac bir an yüzümü inceledi. Renkleri teknik olarak elaydı, ama ışıkla birlikte dramatik bir şekilde değişiyorlardı. Ofisinin sade aydınlatması altında koyu mavi-gri görünüyorlardı. "Hayır. Ben sadece suçluluğu gördüğümde tanırım. Sanırım bu gece iki suçlu insanız."

"Kendini suçlu hissetmeni gerektirecek ne var?"

Derin bir iç çekti. "Sana söylersem hakkımda daha az düşünürsün ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Koluna dokunmak için uzandım. "Senin hakkında asla kötü düşünmem."

Dönüp aynı anda viskisini yudumlamadan önce çenesindeki kaslar seğirdi. Bir tane daha doldurmak için odayı geçerken onu dikkatle izledim. Ruh hali çok değişken, çok öngörülemezdi. Bu ona göre değildi ve bundan hoşlanmadığıma emindim.

"Mackennon, lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Omzunun üzerinden bana tehlikeli bir bakış attı. "Neden bana Mackennon diyorsun?"

"Çünkü güzel bir isim ve söylemekten zevk alıyorum."

Bir yanıt bekledim ama alamadım. Onun yerine kendine bir içki daha doldurdu ve büfeye yaslandı. Sanki kasıtlı olarak aramıza mesafe koyuyordu.

"Dışarı çıkıp partiye katılmalısın, Arro."

Masadan kaydım ama ona doğru bir hareket yapmadım. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz." "Bir kızım var," diye ağzından kaçırdı.

Şok içinde donup kaldım.

Mac mutsuzca sırttı. "Oh, evet, bunu beklemiyordun."

"Ne?" Bir adım daha yaklaşıarak homurdandım. "Yani... ne zaman? Ne? Nasıl?" *Bu yeni miydi?*

I

Bir kadının hayatına girip onu benden alacağı düşüncesiyle paniğe kapıldı. Bencilce ama gerçek!

"On beş yaşındayken bir kızı hamile bıraktım."

Aman Tanrım.

"Amcamla çalışmak için Amerika'ya taşınalı çok olmamıştı."

Büyükannesinin onu tamirci olarak çalışması için Boston'daki amcasının yanına gönderdiğini ve yeterince büyüdüğünde Boston Polis Departmanına katıldığını ve oradan da güvenlik alanında çalışmaya başladığını biliyordum.

Ama bir kız... "Mac?"

"Adı Robyn. Yirmi üç yaşında."

Vay canına... Mac sadece otuz sekiz yaşındaydı ama hâlâ otuzlu yaşlarının başındaymış gibi görünüyordu ve yirmi üç yaşında bir kızı mı vardı? "Benim bundan nasıl haberim olmaz?"

"On dört yaşından beri onunla bir ilişkim olmadı. Annesi bunu zorlaştırdı." Mac elini yüzünde gezdirdi. "Ve ben yeterince mücadele etmedim. Bütün mektuplarım, hediyelerim bana geri döndü. Şimdi yetişkin bir kadın, bir polis memuru." Umutsuzca omuz silkti. "Babası onun üvey babası. Ben sadece sperm donörüyüm." Viskisinin geri kalanını geri attı. "Tıpkı annemin beni terk ettiği gibi onu da terk eden bir pislik." Gözlerinde parlayan yaşlar beni şok etti. "Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor ve dürüst olmak gerekirse, onu sevmeyi hak etmiyorum. Onun bunu bilmesini hak etmiyorum."

"Oh, Mac." Odayı geçip yanına gittim, bardağımı arkasındaki masaya bıraktım ve ona sarıldım.

Başını boynuma gömdü ve kolları etrafımda sıkılaştı. Duygularıyla titrediğini hissettiğimde gözyaşları boğazımı düğümledi.

Hiçbir fikrim yoktu.

Onu sıkıca kavradım ve elimden geldiğince sıkı tuttum.

Sonunda gevşedi, bana karşı rahatladı ve başını boynumdan kaldırıp bakışlarımla buluştu. Gözlerindeki azabın kenarları yumuşamıştı. Avuçlarımı göğsüne bastırdım, kalbinin dokunuşuma karşı hızla attığını hissettim. Onun bir erkek olduğunun, sıcaklığının, gücünün, kokusunun o kadar farkındaydım ki... Çok uygunsuz görüldüğü için farkındalığımı uzaklaştırmaya çalıştım ama her santimim onun yakınlığıyla karıncalandı ve uğuldadı.

"Ben iyi bir babaydım," diye itiraf etti. "O küçükken. Annesi Stacey ve ben, Robbie daha ufacık bir şeyken ayrıldık ama ben hep onun yanındaydım. Stacey dengesizdi ve her şey bir savaş gibiydi. Onun hayatında olmak çok zordu ama Robyn'i kendi hayatımda tutmak için yapmam gerekeni yaptım. Ta ki Stacey Seth'le evlenene kadar. Her şey yeniden yoluna girdi. Hepimiz iyi geçiniyorduk. Seth polis departmanından arkadaşım. Ben olmadığım zamanlarda Robyn'in hayatında olan kişinin o olması hoşuma gidiyordu. Ve beni asla resmin dışına itmeye çalışmadı.

"Ama güvenlik işini kabul ettiğimde, bu daha fazla uzakta olmak anlamına geliyordu ve her şey değişti. Stacey yine iğneleyici ve tartışmacıydı. Sonra Lachlan bana onunla birlikte çalışmamı teklif ettiğinde, ki bu

velayeti paylaşmayı bile düşünmedi. Robyn'in okul tatillerinde benimle Kaliforniya'da olmasını istiyordum. Programımıza ara verdiğimde Boston'a gelmek istiyordum. Ama Stacey ya hep ya hiç dedi.

"Ve ben işi isteyen bencil bir piçtim. İyi para veriyordu. Robyn'e başka türlü asla sahip olamayacağı şeyler verebilirdim. Ama sadece onun için almadım. Kendim için aldım. Ve kabul ettim çünkü gururum Stacey'nin hayatımı bana dikte edemeyeceğini söylüyordu. Gururumu çocuğuma tercih ettim ve kimse bana aksini söyleyemez."

"Onu kaybetmek anlamına geleceğini bilseydiniz, gururunuz olan işi seçer miydiniz?"

"Asla," diye sertçe cevap verdi, sanki ona inanmam için bana yalvarıyordu. "Asla, Arro. Robyn benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti. Her yıl mektuplar ve hediyeler gönderiyorum ama hep geri dönüyorlar. Ben... Yaptığım şeyi geri alamam." *Beni* yatıştırırcasına ellerini çıplak kollarımda gezdirdi. Okşadığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Lachlan'ı kardeşim gibi seviyorum ve Ardnach'u da seviyorum. Bunu hiçbir şeye değişmem... ama ona. Onun için, beni mutlu eden her şeyi onun hayatıma geri dönmesiyle değiştirirdim. Keşke bu işi hiç kabul etmeseydim."

Onun için gözlerim doldu. İçinde bu kadar acı ve pişmanlıkla dolaştığını bilmiyordum.

"Mackennon," diye fısıldadım, yüzüne uzandım, bakışlarımız birbirine değerken kirli sakalının karıncalanması avucumu tırmaladı. "Bunu geri alamazsın. Sadece ilerleyebilirsin. Keşke zamanı senin için geri alabilseydim ama işler öyle yürümüyor. Şu an bulunduğumuz yer burası. Ama bu burada sıkışıp kaldığımız anlamına gelmiyor." Bilinçsizce ona doğru bastırdım ve elleri kalçalarımın düştü. "Geleceği değiştirebilirsin."

"Onunla bir geleceği hak etmiyorum."

Bunu gerçekten kastettiğini, kendini bu kadar az düşündüğünü fark etmek canımı acıttı. "Sen iyi bir adamsın," dedim, sesim duygusallıktan boğuklaşmıştı. "İnsanların en iyisi."

Başını salladı ama ben yüzünü ellerimin arasına aldım.

"*Ben* karar veririm. Ve senin harika olduğuna karar verdim. Ve biliyorum ki bu son iki yılı sensiz atlatamazdım. Keşke sen de kendini benim seni gördüğüm gibi görebilseydin."

Mac kalçalarımı sıktı, yüz ifadesi kararıyordu. "Arro..."

Sonra beni bir çılgınlık sardı. Başını kendime doğru çektim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Dudaklarındaki viskinin tadını aldığımda heyecan beni titretti. Homurdandı, dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ben de bundan faydalanarak dilimi onunkine değdirdim.

İniltisi içimde titreşti ve o da beni öptü.

Bir anda alev almıştım, beynim şehvetten ve ona duyduğum ihtiyaçtan başka bir şeyle dolmamıştı. Yıllardır bastırılmış özlem patlak verdi.

Öpüşmemiz vahşi ve aç bir şekildeydi; parmaklarım onun siyah saçlarına dolanıyor, kirli sakalları tenimi tırmalıyor, elleri elbisemin ipeğine dolanıyor, hassas göğüslerimi dayanılmaz bir şekilde sıkıyordu.

Evet, evet, evet.

Daha önce hiç böyle bir arzu yaşamamıştım.

Ellerini aynı anda her yerde görmek istiyordum.

Daha çok bacaklarımın arasında olmasını istiyordum. Hayır, ağzını, ağzını orada istiyordum. Bu düşünceyle inledim.

Mac ellerini omuzlarıma doladı. Ve aniden beni itti.

Tökezledim ve koltuğunun arkasına çarptım.

Tenimin her santimi kızardı, dudaklarım şişti.

Mac beni daha önce hiç görmemiş gibi bakakaldı, bakışları göğsüme düştü ve karardı. Elleri iki yanında kenetlenmiş halde arkasını döndü.

Aşağıya baktığımda, elbisemin ipeğinin altında meme uçlarımla gözle görülür şekilde sertleştiğini fark ettim. Yanaklarım kızardı ama kendimi saklamayı reddedtim.

Onun yerine Mac'in sırtına dik dik baktım. "Bana bakar mısın?"

Ellerini saçlarında gezdirirken yüzü hoşuma gitmeyen bir şeyle kararmıştı. "Siktir."

"Mac, sorun yok."

"Hiç de iyi değil." Bana ters ters bakmak için durdu. "Az önce en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini hırpaladım. Patronumun küçük kız kardeşini! Tanrım, kızımdan ancak üç yaş büyüksün."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle söyleme. Olduğundan daha kötü gösteriyorsun. Sen benden on üç yaş büyüksün Mackennon. Büyütülecek bir şey değil."

"Bu büyük bir mesele." Sesi alçaldı, ifadesi yumuşadı, neredeyse yalvarmaya başladı. "Arro...

Lachlan sahip olduğum tek aile. Ona ya da sana asla zarar veremem. Bu"-aramızda bir işaret yaptı

- "Sevgilim, bu olamaz. Asla olmayacak. Ben... aklım bu gece berbat bir yerde ve bunu

yapmamalıydım... yapmamalıydık. Seni o şekilde düşünmüyorum."

Reddedilmek içimi

parçaladı. Onun görmesini

istemedim.

Seni o şekilde düşünmüyorum.

Tamam. Artık kesin olarak biliyordum, değil mi?

Az önce arkadaşımın savunmasızlığından faydalanmış mıydım? Bu düşünce içimden geçti. Onu bu yüzden kaybetmek istemedim.

"Mac, özür dilerim. Sadece bir öpücüktü. İkimiz de çok içmiştik. Kimsenin bilmesine gerek yok ve bir daha asla... bir daha asla olmayacak. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Özür dilerim. Biz iyiyiz. İyiyiz, tamam mı?"

Gözleri kısıldı, beni inceliyordu. İfademi nötr tutmak için her şeyimi verdim. Sonunda rahatlamış görünüyordu. "Özür dileyen bir şey yok hayatım. Biz iyiyiz. Biz iyiyiz."

"Pekala"-saçımı düzeltirken metanetli bir tavır takındım-"Çanlar için oraya dönsem iyi olacak.

Sen de gelmelisin, Mac. Kaynaş. Aklını bir süreliğine Robyn'den uzaklaştır."
Acımasızca başını salladı. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Ondan ayrıldıktan sonra koridorda aniden üşüdüğümü hissettim. Sersemlemiş bir halde büyük salona geri döndüm, bu kez kalan konuklara başımı salladım. Mac'in tadı hâlâ dilimdeydi; dudaklarım hâlâ onun öpücüğüyle titriyordu. Bedenim hâlâ tatmin edilmemiş arzularla zonkluyordu.

Silkelen, Arro.

Yeni Yıl konuşmasını yaparken Lachlan'ın sesinin gürlediğini duyabiliyordum ve tam büyük salona girdiğimde merdivenlerdeki yerinden şöyle bağırdı: "Mutlu olun ve düşmanlarınız da bunu bilsin! *Slàinte Mhath!*"

Herkes kadehlerini kaldırdı ve "*Slàinte Mhath!*" diye bağırdı.

Sunucular misafirler için battaniyelerle belirirken kenarda bekledim. İnsanlar suni kürk battaniyeleri kendi etraflarına sarmaya başladılar ve aniden Lachlan karşımdaydı. "İşte buradasın." Bir battaniyeyi omuzlarıma doladı. "Çanlar çalmadan önce havai fişek zamanı."

Başımı salladım ve beni misafirlerle birlikte dışarı çıkarmasına izin verdim. "Neredeydin?"

"Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı," diye yalan söyledim. "Tüm bunlar biraz bunaltıcı."

Ağabeyim beni yanına çekti. "Biliyorum tatlım. Ama buna degecek, söz veriyorum."

Başımı salladım ve uzaktan bir gaydacı "Auld Lang Syne" çalarken onunla birlikte araba yolunda misafirlerle birlikte durdum.

Aniden, muazzam bir patlamadan saniyeler önce keskin bir ıslık sesi gökyüzünü doldurdu. Altınlar, gümüşler, maviler ve pembeler karanlıkta patladı ve konuklar tezahürat ve alkışlarla patladı.

Bir süre serginin ihtişamında kayboldum. Ama onu görmeden önce hissettim.

Başımı çevirip diğer tarafımda pozisyon alan Mac'e baktım. Bakışlarımı tuttu, pişman ve kararsızdı.

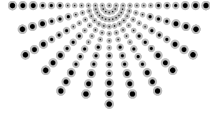
Benim için suçlu hissetmesini istemedim.

Zaten yeterince ıvır zıvır taşıyordu.

Ben de onun pişman olacağı bir şey olmazdım. Bunun yerine reddedilmeyle yaşamayı tercih ederim. Yanımdan uzanarak elimi onunkinin içine soktum. "Sonsuza dek arkadaşız," diye mırıldandım. Mac'in bakışları parladı ve teşekkür etmek için elimi sıkıttı.

Ve tekrar gökyüzüne baktım, havai fişekleri izledim, kalbim her patlamada kırılmıyormuş gibi davrandım.

ARRO

MEVCUT GÜN

*Ardnoch, Sutherland
Scottish Highlands*

F Yedi yıldır ailemin şatosunun büyük salonunun birbiri ardına etkinlikler için dönüşmesini izliyordum. Ancak daha önce hiçbir an bu kadar doğru hissettirmemişti. Aşağıya doğru yürüyordum.

Ağabeyimin düğününde nedime olarak koridora çıkmıştım. Sandalyeler şampanya altından halı döşemenin her iki tarafındaki alanı dolduruyordu. Eski moda fenerler her bir sandalye sırasını noktılıyor, yukarı ve sonra da ağabeyimin sevgiyle restore ettiği tavandan tabana vitray pencerelerle aydınlatılmış bir sahanlığa çıkan etkileyici merdivene götürüyordu. Sahanlıkta Lachlan, Thane, bakanımız ve yeğenim Lewis bekliyordu; babasının ve amcasınınikiyle uyumlu eteğiyle çok sevimli ve yakışıklıydı.

Thane'in kızı Eilidh, son kırmızı gül yapraklarını da fırlatarak merdivenlerden yukarı fırladı, seçtiği çiçekçi kız elbisesinin eteği dramatik bir şekilde zıplayarak kombinezonunu ortaya çıkardı. İsteddiği gibi. Yeğenimin heyecanı karşısında dudaklarım seğirirken, amcası ve babasına bakışını izledim ve her iki adamın da ona gönderdiği sevgi dolu bakış karşısında göğsüm ağrıdı. Sadece birkaç ay önce hem Eilidh hem de Lewis hiçbir çocuğun yaşamaması gereken karanlık bir durumla karşı karşıya kalmışlardı ve ben onları bu durumdan nasıl kurtaracağımız konusunda endişelenmiştim. Ama çocuklar dirençliydi ve sonsuz minnettarlığıma rağmen mutlu ve memnun görünüyorlardı.

Lachlan'ın müstakbel eşinin küçük kız kardeşi Regan Penhaligon baş nedime kıyafetiyle önümden geçerken ona minnettarlığımı ifade ettim. Eil ve Lew'in şu anki mutluluğunda onun çok büyük payı olduğunu biliyordum. Gümüş elbisesinin içinde parlıyordu, saçları benimkinin bakır

kırmızısı versiyonuydu ve özenle tutturulmuş buklelerle şekillendirilmişti. Regan merdivenleri kolaylıkla çıktı, bunu yapmak için elbisesini kaldırdı ve Thane'in karşısındaki pozisyonu almadan önce onunla paylaştığı için için yanan bakış beni kışkandırdı. Eilidh'in eline uzandığında, yeğenim Regan'ın yanına sokuldu ve kardeşim öyle görünüyordu ki

aşık olursa, onunla patlayabilir.

Thane'in bu halini hiç görmemiştim. Ne büyürken, ne de Fran hayattayken. Regan onu kendi yaşındayken hiç olmadığı kadar gençleştirmişti. Aralarındaki on üç yıllık yaş farkından endişelenmişlerdi ama bu onları durdurmaya yetmemişti. Tutkulu aşk hikâyelerine balıklama dalmışlardı çünkü ikisi de başka bir yol göremiyordu.

Garip bir duyguydu, kardeşim için duyduğum bu sevinç ve rahatlama karışımı, aynı zamanda onun sevgisinin benimkinin yok edilmesinde katalizör olduğunu bilmek.

Kes şunu, diye mırıldandım adımlarımı atarken. Tüm bencil, melankolik düşünceleri bir kenara ittim ve bana şefkatle gülümseyen Lachlan'a sııttım. Yanında dururken Regan'la bir gülümseme daha paylaştım. Bugün benimle ilgili değildi.

Hayatın her kesiminden gelen düğün davetlilerine baktım; birlikte büyüdüğümüz köylüler ve arkadaşlar, aktörler, şarkıcılar, sporcular, tanınmış yönetmenler, yazarlar ve Robyn'in Boston'dan arkadaşları ve ailesinin pek de tanıdık olmayan yüzleri. Ve tam ön sırada, her ikisi de düğün için aileye geri dönen kardeşlerim Brodan ve Arran vardı.

Arran gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki aramızda bir gerginlik vardı. Ama böylesine mutlu bir günde, bana en yakın yaşta olan, çocukken peşinden koştuğum kardeşimin güvende ve evde olmasından duyduğum rahatlama başka bir şey hissetmek istemiyordum. En azından şimdilik.

Gözlerimiz buluştu ve Arran bana Lachlan'inkine çok benzeyen o çocuksu gülümsemesini verdi. Sonra dikkati yanından geçen nedimeye kayınca dikkatini kaybettim.

Arkadaşımız Eredine Willows, gümüş rengi elbisesi içinde zarif bir şekilde merdivenlerden indi. O kadar çok saçı vardı ki, stilist koyu kahverengi buklelerinin sadece yarısını tutturmuştu; geri kalanı sırtından aşağı dökülüyordu. Gümüş kumaş Eredine'in altın sarısı teninde parıltıyor ve elbise onun kıvrak, zarif vücuduna uyum sağlıyordu. Bir film yıldızı ya da süper model gibi görünüyordu.

Gözlerini ondan alamayan sadece Arran değildi. Her türlü ilgiden ne kadar nefret ettiğini bildiğimden, yanımda durduğunda sessiz bir rahatlıkla ona yaklaştım. Ery'nin ardından Robyn'in Boston'dan en iyi arkadaşı Jasmine ya da tercih ettiği adıyla Jaz geldi. Jaz muhteşem görünüyordu, elbisesinin gümüş rengi sarı tenine çok yakışıyordu, saç örgüleri benimkini sıkıcı gösterecek kadar özenle yapılmıştı.

Robyn nedimelerinin elbiseleri için hepimizin vücut şekline ve rengine uyan metalik bir kumaşı ve silueti nasıl seçmişti, bilmiyordum. Belki de içindeki fotoğrafçıydı ve tıpkı kompozisyon ve ışık gibi bu tür şeyleri de doğal olarak anlıyordu.

Ve işte oradaydı.

Robyn Penhaligon, yakında Adair olacak.

Onu çoktan görmüştüm elbette. Bütün sabahı gelin odasına dönüştürülmüş bir misafir süitinde birlikte geçirdik.

Her nasılsa, kloş beyaz elbisesi içinde gördüğüm en seksi ama en şık gelindi. Dantel kenarlarla maskelenmiş derin bir yakası vardı ve birazcık transparan malzeme nedeniyle, sanki biri dantelleri

tenine ustaca boyamış gibi görünüyordu. Kolları danteldi, teni oradan buradan görünüyordu. Elbise sanki boyanmış gibi vücudunu şekillendiriyor ve sonra dışarı doğru genişliyordu

dizden itibaren narin dantel kenarları olan bir trene dönüşüyordu. Sırt kısmının cüretkâr bir şekilde alçak olduğunu, ipek düğme detayının koşu ve MMA antrenmanlarının mükemmelleştirdiği yuvarlak bir kıcı vurguladığını biliyordum.

Büyüleyiciydi.

Lachlan'a baktım ve ona doğru yürüyüp bakışlarını tutarken yüzündeki mutlak huşu karşısında gözyaşlarımı tutamadım. Bir erkek bir kadını hiç bu kadar sevmiş miydi? Göğsüm acıyla gerildi. Kimse bunu bu kadar hak etmemişti. Hayatında böyle bir sevgiye sahip olmayı. Lachlan yıllardır hepimize bakıyordu, çok uzun zamandır ve artık kendisini daha az yalnız hissettirecek bir partnere sahip olmasının zamanı gelmişti.

İsteksizce Robyn'e, onlar koridorda ilerlerken kolunu tuttuğu adama baktım. Kızını en yakın arkadaşı ve patronuna vermek üzere almaya geldiğinde ondan kaçmıştım.

Mac Galbraith.

Robyn'i ele verecek kadar yaşlı görünmesine imkân yoktu ama Robyn'in babası henüz on altı yaşındayken olmuştu. Kulağına bir şeyler mırıldanırken Robyn ona doğru eğildi ve sırtarak ona sevgiyle baktı. Mac bu anın geleceğini asla hayal edemezdi.

Ama Robyn bir yıl önce Ardnach'a geldiğinde, amacı onu görmektir. Annesinin mektuplarını ve hediyelerini geri gönderdiğini asla bilmediği Mac'in hayatındaki yokluğuyla ilgili cevaplar istiyordu. O zamanlar buraya, Mac'in aralarındaki yabancılaşma konusunda kendisini daha kötü hissetmesini sağlamak için geldiğinden endişelenmiştim. Oysa Robyn'in Mac'i ne kadar sevdiği, ona ne kadar ihtiyacı olduğu ortaya çıkmıştı.

Barışmaları pek çok nedenden ötürü kolay olmamıştı ama gerçekleşmemesi için birbirlerine çok benziyorlardı, çok bağlıydılar. Kimse Robyn'in babasıyla yeniden bağ kurarken en büyük kardeşime aşık olacağını ya da Lachlan'ın tanışmalarından sadece aylar sonra evlenme teklif edecek ve bir yıl içinde onu evlendirmek için ısrar edecek kadar ona aşık olacağını hayal edemezdi.

Ama bildiğinde, dedi Lachlan, sadece bilirsin.

Birliktelikleri Mac'e Robyn'in artık İskoçya'da daimi ikamet ediyor olması bonusunu sağladı. Ona bir daha veda etmek zorunda kalmayacaktı. Bunun onun için dünyalara bedel olduğunu biliyordum. Ona tapardı.

Bu nedenle, onunla onun arasındaki, onunla ailemin geri kalanı arasındaki aşk yüzünden, beni cehennem gibi bir gelecek bekliyordu. Aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığımız her an ondan nefret etmiyormuşum gibi davranmak. Ona kızıyordum. Keşke onu hiç görmeseydim.

Acıdan başka bir şeyin kaynağı

değildi. Ve şimdi de aşağılanma.

Ondan nefret ediyordum.

Regan ve Thane arasında 13 yıl. Mac ve

benim aramda 13 yıl.

Onlar yapabildiyse biz de yapabiliriz, değil.

mi? Safça, ben de öyle düşünmüştüm.

Ama Mac bana düşüncelerimin yanlışlığını kesin olarak göstermişti. Haftalar önce aramızda geçenlere verdiği tepki acımasızca aşağılayıcıydı ve bunun için onu asla affetmeyeceğim.

Anısı boğazımı yaktı ve ben başka tarafa bakmadan bakışlarımı yakaladı. Piç herif kederli görünme cüretini gösterdi.

Dikkatimi ondan ayırdım ve Lachlan'a odaklandım.

Robyn'i Mac'in elinden almak için duyduğu hevesi gizleyemeyişine, geleneği bozup onu kendine çekişine ve dudaklarını Robyn'in dudaklarına değdirmeden önce kısık sesle, "Çok güzelsin," diye mırıldanışına odaklandım.

En azından onun aşkı
vardı. Ve Thane'in de
vardı.

Eğer kendiminkine sahip olamasaydım, en sevdiğim insanlarınkine sahip oldukları için minnettar olabilirdim.

LACHLAN'IN DÜĞÜN planlayıcısı büyük yemek salonunu yuvarlak masalar, beyaz masa örtüleri, fener süsleri ve bolca parıldayan ışıklarla dolu bir resepsiyon salonuna dönüştürmüştü. Yemek odası kulübün resepsiyon alanlarından birine açılıyordu ama orası da dönüştürülmüştü. Geçici bir dans pisti kurmuşlardı ve daha sonrası için bir DJ olsa da, Lachlan Orkney'den gelen çağdaş bir İskoç keman grubu tutmuştu. Akşam yemeğinden sonra çalacaklardı ve konukların hızlı tempolu, enerjik folk müziğine bayılacaklarını biliyordum. Grubu daha önce bir etkinlik için tutmuştuk ve çok beğenmişlerdi.

Tüm konuklardan telefonlarını odalarında ya da evlerinde bırakmaları istenmişti ve fotoğraf çekmesine izin verilen tek kişi düğün fotoğrafçısıydı. Lachlan düğün görüntülerinin ülkedeki tüm magazin gazetelerinin ön sayfalarında yer almasını istemiyordu. Sadece üyelere özel kulübü kurmak için Hollywood'u bıraktığında, bir ayağının hep o dünyada kalacağını biliyordu ama düğününün özel kalması konusunda kararlıydı. Adair ailesi son birkaç aydır yeterince haber olmuştu.

U şeklindeki üst masanın bir koluna oturdum. Robyn'in sağında Mac; Lachlan'ın solunda Thane oturuyordu. Regan Thane'in yanına, Eilidh, Lewis ve ben de masanın diğer koluna oturduk. Çocukları kasıtlı olarak ben, Regan ve Thane'in arasına koymuştuk çünkü her şey için en çok başvurdukları dört yetiştikten üçü bizdik ve düğünler bunaltıcı olabiliyordu. Başlarına gelen onca şeyden sonra kendilerini güvende ve mutlu hissetmelerini istedik.

Mac'in yanında eski sevgilisi, Robyn'in annesi Stacey vardı. Gülümsediğinde çekici bir kadındı ama ne yazık ki günün büyük bölümünü çatık kaşlarla geçirmişti. Masanın karşı kolunda, Stacey'nin yanında Robyn'in üvey babası ve Regan'ın babası Seth Penhaligon oturuyordu. Seth'i severdim. Arkadaş canlısı, gerçekçi ve rahat biriydi.

Robyn hangi babayla evleneceğine karar vermek gibi acı verici bir ikilemden geçmişti. Seth'le uzun uzun konuştuktan sonra ona Mac'e sormasını söylemiş. Robyn bana Seth'in, Mac'in hayatının

geri kalanında babası olmasını istiyorsa ona öyle davranması gerektiğini söylediğini anlattı.

Bunun Seth Penhaligon hakkında çok şey anlattığını düşünmüştüm. Ne de olsa Robyn'i hayatının büyük bölümünde o büyüttmüştü. Ne yazık ki, İskoçya'ya geldiklerinden beri Stacey, Seth'in Robyn'i evlendirmemesinin onu kızdırdığını daha açık bir şekilde ifade edemezdi.

Kocası da dahil olmak üzere herkes onun sinirli davranışlarını görmezden gelmişti.

Seth'in yanında Eredine, Eredine'in yanında Jaz ve bize en yakın yuvarlak masada Brodan, Arran, Jaz'ın kocası Autry ve iki kızları Asia ve Jada oturuyordu.

Yemeğin çoğunu ya Regan'a çocuklarla ilgilenmesinde yardım ederek ya da Brodan'ın bana yaptığı bir şakaya gülmek için yerimde dönerek geçirdim. Bir kez bile Mac'e bakmadım.

Ses sisteminin sesi azaldı, ardından gümüş çatal bıçakların cama çarpma sesi duyuldu. Mac konuklarla ilgilenmek için yavaşça ayağa kalktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Robyn'e bakmadan önce bakışları bana kaydı. Robyn maskesiz bir hayranlıkla ona baktı ve her şeye rağmen, beni ne kadar incitmiş olursa olsun, acımın içinden mutluluk sızdı. Tüm yetişkinlik hayatı boyunca onun yüzündeki o ifadeyi arzulamıştı.

Ve bir yanımda onun adına mutlu olduğum için nefret ediyordu.

Regan'ın Eilidh'in konuşmalarını susturduğunu duyabiliyordum ama Mac'ten gözümü ayıramıyordum. Elinde bir mikrofon vardı. "Bilmeyenler için söyleyeyim, ben Robyn'in babasıyım, Mac."

Konuklardan şaşkın bir mırıltı yükseldi ve Mac eğlenerek ofladı. "Sanırım bazılarınız bilmiyordu."

Herkes güldü ve ben de kendime gülümsemeye zorlamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

"Evet, insanlar için sürpriz oluyor." Bilerek sırttan Robyn'e baktı. "Sanırım Robyn bir kişinin daha 'Bu yaşta bir kızın olacak kadar yaşlı olamazsın' diye tepki verdiğini duyarsa, artık bununla uğraşmak zorunda kalmamak için beni vurdurabilir."

Robyn sırtırken konuklar tekrar güldü. "Bu hiç de gurur verici değil." Lachlan bir kolunu Robyn'in omuzlarına dolayarak onu kendine doğru çekerken Robyn'in bunu söylediğini duydum. Sırtarak, şakağına bir öpücük kondurmadan önce kulağına onu güldüren bir şeyler mırıldandı.

Göğsümde yine o sızı, o ağrı vardı.

"Robyn doğduğunda ben çok gençtim." Mac ona bakarken ses tonu artık daha ağırdı. "Çok gençtim. Ben de daha çocuktum. Ve düşünmeye dayanamayacağım kadar çok hata yaptım."

Kolunu sıkmak için uzanmadan önce "Baba," diye mırıldandı.

Mac ona küçük bir gülümseme verdi. "Ama benim yokluğumda, Robyn'in annesi Stacey" -elini onun omzuna koydu ve Robyn irkilmiş görünüyordu; sonra Seth'i işaret etti- "ve üvey babası Seth, sevgilerinin ve ilgilerinin bir kanıtı olan olağanüstü bir kadın yetiştirdiler."

Mac'in sözleri Stacey'nin gözlerini yaşarttı ve Seth minnettarlıkla başını sallarken onun gözle görülür bir şekilde yumuşamasını izledim.

Mac'e güven. Her zaman adil. Her

zaman naziktir. Şey... belki her

zaman değil.

Tekrar Robyn'e baktı, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Sen olağanıüstüsün Robyn. Ve diyorum ki

Bunu önyargılı bir baba olarak söylemiyorum. Gerçek bu. Sen pek çok yönden istisnai birisin; ilham verici, cesur, nazik, sadık, onurlu. Olmayı umduğum her şeyi şimdi sende görüyorum. Ve bu bir ebeveynin isteyebileceği en büyük hediyedir. Çocuklarının kendilerinden çok daha fazlası olması, daha iyi olması."

Robyn'in ağzı titriyordu ve Lachlan'ın elini sıkıldığını görebiliyordum.

Göz ucuyla Regan'ın gözyaşlarını sildiğini gördüm.

Benimkiler boğazımda yandı; düşmelerine izin vermeyi reddettim.

"Baban olarak kimsenin sana layık olmadığına inanmak benim hakkım," diye devam etti Mac, "ama ille de biri olacaksa, onun Lachlan olmasına sevindim." Dikkati kardeşime yöneldi. "Sen benim hayatımdaki en gerçek dostum oldun ve bu dünyada en çok sevdiğim insanı sana emanet ediyorum."

Lachlan ve Mac bakışlarını birbirlerine dikmiş, aralarında sessiz bir şeyler geçiyordu. Duyguları aşikârdı ve ben o lanet olası gözyaşlarımı tutmakta zorlandım.

Mac şampanya kadehine uzandı. Gözleri aniden bana, sonra da Robyn ve kardeşime kaydı. "Eğer hepimiz sizinki kadar güçlü bir aşk bulabilseydik, dünya daha iyi bir yer olurdu. Robyn ve Lachlan'a!"

"Robyn ve Lachlan'a!" Tüm düğün ekibi kadehlerini kaldırdı.

Mac'in duygu dolu konuşması karşısında gözlerini peçetelere silen konuklara baktım. Onda böyle bir şey vardı. Onu sevmenizi sağlıyordu. Sizi içine çekerti.

Acım arttı ve bunu üzerimden atmaya çalıştım ama masama geri döndüğümde gözlerim Mac'inkilere kilitlendi. Yüzümde gördüğü şey karşısında irkildi ve ben de bakışlarımı kaçırıp Regan'ın bakışlarıyla karşılaştım.

Benimle Mac'in arasına bakarken gözleri kısıldı.

Kahretsin.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve Lewis'e yeterince yiyip yemediğini sormak için eğildim, tam o sırada Thane mikrofonu alıp ayağa kalktı. Seslerin mırıltısı tekrar kesildi.

"Ben Thane Adair, Lachlan'ın kardeşlerinden biri ve sağdıciyım. Ve Mac'in konuşmasını takip etmek zorunda kalmamayı gerçekten isterdim," diye homurdandı, her zaman kendini küçümserdi.

Konuklarla birlikte güldüm, Mac'in konuşması bittiği için rahatlamıştım.

"Ağabeyim hakkında ne söyleyebilirim ki?" Robyn'e bakarken bir elini Lachlan'ın omzuna sıkıştırdı. "Sanırım sana kaçmanı söylemek için artık çok geç Robyn. Koş, koşabildiğin kadar hızlı koş."

Lachlan kardeşimize alaycı bir şekilde bakarken daha fazla kıkırdama oldu.

"Şaka yapıyorum. Lachlan harika bir koca olacak." Thane başını salladı. "Şimdi. Ama Robyn'in yirmili yaşlarında ortaya çıkmamış olması iyi bir şey çünkü... şey, reşit olmayacaktı, yani..." Konuklara abartılı bir yüz ifadesi takındı ve onlar da güldü.

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?" Lachlan Regan'ı işaret ederek sordu.

Konukların çoğu duyamadı ama ne dediğini tahmin edebildi ve daha yüksek

sesle güldü. Thane kıkırdadı ve ellerini kaldırarak başını salladı. "Yeterince makul."

Aralarındaki yaş farkıyla ilgili şaka yaptığını duymak şaşırtıcıydı. Çok uzun zaman önce bu konuda büyük bir sorun yaşamamıştı.

"Demek istediğim," diye devam etti Thane, "Lachlan yirmili yaşlarında farklı bir adamdı. Robyn'in o kadar da tahammül edilebilir bulacağından emin olmadığım biri. Gerçi doğru hatırlıyorsam, tanıştığınız ilk birkaç ay boyunca seni de pek tahammül edilebilir bulmamıştı."

Robyn başını sallayınca kalabalık *yuhladı* ve Lachlan gözlerini devirdi.

"İnsanın şüphelerini artırıyor," diye düşündü Thane, Robyn'e sırtarak baktıktan sonra mikrofona fısıldadı, "Eğer baskı altında buradaysan Robyn, sadece göz kırp." Thane abartılı bir göz kırptı. "Seni kurtaracağız."

Lachlan bir şekilde aynı anda hem sırtıyor hem de kardeşimize ters ters bakıyordu. Tüm bu gösteri beni neşeyle doldurdu.

Bu benim çocukluğumun Thane'iydi. O ve Lachlan her zaman ciddi kardeşler olmuşlardı ama aynı zamanda kuru ve çoğu zaman muzip bir mizahları vardı. Zaman içinde Thane bunu kaybetmişti. Şimdiye kadar. Regan'a kadar.

"Hayır mı?" Thane o anı uzatarak Robyn'e tekrar sordu.

Robyn başını sallayarak güldü.

"*Tamam.*" Thane ikna olmamış gibi davrandı ve konuklara onların daha çok gülmesine neden olan geniş gözlü bir bakış fırlattı. Kardeşim, gizli komedyen. Sonra sırttı ve mutlu çifte döndü. "Şaka bir yana, ikiniz için de daha mutlu olamazdım. Mac dünyada kimin Robyn'e layık olabileceğini düşünürken, ben de hiçbir kadının ağabeyimin ruhuna, sadakat duygusuna, ailesine ve yaşama olan açlığına denk olamayacağından endişeleniyordum. Sonra Robyn Galbraith Penhaligon hayatımıza girdi ve pek de uyumlu olmayan başlangıçlarına rağmen birbirlerine uygun olduklarını anladım.

"Sen bir insanın isteyebileceği en iyi kardeş oldun." Thane, Lachlan'ın omzunu kavradı ve duygusal bir gülümsemeyi paylaştılar. "Ve Robyn'i bulduğun için çok mutluyum..." Sırtışı artık hınzırcaydı. "Senin için ve benim için, çünkü Robyn getirdi..." Regan'a baktı. "Robyn hepimizin hayatına bereket getirdi ve bunun için sonsuza dek minnettarım."

Thane, Regan'la bakışmasını kesmek için kendini zorluyor gibiydi, boğazını temizleyerek şampanyasını kaldırdı. "Hayatın size sunabileceği en kötü şeylerle yüzleştiniz ve birlikte daha güçlü çıktınız, hepimiz için bir ilham kaynağı ve aşkın ne olması gerektiğine dair bir ders. Robyn ve Lachlan'a!"

Lachlan konuşmasını yapmak için ayağa kalktığı anda, kalbimin buna dayanabileceğinden emin değildim.

Lachlan mikrofona, "Aktör bunu kısa ve tatlı bir şekilde yaparak hepimizi şaşırtacak," dedi. "Öncelikle Mac ve Thane'e nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Yine de, kardeşim, karımı burada olmaya zorladığım iması olmadan da yapabildik."

Herkes güldü.

"Karım," diye mırıldandı Lachlan, Robyn'e hayranlıkla bakarak. "Kahretsin, bunu söylemek harika bir duygu."

Bunun için biraz *aww* aldı.

"Öncelikle, bugün bizimle birlikte olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." Bardağıyla tüm odayı işaret etti. "İkincisi, Robyn ve ben törende geleneksel yeminler etmek istediğimize karar verdik, ama

Düşündüğümde, tek bir şey söylemem gerekiyor. Ben kutsanmış bir adamım," diye devam etti Lachlan, Robyn'in bakışlarını tutarak. "Dünyayı dolaştım, olağanüstü anlar yaşadım, insanların sadece küçük bir yüzdesinin yapabildiği şeyleri yaptım. İyi arkadaşlarım, hayattan çok sevdiğim bir ailem var."

Kalbim sıkıştı.

"Kaybetmeyi de bilirim. Önemli kayıplar. Bu bir lütuf olarak sayılmasa da, sadece kaybın size öğretebileceği dersleri sağladı... hayatta önemli olan etrafınızdaki insanlardır. Sevdiğiniz insanlar her şeyi değerli kılan şeydir. Hayatıma girdiğinde Robyn, ayaklarımı yerden kestir. Sen *her şeysin*. Sen tanıdığım en cesur insansın ve beni her gün hayrete düşürüyorsun."

Robyn'in kendisiyle savaşmasını izlerken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Lachlan boğuk bir sesle, "Muhteşemliğin beni büyülüyor," diye itiraf etti, "ve sana söz veriyorum, Cesur Yürek- hayatımızda bunu unuttuğum tek bir gün bile geçmeyecek. Zor geçen haftalarda, bizi zorlayan günlerde bile, bu evrendeki son saniyeme kadar seni her dakika, her saat seveceğimi bil."

Gözyaşlarım artık özgürce akıyordu.

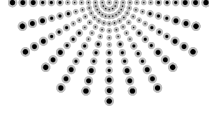
"Robyn'e, karıma. En iyi arkadaşıma." Kadehini kaldırdı.

"Robyn'e!"

Lachlan yanına oturduğunda Robyn onu o kadar uzun ve derin öptü ki sadece kalabalığın (yani Brodan ve Arran'ın) çığlıkları onları ayırabilirdi.

Onların mutluluğu üzerime çöktü, her türlü acıyı bastırdı ve kendimi yeniden kendim gibi hissettim.

ARRO

“Y Biraz daha mutlu görünüyorsun,” diye gözlemledi Arran biz yavaş bir Idlewild parçasıyla dans ederken.

"Daha mutlu mu?" Yavaş ritimle sallanırken kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Çünkü ben de tam

bu şarkı iç karartıcı."

Folk grubu, herkesi ayağa kaldıran enerjik ve coşkulu müzik setini bitirmişti. Ardından dj devraldı ve Robyn ile Lachlan'ın en sevdiği şarkılardan bir seçki çalmaya başladı.

"Konudan kaçmayı bırak."

"Ne konusu?"

"Ruh halinle ilgili konu. Eve döndüğümünden beri aramızın biraz gergin olduğunu biliyorum ama sende başka bir şeyler oluyor." Arran başını eğerek beni Lachlan'inkiyle aynı mavi tonundaki gözlerine bakmaya zorladı. Tüm kardeşlerim sarışın ve mavi gözlüydü ama Lachlan ve Thane sert, kaba saba bir yakışıklılığa sahipken, Brodan klasik bir yakışıklıydı. Arran ise Lachlan'ın daha genç, daha düzgün bir versiyonuydu.

Lachlan ve Thane, Arran'ın sürekli bizden bu kadar uzakta olma ihtiyacını anlayamasalar da ben anlamaya çalıştım. Büyürken Lachlan benim için bir baba gibiydi ve Thane de tipik bir aşırı korumacı ağabeydi. Brodan ve Arran ise hem arkadaşlarım hem de ağabeylerim olmuşlardı. Özellikle de Arran. Kendimi bildim bileli maceraların hayalini kurardı. Tek bir yerde uzun süre durmaya dayanacak gibi görünmüyordu.

Doğrusu, uzun süreli yokluğu canını yakmıştı. Ve bunun pek bir anlamı yoktu. Arran bir gezgindi ama birkaç yıl öncesine kadar ailesinin hâlâ önceliği olduğunu açıkça belirtmişti.

"Nerelerdeydin?" Durumu ona tersine çevirdim.

Eli benim elimde sıkılaştı. "Çok uzun süre uzak kaldığım için özür dilerim."

"Arran," dedim, duyulmasını istemediğim için eğilerek, "biri Lachlan'ı öldürmeye çalıştı. Bir adam yeğenini ve yeğenini bağladı ve onları Regan'ı korkutmak için kullandı. Bütün bunları anlıyor musun?"

Suçluluk duygusuyla yüzü kızardı ve "Özür dilerim" diye fısıldadı.

"Bana nedenini söyle," diye yalvardım. "Sana ihtiyacımız olduğunda neden geri

gelmedin?" İfadesinde sertleşen bir şeyler vardı. "Mac'le aranızda neler oluyor?"

Gerildim. "Bir şey olduğu yok."

Arran mutsuzca sırtıttı. "O zaman sanırım şimdiye kadar eve gelmememin iyi bir nedeni yok.

Ben sadece biraz hıyarın tekiyim."

"Buna inanmıyorum."

"O zaman inancınız yanlış." Gözlerini kaçırdı, çenesindeki kaslar tedirginliğiyle birlikte patladı.

Gözleri kısılırken eli tekrar benimkinde sıkılaştı. Arran'ın bakışlarını takip ettim, kaşlarım havaya kalktı ve Brodan'la dans eden Eredine'in üzerine düştüğünü gördüm.

Brodan, Ery'ye utangaç bir şekilde gülümsemesine neden olan şeyler mırıldanırken Ery'yi çok yakın tuttu.

Bir süredir Brodan'ın Ery'ye karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordum ama nedense bir hamle yapmamıştı. Ery o kadar içine kapanıktı ki, bir hamlenin takdir edileceğinden emin değildim. Yine de bazen onu, belki de onu da büyülediğini düşündürecek şekilde izlerken yakalıyordum.

Kaşlarımı çatarak Arran'a baktım. Eredine'i o kadar iyi tanımıyordu, onu tanıyacak kadar uzun süredir buralarda değildi. Ama onu fark etmiş olması beni şaşırtmadı. Birincisi, yumuşak dilli bir nezaket ve kuru bir zekânın çekici bir karışımıydı. Sizinle rahat edene kadar ikincisini göstermezdi. İkincisi, gençlik romantik hayatlarının tamamında (yani Arran on yaşından itibaren - o ve Brodan kız konusunda çabuk olgunlaştılar) kardeşlerim aynı kızlar için yarışmışlardı. Zevkleri endişe verici derecede benzerdi. Kızlarla olan rekabetlerini bir kenara bırakmışlardı; ancak Arran, Brodan'ın en iyi arkadaşı Monroe Sinclair ile yattığında, ondan sonra büyük bir anlaşmazlık yaşadılar.

Brodan, Arran'ın yasak olduğunu kabul ettikleri bir kızla yatarak çizgiyi aştığı için kızgın olduğunda ısrar etse de, ben her zaman daha fazlası olduğuna, belki de Monroe'nun Brodan için kabul ettiğinden daha fazla şey ifade ettiğine inandım. Her neyse, Monroe o olaydan sonra kardeşlerimi, Ardnoch'u ve ailesini geride bıraktı ve Arran ile Brodan sonunda aralarını düzelttiler. Bir daha asla aynı kadının peşinden gitmediler.

"Güzel, nazik, esprili, temkinli, tanınması zor biri. Buradaki en yakın arkadaşı benim ama ben bile onu tam olarak tanımıyorum."

Arran kaşlarını çatı, dikkati hâlâ Ery'deydi. "Ne?"

"Eredine."

Şimdi bana baktı. "Peki ya o?" "O ikinize de yasak," diye uyardım.

Arran'ın dudakları büküldü. "Sevgili kardeşim, arkadaşına karşı hiçbir niyetim yok. Bir erkek art niyetsiz bir kadına bakmaktan zevk alamaz mı?"

"Hepsi bu kadar olduğu sürece, tamam."

"Biliyor musun," dedi, şimdi abartarak beni sallıyordu, "geri döndüğümde bana iyi davranmasını beklediğim onca insan arasında bir tek sen vardın."

"Sana karşı nazik davranıyorum. Dans ediyoruz, değil mi?"

"Acıma dansı," diye alay etti, gözleri çocuksu bir şekilde parlıyordu. "Anlayabiliyorum."

"Oh, siktir git," diye mırıldandım. "Tüm hayatım boyunca kadınların kardeşlerimin üzerine düşmesine katlanmak zorunda kaldım.

ve bu gece de bir istisna değil. Birinin sana ulaşmak için ellerimizi parçalamamasına şaşırdım."

"Yakışıklılık ve hayvani cazibeyle lanetlenmiş olmamız bizim suçumuz değil."

Kusar gibi yaparak ögürdüm ve o da güldü.

Gözü arkamda bir şeye takıldı ve hoşlanmadığım bir bakış girdi. "Konuklar arasında popüler olanlar sadece Adair'in adamları değil. Mac kesinlikle ilgiden hoşlanıyor."

Etrafıma bakmayı reddederek donakaldım.

"Oh, evet, sanırım konuşması bu gece birkaç mavi fasulyeye ilham verdi." Arran'ın kafasına sadece yarı şakacı bir şaplak attım.

"Bu ne içindi?" diye küçük bir çocuk gibi sızlandı.

"Benimle böyle konuşma. Ben senin kız kardeşimim. Biraz saygı göster."

"Pfft, sanırım bu benden çok Mac'le ilgiliydi," diye homurdandı. "Sanırım gözümü yerinden çıkardın." "Sadece bir dokunuştı. Bebek gibi davranmayı bırak."

"İyi fikir, Arro." Lachlan ve Robyn dans ederek yanımıza geldiler ve Lachlan uzanıp Arran'ın ensesine benim vurduğumdan daha sert bir tokat attı. "Bu beni iki yıl boyunca senin için endişelendirdiğin içindi."

"Siktir." Arran başını ovmak için beni bıraktı. "Bu gerekli miydi?"

"Evet. Ve kendimi çok daha iyi hissediyorum. Hazırlıklı ol, Thane'e sana vurmanın ne kadar katartık olduğunu söyleyeceğim." Hınzırca sırtarak Robyn'i dans ederek uzaklaştırdı.

"Şaka mı yapıyor?" Arran temkinli bir şekilde etrafına bakındı, otuz beş yaşından çok ama çok daha genç görünüyordu.

Dudaklarımdan kahkahalar döküldü. "Yerinde olsam gecenin geri kalanında tetikte olurdum." "Evim güzel evim," diye mırıldandı.

Elimde yeni bir kadeh şampanya ile Eredine'in yanına henüz dönmüştüm ki, belli belirsiz tanıdık gelen ve bu yüzden aktör olduğundan emin olduğum bir adam yaklaştı. Elini uzatırken ikimize de başıyla selam verdi ve bana gülümsedi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Bir Adele şarkısı çaldı.

"Git." Eredine bardağımı aldı ve beni tanıdık yabancıya doğru itti.

Neden olmasın? Ben de öyle düşünmüştüm.

Amerikalıya gülümsedim ve elimi onun elinin içine koydum. Odanın içinde dolaşırken kendini tanıttı. "Ben Gray. On beş yıl kadar önce bir filmde kardeşinizle birlikte çalışmıştım ve arkadaş olduk."

Artık adını söylediğine göre kim olduğunu biliyordum. Çok tanınmış bir aktör değildi ama Lachlan'ın ondan bahsettiğini duymuştum. "Grayson Evans?"

"O benim." Beni dans pistine çekerken sırttı, elimi eline aldı ve

diğerini belime koydu. "Ve sen de Arrochar'sın. Lachlan'ı bu kadar uzun zamandır tanıyıp seninle hiç tanışmamış olmam çok garip."

"Ben film endüstrisinde değilim." Olmak da istemezdim.

"Olmalısın. Bunun için gerekli görünüşe sahipsin."

Cevabım sıkı bir gülümsemeydi, bakışlarım omzunun üzerinden geçiyordu.

"O değil... Yani, oyunculuğa bundan daha fazlasını katabileceğin açık."

Hatasını anladığımda homurdandım. "Hiç sanmıyorum. Ben orman mühendisliğine oyunculuktan daha uygunum."

"Orman mühendisi misin?" Şok olmuş bir şekilde ağzı açık kaldı.

Onun bu şaşkınlığı ne yazık ki kariyerim boyunca karşılaştığım bir durumdu. Erkek egemen bir sektörde, kereste hasat alanının topografik özelliklerinin haritalarını çıkarmaktan ve tomrukları hasat alanından güvenli bir depolama ve yükleme alanına taşımak için gereken yolların ve demiryolu ağlarının inşasını planlamaktan ve yönetmekten sorumlu kişi olarak sahada sorumlu kişi olarak çalıştım. Kamp alanlarının, yükleme rıhtımlarının, köprülerin, ekipman barınaklarının ve su sistemlerinin inşasını planlayarak ve denetleyerek tomrukların güvenli ve verimli bir şekilde çıkarılmasını sağlayan bendim. Tomrukları taşımak için kullanacağımız yöntemleri ve ekipmanları seçen ve bu işi yapacak bir grup adama emir veren de bendim. Diyelim ki kadın düşmanlığı ile kendi payıma düşen savaşları yaşadım.

"Evet," diye kısaca cevap verdim.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Doğru ifade edemedim. Öyle demek istemedim. Sadece daha önce hiç orman mühendisiyle tanışmamıştım. Gerçekten ne olduğunu bile bilmiyorum."

Hiç de bana göre olmayan bir şekilde bu konuda ters davrandığım için biraz suçlu hissederek yumuşadım ve ona işimi açıkladım.

"Vay canına. *Gerçek* bir işin var." Yumuşakça güldüm.

"Senin yok mu?"

"Diğer insanlar bunun gerçek bir iş olduğunu düşünmüyor."

"Bu gerçek bir iş," diye ona güvence verdim. "Hepinizin ne kadar sıkı çalıştığını Lachlan'dan biliyorum." Gray sırtıttı. "Bunu söylediğin için teşekkürler."

"Galbraith'in Robyn'in babası olduğuna inanamıyorum," dedi yanımdaki bir kadın ve dikkatimi dans partnerimden çekti.

İngiliz aktör Angeline Potter olduğunu gördüm. Yanındaki adamı tanıyamadım ama ikisi de Jasmine ile dans eden Mac'e bakıyordu. Bütün gece partner sıkıntısı çekmemişti ama en azından Jaz'ın yasak bölge dışında olduğunu biliyordum. Gerisi, hâlâ hissedebildiğime inanmadığım öfkeli bir kıskançlık patlamasına yol açmıştı.

"Biliyorum. İnsanların her zaman yeterince yaşlı görünmediğini söylemelerine şaşmamalı," diye gözlemledi Amerikalı ortağı.

"Onu doğurduklarında kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. On üç mü? Kırk yaşından büyük olamaz, değil mi?" "Bu Robyn'i sadece yirmi küsur yapar ve eminim o da otuz yaşındadır."

Yirmi dokuz, aslında, diye düşündüm. Gerçekten de on üç! "Ona sanki onu becermek istiyormuş gibi bakıyorsun."

"Sus." Angeline onun göğsüne vurdu. "Bu düğünde çocuklar var. Ve evet, inan bana sevgilim, bu kulüpteki erkek cinsiyetine meyilli her bekâr insan burası açıldığından beri Galbraith'e bir maymun gibi tırmanmak istiyor. Yemin ederim Lachlan onu sırf yakışıklı olduğu için işe aldı. Her zaman şovmen olan Lachlan'ımız. Robyn'in gelişiyle Lucy Wainwright'ın burada cehennemi yarattığını anladık. Gerçeği ortaya çıkarmak için kızına ihtiyaç duyması Mac'in zekası için pek bir şey ifade etmiyor."

Gri'yi aktöre yaklaştırdım. "Angeline."

Bana baktı, sıkı gülümsemesi hafifçe genişledi. "Arrochar, değil mi?"

"Mmm." Ona ters ters baktım. "Kardeşimin düğününde misafir olduğun sürece, ailemizin üyelerine herkesin duyabileceği yerlerde hakaret etmekten kaçınmanı rica edeceğim. Bu sadece iyi bir davranış, biliyorsun."

Angeline'in yüzü kızardı. "Özür dilerim. Fark etmemiştim-"

"Evet, eminim." Gray'in önünü keserek ters yöne doğru dans ettim.

Gray homurdandı, omzu eğlenerek elimin altında hareket etti ama Angeline'e olan öfkem içe döndü.

Neden Mac'i savunmuştum ki?

Bu artık benim işim değildi.

Eğer olduysa bile.

ÇOK GEÇMEDEN kendimi yeniden ben olmaya zorladım ve bu da Eredine'i ben, Lewis, Eilidh ve Jaz ile Autry'nin güzel kızları Jada ve Asia ile dans pistine çıkmaya zorlamak anlamına geliyordu. Eredine, Jada ve Asia'nın ellerini tutup bir çember oluşturarak Pharrell Williams'ın "Happy" şarkısı eşliğinde dans ederken, ben de aynısını Eilidh ve Lewis ile yaptım. Lew'i ayağa kaldırmak için biraz ikna etmek gerekti çünkü o çok ciddi bir çocuktü, bu yüzden eteği etrafında uçuşurken kıkırdamalarını duymak dünyanın en güzel sesiydi.

Yeğenlerimle birlikte güldük, nihayet gün başladığından beri iyilikten başka bir şey hissetmiyordum. "Ben de katılabilir miyim?" Regan zıplayarak yanımıza geldi ve ben de Regan'ın çemberimize girebilmesi için Eilidh'in elini bıraktım ve sonra onun elini tuttum. Eils ve Lew'in dikkatlerini Regan'a çevirişlerini, yüzlerinin aydınlanışını, hayranlıklarını dışa vuruşlarını izledim ve farkında olmadan Regan'ın elini sıktım. O da hayatlarına çok fazla sevgi getirmişti. "İyi misin?" diye

mırıldandı.

"Sadece senin için minnettarım!" Müziğin üzerine bağırdım. Regan sırttı. "Artık gerçek bir aileyiz!" "Bundan önce de öyleydik," diye onu temin ettim.

Kolunu omuzlarıma doladı ve bana sarıldı.

Çemberimiz kısa süre sonra Eredine'inkiyle birleşti ve Robyn güzel elbisesiyle Jada ve Asia'yı döndürüyordu. Kızlarla olan etkileşimi, ne zaman komik bir surat yapsa ya da onları gıdıklasa "Robbie Teyze!" diye kıkırdamaları bana onun Boston'da bir hayatı olduğunu hatırlattı. Kısmen kardeşim için feda ettiği bir hayat. Sadece bu bile onu sevdiğine ikna olmam için yeterliydi.

Çok geçmeden adamların dikkatini çektik. Önce Lachlan, Eilidh'in üzerine atladı. Amcası onu kollarına aldı. Altı yaşına yeni girmişti ve amcasının ya da babasının kucağına kolayca kaldırıldığı günlerin çok uzun sürmeyeceğini fark ettim. Bu beni hüznlendirdi. Çocukların çok hızlı büyümesini istemiyordum.

Sonra Thane geldi ve müzik eşliğinde gülünç bir şekilde sallanırken Lewis'in daha da kıkırdamasına neden oldu.

Brodan robotu yapmak için Eredine'nin yanına sokuldu ve çocuklar hemen onu taklit etti.

Arran ortaya çıktı ve kolunu Lachlan'ın omuzlarına dolayarak Eilidh'e müzikten duyamadığım bir şeyler söyledi. Eilidh kıkırdadı ve Lachlan da Arran'a sırtıttı. Bunu özlemiştim. Hepimizin her zaman birlikte olmasını özlemiştim.

Beyaz perdeye yakışır dramlarla dolu bir yılın ardından hepimiz burada, mutlu ve güvendeyiz. Taciz, cinayet ve adam kaçırma olayları yaşadık.

Bu anı hak etmiştik.

Ama Mac yanımda çemberimize katıldığında, mutluluğumu korumak inanılmaz derecede zordu. Kolu koluma değdi, bir, iki, üç kez... Uzaklaşmaya çalıştım ama bana her zamankinden daha yakın görünüyordu. Bana öyle geliyordu ki, bu anı tam da bunu yapmak için kullanıyordu. Müzik arka planda bulanıklaştı, ailemin neşeli cesaretlendirme ve eğlence çığlıkları bir vızıltıya dönüştü. Tek hissedebildiğim oydu, tek koklayabildiğim onun tıraş losyonuydu ve bir aydan kısa bir süre önceki o gecenin anısı elini boğazıma doladı.

Nefes alamıyordum.

Çemberden ayrılırken askılı sandaletlerimin içinde biraz kaydım ve dengemi sağlamak zorunda kaldım. Kalabalık dans pistini iterek koridora daldım, düşünmeye, yönümü bulmaya çalışıyordum.

Sakin ol, Arro.

Aptal topuklu ayakkabılarımdan içinde sıkışıp kaldığımı hissederek duvara yaslandım ve onları neredeyse ayaklarımdan söküp attım, kemerlerim halı kaplı yaya yoluna batarken rahat bir nefes aldım. Sonra aceleyle kalenin içinden kütüphaneye doğru yürüdüm.

Ne yazık ki kütüphanede birkaç misafir vardı, ben de Lachlan'ın ofisine geçtim. Kapı kapalıydı ama neyse ki kilitli değildi. Burayı gerçek ofisi olarak kullanmıyordu. Buraya "sahne" ofisi diyorduk çünkü şöminesi, ikiz, tavandan tabana pencereleri, etkileyici kütüphane masası ve kitaplarla dolu raflarıyla öyle görünüyordu. Gerçek ofisi Mac'inkine benziyordu.

Adını düşünmek bile irkilmeme neden oldu ve şöminenin yanındaki chesterfield kanepeye doğru tökezleyip içine yığıldım.

Ocakta ateş olmadığı için oda soğuktu, parke çıplak ayaklarımı donduruyordu ama

Soğuk, ısınmış tenimi serinletti.

Kapı tıkırdayarak açıldı ve ben de sese doğru döndüm. Mac içeri girip kapıyı arkasından kapatırken oda biraz sallandı.

Midem bulanıyordu ve hayatımda onunla yalnızken böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ayağa kalktım. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri milyonlarca duyguyla parlıyordu. "Arro-" "Çık dışarı." Odanın kenarlarından dolaştım. "Çık dışarı, Mac." Kaşlarını çattı. "Lütfen benimle konuşur musun?" "Söyleyecek bir şey yok."

"Söylenmesi gereken o kadar çok şey var ki."

Bunu duymak istemedim.

Ve onunla yalnız kalmak istemiyordum. Suçlanmak, aşağılanmak ve tekrar reddedilmek.

"Odadan çıkmak istiyorum," diye bağırdım, sesimin titremesinden nefret ederek. "Bu odadan çıkmak istiyorum, o yüzden yolumdan çekil."

"Tanrı aşkına, Arro, konuş-"

"Senden nefret ediyorum!" Bağırdım, ellerim titriyor, dizlerim titriyordu. Mac solgunlaştı, bitkin görünüyordu.

"Sevgilim -"

"Ben senin sevgilin değilim," diye homurdandım. "Senden nefret ediyorum. O gece bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Seni severek yıllarımı boşa harcadığım için nefret ediyorum. Ama ailemizin iyiliği için, seni görmek bile içimde ölme isteği uyandırmıyormuş gibi davranacağım. Şimdi çılglık atıp kardeşimin düğününü mahvetmeden önce yolumdan çekil."

Mac gözlerini kapatıp kapıdan birkaç adım uzaklaştı, ben de aceleyle yanından geçtim, elini uzatmasından korktum, uzatmamasından korktum. Bu ne kadar berbat bir durumdu?

Kapıyı çekip açtım ve koridora fırladım, arkamdan çarparak kapattım.

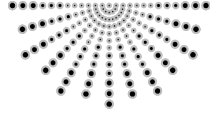
Titreyen bir nefesle tam uzaklaşmak için bir adım atmıştım ki Mac'in "Siktir!" diye bağırdığını ve ardından bir şeyin kırılma sesini duydum.

İrkildim, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Ama iyi olup olmadığına bakmak için geri dönmedim. Kendime umursamadığımı söyledim.

Ve bu sefer kendi isteğimle oradan ayrıldım.

3
MAC

S ışıkt sertlikleri göz kapaklarıma batan keskin iğneler gibiydi.
Başım çarpıyordu.

İnleyerek, parlaklığa karşı çaresiz kaldım. Ağır, ağrıyan göz kapaklarımı araladı ve Lachlan'ın sahne ofisinin pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştıtırırken bir dizi küfür mırıldandım.

Ne oluyor be?

Kanepede uyuduğum yerden doğrulduğumda oda sallanıyor, içimi mide bulantısı kaplıyordu. Boynumdaki sert kaslar ağrıyordu. "Nasıl ... oh, lanet olsun." Sertçe yutkundum ve derin bir nefes aldım. Dirseklerimi dizlerime dayadım, başımı ellerimin arasına aldım ve önceki geceyi hatırlamaya çalıştım.

Görüntüler bir anda aklıma geldi. "Siktir, siktir, siktir."

Cehennem gibi hissetmeme şaşmamalı.

Resepsiyonda resmen kafayı bulmuştum. En son ne zaman bu kadar viski içtiğimi hatırlamıyordum.

Yine de bu odadaki o sahneden sonra kızımın düğün resepsiyonunu nasıl atlatacağımı bilmemin tek yolu buydu. Çok hızlı ayağa kalktım, Arro'yla yaşadığım o andan sonra neden ofise döndüğümü merak ediyordum. Bakışlarım Lachlan'ın kitap raflarına fırlattığım parçalanmış kâğıt ağırlığına takıldı. Lanet olası Nora, umarım pahalı bir şey değildir, çünkü maaşımdan kesiliyordu.

Bu odadan çıkmam gerekiyordu. Onu düşünemezdim.

Yüz ifadesi -acı, öfke, aşağılanma- gözümün önünden geçti ve neredeyse oracıkta kusacaktım. Bir elimi kanepeye dayayarak titreyen bir nefes aldım ve kendimi toparladım.

Aspirine, suya ve hazır olduğumda yemeğe ihtiyacım vardı.

Bu hedefe odaklanarak eteğimin hayati önem taşıyan her şeyi örttüğünden emin oldum ve kendimi baş dönmesine boyun eğmemeye zorlayarak ofisten çıktım.

Şato hareketliydi, personel ileri geri hareket ediyor, konuklar ayrılmaya hazırlanıyordu. Birkaç personel selamlamak için başını salladı ve ben de başımı sallayarak karşılık verdim, acaba hissettiğim kadar yeşil mi görünüyordum?

Sonra, sanki cezalandırılıyormuş gibi, büyük salonun merdivenlerinden inerken gördüğüm ilk kişi Grayson Evans oldu.

Evans'ı tanıdığım on beş yıl boyunca onunla bir kez bile sorun yaşamamıştım. Lachlan'ın arkadaşıydı. İyi bir adama benziyordu. Ama o herifin bakışları benimkilere kilitlenip sırtarak yaklaştığında, onu yere sermemek için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

"Hey, Mac, bu sabah nasılsın? İtiraf etmeliyim ki akşamdan kalmayım."

Yanında taşıdığı küçük el çantasına baktım, sonra merdivenlerden yukarı süzıldüm. Arro yok.

Yine de dün gece bu piçle resepsiyondan ayrılışını izlemiştim. Onun yokluğu çoktan gittiği anlamına mı geliyordu? Grayson benim hoşuma gitmeyecek kadar rahat görünüyordu. Bu piç Arro'yla yatmış mıydı? Kıskançlık sıkı bir düğümdü, dayanamayana kadar içimde dönüp duruyordu. Bu yabancı bir duygu değildi. İlk öpüştüğümüz o yılbaşı gecesinden beri Arro birkaç erkekle çıkmıştı ve ben her birinden nefret etmiştim.

"Hey, dostum, iyi misin?" Cevap vermeyince Gray kaşlarını çattı. Başımı salladım. "İyiyim."

Gray gözlerini kıstı. "Tamam. Akşamdan kalmayım, anladım. Sonra görüşürüz. Sakin ol, Mac."

Sakin mi olayım? Şaka mı yapıyordu? Tekrar başımı sallarken dudak bükmemeye çalıştım, telefonunda Arro'nun numarasını taşımadığını umarak gidişini izledim.

İç çekerek, diğer konuklar aşağıya inerken kenara çekildim; bazıları kahvaltının servis edileceği yemek salonuna doğru yürüyor, diğerleri ise ayrılmak üzere ön kapıdan çıkıyordu. Mesafe ne kadar kısa olursa olsun eve kendi başıma gitmemin imkânı yoktu. Ekibimden birinin beni götürmesini istemek zorundaydım.

Ne göt ama. Kendimi tam bir baş belası haline getirmiştim. "Mac."

Robyn ve Lachlan merdivenden inip bana doğru gelirken göz ucuyla baktım. Kızıma ve arkadaşşıma bakarken mide bulantım gurur ve minnettarlıkla bastırdı. İkisi de akşamdan kalma görünmüyordu ama taze yüzlü ve çok mutluydular, bu bulaşıcıydı. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Baba." Robyn yanağımı öpmek için parmak uçlarında durdu. "Biraz yıpranmış görünüyorsun."

"Çok fazla viski." Tıraşsız yanaklarımı kaşıyarak yüzümü buruşturdum. *Neredeyse sakal olmuş,* diye düşündüm dalgınca. "Utanç verici bir şey yapmadım... değil mi?"

Lachlan homurdandı. "Jasmine'le o kadar flört ettin ki Autry seni öldürecek sandım ama onun dışında hayır."

"Siktir," diye homurdandım inanamayarak. Ne hıyar ama. "Özür dileyeceğim."

"Bu konuda endişelenme," diye beni temin etti Robyn. "Autry sarhoş olduğunu biliyor ve anladığım kadarıyla Jasmine onun kıskançlığının meyvelerinin tadını çıkarmış."

Yüzümü buruşturdum. "Doğru. Şey..." Gündelik kıyafetlerine göz attım ve farkına vardım. Hawaii'deki balayları. "Kahretsin, şimdi mi gidiyorsunuz?"

"Evet," dedi Lachlan, tam da Wakefield, malikânenin kahyası, sihir gibi

ortaya çıktığında. "Efendim, valizleriniz yüklendi ve şoförünüz hazır."
"Teşekkür ederim, Wakefield."

"Wakefield-" Gitmeden önce onu yakaladım. "Adamlardan birine benim için bir araba getirmesini söyleyebilir misiniz? Korkarım kendi başıma eve gidemem."

İfadesi her zaman nötr olan adam başını salladı. "Elbette efendim."

"Önce kalıp bir şeyler yemelisin." Robyn'in kaşları endişeyle çatıldı.

Elini uzattım ve nazikçe sıktım. "Sadece akşamdan kalmayım. Ve bununla başa çıkmak için yalnız olmayı tercih ederim."

Ses tonuma mizah katmaya çalışmıştım ama kızım sır arar gibi yüzümü inceledi.

Çok fazla şey gördü.

"Gel hadi." Onu serbest bıraktım. "Uçağını kaçırmak istemezsin."

Üçümüz koridoru geçtik ve birkaç arabanın ayrılmak için sıralandığı çakıllı araba yoluna çıktık. Lachlan bizi siyah bir Range Rover'a götürdü. Bu araç mülk filosunun bir parçasıydı ama Lachlan'ın kişisel kullanımı içindi. Richie adında bir emlak şoförü direksiyonda onları bekliyordu.

Robyn aniden bana doğru uzandı ve ben de onu sarmaladım, bana bu kadar sıkı sarılmasına şaşırdım. Onu rahatlatmak için daha sıkı sarıldım ama yine de "Döndüğümde sana neler olduğunu konuşacağız" diye fısıldadı. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve "Seni çok seviyorum" diye mırıldandı.

Bir duygu yumağını yutkunarak geçiştirdim. "Seni hayattan daha çok seviyorum, minik kuşum." Kelimeler cızırtılı ve boğuk çıktı. "İyi eğlenceler."

Göğsümü okşadı ve cipin arkasına tırmandı.

Lachlan'ın omzuna vurdum. "Ona iyi bak. Ve bundan kastım da iş yok. Sen uzaktayken düşünmen gereken tek şey o. Biz burada her şeyi hallederiz."

En iyi arkadaşım ve patronum sırtıttı. "Beni çok iyi tanıyorsun. Ama söz veriyorum, sadece Robyn'e odaklanacağım."

"Bunu hak ediyorsun," dedim sessizce.

Ve yaptı da. Lucy Wainwright davası Şubat ortasında başlamış ve iki hafta sürmüştü. Eski aktör Lucy, Fergus'la (Brodan'ın en yakın çocukluk arkadaşı ve Arrochar'ın ilk erkek arkadaşı olan emlak tamircisi) birlikte olduktan sonra kulüpte büyük bir yıkıma yol açmıştı. Lachlan'la olan sıradan ilişkilerini bir süre önce bitirmişlerdi ama ne Lachlan ne de Lachlan Lucy'nin ona aşık olduğunu fark etmişti. Sevgilisinin güçlü karısı tarafından Hollywood'dan dışlanınca Lucy, Lachlan'ı geri kazanmayı takıntı haline getirdi. Sanki o bir şekilde hayatını düzeltebilirmiş gibi. Onun için bir sorun yaratmanın ve ardından tüm bunlar boyunca onun en büyük desteği olduğunu kanıtlamanın onu tekrar kollarına iteceğine inanıyordu.

Küçük başladı, duvarlara karalanmış hayranlık dolu mesajlarla. Sonra daha karanlık bir hal aldı, mesajlar daha tehditkâr oldu, uğursuz bir notla birlikte bir geyik leşi bırakıldı. Vandalizm. Sonra bıçaklandım, o sırada failin Fergus olduğundan habersizdim. Sadece Arro ve ben bıçaklanmamın sebebinin Fergus'un Arro'nun bana karşı bir şeyler hissettiğini bilmesi olduğunu biliyorduk. Onun arkadaşı olduğunu düşünerek, bunu ona itiraf etmişti. Gizliden gizliye hala Arro'ya aşık olan

Fergus, rakibi olarak gördüğü kişiyi ortadan kaldırmaya çalışmıştı.

Fergus da Robyn'e karavanında saldırdı ama neyse ki onu alt edemedi. Lachlan'ın

Robyn ile ilişkisi giderek artan Lucy, Lachlan'ın sempatisini ve ilgisini kazanmak için kendi saldırısını düzenledi ve Fergus'un onu kulübün mutfağındaki dondurucuya kilitlemesini sağladı. Adamlarımdan biri, iyi bir adam, iyi bir dost olan Greg McHugh, olay sırasında Fergus'u köşeye sıkıştırdığında öldürüldü. Fergus onun bağırsaklarını deşti. Eğer o piç zaten ölmemiş olsaydı, sırf bu yüzden onun işini kendim bitirirdim.

Lucy benden önce davrandı. Lachlan'ı kaçırdılar ve yerel bir çiftçi olan Collum McCulloch'a ait arazide bulunan terk edilmiş bir kulübeye götürdüler. Lucy de Fergus'un kurbanıymış gibi davranarak Robyn'i oraya çekmişler. Lucy kendini "kurtardı" ve Fergus'u kafasından vurdu. Aynı şeyi Robyn ve Lachlan'a da yapacaktı, çünkü birbirlerine aşık olmuşlardı ama Robyn tanıdığım en sert kadınlardan biriydi ve o dengesiz kaltağı alt etti.

Lucy suçlandı ve bu biraz zaman aldı ama sonunda onu ABD'ye iade ettiler. Tabii ki Lucy Hollywood'un sevgilisi ve Lachlan da ünlü olduğu için bu dava dünya çapında haber oldu. Davada tanık olduğumuz için hepimiz ABD'ye uçtuk ve ailemi korumak için sık sık kullandığım bir Amerikan şirketinden adamlar tutarak etrafımızdaki güvenliği artırdım. Paparazziler her tarafımızı sarmıştı ama üstesinden geldik.

Lucy'nin savunma ekibi delilik savunması yapmıştı, ancak Lucy'nin deli olmadığı, narsistik ve antisosyal kişilik bozukluklarından muzdarip olduğu konusunda hemfikir olan bir avuç psikolog tarafından bağımsız olarak teşhis edilmişti. Fergus'u öldürmek, Greg'in öldürülmesinde suç ortağı olmak ve Lachlan ile Robyn'i öldürmeye teşebbüs etmek suçlarından şartlı tahliye imkanı olmaksızın otuz beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Hapisteyken rehabilitasyon alacaktı ama hapishane sistemi hakkında bu tür kaynakların her zaman mevcut olmadığını bilecek kadar bilgim vardı. Bunu sadece zaman gösterecekti.

"Evet." Lachlan başını salladı. "Hepimiz biliyoruz. Artık hepimiz

hayatımıza devam edebiliriz. Baba." Ters ters baktım. "Sakın-"

Lachlan kahkahalara boğuldu. "Çok garip, değil mi? Artık senin damadınım." "Belki öyle, ama bana bir daha baba derseni seni yere sererim."

Daha sert güldü ve beni kucakladı; bu sevgi gösterisini daha erkekçe göstermek için yumruklarımızı birbirimizin sırtına vurduk. "Bana asla 'oğlum' demediğin sürece."

Sırıtarak onu arabaya doğru ittim. "Tutabileceğim bir söz, seni temin ederim."

Robyn ve Lachlan'ın cennete ve huzura doğru uzaklaşmalarını izledim ve derin, kanlı bir melankoli üzerime bir örtü gibi çöktü.

Bir aile olarak bizim için mutlu bir zaman olması gerekiyordu. Adaletin zaferi. Devam edelim. Robyn ve Lachlan evleniyor. Hepimiz her zamankinden daha yakınız.

Ama Lucy'nin davası bittikten sadece birkaç hafta sonra gidip her şeyi berbat etmiştim. Arro benden nefret ediyordu.

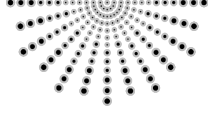
Gerçekten.

Birden midem bulandı ve aceleyle kalenin köşesini dönüp gözden kayboldum.

Kusmuk yükselip dışarı çıkarken tam zamanında gelmişti. Birkaç saniye kusup durduktan sonra duvara yaslandım, titreyen elimle ağzımı sildim ve gözyaşlarımı zorlukla geri çektim. "Lanet olsun kendine gel

Birlikte, dostum," diye acı acı fısıldadım ve pisliğimi temizleyecek bir şey bulmak için duvardan uzaklaştım.

ARRO

“Davetiniz için teşekkürler," dedim Thane ve Regan'ın mutfak adasındaki tabureye kayarken. Çocukların kahkahaları Eredine ile futbol oynadıkları bahçeden evin içine süzülüyordu. Orada Ev ile uçurumun kenarı arasında epey bir mesafe vardı ama Thane, Lewis ve Eilidh'i korumak için etrafını çitle çevirmişti. Tanrı'ya şükür, yoksa onlar dışarıdayken sürekli gergin bir enkaz olurdum.

Yine de onları bir şahin gibi izleyen Ery'nin yanında güvendelerdi. Regan'ın çılgın sapığı Austin Vale, bebek bakıcılığı yaptığı sırada Ery'yi bayılttığından beri onlara karşı daha korumacı davranıyordu. Ona birçok kez Austin'in çocukları bağlayıp Thane'in ek binasında saklamasının onun suçu olmadığını anlatmaya çalışmışım. Ne yazık ki bana inanmadığına dair içimde korkunç bir şüphe vardı.

Eğer çocukların yanında olmak kendini daha iyi hissetmesine yardımcı oluyorsa, bu Thane'in ve şimdi de Regan'ın ona vereceği bir şeydi.

"Sorun değil. Düğünde çok içtim, hâlâ biraz kırılganım, o yüzden öğle yemeği için hepimize büyük bir İskoç kahvaltısı hazırlamayı düşündüm," dedi Regan mutfakta dolaşırken.

Düğünün ertesi sabahı ben de oldukça kötü bir akşamdan kalmalık yaşamıştım ama bugün kendimi iyi hissediyordum. Yine de bedava bir öğle yemeğini kaçıramazdım ve Regan mutfakta çok becerikliydi. Yerel yemekleri pişirmeyi de çabuk öğrenmişti. "Yardım edemeyeceğime emin misin?" Ben de mutfakta fena sayılmazdım.

"Hayır, sorun
yok." "Thane
nerede?"

"Ona tüm bunları yapmak için temel ihtiyaçlarımızın çoğunu kullandığımı söyledim, o da market alışverişi için köye gitti."

"Bunu yapabilirdim, onu yolculuktan kurtarabilirdim."

Omuz silkti. "Sorun değil. Zaten bu sabah boşluğa ihtiyacımız vardı."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Uh-oh."

Regan ocağın yanındaki yerinden omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerini devirdi. "Bu benim hatam. Kışkandım. Akşamdan kalma olduğum için huysuzlandım ve hıncımı ondan

çıkardım. Özür diledim ama sanırım hâlâ kızgın ve onu suçlamıyorum."

Ne yaptığını merak ettim. "Kıskanç mı? Hiç sana göre değil. Thane bana

resim galerisi." Başımın mutfağın karşısındaki, ailemizin siyah beyaz fotoğraflarının ustalıkla sergilendiği duvarı işaret ettim. Thane bana birkaç hafta önce Fran'le düğün günlerinde çektiardikleri fotoğrafın yerine çocukların ve Regan'ın Dunrobin Kalesi'nde çektiardikleri daha yeni bir fotoğrafı koyduğunu söylemişti.

Ancak salonun önünden bir sonraki geçişinde düğün fotoğrafının yine yerinde olduğunu fark etmişti. Regan'a bunu sorduğunda, Fran'in çocukların annesi, onların bir parçası, tarihlerinin bir parçası olduğunu ve düğün fotoğraflarını duvarda tutmanın onu onurlandırdığını ve Thane ile Regan'ın ilişkisini azaltmadığını söyledi. Bunun duyduğum en güzel şey olduğunu düşündüm. Bana o anda ona yeniden aşık olduğunu söyledi.

Bu yüzden kıskançlık Robyn'in iyi kalpli kız kardeşine hiç yakışmıyordu.

Regan ofladı pufladı. "Thane'in kendi binasında çalışan bir kadınla çıktığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz."

"Keelie." Regan üst dudağını kıvırdı. "O zamanlar bu konuda kavga etmiştik çünkü beni uzaklaştırmak için kasten onunla çıkmıştı."

Aşkları ortaya çıkarken hikâyenin tamamını bilmiyordum ama Regan o zamandan beri pek çok ayrıntı paylaşmıştı. Şimdi o bahsedince hatırladım. Ağabeyim Regan'a olan ilgisini kabullenmekte zorlanıyordu ve Keelie ona çıkma teklif ettiğinde evet demişti. Bu Regan'ı çok incitmişti. "Şimdi hatırladım."

"Thane bu sabah duştayken bir mesaj aldı ve yemin ederim"-spatulasını salladı

"Telefonu çaldığında yanından geçiyordum, bu yüzden ekranda metin kutusunun belirdiğini gördüm. Onun mesajlarına bakmıyorum ve o da bunu biliyor."

"Keelie'den bir mesaj mıydı?" Tahmin ettim.

Regan kaşlarını çatarak başını salladı. "Kıskanç biri değilimdir ama... bunun geçip gitmesinden çok korkuyorum." Eliyle etrafını işaret ederek Thane ve çocuklarla olan hayatını gösterdi. "Ve bu sadece o. Başka kadınlar da sürekli ona asılıyor ve bu beni rahatsız etmiyor. Onları düğünde gördün mü?" Komik bir yüz ifadesi takındı. "Ama sanırım bu sadece... Keelie, gelişmekte olan ilişkimizde, bu dünyada en çok istediğim kişiyle birlikte olamayacağımı düşündüğüm bu anı temsil ediyor. Akşamdan kalma olduğumda, regl olduğum zamanki kadar duygusal oluyorum. Sanırım kıskanç bir insan olmadığım için bu sabah Thane'i şaşırttı."

Yüzümü buruşturdum. "Çıldırır mı?"

"Hepinizin söylediği gibi çıldırmadım." Mutsuzca sırıttı. "Ama ona 'Keelie Tanner Pazar sabahı sana mesaj atarak ne halt ediyor?' diye sorduğumda kesinlikle bir tonum vardı."

"Yeesh."

"Evet," diye homurdanarak ocağa döndü. "Bana 'Ne ima ediyorsun?' diye sordu ve bana doğrudan bir cevap vermemesi beni daha da kıskandırdı ve sinirlendirdi ve bir de baktım ki tartışıyoruz. O da çok kızmıştı." Regan haşlanmış yumurtaları tabaklara taşıdı

yola çıkmıştı. "Fran'ın ona yaptıklarından sonra, Thane'in arkamdan iş çevirebileceğini ima etmek bile onun için bir tetikleyici."

Sempati ile iç çektim. "Görünüşe göre ikiniz de iyi bir sabah geçirmişsiniz."

"Harika değildi." Regan'ın ifadesi gergindi. "Ama özür diledim ve güvenimin kanıtı olarak ondan metni açıklamasını bile istemedim."

"Ama bu senin canını sıkıyor, değil mi?" Sırıtişımı gizlemeye çalıştım.

Bana karanlık bir bakış attı. "Cidden, ona mesaj atarak ne halt ediyor?"

Gülmekten başımı geriye attım.

"Hey, gülebilirsin" -spatulasını bana doğrulttu- "ama bir erkeği bu kadar çok sevene kadar bekle ve bunun seni nasıl delirttiğini gör."

Eğlencem aniden kurudu.

Regan kaşlarını çattı. "Özür dilerim, Arro. Seni üzmem istememiştim."

"Üzgün değilim," diye yalan söyledim. "Sadece bu tür bir aşkın bana göre olduğunu sanmıyorum."

Bir an sessizlik oldu ve sonra, "Ya da belki de zaten böyle birini seviyorsunuz ve bir şey yolunuza çıkıyor?"

Ona bakamadım. Onun yerine dışarıya baktım. Thane'in yaşam alanı, bahçeye inen bir güverteye açılan tabandan tavana çift katlı kapılarla açık plandı. Bir futbol topunu kovalayan çocuklar ve Ery'nin görüntülerini yakaladım. "Keyifleri yerinde görünüyor. Sanırım Thane'le kavga ettiğinizi bilmiyorlar?"

"Şu anda kavga etmiyoruz -sanırım- ve hayır. Öfkeli seslerimizi alçalttık. Cuma günü resepsiyondan hoş bir adamla ayrıldığını fark ettim."

Konuyu değiştirince, "Yani?" diye sordum.

"Şey..." Sevimli gamzelerini ortaya çıkararak sırttı. "Kim o? Ne oldu?"

"Gri." Omuz silktim, bir adamı baştan çıkardığım, beni odasına götürmesine izin verdiğim ve sonra beni soymaya çalıştığı anda çıldırdığım gerçeğini tartışmak istemiyordum. Gray oldukça sarhoş olmasına rağmen bu konuda nazik davranmıştı ve hiçbir şey yapmadan onun yatağında uyuyakalmıştık. Herkes uyanmadan önce sıvıştım ve hiç uyumadığından emin olduğum Wakefield beni eve bırakması için bir şoför tuttu. "Hiçbir şey olmadı."

"Oh. Bir şey olmasını mı istiyordun?"

"Hayır."

Regan öfkeyle nefes verdi. "Arro, sana neler oluyor? Bugünlerde senden bir şey öğrenmek dış çekmek gibi. Haftalardır ortalarda yoksun."

Kaşlarımı çatarak yarı hazır tabakları işaret ettim. "Buraya yemek yemeye mi yoksa sorgulanmaya mı geldim?" "Gördün mü? Bu" -öfkeyle beni işaret etti- "bu ses tonu, tüm bu tavır, bu şirretlik sadece sen değil."

Dürüstlüğü karşısında şaşkına
dönmüştüm. Çünkü haklıydı.

Bu kaçamak alaycılık bana göre değildi. "Özür dilerim."

"Üzülme, sadece bana neler olduğunu anlat."

Anlatmak istedim. Birine söylemeyi çok istiyordum ve belki de sorun buydu. Belki de içimde sürekli kaynayan bu öfke, acı ve kızgınlık, sonsuza dek kendime saklarsam asla geçmeyecekti.

Ama her şeye rağmen... Bu aileyi Mac'e düşman edemezdim.

"Sadece bencillik yapıyorum." Regan'ın bakışlarına karşılık veremedim. "Lachlan ve Thane'in hayatlarının aşklarıyla tanışmalarını izlemek keşke ben de tanışabilseydim dedirtiyor. Böyle küçük bir yerde yaşamak imkânsız görünüyor." Son zamanlarda, ailemden ayrılmayı düşünmek fiziksel olarak ne kadar acı verse de, Glasgow ve Edinburgh'a daha yakın olan Lowlands'da bir iş düşünmeye değip değmeyeceğini merak ediyordum. Orada biriyle tanışma şansım daha yüksek olurdu.

"Neden online randevulaşmayı denemiyorsun? Biriyle tanışmak için biraz daha uzağa gitmen gerekse bile buna değer, değil mi?"

"İnternette flört etmeyi denedim," diye mırıldandım.

"Tekrar dene. Yani, en son ne zaman bir ilişkiniz oldu? En son ne zaman seks yaptın?"

Hatırlayarak inledim. "Neredeyse bir yıl önce." "O kadar da kötü değil."

"Bunu düzenli olarak alan kadın söylüyor." Ona düzenli olarak kimin verdiğini düşünerek ırkıldım. Onun sinsi bakışları karşısında, "Tek kelime etme" diye uyardım.

Regan homurdandı. "Bunu sana yapar mıydım?" "Evet, yaparsın."

Kıkırdadı ve ızgaranın altından domuz pastırması, sosis, siyah puding ve haggis çıkarmak için eğildi. Konuşurken onları döndüren Regan, "Son çıktığın adamla nasıl tanıştın?" diye devam etti.

Guy'ı düşünmek midemi bulandırdı. "Lachlan için çalışıyordu." Yüzünde bir farkındalık belirdi. "Şef olan adam mı?"

"Adı *Guy*'dı." Gözlerindeki öfke parıltısını fark ettim ve iç çektim. "Thane sana söyledi." "Sorun olur mu?"

"Sanırım artık sana her şeyi anlatıyor, değil mi?"

"Başka kimseye asla söylemem," diye söz verdi.

"Güzel. Çünkü bazı *insanlar* bilmiyor ve ben de bilmelerini istemiyorum."

"Mac."

Olumlu yanıt vermedim ama gerçekten de Mac'ten bahsediyordum. Guy, Lachlan'ın malikanedeki aşçısıydı. Bana saldırdığı gece, pek çok nedenden dolayı utanç duydum. En çok da onun gerçekte kim olduğunu göremediğim için. Mac bunu bilmiyordu. Guy'ın kıskanç bir öfkeyle bana saldırmasının sebebinin *kendisi* olduğunu bilmiyordu. En başta Guy'la çıkmaya evet dememin sebebinin kendisi olduğunu bile bilmiyordu,

Ona karşı hislerim en iyi ihtimalle ılık olsa bile...

ON BEŞ AY ÖNCE

Inverness'teki spor merkezine yanaştığımda, telefonum yolcu koltuğundaki çantamda biyledi. Motoru kapatarak çantamı karıştırdım ve Guy'dan gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Kaşlarımı çattım.

Belki de Gordon'un köydeki pub ve oteli Gloaming'de buluştuğumuz o gece ona numaramı vermemeliydim. Bizim yerimiz.

Sadece bir randevu.

Mesajda sadece bu yazıyordu. Guy haftalardır onunla çıkmam için başımın etini yiyordu. Altı aydır Ardnach'ta şefti ve geldiğinden beri benimle flört ediyordu. Yakışıklıydı ve seksi bir Avustralya aksanı vardı. Ama birlikte olmak istediğim kişi o değildi.

Yine de adam ısrarcı değilse hiçbir şey değildi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için iç çektim. Bunu daha sonra düşünmeye karar verdim.

Onun yerine spor merkezinin girişine baktım ve kendi kendime gülümsedim.

Mac her Perşembe akşamı Inverness'de jujitsu dersi veriyordu. Amerika'da yaşarken üç yıl üst üste ABD Jujitsu Şampiyonasını kazanmıştı. Sırf ona yakın olabilmek için öğrenmeyi düşünüyordum. Yakın olmadığımızdan değil. Gizli bir gülümseme dudaklarımı dürttü. Guy'la çıkmaya evet demek istemememin bir nedeni de Mac'le giderek yakınlaşıyor olmamızdı.

Yıllar önce ona sadece arkadaş olacağımıza dair ettiğim yemine rağmen, geçen yıl bir şeyler değişmişti. Birlikte daha sık vakit geçirmek için bahaneler bulduk. Bizi endişelendiren şeyler hakkında konuştuk. Boston'da polis memuru olan kızı Robyn hakkında daha fazla sır verdi. Yıllardır görüşmüyorlardı ama ben onu bu konuda bir şeyler yapması için teşvik etmeye devam ettim. Nazikçe ama. Mac kolay kolay kırılan bir adam değildi ama Robyn benim için basılmaması gereken bir düğmeydi.

İki gün önce Mac durup dururken, bizim için paketlenmiş bir öğle yemeği ile iş yerime uğradı. Arazideki güvenlik şefi olarak yoğun programından zaman ayırıp benimle SUV'sinde oturdu, gülüştük ve köydeki Morag'ın şarküteri tezgahından aldığı sandviçleri yedik.

Bakışları sürekli ağzıma düşüyordu, bu son zamanlarda yapmaktan vazgeçemediği bir şeydi. Aramızda her zaman bir gerginlik vardı. Yıllar önceki o yeni yıl arifesinden beri vardı. Ama son zamanlarda daha da artmıştı.

Bana umut verdi.

Ne de olsa şimdi otuz, gelecek ay otuz bir yaşındaydım. Belki de Mac on üç yıllık yaş farkımızın ben büyüdükçe o kadar da büyük gelmediğini fark etmişti. Belki de hiçbir arkadaşımın

ilişkiler sürdü. O adamlar benim için asla doğru kişi olmayacaktı çünkü o değillerdi.

Mac'i yıpratıyordum. Onun yatağında uyandığım, onu sevmekte ve ona dokunmakta özgür olduğum, ihtiyacım olduğunda ona ulaşabildiğim bir geleceği düşünerek baş döndürücü bir şekilde sırtıttım. O geleceğin tadını neredeyse dilimde hissedebiliyordum.

Bu yüzden birlikte mümkün olduğunca fazla zaman geçirdiğimizden emin olmak için işleri biraz hızlandırmaya karar verdim. İş yerimdeki sürpriz öğle yemeğinden cesaret alarak, kendi sürprizim olarak, dersinden sonra onunla buluşmak için Inverness'e gittim. Onu şehirde bir akşam yemeği yemeye ikna edecek ve bana karşı koyamayana kadar flört edecektim. Karşılığını bu gece alamayabilirdim ama sabrım vardı. Mac de beni sevdiğini itiraf edene kadar bunu sürdürebilirdim.

Parmaklarım arabanın kapısının koluna dokunduğu anda spor merkezinin girişi açıldı ve Mac omzunun üzerinden gülerek dışarı çıktı; onun görkemli uzun boylu, geniş omuzlu vücudunun görüntüsü beni en az neşesinin sesi kadar heyecanlandırıyordu. Kafayı takmıştım. Cidden takmıştım.

Kendi kendime homurdanarak arabanın kapısını henüz açmıştım ki Mac'in kahkahasından sorumlu olan kişi arkasından çıkıp elini uzattı.

Bir kadın.

Yoga pantolonu ve yarışçı atletiyle benden daha genç görünen esmer bir kadın. O benim olmadığım her şeydi. Minyon, kıvrımlı, günlerce süren göğüsler.

Mac onu yanına çektiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve otoparkta gezinirlerken kız bir kolunu Mac'in beline doladı.

Koltuğuma çöktüm, kullandığım ve sevdiğim lanet Defender'a bu kadar dikkat çekici olduğu için lanet okudum. Nabzım zonkluyor, ter avuç içlerimi ıslatıyordu.

Mac beni fark edemeyecek kadar genç kadına dalmıştı. Tanımadıkları bir arabanın önünde durdular ve esmer kadın onu öpmek için başını Mac'inkine doğru çekti. Mac onu yolcu kapısına doğru bastırdı ve açlıkla öptü.

Yıllar önce beni öptüğü gibi.

Çiftin arabasına binip uzaklaşmasını izlerken gözlerim nefret ettiğim yaşlarla doldu.

Mac'in cipinin otoparkta kaldığını fark ettim.

Otoparkta kendimi ağlamaya

bıraktım. Beni sevmiyordu.

Yıllar önce doğruyu söylüyordu.

Mac'in beni istememesinin sebebi yaşım değildi. Belli ki genç öğrencileriyle yatıyorsa değildi. Cipine ters ters baktım. Benden ne istiyordu o zaman?

Arkadaşı olmak için mi? Sırdaşı?

Onun cinsel boşalmasıydı. Tıpkı ondan önceki birçok kadının olduğu gibi. Ben onun duygusal boşalımıydım.

Bu şekilde, tek bir kadına bağlanmak zorunda kalmadan tüm ihtiyaçlarını karşılayabiliyorduk. "Siktir et," diye öfkeyle tükürdüm, gözyaşlarımı silerken.

Siktir et!

Telefonumu elime aldım ve Guy'ın mesajını görüntülemek için ekranı kaydurdım.

Tamam, *mesaj* attım. Seninle çıkacağım.

"ARRO?"

Regan'ın sesi beni geçmişten çıkardı.

Gözlerimi kırıştırdığımda bana endişeyle

baktığını gördüm. "Konuyu açtığım için

özür dilerim."

Başımı salladım ve ona güven verici bir gülümseme verdim. "Sorun yok, gerçekten. *Ben* de iyiyim."

Regan ikna olmuş görünmüyordu. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Kimseye söylemem. Thane'e bile."

"Bunu sana yapmazdım - ondan sır saklamayı istemezdim. Hem zaten anlatacak bir şey de yok." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Arro... Ben dünyanın en iyi palavracısıyım. Austin söz konusu olduğunda kendi kendime bile saçmaladım. Yaptığı şeyin gerçekte olduğu kadar kötü olmadığına kendimi inandırdım.

çünkü gerçekte yüzleşmekten daha kolaydı."

"Regan," diye fısıldadım adını kederle, o orospu çocuğunun ona yaşattıklarından nefret ederek.

"Yani bir palavracı gördüğümde anlarım. Birinin acı çektiğini ve bunu içine attığını anlarım.

Eğer benimle konuşmayacaksanız... lütfen, lütfen biriyle konuşun."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, duygularım yüzeye çıktı ve sadece başımı sallayabildim.

Başka bir şey söylemeye başlamıştı ki ön kapı açılıp kapandı ve Regan'ın dudakları birbirine yapıştı. Thane elinde iki alışveriş torbasıyla mutfığa girdi.

"Arro."

Gülümsedi.

"Merhaba."

"Tam zamanında." Regan ona sırıttı. "Öğle yemeği neredeyse hazır."

"Harika kokuyor." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi ve ben de onun rahatlayıp bir diğerine uzanmasını izledim. Thane onun bu hevesi karşısında mutlulukla gülümsedi, onu öptü ve yiyecekleri yerleştirmek için etrafından dolaştı. "Bu arada, Keelie'nin mesaj atmasının nedeni kız kardeşinin bir arsa satın almış olması ve bir mimar arıyor olması. Onu bana yollayıp yollayamayacağını merak etmiş."

Regan bana Thane'in göremeyeceği bir yerden sırıttı ve az önceki kızgınlığına rağmen kardeşimi ona bunu yaptığı için sevdim. "Ah, tamam. Bu mantıklı."

Thane ona sırtarak karşılık verdi. "Evet, bir

düşünsene." Regan yüzünü bana çevirdi ve ben de
gülmemek için kendimi zor tuttum. "İşi kabul edecek
misin?" Ona sordum.

"Çok meşgulüm." Başını iki yana salladı. "Onu bir meslektaşına yönlendireceğim."

Bunun doğru olup olmadığını ya da Thane'in Regan'ın iyiliği için Keelie'den uzaklaşmak isteyip
istemediğini merak ettim. Asla aldatmazdı ama Keelie, Regan'ı incittiği zamanları hatırlatıyordu.
Biliyordum ki

Ne olursa olsun Regan'ı ona zarar verecek büyük ya da küçük her şeyden koruyacağını bilecek kadar iyi bir kardeşti.

Omzunun üzerinden ona baktı ve gözleri buluştu. Aralarından bir şey geçti.
Samimi bir şey.

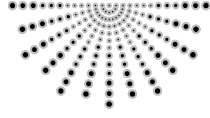
İyiydiler.

Küçük bir tartışma affedildi ve unutuldu.

Ama Regan'ın Thane içeri girmeden önce söylediği bilgece sözleri unutamıyordum. Çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.

Mac'i korumak için pek çok duygumu uzun süre içimde saklamıştım ve kendimi ona ihanet etmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyor olsam da, bir çıkış yolu bulmalıyım. Acıdan kurtulmalıyım, yoksa bir depresyon çukuru beni yutacaktı. Bir kez içine girdiğimde kendimi o karanlıktan çekip çıkarmaya çalışmaktansa ondan tamamen kaçınmak çok daha kolaydı.

5
MAC

Tlachlan'ın sahne ofisi olmak isteyeceğim son yerdi ama güvenlik şefi olarak, Lachlan balayındayken Ardnoch'u yönetmek üzere malikânenin kahyası Wakefield ve baş kahya Agnes ile birlikte çalışmam konusunda anlaşmıştık. Lachlan'ın rolünü oynamak, kulüp üyeleri için ulaşılabilir olmak anlamına geliyordu. Onlar herhangi bir sorunları olduğunda Lachlan'ın sahne ofisine gelmeleri gerektiğini biliyordu.

Bahar yağmuru yüksek pencerelerin dışındaki zemini dövüyordu. Ateş yanmadığı için oda soğuktu ama ben Lachlan'ın bana bıraktığı iş yığının odaklanmıştım. Sağ gözümün arkasında bir baş ağrısı zonklarken kaşlarım çatıldı. Tanrım, onun işinde çok şey olduğunu biliyordum ama bu kadar küçük ayrıntılar inanılmazdı.

Baş bahçıvandan gelen e-postayı okudum, yaz için planlar ve sonbahara kadar sahnelediğimiz günlük bakım ve özel etkinlikler için sipariş etmeyi planladığı malzeme miktarları hakkında arazi yöneticisiyle koordine ediyordu ve bunun beklemesi gerektiğine karar verdim. Lachlan'ın arazi sorumlusunun planlarını onaylayıp onaylamayacağını bilmiyordum. Arazi bakımı konusunda danıştığım tek zaman, herhangi bir eklemenin güvenlik kameralarına, izinsiz giriş alarmlarına ve anti-drone çevremize müdahale edebileceğinden endişe ettiğim zamanlardı.

Masa telefonunun çalmasıyla başımı kaldırdım. Telefon setindeki güvenlik sekmesinin üzerindeki ışık yanıp söndü. "Galbraith," diye sertçe cevap verdim.

"Mac, ben Pete." Güvenlik görevlilerimden biri. "Kapıda senin arkadaşın olduğunu iddia eden bir adam var. Billy Carson."

İçimden bir şok geçti. Billy'nin buraya kadar ne işi vardı? "KIMLIK?"

"Evet. Sisteme giriş yapmak isterseniz Jock bize bir fotoğraf gönderdi."

Lachlan'ın bilgisayarından güvenlik sistemimizi açarken "Yapıyorum," diye onayladım. Portaldan geçerek Jock'un kaydettiği fotoğrafı açtım.

Bir ehliyet fotoğrafıydı. Ve tabii ki, eski dostum Billy Carson'dı.

"Onu içeri alın." Telefonu kapattım, masadan kalktım, aklım başımdan gitmişti. Billy'yi kapıma getiren şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyordum. On yıllar boyunca birbirimizi takip etmiş olsak da, birkaç yıldır konuşmamıştık.

Ben içeri girerken üyeler büyük salonda dinleniyordu. Onlara başımla selam verdim, uşak Stephen benim için ana kapıyı açarken konuşmaya davet etmeden yanlarından geçip gittim. Teşekkürlerimi mırıldandım ve dışarı çıktım. Korunaklı revağın altında kalarak, malikânenin yeni hibrit Range Rover'larından birinin gümüş bir Volvo'yu şatoya giden uzun araba yoluna götürüşünü izledim. Jock yavaşça geçti, ben de teşekkür etmek için başımı salladım. SUV'u şatoya geri götürecekti, artık her şeyin elimde olduğundan emindim.

Volvo durdu ve Billy indi, bakışları benimkilere kilitlenmişti, yüz ifadesi acımasızdı. Hay sikeyim.

BILLY personel odasındaki ofisimde oturmuş, kitap raflarıyla dolu küçük alan karşısında şaşkınlık içindeydi. Çocukken ikimiz de kitap okurken yakalanmazdık. Bu bizim haydut itibarımız için ne ezici bir darbe olurdu.

Eski dostum daha yaşlı görünüyordu. Çok daha yaşlı. Çizgiler gözlerini ve ağzını çevreliyor, derin oluklar alnını çiziyordu. Benim koyu renk saçlarımın orasına burasına aklar düşmüşken, onun her yerine aklar düşmüştü.

"Kahretsin, Mac, senin yaştın yok mu, dostum? Bize kendimizi çok yaşlı hissettiriyorsun," diye homurdandı Billy, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. On beş yaşındayken geride bıraktığım kalın Glasgowlu brogue'unu duymak güzeldi. Otuz yıl önce.

Tanrım, gerçekten o kadar uzun zaman olmuş muydu? Öyle hissetmedim.

Arkadaşımla görünüşü bana bunu hatırlatsa da kendimi kırk beş yaşında hissetmiyordum. Billy benden iki yaş büyüktü.

Sırıtarak, "İyi besleniyorum ve spor yapıyorum" diye cevap verdim.

"Evet, ben de öyle. Ama yüzümü gençlik pınarına daldırmış gibi görünmüyorum."

Gülerek, "Buraya bana iltifat yağdırmaya mı geldin Bill, yoksa başka bir sebepten mi buradasın?" diye sordum.

O daha cevap veremedi Stephen elinde bir tepsi içeceklerle ofise girdi. Kahve ve ev yapımı Madeira keki. Uşaklar gittikten sonra Billy kaşlarını kaldırdı. "Ne hayat ama."

Omuz silktim ve masamdaki kahve fincanını ona doğru ittim.

Onu aldı ve karşımdaki sandalyeye oturdu. "Keşke daha hoş bir iş için burada olsaydım, Mac."

Uyarıldım ve devam etmesi için başımı salladım.

Billy derin bir nefes verdi. "Karım ve ben birkaç gün içinde Avustralya'ya gidiyoruz. Orada kalıcı olarak yerleşene kadar kardeşimle birlikte kalacağız."

"Tamam mı?"

"Biz... görüyorsun, burada kalmak konusunda endişeliyiz, Mac." "Neler oluyor? Neden korkuyorsunuz?"

Eski dostum kaşlarını çattı ama korkusunu inkâr etmedi. "Craig Kilmany'nin öldürüldüğü gün orada olan tek kişi biz kaldık."

İki kelime. Bir isim. Hiç unutmadığım bir isim. Ve gerçekten de Billy ile iletişim halinde olmamıza rağmen hiçbir zaman yakın olmamamızın nedeni. Her biri bizi sonsuza dek değiştiren bir günün hatırlatıcısıydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Son iki yılda, sen ve ben hariç, o gün orada olan herkes öldü." "Öldü mü?" Kaşlarımı çattım, kalbim biraz hızlandı. O gece orada yedi kişiydik. "Neyin içinde bir şekilde?"

"Tuhaf yöntemler, Mac," dedi Billy sinirlenerek. "Nairn, Craig'in cinayeti yüzünden hapse atıldı. Bizi altı kişi bıraktı. Sen ve ben buradayız. Kenny geçen yıl aşırı dozda eroin aldı, tüm ailesi hayatında bu maddeye hiç dokunmadığını söylemesine rağmen. Biz çocukken bile, Mac, Kenny bu maddeye dokunmadı. Biz ne yaptysak yaptık ama o kullanmadı."

Yeterince doğruydı. Hepimiz kendimizi küçük sert adamlar sanırdık. Yaşları on beş ile on sekiz arasında değişen, en küçüğümüz ama ironik bir şekilde en büyüğümüz olan ben, Glasgow'daki Govan sokaklarında sanki oranın sahibiymişiz gibi caka satıyorduk. Ne yazık ki yanıldığımızı inanan başka gençlik grupları da vardı.

Bir çete, o zamanlar Govan'ın büyük adamı olan Frank Ricci ya da o zamanki adıyla Koca Frank için çalışıyordu: uyuşturucu satıcısı, haraççı ve araba parçalama dükkanı sahibi. Yerel okulları kendi malıyla istila etmeleri için çocuklara para ödüyordu. Arkadaşlarımdan biri onunla buluşacak kadar aptal olduğu için, onun küçük çetecileri bizim onların bölgesine tecavüz etmeye çalıştığımızı, Koca Frank için onların işlerini devralmaya çalıştığımızı düşündüler. O andan itibaren o pisliklerle savaş halindeydik.

Sonra bir gece, onlardan birini tek başına gördük. Craig.

Grubumuzun en büyüğü ve bir nevi liderimiz olan Nairn'in sadece onu korkutmak istediğini düşünmüştüm. Ama ne olduğunu anlamadan Craig yere yığılmıştı ve hepsi onu feci şekilde dövüyordu. Billy ve ben durdurmaya çalıştık. Hatta onlarla dövüştük, kendi arkadaşlarımızla, ama çok geç kalmıştık.

Biz diğerleriyle meşgulken, Nairn çakısını çıkardı ve Craig'in karnını deşti. Hepimiz kaçtık.

Billy ve ben ankesörlü bir telefon bulduk ve isimsiz bir acil durum araması yaptık. Ama o gecenin utancı beni asla terk etmeyecek.

Cesur bir tanık bizi polise ihbar etti, ama aynı zamanda saldırıyı durdurmaya çalıştığımızı söyleyerek beni ve Billy'yi temize çıkaran da o tanıktı. Billy ve benim, tanığın ifadesi nedeniyle Nairn'in yaptığını kabul etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Polis Nairn'in kıyafetlerinde Craig'in kanını buldu. Bu onu on beş yıl hapse göndermeye yetti. Altı yıl sonra başka bir mahkumla kavga

ederken hapishanede öldü.

Billy ve ben hiçbir zaman resmi suçlamalarla karşılaşmamış olsak da, tüm bu çirkin ve korkunç olay beni korkutmuştu.

beni Amerika'ya, Boston'a, amcamla yaşamaya gönderecek kadar büyüktü. İçten içe istemediğimi bildiğim bir hayattan uzaklaşmak için çaresizce, isteyerek gittim. Billy'nin gençliğinde başı biraz derde girmiş ama kısa bir süre kaldığı hapisane onu yola getirmiş ve elektrikçi olmak için eğitim almış. O ve karısı Govan'dan Glasgow'un diğer tarafına taşındılar. Hiç çocukları olmamıştı ama Billy hayatından memnun görünüyordu.

"Kenny'nin bu şekilde ölmesinin garip olmadığını söyleyemezsin, Mac." "Evet, garip," diye kabul ettim.

"İki ay sonra, Wee Frickle kendi mahallesinde bıçaklandı. Görgü tanığı yok. O piçi hala yakalayamadılar. Yılbaşı gecesi, Jamie oturduğu apartmanın çatısından düştü. Kanında yasal sınırın üç katı alkol vardı. Kaza sonucu ölüm olarak kaydedildi. Üç hafta önce Bryan McNab'in annesinden bir telefon aldım. Ölmüş. Evinin önünde bir araba çarpmış. Kaza değildi çünkü görgü tanıkları, öncamları kararmış bir arabanın cesedin yanından geri geri geçtiğini ve işin bittiğinden emin olmak için tekrar ona doğru sürdüğünü görmüşlerdi."

"Siktir," diye ısırdım, içimde bir şok dalgası vardı. "Bana bunun tesadüf olduğunu mu söyleyeceksin, Mac?"

Başımı sallayarak ofisimin sığ penceresinden dışarı baktım ve camları kırbaçlayan yağmurdan başka bir şey görmedim. "Buraya beni uyarmaya mı geldin?"

"Evet. O zaman İskoçya'dan defolup gidiyorum. Burada olmaktan memnunum, buranın ne kadar güvenli olduğunu görebiliyorum. Burası bir kale. Belki de bir süreliğine buradan ayrılmamalısın."

Malikânede kapana kısılmış bir ördek gibi beklememin imkânı yoktu. "Onların ölümlerini araştırmak için araçlarım var." Billy'ye dönüp baktım. "Avustralya'ya git. Güvende kal. Bağlantılarıma bu konuyu araştırmalarını söyleyeceğim. Eğer bu garip bir tesadüf değilse, arkasında kimin olduğunu bulacağım. Sana nasıl ulaşabilirim, böylece ne bulduğumu sana bildirebilirim?"

Billy bana kardeşinin numarasını verdi ve gergin bir sohbet içinde kahvelerimizi bitirdik. Craig'e saldıranların peşinde birilerinin olabileceği bilgisi bir kehanet gibi üzerimizde asılı duruyordu.

Ayrılmadan önce Billy huysuzca itiraf etti, "O zamanlar bu tür şeyleri konuşarak kurtulamayacağımızı biliyorum, ama bunu anlamakta zorlandım. O gece olanlar. Olmasını engelleyemediğim şeyler. Bunu gerçekten atlatabileceğimden şüpheliyim. Ama karım beni profesyonel biriyle konuşmaya zorladı." Omuz silktili, belli ki biraz utanmıştı. "Çok yardımı oldu, Mac."

Bana ne söylediğini biliyordum. Ne önerdiğini. "Bunu düşüneceğim. Senin adına sevindim Bill."

Ayrıldığında, gittiğini gördüğüm için rahatlamıştım. Avustralya'ya vardığında bana haber vermesini söyledim. Eğer tehlikedeysek, birilerinin onu takip etme olasılığının daha düşük olduğu bir yerde olduğunu bilmek istiyordum. Billy'nin güvenliği benim için önemliydi ama bu elçiden

kurtulduğuma sevinmediğim anlamına gelmiyordu.

Adair'ler ailelerini harap etmeye çalışan son fırtınayı daha yeni atlatmışlardı.
Hayatlarına daha fazla tehlike getiremezdim.

Hayatına.

Sadece paranoyaklaştığımızı umabilirdim.

Kesin olarak öğrenmeye kararlı bir şekilde, koridordan ofisime doğru yürürken telefonumu çıkardım. Rehberimdeki numarayı tuşladığımda, Lisa Renfrew cevap vermeden önce sadece birkaç kez çalmasını beklemek zorunda kaldım. Kendisi Batı Yerel Polis Teşkilatı Emniyet Müdür Yardımcısıydı. Yani İskoçya Polisi'ndeki en yüksek rütbeli memurlardan biriydi ve Glasgow şehri onun yetki alanındaydı.

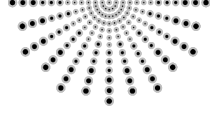
"Mac Galbraith, yaşadığım ve nefes aldığım gibi," diye yanıtladı Lisa. "Bir süredir senden haber alamadım."

Lisa ile o genç bir polis memuruyken tanıştık. Aylar önce Lachlan'ın Glasgow'daki tek film galalarından birinde güvenlik önlemlerinin koordine edilmesine yardımcı olmuştu. Bir kaçamak yapmıştık ama birbirimizin arkadaşlığından hoşlanmıştık, bu yüzden yıllar boyunca iletişim halinde kaldık. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, rütbeleri yükselmişti, ki bu da şu anda benim için son derece elverişliydi.

"Hoşbeşi kestiğim için üzgünüm Lise, ama elimde büyük bir sorun olabilir. Bazı bilgilere ihtiyacım var."

"Bana söyle, yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Göğsümdeki gerginlik bir nebze olsun hafifledi. Bazen yüksek mevkilerde dostlarının olması iyi bir şeydi.

Tskaç hükümeti, Ormancılık ve Arazi İskoçya olarak bizimle birlikte çalışarak, her yıl yirmi beş milyon yeni ağaç dikme hedefine sahipti.

Bir orman mühendisi olarak bu hedef beni son derece meşgul etti.

Ne de olsa yirmi birinci yüzyıldaydık. Kereste hasadı ve ekimi, yenilenebilir enerji ve biyoçeşitlilik ön planda tutularak planlanmalıydı.

Şu anda, proje yöneticisi ve suç ortağım Marcello ile iki proje üzerinde çalışıyordum. Neredeyse hepimiz aynı projeler üzerinde çalışıyorduk. Yine evime yakın bir yerde çalıştığım için şanslıydım - Lairg yakınlarındaki bir ormanda ağaç hasadı ve Lachlan ve Thane'in yaşadığı Caelmore'un dışında yeniden dikim.

Lairg projemizde benim için büyük bir gündü. Mühendis olarak, kereste kamyonlarının ve biçerdöverlerin bölgeye güvenli bir şekilde girip çıkmasının lojistiğini planlamak benim sorumluluğumdaydı. Bugün tüm planlamalarımın başarılı olup olmadığını öğrenecektik.

Son dört yıldır sicilim sağlamdı. Karşılaştığımız tek sorun hava koşullarından kaynaklanıyordu. İşimde *iyiydim*.

Marcello'nun SUV'unun arkasına yanaşarak, her zamanki üniformam olan yürüyüş pantolonum, yürüyüş botlarım, tişörtüm ve hafif su geçirmez ceketimle Defender'ımdan atladım. Kaskım ve güvenlik ekipmanlarım yolcu koltuğumdaydı. Neyse ki önümüzdeki iki gün boyunca hava kuru olacaktı. Islak ve yumuşak zeminde çalışma konusunda endişelenmek zorunda kalmadan önce başlamak için yeterli zamanımız vardı.

"İşte orada." Ben sitenin girişine yaklaşırken Marcello tabletinden başını kaldırdı. Yanında tanımadığım genç bir adam vardı.

Marcello Pernice üniversiteden beri İskoçya'da yaşıyordu. Yıllarca birlikte çalışmıştık ve onu ve eşini arkadaşım olarak görüyordum.

"Günaydın." Ona gülümsedim. "Araçlar yolda mı?"

"Gerçekten de öyleler," dedi o harika, karışık İtalyan ve İskoç aksanıyla. Arkadaşını işaret etti. "Arro, bu benim yeni proje asistanım, Duncan Menzie. Duncan, bu Arrochar Adair. Kendisi orman mühendisimiz. Ben olmadığım zamanlarda Arro sorumludur, evet."

Duncan bana oldukça kapsamlı ve rahatsız edici bir bakış atarken kaşlarını çatı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi tam tersini ima eden bir ses tonuyla.

Kafamın içinde uyarı zilleri çaldı ama sakinleştirici bir nefes aldım ve kendimi aşmamaya çalıştım. "Sen de."

Ancak Marcello ve ben bugünkü programı tartışırken, Duncan'ın tüm sorularını Marcello'ya yönelttiğini fark ettim.

Duncan araziye giden yolun inşasını ve tomruk depolama yükleme alanının neden orada olduğunu sorduğunda Marcello, "Bu Arro'ya sorulacak bir soru," diye cevap verdi. Her şeyi *ben* planladım ve karar verdim.

Yine, erişim ve ulaşım için kamuya açık olmayan bir güzergahı kullanmak amacıyla Shin Nehri üzerinde inşa ettiğimiz geçici köprüyü sorduğunda Marcello'ya sordu.

"Bak," dedi Marcello biraz da sabırsızlıkla, "burada herkesin rolünü anlıyorsun, o yüzden bunların Arro'ya sorulacak sorular olduğunu biliyorsun, tamam mı?" Ses tonunda bir uyarı vardı; alttan almamam gerekiyordu. Sağlam, saçma sapan varlığı, erkek odaklı bir sektörde bir kadın için sahadaki hayatı daha sorunsuz bir hale getiriyordu. Bir kadının işini kolaylaştırmak için adil düşünen bir erkeğin varlığının gerekmesi, toplum olarak daha ne kadar yol kat etmemiz gerektiğinin bir kanıtıydı.

Duncan hafifçe azarlanınca suratını asarak başını salladı ama tavrı gergin heyecanımı delip geçmeye çalıştı. Aylar süren planlamadan sonra bugün dört gözle beklediğim gündü. Tüm sıkı çalışmamızın karşılığını alıp alamayacağımızı ve böylece sorunsuz ve güvenli bir şekilde hasat yapıp yapamayacağımızı görmek için. Planların gerçek zamanlı olarak ortaya çıktığını görmek tatmin ediciydi. Üniversiteyi yeni bitirmiş, kadın düşmanı bir çalışanla uğraşmak zorunda kalma düşüncesi en iyi ihtimalle rahatsız ediciydi.

Duncan'ın tavrına omuz silktim ve beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Özel hayatımda olan (ya da olmayan) her şeyle birlikte, iş benim kaçış noktamdı. İnsanların hayatları benim doğruluğuma ve detaylara gösterdiğim özene bağlıydı. Tüm odağımı buna vermemi sağladı ve diğer her şey kayboldu. Mac kayboldu. Kısa bir süreliğine.

Marcello'nun telefonu çaldı. Cevap vermeden önce "Şoför," dedi. Kısa bir konuşma yaptılar ve Marcello'nun anlattıklarından kereste kamyonu şoförünün hangi yoldan gideceğinden emin olmadığını anladım.

Marcello telaşla, "Geliyorum, geliyorum," dedi ve telefonu kapattı. "Bunu yeterince iyi işaretlediğimizi sanıyordum, değil mi?" diye sordu omzunun üzerinden, cipine doğru yürürken.

"Gitmemi ister misin?"

"Hayır, sen burada kalıp onu yönlendirmeye devam et. Eğer daha fazla sorun yaşarsak, tabelayı yeniden gözden geçirmemiz gerekecek!"

Başımı salladım ve arabasını sürerken onu izledim.

Duncan, Marcello'nun kendisine uzattığı tablete bakarak, "Hmm," diye mırıldandı nefesinin

altından. "Nedir bu?" Her zamankinden biraz daha keskin bir sesle sordum.

"Yok bir şey. Döndüğünde Marcello'ya sorarım."

Sinirlerim tepeme çıktı. "Bu bir mühendislik sorusu mu?"

Duncan gözlerimin içine baktı. "Evet." dedi.

Çevre mühendisliği alanında dört yıllık lisans derecesi. Çevre ve orman yönetimi alanında yüksek lisans derecesi. Tüm bunlar boyunca Forestry and Land Scotland'da yarı zamanlı çırak olarak çalıştım ve bu sayede üniversiteden mezun olur olmaz mühendis olarak işe girebildim. Çıraklık dönemim boyunca hiç kadın düşmanlığı yaşamamıştım ve işime biraz naif bir şekilde girdim.

Erkeklerle birlikte dolaşan bir şantiyeden sorumlu bir kadın olarak ilk işim göz açıcıydı. Sürekli olarak proje müdürüne boyun eğiyorlardı ve Marcello'nun aksine, bu adam beni baltalamaktan oldukça keyif alıyordu. Bir gün depresyondaydım ve kırılma noktasındaydım ve Mac beni sahil boyunca uzun bir yürüyüşe çıkarmıştı. Beni rahatsız eden şeyi itiraf ettikten sonra, ne kadar korkmuş ya da sayıca az hissetmiş olursam olayım, kendimi savunmam konusunda bana sert bir moral konuşması yaptı. Birçok erkeğin (sinir bozucu bir şekilde) cinsiyetçi davrandıklarının farkında bile olmadıklarını ve sadece yetkili kişilerin davranışlarını taklit ettiklerini söyledi.

Ama müdürün ne yaptığını çok iyi bildiğini söyledi. O bir zorbaydı ve onu yenmenin tek yolu ona zorbalığa boyun eğmeyeceğimi göstermekti. Mac, "Kendini savunduğunda seni öfkeli kadın olarak etiketlemeye çalışacaklar. Olayları abartıyormuşsun gibi göstermeye çalışacak ama buna izin verme. Sorumluluğu üstlenin, çünkü yetki alanınızdaki herhangi bir şey yanlış giderse, kararları o vermiş olsa da sorumlu sizsiniz. Ve onun hataları yüzünden senin sallanmana izin verecektir."

Ben de Mac'in tavsiyesini dikkate alarak ofise döndüm ve benim onayım olmadan hiçbir planın yapılmayacağını açıkça belirttim. Proje müdürü geri adım attı ama ona buna müsamaha göstermeyeceğimi, kışımın tehlikede olduğunu ve eğer kararlarımı baltalamayı bırakmazsa konuyu en tepeye kadar taşıyacağımı ve bu konuda yüksek sesle konuşacağımı söyledim.

Dinlemedi.

Ben de en tepeye çıktım.

Çeşitlilikle gurur duyan bir şirket olarak, proje yöneticisini azarladılar. Çok sinirlenmişti. Ama projeyi kendi kararlarımdan sorumlu olarak bitirdik. Bir daha asla birlikte çalışmadık.

Yıllar boyunca sağlam bir ekip oluşturduğum için şanslıydım. Çok az yeni insan geldi ve gitti, gelenler de harikaydı. Çalışmak için harika bir sektördü. Ve kimsenin statükoyu bozmasını istemiyordum.

"Duncan." Onunla yüzleştim. "Şunu açıklığa kavuşturayım ki bir karışıklık olmasın: Ben proje mühendisiyim. Sen de asistansın. Marcello ne kadar patronunsa ben de o kadar patronunum. Projeye ilgili mühendislik sorularınız olursa, planları ben uyguladığım için cevabı bende olacak. Yani, bir sorunuz varsa, bana sorun. Sana bir görev verirsem, onu yaparsın. Bu kadar basit. Anlaştık mı?"

Küçük pislik küçümseme cüretini gösterdi ama yavaşça başını salladı.

"Bu takımda kimin kalacağı konusunda söz sahibiyim, bu yüzden dikkatli ol," diye nazıkçe uyardım ve sanki ona saçmalıklarını söylememi beklemiyormuş gibi gözleri hafifçe açıldı.

ÖĞLEDEN SONRAYDI. Jim ve kereste biçme makinesi hızlı bir şekilde ilerledikten sonra öğle yemeği için mola vermiştik. Günün zorlu kısmı tam zamanında gelmişti. Nehir kıyılarına ulaşmıştık, neyse ki Wee Hoose (Loch Shin'in ortasındaki küçük bir adada bulunan küçük bir ev) olan turistik cazibe merkezinden uzaktaydık, bu da kesimi daha tehlikeli hale getiriyordu. Ne zaman sahamızda yapışkan bir nokta olsa ya da evlerin veya elektrik hatlarının yakınında olsak, motorlu testere kullanan çok yetenekli ağaç kesicileri getirirdik. Benim adamım Kelly Wright'tı. Bu sektörde çalışmak isteyen kadınlara bu şansın verilmesini sağlamayı kendime görev edinmiştim.

Telefonumda Caelmore projemle ilgili bir e-postayı okurken sandviçimin sonunu bitirdiğimde Marcello görünürde yoktu.

"Hey, patron."

Kafamı kaldırdığımda Kelly'nin önümde durduğunu gördüm. Üzerinde bir tişört, yürüyüş pantolonu, botlar ve bir kask vardı. "Hey, sen, nasılsın?"

"Güzel." Sırıttı. "Danny Cumartesi günü evlenme teklif etti." "Tebrik ederim." Ona sarıldım.

Güldü. "Sağ ol, sağ ol. Evet, bu bir sürprizdi ama belli ki iyi bir sürprizdi."

Yüzünü inceledim. "Neredeyse parlıyorsun."

"Evet, buna ter denir." Malzeme kulübesine doğru başıyla işaret etti. "Teçhizatım hazır mı?" "Her zaman."

Omzunun üzerinden çenesini salladı. "Önce hangi ağaçların üzerinden geçeceğiz?" "Evet, evet, şu e-postayı yanıtlamayı bitireyim, hemen geliyorum."

Telefonumda bir şeyler yazıyordum, bir an sonra bir adamın "Hey, hey!" diye bağırdığını duydum. Yükleme alanının yakınında durduğum yerden başımı kaldırdığımda Duncan'ın Kelly'nin önünü kestiğini gördüm. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu yüksek sesle, kavgacı bir tavırla. "Burası canlı bir site."

Kelly kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ben ikiliye doğru yürürken verdiği cevabı duyamadım. Yaklaştığımda bana baktı, kara gözlerinde öfke parlıyordu. "Kim bu adam?"

"Ben kimim? Sen kimsin, daha doğrusu?" Duncan ofladı pufladı.

"Affedersiniz," diye tersledim onu, o da bana kaşlarını çatı. "Bir daha asla ekibimin bir üyesine bu şekilde saldırma. Kelly bizim adamımız ve bölgeyi incelemeye hakkı var. Sen kim oluyorsun da onun yolunu kesiyorsun?"

Tedirginlik içinde kıpırdandı. "Onun halktan biri olduğunu sanıyordum." "Güvenlik kaskıyla mı?"

Duncan ofladı. "Onun bir erkek olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Kadın kelimesindeki vurguyu duydum ve kendimi yorgun hissettim. "Kadın olduğu için mi? Kelly bu ülkedeki en yetenekli işçilerden biri. Ayrıca sahadaki güvenlik protokollerini de biliyor ve bu çizgiyi asla geçemezsiniz" - canlı sahanın başladığı yeri gösterdim - "kaskınız olmadan." Kasksız kafasını işaret ettim. "Şimdi kasksız olarak sahamdan çık ve bir daha asla ekibimin yoluna çıkma."

Beni harcamak istermiş gibi bakarak uzaklaştı ve ben de bıkkın bir şekilde başımı sallayarak Kelly'ye döndüm.

"Ben olsam buna dikkat ederdim patron," diye uyardı. "Bir kadından emir almaktan hoşlandığını sanmıyorum." "Sen alırsın." Omuz silktim. "Genelde belli bir kuşaktan oluyorlar."

"Cinsiyetçi moronlar her yaşta, her yerde karşımıza çıkar. Sen ve ben bunu herkesten daha iyi biliyoruz." Omzumun üzerinden bir bakış fırlattı ve şaka yaptı, "Komik olan şu ki, elektrikli testeremi ona doğru çevirsem altına işeyeceğini şimdiden söyleyebilirim."

Bu görüntü karşısında kahkahalarla başımı geriye attım. "Sakin buna cüret etme." "Yine de komik olurdu, değil mi?" Hınzırca sırıttı.

Keyifli kıkırdamam her şeyi anlatıyordu.

Bir süre sonra, Kelly nehir kenarındaki ağaçları keserken ekip onun etrafında çalışırken, Marcello'ya Duncan'la olanları anlattım. Asistanına sert bir uyarıda bulunacağına söz verdi ve umarım bu son olur.

Bu yeni nesle neler olduğunu bilmiyordum ama birçoğunda otoriteye karşı hak edilmemiş bir güven ve küçümseme var gibiydi. Belki de çok fazla genelleme yapıyordum. Belki de benden önceki kuşak benim kuşağım hakkında böyle düşünüyordu.

Tek bildiğim, üniversiteden yeni mezun olmuş bir bebeğin kendi sitemde beni ya da karşısına çıkan başka bir kadını sorgulamasına daha fazla katlanamayacağım ve onu projeden tamamen kovacağımı.

Günün ilerleyişinden memnun olsam da, Duncan'ın tavrından bıkmış olsam da, en azından dikkatimin dağılmasından memnundum. O gece eve geç geldim, yemek yedim ve başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Ertesi gün projenin adrenalini azaldı ama Duncan'ın tavrı azalmadı. O kadar açık değildi ama yine de benimle uğraşmak yerine Marcello'ya sorular sormaya devam ediyordu. Projenin kendisi iyi gidiyordu. Hatta öğleden sonra eve tam zamanında döndüm.

Sorun şu ki, düşünmek için zamanım vardı. Eve dönüp Lachlan'ın geçen yıl kurduğu sistemi devre dışı bırakan güvenlik kodunu girerken kendimi melankolik hissediyordum.

Üzerimi cızırtılı bir battaniye gibi örttü ve daha şimdiden Thane'i arayıp çocukları bu hafta sonu bir yere götürüp götüremeyeceğimi sormayı planladım. İki gün boyunca kendi düşüncelerim ve duygularımdan başka bir şeyle uğraşmayacağım düşüncesi beni korkutuyordu.

Bu fark ediş beni çok etkiledi.

"Birinin acı çektiğini ve bunu içine attığını anlarım. Eğer benimle konuşmayacaksanız... lütfen, lütfen biriyle konuşun."

Belki de Regan haklıydı. Bu şekilde devam edemezdim. Eredine'i ve ona ne kadar güvendiğimi düşündüm. Hayatımda sır tutabilecek biri varsa o da oydu... Lachlan'dan saklamak zorunda kalarak kendini ortada kalmış hissedeceğinden korktuğum için Mac'le olan ilişkiyi ona yüklemek istememiştim. Ama belki de yapmazdı. Belki de önce ona sormalıyım.

Mektuplarımı elime aldım, Ery'yi aramayı düşünerek her zarfı açtım. Dalgınlıkla bir yığına faturaları, diğerine de önemsiz postaları koydum. Sonra düz beyaz bir zarfı açtım ve içinden tek bir kâğıt parçası çıkardım.

Üzerine yazılan mesaj karşısında kanım dondu:

Sen benim her şeyimsin.
Senin için her şey olmalıyım.

İçimden ADRENALİN fişkırdı, kalbim hızla çarptı ve içinde başka bir şey olup olmadığını görmek için zarfı kontrol ederken ellerim titredi.

Bu nottan başka bir şey yok.

İade adresi yoktu.

Lucy'nin duruşmasındaki kanıtlar aklıma kazınmıştı.

Lucy, Lachlan için bırakılan ürkütücü notları yazmak da dahil olmak üzere kirli işlerini Fergus'a yaptırdı. O notları ezbere biliyordum.

Lachlan tam da bu mesajı almıştı. Bu onun için bıraktıkları ilk mesajdı.

Bu birilerinin iğrenç bir şaka fikri miydi? Medya tüm kanıtları basına sızdırmıştı, bu yüzden insanların Lucy'nin Lachlan'a sapık mesajlarında ne yazdığını öğrenmesi yeterince kolaydı.

Midem bulanıyordu, geçtiğimiz yıl yaşadığımız onca şeyden sonra bunu görmezden gelemedim. Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Mac'in öğreneceği düşüncesi nabzımı hızlandırdı ama yapabileceğim tek şey, koşullar ne olursa olsun onun hayatımda hoş karşılanmadığından emin olmaktı.

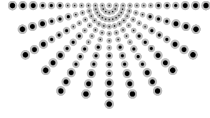
Zamanı geldiğinde endişelenecek bir şeydi. Şimdilik evimde yalnız olmak beni savunmasız hissettiriyordu ve bundan nefret ediyordum. Bu beni çok kızdırdı! Aceleyle güvenlik kutusuna gittim, pencereleri ve kapıları silahlandırımdı. Sonra ağabeyimi aradım.

"Arro," diye yanıtladı Thane, "seni sonra arayabilir miyim? Yemeğe oturmak üzereyiz." Boynumdaki titremeye karşı sertçe yutkundum. "Thane."

Tereddüt etti ve sonra neredeyse havlayarak, "Sorun nedir?" diye sordu. Sakin görünmeye çalışarak ona notu anlattım.

"Hemen polisi ara," diye emretti Thane, sözlerinde öfke vardı ama bana değil. "Yoldayım, tatlım."

7
MAC

Arro. Şoförlerden biri olan Dave'den anahtarlarımı alırken onun adı kafamın içinde kükrüyordu, ve beni bekleyen cipime atladım. Thane'den Arro'ya Lucy'ninkine benzeyen bir tehdit notu gönderildiğine dair öfkeli bir telefon aldıktan sonra ekibime bir dizi emir yağdırdım ve kaleden koşarak çıktım.

Tüm eğitimim, tehlikeli bir durumda sakın kalmakla ilgili bildiğim her şey benden kaçtı.
Çünkü karşımdaki oydu.

Arro.

Eğer ona bir şey olursa ...

Evin önündeki yolda hızla ilerlerken ellerim direksiyona sıkıca sarılmıştı. Bıçaklandığımı duyduğunda böyle mi hissetmişti? Sitenin kapıları çıkışıma izin vermek için açıldığında, geçen yıl o sabahki yüzü gözlerimin önünden geçti ...

İçime ne pompalıyorlarsa ağrıya iyi geliyordu ama ne zaman hareket etmeye çalışsam bir sancıdan daha fazlası oluyordu. Bir haftadır hastanedeydim ve ayrılmak için daha fazla çaresiz olamazdım. Robyn'e ulaşmak için. Neyse ki beni yarın taburcu edeceklerdi. Bu kadar çabuk olamazdı. Kızımı yine hayal kırıklığına uğrattım. Akşam yemeği randevumuzu kaçırdım. Evet, mazeretim fena değildi ama masada oturup gelmediğim dakikaları sayarken ne düşündüğünü merak ediyordum. Onu yine incitmiş miydim?

Öfkeyle irkildim. Sırf bu yüzden, kar maskesinin arkasından dikizlediğini gördüğüm mor gözlerin arkasında kimin olduğunu anladığımda, içimi boşaltan o orospu çocuğu hiç doğmamış olmayı dileyecekti.

İletişim. Kendini gizlemek için. Robyn'le çocukluğundan beri birlikte yiyeceğimiz ilk akşam yemeği için buluşmak üzere evimden çıktığımda, o şerefsiz bir anda ortaya çıkmıştı.

Robyn ve benim konuştuğumuz gibi, bağlantılar muhtemelen onu tanıdığım anlamına geliyordu. Bıçağın girdiği hissi hatırlayarak irkildim. Üç kez. Yeniden hayal kırıklığına uğradım. Nasıl olur

da

Bunun olmasına izin vermiş miydim? Kendimi aptal gibi hissettim. Başarısız. Tüm eğitimime rağmen birinin beni sindirmesine izin vermiştim.

Ama bunun beni tüketmesine izin veremezdim. Omuz silkmeli ve o piçi bulmaya konsantre olmalıydım. Robyn bunu yapmama yardım etmek için yanımda kalıyordu ama ona bir zarar gelebileceği düşüncesi beni bu hastane yatağından çıkmaya daha da heveslendiriyordu.

"Uyanmışsın."

Ses, içinde varlığından kimsenin haberdar olmadığı derin bir şeyi yatıştırıyordu. Karanlık, çarpık ve kendinden nefretle dolu bir şey. Ruhumun çukurlarına gömülmüş kızgın bir canavar, bir ejderha gibi. Onun ateşli kıpırtılarını susturacak güce sadece o sahipti.

Arro.

Hastane odama girerken ona şefkatle gülümsedim. Duvardaki saate baktığımda ziyaret saatinin yeni başladığını gördüm.

"Beni yarın taburcu edeceklerini biliyorsun," diye takıldım. "Beni sürekli kontrol etmene gerek yok." Tanrım, ama her gün ziyaret ettiği için o kadar minnettardım ki.

Arro'nun tatlı gülümsemesi, başucumdaki sandalyeyi alıp yakınımaya çekerken bir özlem dalgasına neden oldu. "Ziyaret etmek istiyorum. Bugün çok daha iyi görünüyorsun. Yanaklarına renk gelmiş."

"Güzel," diye mırıldandım, güzel yüzünün her özelliğini inceleyerek. "İşe geç kalmayacak mısın?"

Omuz silkti. "Ben gelene kadar Marcello işleri hallediyor. Sen nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim."

"Mac." Arro bana dik dik baktı.

Dudaklarım kıvrıldı. "Hareket ettiğimde biraz canım acıyor," diye itiraf ettim.

O muhteşem soluk mavi gözleri pijama tişörtümün altındaki yaralarımaya kaydı. "O piçi öldüreceğim," diye mırıldandı, sesi daha önce hiç duymadığım kadar kana susamıştı.

Bakışları benimkine dönene ve yüz ifadesinin ne kadar acı çektiğini görene kadar bu beni gülümsetti.

"Eğer seni kaybetseydim..." Gözleri yaşlarla doldu ve kendini benden korumaya çalışarak gözlerini indirdi.

Sesinin acı dolu tizliği, yüksek sesle itiraf etmekten korktuğumuz her şeyi ortaya döküyordu. Ve beni bencil bir pislik yapsa da, Arrochar Adair tarafından sevilme fikriyle coştum.

Elini uzattım ve o da bana sarıldı, parmakları sıkıca benimkilerin etrafında kıvrıldı. "Ben iyiyim," diye cevap verdim kısıp sesle. "Hayattayım ve buradayım. Robyn ve ben tüm bunların arkasında kimin olduğunu bulacağız."

Arro başını salladı ve gözyaşlarını geri püskürtmek için hızla gözlerini kırptırarak titrer gibi oldu. Bakışlarımız tekrar buluştu ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Robyn kaldı."

Başımı salladım. "O kaldı."

"Senin adına çok mutluyum, Mac."

İrkildim ve elimi çekmeye çalıştım ama Arro bana yapıştı. "Biz... hiçbir şey olmadı... hiçbir şeyi konuşmadık. Sadece dava hakkında konuşuyorduk, gerçekten."

"Ama o burada," diye ısrar etti Arro. "Mac, eğer seninle bir ilişki istemeseydi çoktan giderdi. Ve ona saldırından bahsettiğimde yüzünü görmedin. Robyn dehşete kapılmıştı."

Ben de irkildim.

"Özür dilerim." Arro içini çekti. "Öyle demek istemedim... Sadece Robyn'in seni sevdiğini bilmeni istedim. Aranızda çok fazla kırgınlık ve konuşulacak çok şey olabilir ama ben senin ve onun bunu çözeceğinize inanıyorum. Onunla yeniden bir ilişkiniz olacak."

Umut, o işkenceci küçük piç kurusu duygu, içimde yükseldi.

Kahretsin, kendime bu şansı hak etmediğimi söylesem de Arro'nun haklı olmasını umuyordum. Yine de Robyn'in iyiliği için ona bilmesi gereken her şeyi anlatacaktım.

İçini çekti, gözleri tekrar üzerimde gezindi. "Eminim yarın buradan gideceğine seviniyorsundur." "Hiçbir fikrin yok."

"Keşke şimdi seni kaçırabilseydim," diye alay etti Arro. "Arabaya biner ve bir süreliğine tüm bunlardan uzak bir yere giderdik. Sadece ikimiz."

Sözleri ve bana bakışı tehlikeli bir şekilde duygularımızı açığa vurmaya meyilliydi. Birkaç yıl önce bir yeni yıl arifesinde uyanan duygular. İtiraf etmeliyim ki bu duygular ondan aylar önce gelişmeye başlamış olabilirdi.

Şimdi bu duygular, tüm şeytanlarımla birlikte o karanlık çukurda kilitliydi. Dışarı çıkmaya, kaçmaya çalışıyorlardı ama onlara izin veremeyeceğimi biliyordum.

Gerçi şimdi ona bakınca... bazen bunun nedenini hatırlamak zor oluyordu.

Neden aramızdaki mesafeyi kapatıp onun güzel dudaklarını öpemi-yordum?

Arro Adair o gece bana hayatımın en güzel öpücüğünü vermişti ve o bunu bilmiyordu. O öpücüğün rüyalarım-a girdiğini bilmiyordu. Rüyalarım-da daha da ileri gittiğimi, vücudunu ikinci bir deri gibi şekillendiren gümüş elbiseyi mükemmel göğüslerinden sıyırdığımı, etek ucunu kalçalarından yukarı ittiğimi ve sıkı sıcaklığına battığımı.

"Ne düşünüyorsun?" Sesi boğuktu, beni fanteziden uzaklaştırıyordu. O biliyordu.

Gözleri dumanlıydı, yanakları kızarmıştı. Gözle görülür bir şekilde tahrik olmuştu.

Arro düşüncelerimin nereye gittiğini biliyordu.

O güzel gözlere bakmayı hayal ettiğimi, onun içinde hareket ettikçe ihtiyaçtan puslanmalarını izlediğimi. Bazen yavaş ve sevgi doluydu. Bazen onu çaresizlik içinde beceriyordum, tırnakları sırtımı ısıırıyordu.

Vücudumun kıpırdadığını, ağzımın kuruduğunu hissedebiliyordum.

"Bilmek istediğini sanmıyorum." Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü, sesim kalın ve boğuktu.

Arro'nun nefesi kesildi, parmakları benimkilere dolandı. "Bence eğer şu anda

bilmek isterdim. Hatta belki bir iki gösteriye bile katılabılırım." Flört etmesindeki tehlikeye rağmen gülmekten kendimi alamadım. O da güldü. Ama yüz ifadesindeki acıyı, üzüntüyü ve hatta korkuyu gördüm. Bundan nefret ettim. Onu sevmekte özgür olmadığım için nefret ediyordum. Onu asla terk etmeyeceğime söz vermek için.

Başını eğdi ve elimin üst kısmına bir öpücük kondurdu; öpücüğün içinde onun her zerresini hissettim. Acıdı.

Kahretsin, bu beni karnımdaki üç bıçak yarısından daha çok parçaladı.

Elimi onunkinden çektim, mesafeye ihtiyacım vardı.

Arro bana bilmiş bilmiş sırıttı ve mırıldandı, "Hiçbir yere gitmiyor, Mac. Hissettiklerimiz. Hiçbir yere gitmiyor. Sadece büyümeye devam ediyor. Sanırım Guy bunu anlayabilir."

Onu baştan çıkarmak acı vericiydi. Ve canı istediğinde onun yatağını ısıtan lanet olası şefi düşünmek bile istemiyordum. Arro'yla çıkmaya başladığından beri ona bakamıyordum. Haftalardır malikâne mutfağından uzak duruyordum.

Ama o, tanıdığım en sadık ve kararlı kadın, bana böyle bakıp bunları söyleyebiliyorsa, o zaman Guy onun için doğru kişi değildi. Aralarındaki ilişkinin uzun süreceğini sanmıyordum ve bu da beni rahatlatıyordu, bencil herifin tekiydim.

Bakışlarım onun ağzına kaydı. Yapamadım. Ama onu kendime çekmeyi o kadar çok istiyordum ki, sadece dudaklarının dudaklarıma değmesini hissetmek için bile. Beni yatıştırmak için.

Odanın kapısı hızla açılarak o anı bozdu. Robyn içeri girdi, benimle Arro'nun arasına bakarken yüzünde şüpheli bir ifade vardı. Kendimi hazırladım ama kızım yatağa doğru yürürken sadece gülümsedi. Dikkatini Arro'ya vererek, "Hey, seni tekrar görmek güzel," dedi.

Arro kızarmış, suçlu görünüyordu ve çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı. "Sen de öyle. Ben de tam gidiyordum. İşe dönmek zorundayım."

Robyn beni şaşırtarak, "Seni geçireyim," dedi.

Ne gördüğünü, neyden şüphelendiğini ve Arro'yla yalnız kaldığında ona ne söyleyeceğini merak ederek gerildim.

Yüzümü boş tutarak, benimle sonra görüşeceğini söyleyen Arro'ya baktım.

Yüz ifademde her ne gördüyse, korumayı çok istediğim ışığın gözlerinden titremesine neden oldu. Uzaklaştı.

Şeytanlarım içimdeki en karanlık yerden kükrüyordu ve ben onların kederli kükremelerini bastırmak için gözlerimi kapattım.

NE OLDUĞUNU BİLEMEDEN, Arro'nun bungalovunun önünde durmuş, zaten orada olan devriye arabasının arkasına park ediyordum. Thane'in cipi Arro'nun arabasının arkasındaydı. Anılarımdan sıyrılıp Rover'imdan atladım ve kapıya vurmak için önündeki yürüyüşe çıktım.

Birkaç saniye sonra Thane açtı.

"O iyi mi?" Davet edilmeden içeri girdiğimde çelik gibi bir sessizlikle sordum.

Thane'in yüzü öfkeyle sertleşmişti. "Olacak," diye söz verdi ve sonra oturma odasına gitmemi işaret etti.

Arro'nun koltuğunda iki polis memurunun karşısında oturduğunu görünce biraz endişem azaldı. Ama başını kaldırıp bana bakmayınca içimdeki çatlak büyüdü. İfademle dikkatle kontrol ederek kendimi polislere tanıttım. Arro notu bulmak için eve dönüşünü anlatırken Thane ve ben ayakta duruyorduk.

Benim yaşlarımda bir polis memuru olan PC Anders notu eldivenli elleriyle tuttu ve Thane ile benim bakmamıza izin verdi.

İçim daraldı. "İfadeler tamamen aynı," diye onayladım. "Lucy Wainwright ve Fergus McBride davasından. Lucy'nin Lachlan'a gönderdiği ilk mesajda Fergus'a yazdırdığı şeyle aynı. Gerçi yatağının arkasındaki duvara yazılmıştı, yani bunu gönderen her kimse Arro'nun evine erişemezdi." Bu düşünce ellerimin yumruk şeklinde kıvrılmasına neden oldu.

"Durum buysa, parmak izi için notu işleme koyacağız, ancak dosyanızı Lucy'nin davasıyla ilgilenen dedektif müfettişlere iletmemiz gerekecek, bu da sizinle tekrar konuşmaları gerekeceği anlamına geliyor Bayan Adair," dedi PC Anders.

Arro başını salladı. "Sorun değil."

Polis ellerinde kanıtlarla beni ve Thane'i Arro'yla yalnız bırakarak ayrıldı. Hâlâ bana bakmıyordu.

"Olasılıklar mı?" Thane sessizliği bozdu. "Bizden nefret eden insanlar mı?"

"Davanın sonuçlarından memnun olmayan bir Lucy Wainwright hayranı olabilir," diye önerdim. Onun masum olduğuna ve tuzağa düşürüldüğüne inanan birkaç komplo teorisyeninden daha fazlası vardı. Ne sebeple, kim bilir. Kör, karasevdalı moronlarla mantıklı konuşmak mümkün değildi.

Thane başını salladı ama bana dönmeden önce gözlerini Arro'ya dikti. "İkinizin arasında neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Arro ve ben hep bir ağızdan. Çok çabuk. Suçluluk duygusuyla.

Kardeşi cevabımız karşısında sinirlenmiş görünüyordu ama içini çekti ve "Polise vermek üzere bir şüpheli listesi hazırlamamız gerekiyor" dedi.

"Sorun yaşadığın biri var mı, Arro?" Ben sordum.

Hâlâ bakışlarıma karşılık vermeyerek başını salladı. "Aklıma gelen kimse yok."

"Sanırım herkesin postalarını kontrol etmesini sağlamalıyız. Bu, davaya dahil olan herkesi hedef alabilir. Ayrıca Lucy'yi sorgulaması için hapishaneye birini göndermeliyiz."

Thane'in kaşları çatıldı. "Bütün bunları dedektifler yapmayacak mı?"

"Evet, ama ben de bu işin üstünde olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Kaliforniya'da polisle bağlantılarım var.

Lucy ile konuşması için birini çağıracağım."

"Bir şey biliyor olsa bile konuşacağını hayal edemiyorum."

"Üslerimizi korumalıyız." Tekrar Arro'ya baktım. Yüzü solgundu, omuzları kamburlaşmıştı.

bitti. Bitkin görünüyordu.

Onu kollarıma almak istedim.

İçimdeki dürtüye karşı sertçe yutkunarak, "Burada yalnız kalamazsın," dedim. "Anlaştık." Thane başını salladı.

"Bu adamın beni evimden kovmasına izin vermeyeceğim," diye öfkeleni Arro, ayağa kalkıp telaşla oturma odasını adımlamaya başladı. Gözlerim onun her hareketini takip etti.

"Kanepede uyurum," diye teklif ettim, bunu yapmaya kararlıyım. Bu ilk kez olmayacaktı. Gerçi aramız açıldığından beri olacaktı.

Arro kararlılıkla başını salladı. "Cehennem gibi. Ben iyiyim." Şiddetle reddetmesi karşısında irkilmemeye çalıştım.

"Misafir odamda kalacaksın," diye emretti Thane. "Sadece bu gece için. Benim için," diye ekledi.

Kız kardeşi ona baktı ve yüzündeki endişeyi görerek durakladı. Omuzları düştü. "Peki. Eşyalarımı toplayayım." Arro yanımdan geçerken parfümü burnumu okşadı. Koridorda kaybolmadan önce omzunun üzerinden, "Gidebilirsin Mac," diye seslendi.

Çatlak genişledi.

Birkaç saniye sonra Thane yüzünde şüpheyile yoluma çıktı. "Ne halt ettin sen?"

Bunu itiraf etmekten utanıyordum, asla yüksek sesle itiraf etmezdim ama Arro ile ilişkiimi korku yönlendirmişti. Bizi ayrı tutmuştu. Bizi yok etmişti. Ve şimdi her şeyi mahvedebilirdi, en başta kaybetmekten korktuğum her şeyi, korkumun Arro'yu korumak için uzaklaştırdığı her şeyi.

"Sadece bir anlaşmazlık," diye geçiştirdim, sesimde ne bir duygu ne de bir suçluluk vardı. Thane beni anladı.

Tehditkâr bir adım daha yaklaştı ve bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktı. Sanki düşmanmışım gibi.

"Seni kardeşim gibi seviyorum, Mac." Sözleri yükselen paniğimi yatıştırmaya yetmedi. "Ama son birkaç yıldır kör olduğumu sanma. Eğer Arro'ya zarar verdiğini öğrenirsem... seni öldürürüm."

Ve her kelimesinde ciddiydi.

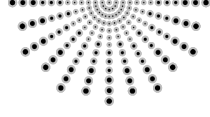
Gözlerimi kaçırdım, göğsüm parçalanmış gibi hissediyordum. "Onu güvende tut," diye sertçe söyledim. "Polisten ne öğrenebileceğime bakacağım. Ben... o notu kimin gönderdiğini bulacağım ve buna bir son vereceğim," diye söz verdim ve hışımla evden çıktım.

Verandasında kekeleyerek durdum, geri dönmek, içeri girip onu kollarıma almak ve bana karşı nefes aldığını hissetmek istiyordum, canlı ve iyi ve... sevilmiş.

Arrochar Adair şu anda benden nefret etse bile, ben onu hâlâ seviyordum. Ve hiçbir şerefsiz onun saçının tek teline zarar veremez.

Önce beni geçmeleri gerekecekti ve ben de iki metre boyunda, kıvranan, soğuk bir öfke duvarıydım.

Bunu yapan sadist küçük pislik, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaktı.

SON NOEL

M Mac'i çocuklarla birlikte izlerken göğsüm çok iyi bildiğim bir özlemle sızladı. Mutfak masamda onlarla birlikte çalışıyor, kurabiye hamurunu açmalarına ve şekilleri kesmelerine yardım ediyordu.

Noel kurabiyesi kalıplarıyla. Mac'in saçları un içindeydi, hatta biraz da yanaklarına bulaşmıştı.

"Bak Mac Amca, mükemmel yaptım!" Eilidh kollarını geniş bir zafer edasıyla kaldırdı.

Mac sallanan Noel ağacı kurabiyesine baktı ve sırıttı. "Demek yaptın." Dikkati, kardan adam şeklindeki kurabiyeleri metodik bir şekilde kesen Lewis'e kaydı. "İyi görünüyorsun, Lew."

Lewis ona küçük bir gülümseme verdi. "Onu mavi yapabilir miyim?" Dudaklarım kıpırdadı.

"Şey, o kardan yapılmış ve insanlar üşüdüklerinde maviye dönme eğilimindedirler, bu yüzden neden olmasın anlamıyorum."

Mac'in bakışlarını üzerime çekerek kıkırdadım ve o da bana seksi bir sırıtışla baktı. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır." O kadar sert gülümsedim ki yanaklarım acıdı.

Thane çocukları bıraktığından beri böyleydim. Eilidh ve Lewis'in Aralık ayının ilk hafta sonunu benimle birlikte kurabiye pişirerek, süslemeler yaparak ve Noel filmleri izleyerek geçirmeleri geleneğimizdi. Ancak bu yıl farklıydı, çünkü daha birkaç gün önce sarhoş, kederli bir piç (ve koşulları ne olursa olsun bir piçti) Eilidh'i okulun önünden kaçırmaya çalışmıştı. Regan ve diğer ebeveynler sayesinde Sean McClintock (söz konusu piç) yakalanmıştı. Ama Regan'a vurmuş ve yeğenlerimi dehşete düşürmüştü. Bu nedenle Thane, McClintock kefaletle serbest bırakılırken çocukları gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Ancak Mac'in burada bizimle kalması ve kanepede uyuması için gönüllü olduğumda kalmalarına izin vermeyi kabul etmişti. Yapacağını bildiğim gibi, Mac de bunun sorun olmayacağını söylemişti.

Noel ağacını dikmesini, çocuklarla gülüşmesini, onlara karşı bitmek bilmeyen sabrını izlemek

kurabiye pişirmeye ve süslemeye yardım ettiklerinde, zihnimin dolaşmasına engel olamadım. Kendi çocuklarımızla birlikte geçireceğimiz Noellerin hayalini kuruyordum.

Mackennon daha fazla çocuk istediğinden hiç bahsetmemişti ama kırklı yaşlarına kadar baba olamayan erkekler tanıyordum. Robyn ileride hamile kalırsa Lachlan da onlardan biri olacaktı. Hâlâ zaman vardı. Ve çocuk istediğimi biliyordum. Thane'in yeni doğan Lewis'i kollarıma bıraktığı ilk andan beri bunu biliyordum. Bana ilk kez Arro Teyze dediğinde anlamıştım.

Ama o çocukları istediğim tek bir adam vardı.

Mac'le o geleceği o kadar çok istiyordum ki, fiziksel bir sızı gibiydi.

"Artık *Noel Kabusu'nu* izleyebilir miyiz?" Eilidh aniden sordu.

"Noel'den *Önce Kâbus*," diye düzeltti Lewis onu.

"Hayır, baban izleni istemiyor," diye cevap verdi Mac benden önce.

Hoşnutsuz bir şekilde kesilmiş kurabiyelerini tepsiye yerleştirdim. En sevdiğim Noel filmlerinden birini çocuklarla paylaşmak istedim ama Thane bunun Eilidh için fazla korkutucu olduğunu düşündü. "Onun yerine *The Christmas Chronicles'ı* izleyeceğiz."

"Ama bunu geçen yıl izlemiştik," dedi somurtarak.

Tepsiyi fırına sürüp zamanlayıcıyı ayarlarken gülümsedim. "Mesele de bu zaten, tatlım. En sevdiğin Noel filmlerini her yıl yeniden izliyorsun."

"*Elf'i* izlemek istiyorum o zaman!"

"Dün *Elf'i* izledik," diye homurdandı Lewis ve bana döndü. "Lütfen Arro Teyze, tekrar izlemek istemiyorum."

Başımı salladım ve masanın etrafında dolaşarak yeğenime doğru yürüdüm. "Herkesin izlemek istediği bir şey izleyeceğiz, tamam mı?"

Hızla başını salladı. "O zaman Mac Amca da seçim yapabilecek." Mac ona sıırttı. "Teşekkürler, hayatım."

"Ne izlemek istiyorsun?"

"Ne izlemek istiyorsun?" Dudakları kıpırdadı.

"Uh... *Frozen!*"

Lewis kaşlarını çattı. "Bu bir Noel filmi değil."

"Öyle!"

"Değil!"

"Öyle!"

"Tamam," diye sesimi biraz yükselttim ve ikisine de elimi uzattım. "Eğer tartışacaksanız Noel filmi ya da kurabiye süsleme olmayacak."

"Yapacağımız şey şu." Mac, büyük ve dost canlısı bir koruma gibi mutfakta tepemizde dikiliyordu. "Her birimiz izlemek istediğimiz bir filmi seçeceğiz, bunları küçük bir kâğıda yazacağız, bir kâsede karıştıracağız ve sonra Arro Teyze içinden bir kâğıt seçecek. Üzerinde hangi film yazıyorsa o filmi izleyeceğiz. Plan?"

Çocuklar bu çözümden memnun bir şekilde başlarını salladılar. Ben mi? Uygunsuz bir şekilde adamın üzerine atlamak istedim.

Sonunda *Frozen* ve *Frozen II*yi izledik. Lewis şikayet etmedi. Milyonlarca kez izlemiş olmasına rağmen filmlere kendini kaptırmıştı. Eilidh şarkılara eşlik etti. Kurabiyeleri süslemek için ara verdik ve geri kalanını kaldırmadan önce her birine birkaç tane verdim. Daha sonra Noel pijamalarını giydiler (ben de giydim - anlaşılanın bir parçasıydı) ve her biri bir fincan sıcak çikolata ile filmleri izlemeye geri döndük.

Çocuklar ikinci film bitmeden uyudular.

Mac Lewis'i kollarına aldı, ben de Eilidh'le birlikte misafir odasına gittim. Biz parmak uçlarımızda dışarı çıkarken çocukların hiçbiri uyanmadı, kapıyı koridordan bir parça ışık girecek kadar kapattık.

"Thane dişlerini fırçalamadığım için çok kızacak," diye fısıldadım uzaklaşırken.

"Sadece bu seferlik," diye güvence verdi Mac. "Sabah dişlerini fırçaladıklarından emin ol." "Kahve?" Beni mutfığa kadar takip ederken sordum.

"Kafeinsiz var mı?" "Tabii ki var."

İkimize de birer fincan kafeinsiz kahve yapmaya koyuldum ama dikkatini çektiğimi hissedebiliyordum. Makineyi suyla doldururken omzumun üzerinden bakarken Mac'i kıcıma bakarken yakaladım.

Bir zamanlar, beni süzerken yakalandığı için sinirlenerek gözlerini kaçırırdı, ama şimdi gözlerini benimkilere dikti ve hışımla, "Ne giyiyorsun lan sen?" diye sordu.

O gece erken saatlerde Noel tulumuyla yatak odamdan çıktığımda Mac'in beni baştan aşağı süzmesine çok sevinmiştim. Bu tulumu çocuklarla geçireceğim Noel hafta sonu dışında hiçbir şeyi düşünerek almamıştım ama Mac'in gözlerini üzerimde hissedince, satın aldığım için kendimi oldukça beğenmiş hissettim. Üzerinde ren geyiği baskısı olan kırmızı beyaz bir tulumdu ve vücudumun her santimine yapışıyordu.

"Bu bir tulum." Makineyi tabanına yerleştirip kafeinsiz kahve kapsülünü içine yerleştirirken gülümsememi bastırdım. "Tulumun büyük boy olması gerektiğini sanıyordum. Bu pek bir şey bırakmıyor hayal gücü."

Oldukça seksi bir tulumdu, gerçi amacım bu değildi. Tekrar omzumun üzerinden baktım. Koyu renk gözleri arzudan daha fazlasıyla parlıyordu. Tenim karıncalandı ve midem alçaktan, derinden

sarsıldı. "O zaman kirli bir hayal gücün olmalı çünkü neredeyse hiç ten göstermiyorum."

Mac zorlukla yutkundu ve benim hayal kırıklığıma rağmen gözlerini kaçırdı. "Ben tarzını kastetmiştim." Kahve makinesine bakarak sabırsızlığımı dizginledim. "Ne demek istediğini biliyorum." Bir hareket duyunca dönüp onun oturma odasına girişini izledim ve derin bir iç çektim.

Birkaç dakika sonra ben de elimde fincanlarla Noel ağacının ışıklarının keyfini çıkarıyordum. Oturma odasındaki diğer tüm lambaları söndürmüş ve ateşi yakmıştık.

Çocuklar artık Mac'le benim için biraz daha samimi bir şeydi.

Uyuması için koltuğun üzerine battaniye ve yastıklar yığdım. Kanepeye uzanmış, düşünceli bir şekilde ateşe bakıyordu.

"Tekrar teşekkürler," dedim ve yanına sokulurken ona bir kupa uzattım. Yakınlığımı karşısında bir kaşını kaldırdı ama sadece "Ne için?" diye sordu.

"Sırf hafta sonumu çocuklarla geçirebilmek için benim lanet olası rahatsız kanepemde uyuduğun için." "Sorun etmediğimi biliyorsun."

Bakışlarımız bir saniye sürdü ve sonra ikimiz de kahvemizden bir yudum aldık. "*Frozen* ve *Frozen II*'yi izledikten sonra bile mi?" Alay ettim.

Mac usulca kıkırdadı. "Ah, bu bana Robyn'in küçüklüğünü hatırlattı. Stacey sinemaya gitmekten nefret ettiği için onu en son Disney filmlerini izlemeye götüren bendim."

Burnumu kırıştırdım. "Kim sinemaya gitmekten nefret eder ki?" "O nefret ederdi. Klostrofobik."

"Ah. Bu onun için biraz boktan bir durum," dedim isteksizce. Kadınla hiç tanışmamış olsam da hayranı değildim. Mac'in yıllarca Robyn'e ulaşmaya çalıştığını, mektuplar ve hediyeler gönderdiğini artık biliyordum. Regan'a bile hediyeler göndermişti. Stacey hepsini iade etmiş ve Robyn'e söylememişti. Mac Robyn'e iade edilen mektupları gösterdiğinde, bu ilişkilerini onarmaya yardımcı olmak için uzun bir yol kat etti. Sanırım tek istediği de buydu, onu sevdiğini bilmek.

Ortak noktamızın bu olması ne garip.

"Bitti mi?" Bir süre sonra bardağını başımla işaret ederek sordum.

Bana uzattı, ben de fincanları lavaboya dökmek için kalktım. Geri döndüğümde Mac hâlâ ateşe bakıyordu ama eskisinden biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Tekrar oturduğumda, vücutlarımızın birbirine değdiğinden emin oldum.

Bana karanlık bir bakış fırlattı. "Burada bir sürü kanepe var, biliyorsun."

Dudaklarım eğlenerek kıpırdadı. Bazen Mac'in yanında kendimi masum bir genç kızı baştan çıkarmaya çalışan yaramaz bir haydut gibi hissediyordum. "Sana yakın olmak hoşuma gidiyor. Yaraların nasıl?"

Konu değişince bir kaşını kaldırdı ama omuz silkti. "Aylar oldu. Hepsi iyileşti."

"Bir bakayım." O itiraz edemedi gömleğinin eteklerine uzandım ve gövdesinden yukarı kaydardım.

Mac nefesini içine çekti. İlk kez, düzgün karın kasları dikkatimi dağıtmamıştı.

Tek görebildiğim beyaz yara izleriydi. Üç tanesi bir araya toplanmıştı. Fergus'u düşününce içimi öfke kapladı.

Brodan'ın okuldaki en yakın arkadaşıydı. Sonra, on altı yaşına geldiğimde beni fark etti. Sevimli ve kibar olduğunu düşünmüştüm ve benden büyük bir erkeğin benimle ilgilenmesi hoşuma

gitmişti. Kardeşlerim, Hollywood'da olan Lachlan hariç, niversiteye gitmişlerdi. Brodan artık Fergus'a göz kulak olmak için orada değildi ve babam da benim ne yaptığımdan habersizdi. Yalnızdım. Fergus ise tüm kardeşlerimin hoşlandığı yirmi yaşında yakışıklı bir gençti. Hiç aklıma gelmemişti.

İlgi.

Kardeşlerim çıktığımızı fark ettiklerinde artık çok geçti. Birlikte yatmıştık. Ben ondan ayrıldıktan sonra Brodan sonunda Fergus'u affetti. Bir ilişki içindeyken üniversiteye gitmek istemediğime karar vermiştim ve Fergus'a karşı hissettiklerimin romantik olmaktan çok ailevi olduğunu fark ettim. Onunla seks yapmak beni tuhaf hissettirmişti. Brodan'a göre Fergus'un kalbi kırılmıştı ve en başta benimle çıktığı için onu affedecek kadar kötü hissetmişti.

Fergus'u incittiğim için kendimi suçlu hissederken, onun beni unutamadığını hiç bilmiyordum. Aslında, arkadaş olduğumuza inanmıştım. Son derece iyi arkadaş. Sarhoş olduğum bir gece kendimi kaybedip Mac'e aşık olduğumu söyleyecek kadar iyi arkadaşlar.

Lucy Wainwright ile arkamızdan iş çevirdiğinde, Lucy'nin kışına tekme basıp Mac'e saldırdı. Hepsini sevdiğim içindi.

Fergus'la olan geçmişime rağmen, öldüğünü öğrenince rahatladım. Üzüntü. İnanılmaz bir üzüntü ama rahatlama. Neredeyse Mac'i öldürüyordu. Robyn'i öldürmeye çalışmıştı. Ve Greg McHugh'u öldürmüştü. Böyle biri tarafından sevilme istemedim. Başka insanların incinmesinin sebebi olmak istemedim.

Mac'in yara izlerini takip etmek için uzandığımda gözlerim yaşlarla doldu. "Üzgünüm, Mackennon."

Karın kasları dokunduğumda esnedi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi hoyratça.

Başımı kaldırdım, hâlâ onu okşuyordum. "Bu benim hatamdı."

"Hayır." Yüz ifadesi karardı. "Fergus hastaydı, Arro." "Senin hakkında ne hissettiğimi ona söylememeliydim."

"Senin suçun değil." Mac'in sesi o kadar kısık ki neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Birdenbire parmaklarımın altındaki hissi, sıcaklığı, kokusu, gözlerinin gözlerime bakışı havayı çok yoğun hale getirdi. Nefes almak zorlaşmıştı. Ve tek düşünebildiğim, eğer ciğerlerimde tekrar hava istiyorsam, onu öpmem gerektiği idi.

Benimki yukarı doğru hareket ederken onun başı da benimkine doğru eğildi.

Dudaklarımız birbirine çarptı ve bu çılgınca, aç bir öpücüktü. Kolları bana sarıldı, sırtımdaki tulumun kumaşını kavradı, birbirimizi yutarken onu sıkıca çekti. Dilinin benimkiyle dans ettiğini hissetmek bile tüm bedenimi heyecanlandırmaya yetiyordu. Bacaklarımın arasında ona ihtiyacım vardı, ona sarıldım ve kalçalarımı onun ereksiyonuna doğru yuvarladım.

Hırıltısı boğazımda titreşti ve parmaklarım onu daha da yakın tutmak için ipeksi saçlarının arasından kaydı. Bu hayatımın en derin öpücüğüydü ama yine de daha derine ihtiyacım vardı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Benim nerede bitip onun nerede başladığını anlayamayana kadar her santiminin benimle kaynaşmasına ihtiyacım vardı.

Elleri belimden aşağı inerek kalçalarımı kavradı ve nefes nefese kalana kadar kalçalarımı tekrar tekrar döndürdüğümde beni uyarılmışlığı üzerinde tutan baskısını hissettim, öpüşmeyi kestik.

İhtiyaç sarmalı bacaklarımın arasında gergin bir şekilde dolanırken nefes nefese kaldım ve
Mac'in şehvetle kararmış

Ben onu sürerken bakışları. Kavrayışı sıkılaştı ve baskıyı artırmak için altımda kavis çizdi. Ben ona sürtündükçe nefes nefese kaldık, daha da ıslandım, daha da ihtiyaç duydum. Parmaklarını istiyordum. Bu aptal tulumun kumaşını yırtıp atmak istiyordum, böylece aramızda hiçbir şey kalmayacaktı.

"Boşalmam gerek," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Burun delikleri alevlendi ve sonra beni tekrar öptü, kalçalarımı üzerinde hareket ettirirken tutuşu morarıyordu. Tanrım, böyle boşalabilir miydim? İçimdeki sarmal sıkılaştıkça, sıkılaştıkça merak içinde düşündüm. "Mackennon..." Nefes nefese kalmıştım, daha derine inmek için sırtımı kamburlaştırdım. Ama tatmin olmak elimden gelmiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Başparmağına ya da diline klitorisimde ihtiyacım vardı. İçimde onun kalın uzunluğuna ihtiyacım vardı. "Mackennon." Yanağımı onunkine bastırdım, tüylerinin tenime sürtünmesini seviyordum. "İçimde sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. I lo-"

"Arro Teyze!"

Yeğenimin korku dolu çığlığı evi doldururken, akıl almaz bir arzuyla neredeyse ağzımdan dökülen itirafı ısırdım.

"Arro Teyze!"

Ben üstünden atlarken Mac kalçalarındaki tutuşunu bıraktı. Şehvet büyüsünü kaldırırken yüzündeki ani paniği fark etmeye dayanamadım. Ona bakmadan, zonklayan, tatmin olmamış bedenimi görmezden gelerek, Eilidh'i yatakta otururken bulmak için aceleyle misafir odasına girdim.

Lewis, hâlâ battaniye kozasına sarılı olan diğer yataktan, "Kâbus görmüş," diye fısıldadı.

Endişe, tükenmemiş arzumu bastırdı. "Oh, tatlım." Yanına yattım ve o da bana doğru kıvrıldı. "Bana anlatmak ister misin?"

"Hayır." Burnunu çekti. "Bana bir hikaye anlat."

Disney'in *Cesur* filmini anlatmaya başladım çünkü en sevdiği filmi. Eils'in tekrar uykuya dalması on dakikadan az sürdü. Onu nazikçe üzerimden kaydırarak dışarı çıktım ve yorganı üzerine örttüm. Hızlı bir kontrol Lewis'in yine uyuduğunu kanıtladı ve ben de sessizce koridora çıktım.

Aceleyle oturma odasına dönüp, kanepemde sevişirken neredeyse aşkımı itiraf edeceğim adamlarla yüzleşirken nabzım hızla atıyordu.

Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. Mac'in direnmediğine. Bu ne anlama geliyordu? Umut çiçek açtı-

Ve oturma odasına girer girmez patlamış bir balon gibi söndü. Noel ağacının ışıklarının sönmüş ve ateşin sönmüş olduğunu görmek içimi kızgınlık gibi bir şeyle doldurdu. Koridordan sızan ışıktaki Mac'in kanepede uzandığını gördüm, battaniyeler üzerine örtülmüştü, ya uyuyordu ya da uyuyor gibi yapıyordu.

MEVCUT GÜN

Geçen Noel'de Mac'le geçirdiğimiz o geceyi düşünmeden edemiyordum. Bunu düşünmeden edemememin nedeni dün gece rüyamda görmüş olmamdı. Korkutucu, tehditkâr taklitçi notu değil. Kabus değildi.

Ama Mac'in.

Tekrar.

İstese de istemese de benimle oynadı.

Lewis ve Eilidh'in mısır gevreği kâselerinin üzerinden bana sırttıklarını görünce acı düşünceden sıyrıldım. "Nereye gittin Arro Teyze?" Eilidh gerçekten merakla sordu.

"Gelecek Noel'i düşünüyordum ve birlikte geçireceğimiz hafta sonu için sabırsızlanıyordum." "Ama çok uzakta." Lewis kaşlarını çatı.

Sanırım bir çocuk için çok uzak görünüyordu.

"Siz farkına bile varmadan burada olacak," dedi Regan. "Ama şimdilik yemeğini ye."

"Ne kadar kalacaksın Arro Teyze?" Eilidh sordu. Yüzü mutlulukla parlıyordu. "Sonsuza kadar mı? Sen ve Arran Amca sonsuza dek mi kalacaksınız?"

Bu düşüncenin onu böylesine heyecanlandırması kalbimi eritti ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ettim. "Hayır, tatlım. Sadece bir geceliğine. Arran Amca'ya gelince-"

"Not hakkında daha fazla şey öğrenene kadar kalıyorum." Çamaşır odasından çıkıp açık planlı mutfığa girerken kardeşimin sesi ortalığı doldurdu. Ben üst kattaki misafir süitinde uyurken o Thane'in ek binasında kalıyordu.

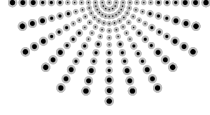
Eilidh bu düşünceyle neşelendi ve ben de Regan'ın şaşkınlığını fark ederek bir kaşımı kaldırdım. "Kalıyor musun?"

Arran kolunu omuzlarıma sararken bana ciddi bir bakış attı. "Herkesin iyi olacağından emin olana kadar."

Ona tekrar kavuşmak çok şey ifade ediyordu ve gözyaşlarıma engel olamıyordum. Not yüzünden paniğe kapılmamaya çalışırken ve bu yüzden hayatımı değiştirmek istemezken, itiraf etmeliydim ki Arran'ın evde olması, benim için kalmaya istekli olması çok güzeldi.

Arran bunu gördü ve bana daha sıkı sarıldı, yüzünde suçluluk duygusuna benzer bir ifade vardı. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Kaldığım için bana teşekkür etmene gerek yok."

Telefon çaldı, gürültü ofisimi doldurdu ve sinirlerimi kırılma noktasına kadar gerdi.

Sonra sesli mesaj. Gözlerimi kapattım. "Merhaba, Arrochar'a ulaştınız. Muhtemelen ormanda bir yerdeyim ve telefonum çekmiyor, o yüzden lütfen mesaj bırakın, size geri döneceğim."

O alaycı, hafif sesi uzun zamandır duymamıştım. Ama öyle değildi. Sadece birkaç hafta olmuştu. Ancak aramızdaki yabancılığın devam ettiği her gün bana bir yıl gibi geliyordu. Lucy'nin davasına bakan dedektif müfettişlerin Arro'yla konuştuklarını ancak Thane sayesinde öğrenebildim. Şimdilik kimsenin yapabileceği bir şey yoktu çünkü notta parmak izi yoktu, zarf elden teslim edilmemişti ve şu ana kadar başka bir not da ortaya çıkmamıştı.

Billy'nin uyarısı başımın üzerinde asılı dururken, tüm bunların sebebinin ben olduğumdan endişeleniyordum. Mantıklı aklım bana bunun mümkün olmadığını söylüyordu. Diğerlerinin ölümlerini araştırmıştım ve başka hiç kimse zarar görmemişti - sadece Craig Kilmany'nin öldürüldüğü gün orada olan adamlar. Bu notlar Craig'le ilgiliyse benim yerime Arro'yu hedef almaları pek mantıklı değildi, bu yüzden bundan bahsetmedim.

Yine de, onu korumak için yanında olabilmem için beni yanına almasını çok isterdim. İlk notun üzerinden bir hafta geçmişti ve ben her gün Arro'yu aramaya çalışıyordum.

Hiç geri aramadı.

"Arro, benim. Ara beni." Telefonu kapattım ve sesimin ne kadar kavgacı çıktığını fark ederek irkildim. Neden ona söyleyecek doğru kelimeleri bir türlü bulamıyordum?

Benim için her zaman doğru kelimeleri bulurdu. Her zaman.

Hatıralarım ona aşık olduğum geceye sürüklendi...

Bu tür geceler sahilde en sevdiğim gecelerdi. Soğuk, ama Baltık değil, çünkü bahar sona ermek üzereydi ve yaz yaklaşıyordu. Günler uzuyordu ve güneş ufukla buluştuğu yerde hâlâ parlıyordu. Üzerindeki gökyüzü kararıyor, turuncudan pembeye, leylak rengine ve sonra neredeyse siyaha

alan bir mora dönüşüyordu.

Sakin bir geceydi, bu yüzden dalgalar sadece kıyıya vuruyordu ve duyabildiğim tek şey buydu.

Tek hissedebildiğim soğuk esinti ve botlarımı taşıırken çıplak ayak parmaklarımın arasına sıkışan ıslak, serin kumdu.

Robyn'i özlemenin zamanla daha kolay olacağını düşünmüştüm ama geçtiğimiz altı ay boyunca mücadele ettim. Karanlık düşünceler sarmalına neyin yol açtığını bilmiyordum ama her gün kendimi dibe batmaktan korumak için savaşıyordum.

Yılbaşı gecesinden beri bu his daha da kötüleşmişti. Kendime bunun Lachlan'ın küçük kız kardeşi ve benden on üç yaş küçük olan Arrochar'ı öptüğüm için olduğunu söylemek istedim. Ama gerçek şuydu ki, öpüştüğümüzden beri onu neredeyse hiç görmemiştim.

Onu özledim.

Ve bu beni, bana hayatımın en güzel öpücüğünü vermiş olmasından bile daha çok korkuttu.

Sanki düşüncelerim onu yaratmış gibi, uzaktan bir figür sahile doğru yürüdü. Kalçalarının salınımı, yapısı, güneşin son ışıltısındaki açık renk saçları bana onun Arrochar olduğunu söylüyordu.

Yalnız olduğunu fark ettiğimde öfkem içime aktı.

Güneş batmak üzereydi ve o bu plajda tek başına mıydı? Delirmiş miydi?

Adımlarımı hızlandırdım ve ben ona yaklaşırken o da kıyıya yaklaştı. Çıplak ayakla suya girdi ve bir demet çiçeği suya bıraktı. Buketin denize doğru süzülüşünü izlerken farkına vardı.

Bugün Stuart Adair'in ölüm yıldönümüydü.

Onun güvenliği için duyduğum korku ve ardından gelen öfke azaldı. Buraya yalnız geldiği için ona nasihat edemezdim.

"Arro."

İrkildi, omzunun üzerinden bana bakarken gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı. "Mackennon?"

Adımı dudaklarında duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kimse bana Mackennon demezdi. Beni çağıran son kişi büyükannemdi ve o da çoktan gitmişti.

Arro'nun tam adımı kullanmasının beni neden bu kadar memnun ettiğini anlamıyordum. Analiz etmek istemedim.

o.

"İyi misin?" Sudan çıkmasına yardım etmek için boştaki elimi uzattım.

Arro avucuma baktı ve bir an için avucumu almayacağından korktum. O sırada Aramızda asla romantik bir şey olamazdı, artık arkadaş olmayacağımız düşüncesine dayanamıyordum.

Beni rahatlatmak için elimi tuttu ve ben de ona yardım ettim. Kurtulur kurtulmaz onu serbest bıraktım ve ayakkabılarını bıraktığı yere kadar onu takip ettim. Oturdu ve onlara uzanma zahmetine girmede. Bunun yerine dizlerini göğsüne çekti ve kollarını dizlerine doladı. Teller

Saçları yüzünün etrafındaki esintide dans ediyordu ve yanına oturduğumda, açık renge boyattığı saçlarının gözlerini nasıl daha mavi yaptığını fark ettim.

Dürüst olmak gerekirse, bir kadın bana işaret etmediği sürece ondaki değişiklikleri nadiren fark ederdim. Stacey saçına farklı bir şey yaptığında hiç fark etmedim, umursamadığım için değil, erkek olduğum için. Önemli olduğunu düşünmediğim şeylere dikkat etmeyen bir erkek.

Ama Arro saçını açtığında fark ettim.

Onun duruşunu taklit ettim ve suya baktım, bunun nedenlerini düşünmek istemiyordum. Lachlan'ın küçük kız kardeşinden ne zaman bu kadar farkında olduğum bir kadına dönüştüğünü hâlâ anlayamıyordum.

"Bunu hiç kimseye söylemedim..." Yumuşak, hafif bir sesi vardı. "Ama annemin ölümü için kendimi suçladım."

İtirafı birlikte keskin ve şaşırtıcı bir acı göğsümü bıçakladı. "Arro, hayır," dedim hoyratça, ona uzanmak istiyor ama kendimi bunu yapmamaya zorluyordum. Sonunda başını kaldırına kadar onun çarpıcı yüzünü inceledim. Yüz ifadesindeki azapla içime keskin bir acı daha saplandı. "Suçlanacak kişi sen değilsin."

Annesi Vivien Adair doğum sırasında ölmüştü. Lachlan bana doktorların Adair'leri başka bir doğumun zor olabileceği konusunda uyardıklarını ama annesinin küçük bir kız çocuğu doğurmaya kararlı olduğunu söyledi.

Arro mutsuzca omuz silkti. "Bunu mantıklı olarak biliyorum. Ama uzun zamandır babamın bana karşı bu kadar mesafeli olmasının nedeninin beni de suçlaması olduğunu düşünüyordum. Ve sanırım haklıymışım." Tekrar suya bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Bana içerliyor ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Sanırım sonunda her şeyle barışması için benim üniversiteye gitmem gerekti. Daha iyi bir baba olmaya çalıştı.

"Biliyor musun, uzun süre boyunca onunla aynı odada olduğum her an kendimden nefret ettim. O gittiğinde, sadece Lachlan ve çocuklar olduğunda, kendimden nefret etme duygum yok oldu çünkü onlar sevdiğimden emin olmamı sağladılar. Öyle bir noktaya geldim ki babamı hiç görmek istemiyordum çünkü bunu benden kolayca alabilirdi. Üniversitedeyken, sanki her zaman olmam gereken kişiydim."

Dudağını ısırды, burun delikleri gözyaşlarına karşı alevlendi. Ancak gözlerini hızla kırıştıtarak onları geri püskürttü ve derin bir nefes aldı. "Aberdeen'de kendime güveniyordum, biraz ukala ve flörtçüydüm. Ama eve geldiğimde sadece onunla karşılaştım ve suçluluk duygumu hatırladım, sadece burada olmakla bile hiç tanıma fırsatı bulamadığım bir anneyi öldürmüştüm. Aberdeen'deki Arro bir anda yok oldu ve ben kendimden yeniden nefret ettim."

Gözlerimi sıkarak kapattım.

Kendinden nefret etme konusunda az çok bir şeyler bildiğimden, Arro'nun böyle hissetmesinden nefret ediyordum. Bunun için evreni azarlamak istedim. "Özür dilerim."

Omzuyla beni dürttü, sesi titreyerek şöyle dedi: "Her şey daha iyiye gitti. Mezun oldum ve her

şeye rağmen Ardnoch'tan ayrılmak istemediğime karar verdim, bu yüzden mümkünse köyde bir yer kiralamayı planlayarak eve geri taşındım. Ama babam farklıydı. Benimle vakit geçirmek istiyordu.

ve bana hayatımı, günümü, fikirlerimi sordu. Beni sevmesi için her saniyeyi çaresizce geçirdim. Buraya gelirdik" -kumsalı işaret etti- "her gece babamın köpeği Bram ile birlikte. Babam Bram'ın her şeyiydi. Ondan haftalar sonra öldü. Bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım.

"Kırık bir kalp." Nefesi kesildi. "Bram kırık bir kalpten öldü, tıpkı efendisi gibi. Babam o yürüyüşlerde benimle annem hakkında konuşmaya başladı. Onun hakkında bilmek istediğim her şeyi anlatıyordu. Onu çok severdi." Arro hayretle başını salladı. "O kadar çok seviyordu ki onu kaybetmek onu bir daha toparlanamayacak şekilde yıktı. Bir yanımda birini bu kadar çok sevdiği için ona imreniyor, bir yanımda onun için yıkılıyor, bir yanımda da bu yüzden ondan nefret ediyordum. Onun daha güçlü olmasını istedim. Kulağa ne kadar zalimce gelse de. Tüm hayatım boyunca onun bana iyi bir baba olacak kadar güçlü olmasını istemiştik ve bunu başarması ben bir yetişkin olana kadar sürmüştü.

"Ama kırıcı olmamak ve ilişkimizin ileriye dönük iyi bir ilişki olması için elimden geleni yapmak konusunda bilinçli bir karar verdim. Ve bir yerlere varıyorduk Mackennon. Daha iyi bir şeye doğru ilerliyorduk. Sonra o gece oldu." Nefesi tekrar kesildi ve ona baktığımda gözyaşları hızla yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Ambulansı beklerken tek yapabildiğim onu kollarımda tutmaktı." Arro gözyaşlarını sildi. "Ama öleceğini biliyordu. Ve bana dedi ki-" Hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve ben de ona uzanıp elini kendime çektim. "Bana beni sevdiğini söyledi. Bu sözleri bana ilk kez söylüyordu. Onunla aramızda bu duygunun olduğu bir hayatı asla yaşayamadım."

Elimi sıkarken Arro'nun yüz ifadesi kalbimin küt küt atmasına neden oldu. "Robyn'e gitmelisin Mackennon."

Düşüncelerinin yön değiştirmesine şaşırarak, darbe almış gibi geri çekildim. "Hiç fırsatın olmazsa diye ona onu sevdiğini söylemelisin."

Kalbi kederle doluyken Arro'nun bunu önemseyecek olması kalbimi hızlandırdı. "I... Bunu hak etmiyorum. Robbie'nin hayatına bu şekilde girmeyeceğim. Bana gelirse, onu sevdiğimi bilmesini sağlarım."

"O anların size gelmesini beklememelisiniz. Onları gerçekleştirmelisin. Babam ölmeden saniyeler önce o sözleri söyledikten sonra kendime bir daha asla o sözleri hissettiğimde söylemek için beklemeyeceğime dair söz verdim." Arro şimdi kumda dönüyordu, gözyaşlarıyla dolu yüzünde kararlılık ve endişe karışımı bir ifade vardı.

Kalbim göğsümden fırlamaya hazırdu. Çünkü ne söyleyeceğini biliyordum. "Mackennon, ben-"

"Yapma." Sözcük havada lanet bir mermi gibi ıslık çalarak ilerledi ve ona bir mermi şiddetiyle çarptı. İçimi pişmanlık kapladı ama korkum daha büyüktü. "Arro... yapma."

Beni incelerken yaşadığı şok ve acı dağıldı. Geriye üzüntü kaldı.

Öfke, acı bekliyordum ama Arro bana doğru eğildi ve uzanıp tatlı bir öpücük kondurdu.

yanak. Başka bir şey söylemeden botlarını giydi ve ayağa kalktı.

Birkaç saniye boyunca, dudaklarını hâlâ tenimde hissederek uzaklaşmasını izledim. Ondan hiçbir sitem gelmedi. Duygularına karşılık veremediğim için öfke yoktu.

Ve aniden, hiç olmadığım kadar korkmuştum.

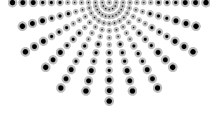
Çünkü o anda benim de onu sevdiğimi biliyordum ama ben onun hayatında bu sözleri asla söylemeyecek başka bir adamdım. En azından babası onu terk etmeden önce bunları söylemişti. Ben ona bunu bile veremezdim.

Yine de ona bir şey verebilirim.

Arkadaşlığımı ve korumamı.

Ayağa kalkarak Arro'yu uzaktan takip ettim ve sahil otoparkındaki arabasına güvenli bir şekilde döndüğünden emin oldum. Aramızdaki ilişkinin hep böyle olacağını biliyordum.

Ben, onu uzaktan seviyorum.

C İki gün boyunca aralıksız yağan yağmur sahayı çamur deryasına çevirmişti. Sağanak nihayet durdu ve Marcello bu sabah durumu değerlendirdikten sonra İşi bitirmeye çok yaklaştığımız için makineleri gönderdi.

Şimdi lanet olası kereste biçme makinemiz sıkışmıştı ve iş günündeki son saatlerimizin çoğunu onu çıkarmaya çalışarak geçirmiştik.

Düzlükteki kamyon motorunu bir kez daha devirdi ve çamura doğru ilerledi. Biçerdöver büyük bir rahatlamayla kurtuldu.

Mürettebattan bir tezahürat yükseldi ve ben mutsuzca sııttım. Şu anda kesinlikle programın dışındaydık, normalde çok az stresle başa çıkabileceğim bir şeydi, ama şimdi aklımdaki diğer her şeyin üstünde büyük bir anlaşıma gibi görünüyordu. Örneğin, ağabeyim evime dönmeme daha yeni izin vermişti; gizemli notu gönderen bir adım daha atmamıştı ve bu yüzden polis bu konuda hiçbir şey yapamıyordu; oh, ve Mac - göğsümdeki bu sürekli, delici ağrının nedeni - her lanet olası gün arayıp mesaj bırakmaya devam ediyordu.

"Böyle bir şeyin *olmamasını* sağlamak senin görevin değil mi?"

Küçümseyici soruyu sorana baktım.

Duncan.

Tabii ki.

Burada cinsiyetçilikten fazlası vardı. O küçük pislik benden hoşlanmadı.

Ve bugün onun saçmalıklarıyla uğraşacak havada değildim. Herkes Marcello'nun devam etme kararını verdiğini biliyordu, her ne kadar ben bu konuda endişeli olsam da. Ancak daha çamurlu koşullarda çalışmıştık, bu yüzden neden bundan kurtulabileceğimizi düşündüğünü anlayabiliyordum ve hava nedeniyle geride *kalmıştık*. Ben de onu destekledim. Suçu ona atamazdım çünkü biz bir takımdık ve onun altını oyamazdım.

"Affedersiniz?" Asistanı uyarmak için gözlerimi kısmıştım.

Omuz silkti ve diğerlerinin kereste biçerdöverini park edip gece için emniyete almalarını izledi. "Herhangi bir moron bunun olacağını görebilirdi."

"Kristal küren var mı?"

Duncan alay etti. "Hayır, sadece kafamdaki beyinler."

Ve bir anda kendimi kaybettim. "Benimle bir daha böyle konuşursan, kendini tekrar işsizlik kuyruğunda bulursun."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Beni kovamazsın."

"Kovabilirim ve kovacağım da."

"Bir aristokratın kızı ve bir film yıldızının kız kardeşi olmanız, istediğiniz her şeyi yapabileceğiniz anlamına gelmez."

O anda gerçek bir öfke hissettim.

Bu küçük pislik içime baktı.

"Öncelikle, ailem aristokrat değil, ama beni araştırırken biraz daha derine inmiş olsaydınız bunu bilirdiniz." Atalarımız toprak sahibi soylulardı. Aristokrasi gibi unvanları ya da rütbeleri yoktu. "İkincisi, az önce söylediğin şey çizgiyi o kadar aştı ki, bu bir kovulma suçu. Bu etkileşimi not ediyorum Duncan ve Marcello'ya senin hakkında bir şikâyetle bulunuyorum. Ama hata yapma, eğer bu bir daha olursa, seni kovmak için Marcello'nun onayına ihtiyacım olmayacak. Daha önce senin gibi kadın düşmanlarıyla uğraşmadığımı mı sanıyorsun? Yanılıyorsun. Ve tahmin et ne oldu? Benden kurtulma çabalarına rağmen hâlâ buradayım. Bu senin son uyarın. Bana tavır yaparsan, çalışma ortamımı tatsızlaştırırsan" -yüz ifadesindeki keskin öfkeye rağmen eğildim- "seni sadece kovmakla kalmam, bir daha bu sektörde çalışmamı sağlarım."

Şok olmuşum, dişlerini gıcırdatarak bana doğru bir hamle yaptı ve ancak Marcello'nun sesiyle durdurulabildi. "Burada bir sorun mu var?"

"Hayır." Duncan geri adım attı.

"Evet," diye tersledim. "Asistanınızın tavrı haddini aşıyor. Resmi bir şikâyetle bulunmak üzere az önce söylenenleri yazılı olarak size e-posta ile göndereceğim."

Duncan'a bakan Marcello'nun yüzü karardı. "Bunun senin ikinci vuruşun olduğunu söyleyebilirim.

Bir daha yaparsan atılırsın."

"Ama-"

"Aması yok. Evinize gidin. Bugünlük burada işimiz bitti."

Duncan öfkeyle bana bakarak aramızda mekik dokuduktan sonra hışımla uzaklaştı, çamur yüzünden tepinerek çıkma girişimi engellenmişti.

"İşini tehdit etmiş olabilirim," diye itiraf ettim. Marcello bir kaşını kaldırdı.

"Biliyorum. Özür dilerim. O sadece... ailemden bahsetti. Bana baktı. Ve buraya geldiğinden beri benimle uğraşıyor." Birden aklıma o not geldi ve içimde bir endişeden daha fazlası belirdi. Duncan notu almadan hemen önce olay yerine gelmişti ve tavrı kadın düşmanlığının ötesine geçmiş gibiydi. Sanki benimle, Arrochar Adair'le bir sorunu vardı, sadece kadın olmamla ilgili değil.

Kahretsin. Hayır. Şimdi paranoyaklaşıyordum. Bütün bu not olayı beni korkuttu.

"Hmm. Başka türlü de iyi bir işçidir. Yazık. Ama size sorun çıkarıyorsa onu yanımda tutmayacağım. Söylenen her şeyi bana e-posta ile gönderin."

Başımı salladım. "Burada işimiz bitti mi?"

Marcello bana endişeli bir bakış attı. "İyi olduğuna emin misin? Tahrik ne olursa olsun, iş arkadaşlarını tehdit etmek senin tarzın değil."

Hayır, değildi.

On dakika sonra şantiyeden uzaklaşırken bunun üzerine düşündüm. Eve gitmek için çamurlu botlarımı çıkarıp temiz olanları giydim ve sonra yola koyuldum.

Evet, Duncan beni kızdırmıştı ama zaten içimde olan öfke yüzleşmemiz sırasında patlamıştı. Tüm bu kızgınlık.

Regan'ın sözlerini hatırlayarak Ardnoch'a geri dönmedim. Onun yerine, beni Eredine'in kulübesine götürecek yolu kullandım. Şimdiye kadar malikânenen eve dönmüş olmalıydı. Ardnoch'un yaklaşık on beş dakika kuzeybatısında, ormanın ortasındaydı. Kulübe nedense kazıklar üzerine inşa edilmişti - burada çok fazla su baskını olmuyor gibiydi. Sadece zeminin temeller için çok dengesiz olduğunu varsayabilirdim. Eredine'in etrafı saran verandası bahar çiçekleriyle dolu renkli saksılarla aydınlanmıştı.

Bir peri masalından fırlamış gibi duran ev, insan geceleri ormanda yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini düşünene kadar uzak ve cennet gibi görünüyordu. Ancak keskin gözlere sahip biri çevredeki ağaçlarda bulunan güvenlik kameralarını fark edebilirdi. Regan'ın sapığı Austin Vale, Eredine çocuklara bakarken ona saldırdıktan sonra bu kameraları taktırmakta ısrar eden Lachlan'ın izniyle taktırmışlardı. Saldırı Eredine'in duygusal olarak bizden uzaklaşmasına neden olmuştu ve keşke nedenini bilseydim. Keşke onun hikayesini bilseydim.

Belki ben ona benimkini anlatınca o da bana anlatırdı.

Arabası dışarıda park halindeydi, yani evdeydi. Defender'ımdan atladım, kalbim hızla çarpıyordu, çünkü buraya tam da bunu yapmak için gelmişim - Eredine'e hikâyemi anlatmak için. Tabii duymak isterse.

Ben daha verandanın merdivenlerine varmadan ön kapı açıldı.

Eredine dışarı çıktı, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Spor taytı ve büyük boy bir kazak giymişti. Güzel yüzü makyajdan arınmıştı, zaten çok fazla makyaj yapmıyordu ve muhteşem koyu renk buklelerini dağınık bir topuzla başının üzerine yığmıştı. Nazik bir gülümseme sundu. "Sizi kapıma getiren nedir?"

Sanki bir Amerikan lehçeleri ustasıymışım gibi aksanını çıkarmaya çalıştım, ama mimiklerinde kökenine işaret edebilecek bir şey bulamadım. Tatlı arkadaşımın geçmişi tam bir muammaydı. "Konuşacak birine ihtiyacım vardı ve aklıma gelen ilk kişi siz oldunuz."

Yüzünde minnettarlık ve endişe karışımı bir ifade vardı ve beni içeri almak için geri çekildi.

Evi küçük ama şıktı, oturma odası ve mutfaktan oluşan açık planlı bir yaşam alanı vardı. Odun sobası ve etrafında rahat mobilyalar vardı, birçok kitaptan birini okumak için mükemmel bir yerd.

misafir odasında bulunabileceğini biliyordu.

Okumayı sevdiğimiz için birbirimize bağlanmıştık. Regan da bir okuyucuydu ve bir kitap kulübü kurmayı tartışmıştık ama bir sonuç çıkmamıştı. Muhtemelen bunu organize edecek kişi ben olmalıydım. Çok uzun zaman önce olsa, Mac'i kitap kulübümüze katılmaya davet ederdim - çok az insan onun doymak bilmez bir okuyucu olduğunu biliyordu. Artık asla davet alamayacağını fark edince içimi bir hüznün kapladı. Robyn bize katılabilirdi ama o da pek kitapsever sayılmazdı. İnsanları okura dönüştürmek hoşuma gidiyordu, bu yüzden o kabul edene kadar sormaya devam edebilirdim.

"İçki?"

"Çay çok iyi olurdu." Ne de olsa çamurun içinde soğuk ve ıslak bir gün geçirmişti. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Eredine mutfığa doğru ilerlerken omzunun üzerinden ateş etti. "Şimdi meraklandım."

Başımı salladım. "Dersler nasıl gidiyor?" Ery malikânenin pilates, yoga ve farkındalık eğitmeniydi.

"Güzel." Çayı hazırlamaya koyulurken omuz silkti. "Hiç sorun yaşamıyorum. Sanırım yaptığım işin Zen havasından kaynaklanıyor. Ama spa'daki kızların ve erkeklerin bana anlattığı hikâyeleri duymalısın."

Kaşlarımı çattım. "Pislik olan üyeler değil mi?"

"Sayılır, evet. Lachlan'ı ilgilendirecek ciddi bir şey değil. Sadece her zamanki kendini beğenmiş diva saçmalıkları. Ayrıca"-hınzırca sırttı-"tüm bu özel hikâyeleri bizim önümüzde anlatıyorlar. Personel odası sohbetinden öteye gitmiyor, söz veriyorum," diye beni temin etmek için acele etti, "ama bu insanların yaptıkları ve personelin önünde konuşmaktan mutlu oldukları şeylere inanamıyorum."

"Çünkü bunun daha ileri gitmeyeceğini biliyorlar." Lachlan'ın tüm personeli gizlilik anlaşmaları imzalamıştı ve bir gazetenin onlara ilginç ayrıntılar için ödeyeceği para yüzünden kendilerini üç kez dava edilmiş bulacaklardı.

Eredine başını salladı ve elinde çayla bana doğru yürüdü. Ayaklarını altına kıvrarak kanepede bana katıldığı anda sıcak bir fincanı minnetle kabul ettim. "Bu aktör Hollywood'un altın çiftlerinden biriyle üçlü seks yapmış. Sanki... bu çiftin kim olduğu aklımı başımdan aldı."

Gözlerindeki eğlence pırıltısına kıkırdadım. Ery'yi yeniden neşeli ve kaygısız görmek güzeldi. Son zamanlarda çok umutsuzdu. "Şimdi bilmek istiyorum."

Dudağını ısırdı. "Üzgünüm, yapamam."

Omuz silktim. "Lachlan'a sorarım. Muhtemelen zaten biliyordur."

Güldük, ama benimkinde hafif bir histeri vardı ve Ery'nin bunu duyup duymadığını merak ettim. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak çayımı yudumladım.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu arkadaşım sessizce.

Derin bir nefes alarak cevap verdim, "Birine söylemem gereken bir şey var yoksa

patlayabilirim... ama bu sen olmak zorunda değilsin Ery. Bunu sana söylersem, aslında seni ortada bırakmış olurum, çünkü senden Lachlan'dan ve değer verdiğin diğer herkesten bir sır saklamamı istemiş olurum."

Eredine'in kaşları kalktı. "Peki bana söylemeseydin kime söyleyecektin?" Bilmiyordum.

Gerçekten de ayrılmış arkadaşşıma güvendiğim kadar güvendiğim kimse yoktu.

"Arro... sen de benim arkadaşşımsın." Ery eğilerek elini benimkinin üzerine koydu. "Bana ihtiyacın olursa buradayım, bu Lachlan ve diğlerlerinden bir şey saklamak anlamına gelse bile. Benden bilmeleri gereken bir şeyi onlardan saklamamı isteyeceğini düşünemiyorum."

"Hayır, hiçbirinin bilmesine gerek yok. Sanmıyorum."

"O zaman anlat bana. Belli ki bu konu hakkında konuşmaya ihtiyacınız var, her ne ise." Başımı hızla salladım, nabzım zonkluyordu. "İhtiyacım var."

"Can kulağıyla dinliyorum."

Koltuğuna yaslanıp yanan şömineye baktım ve nereden başlayacağıma karar verdim. "Mac'e aşığım," diye ağzımdan kaçırdım ve ona baktım.

Ery şaşırımış

görünmüyordu. Kahretsin.

O kadar belli etmiş miydim?

"Yani, ona aşıktım. Yıllarca. Ve uzun süre birlikte olmamamızın nedeninin yaş farkımız ve Lachlan olduğunu düşündüm. Ama Mac bıçaklandıktan sonra aramızdaki şeyler değişti. Daha da yakınlaştık. Sürekli yanıma geliyor, benimle vakit geçiriyordu. Sonra Thane ve Regan birlikte oldular. Onların arasında on üç yıl var, benimle Mac arasında da on üç yıl var, biliyor musun?"

"Bunu fark etmemiştim, hayır," diye mırıldandı.

"Aptallık ettim," diye fısıldadım sertçe, o gecenin anıları boğazımda ateş gibi yanıyordu. "Lachlan ilişkileri konusunda iyi davrandığı için, on üç yıl onun ya da başkası için önemli görünmediği için, bunun bir emsal teşkil ettiğini düşündüm. Mac'le aramdaki tüm engeller ortadan kalkmıştı. Doğum günümün olduğu gece, onun da aynı şeyi düşündüğünü sandım."

"Ne oldu? Hiçbir şey olduğunu hatırlamıyorum."

Otuz ikinci yaş günümü kutlamak için Ardnach'tan birkaç mil ötede, en sevdiğim restoran olan North Star'da bir araya gelmiştik.

"Mac'in beni eve bıraktığını hatırlıyor musun?" Akşam yemeğinde birkaç kadeh şampanya içmiştim, bu yüzden beni eve götürecek başka birine ihtiyacım vardı.

"Evet. O zaman bir şey mi oldu?"

"Ben çakırkeyifken mi?" Başımı salladım. "Asla. Demek istediğim, aramızda bir şeyler oldu. Öpüşme, öpüşmeden biraz daha fazlası, ama asla seks olmadı. Ve eğer içki içmiş olsaydım asla bir şey yapmazdı. Bu konuda harika ve rahatsız edici derecede eski kafalı." Kalbimin yanında bir acı hissettim. Şimdi nefret ettiğim birini sevmenin hatırası bana işkence ediyordu. "Ama evimin önüne geldiğimizde bana herkesin önünde vermek istemediği bir hediye verdi."

Gözlerimi sıkarak kapattım, göğsümde panik gibi bir şey çırpınırken nefes alışım hızlandı. "Tenis bileziği idi. Elmas bir tenis bileziği."

"Vay anasını."

Başımı salladım. "Doğru

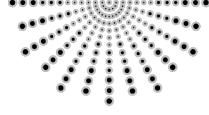
mu?" "Ne yaptın sen?"

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

"Arro, iyi misin?" Ery koluma rahatlatıcı bir el koydu ve ben de başımı salladım.

Aşırı tepki mi veriyordum? Vücudum olanlara aşırı tepki mi veriyordu? Neden hala böyle hissediyordum?

Neden bunu atlatamıyorum? Vücudumun anlattığı kadar kötü değildi. Değil mi? "Elmas bileziği yanlış yorumlamışım."

BİRKAÇ HAFTA ÖNCE

YKulaklar önce, Mac emlak işleri için daha çok seyahat ederken, o yokken acil bir durum olursa diye köyün ortasındaki sıra evinin yedek anahtarını bana vermişti. Onunki Dar ve erkeksi bir evi, sanki Mac seçmiş gibi hissettiren yumuşak mobilyalar ekleyerek sinsice daha sıcak bir hale getirdim. Döndükten sonra tekrar karşılaştığımızda evinde yeni bir şey bulduğunda bana hep o şefkatli bakışını atardı. Hiç şikayet etmedi, ben de yapmaya devam ettim.

Cuma gecesi idi, doğum günü yemeğimden ve Mac'in sürpriz mücevher hediyesinden iki gün sonraydı. Kendimi onun evine bırakırken elmas bilezik bileğimde parıltıyordu. Hâlâ malikânede olduğu için hazırlanmak için zamanım vardı. Midemde kelebekler çılgınca uçuşuyordu. Bilezik bir mesajdı. Bunu biliyordum.

Mac, Lachlan'ın Thane'in Robyn'in küçük kız kardeşiyle çıkmasında bir sakınca görmediğini anladığına göre, ikimiz de bunu yapabileceğimizi ve ailelerimizi bir arada tutabileceğimizi biliyorduk. Bilezik Mac'in bunu anladığını gösterme şekliydi. Öyle olmalıydı çünkü bana daha önce hiç bu kadar pahalı ya da romantik bir şey vermemişti. Ama onu hâlâ romantik olarak istediğimi göstermemi istediği açıktı.

İşareti vermeye hazırdım. Sevdığım adamı beklemekten bıkmıştım.

Ayakkabılarımı çıkardım ve büyük çantamı Mac'in koltuğuna bırakıp içinden bir şeyler çıkarmaya başladım. Seksi yüksek topuklar, tamam. İpek bornoz, tamam. Şarap, tamam. Bunlar bittikten sonra Mac'in küçük mutfağındaki çekmecedен kibritleri aldım ve şöminenin etrafına yerleştirdiğim mumları yakmak için geri döndüm. Onları hiç yakmamıştı ama onlardan da kurtulmamıştı.

Köşede kehribar rengi bir ışık yayan küçük bir masa lambası dışında tüm ışıkları kapattığımda yumuşak parıltıları odanın içinde yankılanıyordu.

Sonra, iki kadeh şarap doldurdum ve sehpasının üzerine koydum. Son olarak soyundum, kıyafetlerimi katladım ve çantama yerleştirdim.

Mac'in evinde tamamen çıplaktım.

Mac'in eve geldiğinde vereceği tepkiyi düşündükçe göğüslerim kabardı, meme uçlarım serin havaya karşı sıkılaştı. İpek bornozumu silkip seksi ayakkabılarımı giyerken ve telefonumdaki romantik müzik listesini başlatırken arzuyla tenim kızardı. Bu, Mac'in bana karşı olan hislerine teslim olmasını sağlamak için kesin bir plandı. Bileklik bana bunu istediğini söylüyordu ama hâlâ çekinceleri varsa diye, hayır demesini olabildiğince zorlaştırmak istiyordum.

Derin bir nefes alarak kapıya bakan kanepeye oturdum ve dizlerim beklenti ve sinirle zıplayarak beklemeye başladım.

Hayatım değişmek üzereydi.

Hayatlarımız değişmek üzereydi.

Anahtarının kilitte dönme sesini duyunca, bornozumu çözdüm, böylece düşmeye hazırды ve bir bacağımı diğerinin üzerine geçirdim, böylece çıplak bacaklarımdan ve beni beceren ayakkabılarımdan başka bir şey göremedi.

Kulaklarımda kan uğuldadı ve avuçlarım biraz terledi. Beni böyle heyecanlandıran tek erkek oydu.

Mac içeri adım attı ve gözlerini yere dikti.

Kapıyı arkasından kapatırken başını kaldırdı ve irkildi, geniş gözlü bir şok içinde donakaldı. Yüz ifadesinde karanlık bir şey, kesinlikle şehvet, titreşti ve burun delikleri alevlendi. Bana dönmeden önce odayı taradı, ışıklandırmayı ve müziği inceledi.

Bu benim işaretimdi.

Ayağa kalktım, bornozum açıldı ve omuzlarımı silkerek ayaklarımdın dibinde yere düştü.

Mac'in dudakları aralandı ve bakışları çıplak bedenimden aşağı inip tekrar yukarı çıkarken, bacaklarımdın arasında ve sonra tekrar göğüslerimde oyalanırken sert bir nefes alış verişini duydum. İfadesindeki katıksız ihtiyaç karşısında karnım sıkıştı ve kayganlaşarak onun için hazır hale geldim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi o kadar kısıktı ki sanki kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

Dışarı.

Neler olduğunu açıklamak için kelimelere ihtiyacım olmadığını düşünerek ona doğru yürüdüm, kalçalarım

Topuklu ayakkabılar yüzünden abartılı bir salınımla hareket ediyordu ve Mac'in gözleri ritmik hareketlerini takip ediyordu. Sonra tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştı.

Ona ulaştım, bakışlarındaki şaşkınlığı gördüm ve görmezden geldim ve vücudumu onunkine bastırdım, tamamen giyinik vücudunun çıplaklığıma karşı verdiği erotik his beni heyecanlandırdı. Bileğimdeki elmas bilezik yumuşak mum ışığında parlarken ona uzandım.

Ancak aniden, Mac kollarımı kavrayıp beni iterken kalbim tatsız bir şekilde yerinden fırladı. Etrafımdan dolanarak oturma odasına doğru geri geri gitti.

"Mackennon-"

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye ısırđı, yüzüme bakmadan bornozuma uzandı ve bana doğru fırlattı. "Hemen giy şunu."

Bundan nasıl hâlâ korkabiliyordu? "Mac... artık saklanmamıza gerek yok. Regan ve Thane'e bak! Tanrım, Lachlan'a bak. Senin kızın olmasına rağmen Robyn'in peşinden gitti. Neden

Kardeşlerim istedikleri kişiyle birlikte olurken biz birbirimizden uzak mı duracağız?"

Bana cevap vermedi, yüzüme bakmadı. "Kıyafetlerin nerede?" Oturma odasında onları aradı.

Öfkeliydim çünkü bu incinmekten çok daha iyiydi, aceleyle yanına gittim ve onu tuttum, kendimi ona bastırdım. "Kes şunu," dedim o bana karşı gerilirken, gözleri gözlerime dikilmişti. "Bununla savaşmayı bırak. Beni istediğini biliyorum. Beni istemekten daha fazlasını istediğini biliyorum." Onu öpmek için hamle yaptım ama yüzünü geri çekti. Reddedilmek içimi yaktı, bu da beni onu öpmeye daha kararlı hale getirdi. Eğer onu öpersem, kendini kaybedeceğini biliyordum.

"Tanrı aşkına!" Mac beni öylesine sert bir şekilde itti ki, topuklarımın üzerinde takılıp kanepeye düştüm.

Dehşet içinde, sadece ona bakabildim.

Elleri sanki uzanmak istiyormuş gibi yumruk şeklinde bükülürken o da aynı derecede dehşete düşmüş görünüyordu. Ama uzanmadı.

Aşağılanmışlık üzerime çöktü. "Anlamıyorum... bileziği." Bileğimi ona doğru salladım. "Bunun bir anlamı olduğunu sanıyordum-"

"Ne?" diye tersledi, bakışlarını başka yöne çevirdi, çenesindeki kaslar öfkeyle titriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Öne doğru oturdum ve yerde körü körüne kıyafetlerimi aradım. Onları nereye koymuştum? "Ne demek istiyorsun, Arro?"

"Bana daha önce hiç böyle bir hediye vermemiştin. Bu kadar romantik bir şey. Bunun istediğinin bir işareti olduğunu düşünmüştüm..."

"Robyn'in yirmi dokuzuncu doğum günü için aldığımı o kadar beğendin ki senin doğum günün için de bir tane almak için not aldım. Herkes için çok boktan bir yıl oldu. Bu doğum gününde daha güzel bir şeyi hak ettiğini düşündüm."

Aman Tanrım.

Yüzümü ellerimle kapattım, tenim utançtan kızarmıştı. Robyn'e de aynı bileziği aldığını nasıl tamamen unutmuştum? Oh, lanet olsun.

Başımı kaldırıp ona baktım ve bakışlarımı ısrarla kaçırarak şömineye nasıl baktığını inceledim.

Ama Eils ve Lew'in Noel dekorasyonu için bizde kaldıkları o gecenin anısı zihnimi doldurdu. Ardından yılbaşı gecesi öpüşmemiz geldi. Geçen yıl köyün yıldönümü eğlencesi de dahil olmak üzere flört ettiğimiz onca zamandan bahsetmiyorum bile. Kahretsin, gözlerinin bütün gece beni takip etmesi Guy'ın kıskançlıktan patlamasına ve bu yüzden beni fena halde dövmesine neden olmuştu.

Yeni bir kararlılıkla, çıplaklığımı umursamadan tekrar ayağa kalktım. Aramızdaki bu saçmalık öyle ya da böyle sona ermeliydi.

Kolunu çekerek onu bana bakmaya zorladım. "Bunu hayal etmiyorum." Elimi kolunun altına soktum.

Gömleğine dokundum, dokunuşumun altında karın kaslarının gerildiğini hissettim. Onu okşayarak, yavaşça aşağı doğru inerken fısıldadım, "Birbirimizi seviyoruz ve sevdiğin kişiye dokunmaya, sevdiğin kişiyle sevişmeye izin var Mackennon. O yüzden seni sevmeme izin ver."

Diğer elim gömleğinin altından kayarak göğsünü keşfetmek için yukarı doğru hareket ederken, başparmağım meme ucunun üzerinde gezinirken göğsü sık nefeslerle kabardı. Diğer elimin parmak uçları iç çamaşırının altını itti-

"Tanrım, Arro," diye ısırıldı Mac, bu kez beni itmek yerine geri çekildi. Onu takip etmek için hamle yaptım, o da bir rakibi savuşturur gibi ellerini kaldırdı. "Hayır, hayır demektir," diye hırladı.

Kelimeler içime işledi ve donakaldım.

Ama daha bitirmemişti.

"Senin için öyle hissetmiyorum." Omzumun üzerinden bana baktı. "Tartışma bitmiştir.

Şimdi giyinip gitmeni istiyorum."

"Bunu gerçekten kastetmiş olamazsın," diye fısıldadım, ihanet içimde yılanıyordu. Mac'in gözleri bir an için parladı, sonra ifadesi donuklaştı.

Bana hiç böyle bakmamıştı. Sanki içime doğru bakıyordu.

Ses tonu soğuktu, "Bu bir daha asla olmayacak. Giyin ve dışarı çık, ben de hiç olmamış gibi davranayım."

Mide bulantısı yukarı doğru yuvarlandı ve gözyaşlarım beni kör ederken onu bastırmak için savaştım. Kıyafetlerime ihtiyacım vardı. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Artık kirle kaplı olduğunu hissettiğim tenimi örtmem gerekiyordu. Sadece birkaç dakika önce çıplaklığımınla güçlü ve seksiydim. Şimdi ise sanki biri beni soymuş ve yabancılardan aval aval bakması için dışarıya bağlamıştı.

Suçluluk ve korku, midemdeki bulantı hissinin nedeni, aceleyle giyinmeye çalışırken beni taşıdı, kıyafetlerimi olabildiğince çabuk giymek için iç çamaşırımı bıraktım. "Özür dilerim," diye mırıldandım yine içi boş bir şekilde ön kapıya doğru ilerlerken.

"Arro-"

Hızla dışarı çıktım, kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve sonra koşup ağlamaya başladım, hıçkırıklar tüm vücudumu sarıyordu, köşede park etmiş arabama doğru hızla ilerlerken gözden kayboluyordum.

Birinin beni görüp görmediğini bilmiyordum.

Tek bir amacım vardı: Mackennon Galbraith'ten mümkün olduğunca uzaklaşmak.

Bu sahneyi Ery'ye anlatırken ağlayacağımı düşünmüştüm ama haftalar önce ağlamaktan kendimi kaybetmiştim. Bütün gece o kadar çok ağlamıştım ki, bu yüzden ölebileceğimi düşünmüştüm.

"Birkaç gün boyunca olanlardan dolayı o kadar aşağılanmış ve yıkılmıştım ki sadece suçluluk hissedebiliyordum. Bunu bize yaptığım için." Ery'nin üzgün bakışlarıyla karşılaştım ve sefilce omuz silktim. "Ama o ilk birkaç günden sonra fark ettim ki, benden bunu isteyeceğini düşünmemin tek nedeni, geçen yıl yaptığı her şeyin beni sevdiğini, beni istediğini göstermesiydi. O öpücükleri, dokunuşlarını, uzun telefon görüşmelerini ve flört mesajlarını hayal etmemiştim. Bunu hayal etmemiştim, Ery."

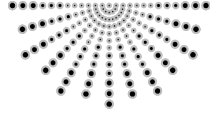
Gözyaşları sonunda gözlerimi yaktı, lanet olası öfkeli gözyaşları. "O gece hatalı mıydım? Evet, hatalıydım. Belki de ona olan çaresizliğim gözümü kör etmişti ve her şeyi manipüle etmeye çalıştım. Onu baştan çıkarmaya çalışmak yerine dinlemeliydim. Bunun için özür dilerim.

"Ama bu o kadar basit ya da anlaşılır değildi. Aramızdaki şey karmaşıktı ve ben bir yabancı gibi muamele görmekten, aşağılanmaktan ve öyle hissettirilmekten daha iyisini hak ediyordum... O anda nasıl hissettiğimi tarif bile edemiyorum. Ortadan kaybolmak istedim. Sadece yok olmak istedim."

Dudaklarımın arasından çıkan hıçkırık beni şaşkına çevirdi. "Ondan nefret ediyorum! Onu isterken kendimi bu kadar kaybetmiş olmaktan nefret ediyorum. Bunu ona yaptığım için. Ve bunun için beni aşağılamasından. Onu her gördüğümde midem bulanıyor, sanki derimden sürünerek çıkmak istiyorum ve çok kızgınım Ery." Daha sert hıçkırdım ve o da beni kollarına çekti. Beni sallarken ve saçlarıma yatıştırıcı sözler fısıldarken ona tutundum. "Her şeye kızgınım ve çok yorgunum. Çok yorgunum. Artık kızgın olmak istemiyorum."

Eredine'nin kolu bana sıkıca sarıldı ve bana her şeyin yoluna gireceğine dair söz verirken sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordum.

Ama bunun tutabileceği bir söz olduğundan emin değildim.

L Glasgow'daki dostum ve emniyet müdürü Isa, Kenny, Frickle ve Bryan'ın ölümleriyle ilgili olarak bana hiçbir ipucu ya da yararlı bilgi veremedi. Bryan'a çarpan araba Her ne kadar bunun biraz fazla tesadüfi olduğunu ve her iki vakanın da koşullarının tuhaf görüldüğünü kabul etse de, günler önce çalındığını bildirmişti. İki dedektif çavuşundan ölümleriyle ilgili soruşturmaları yeniden açmalarını istemiş ve benden bu işin dışında kalmamı istemişti.

Ama yapamadım. Hiçbir DS gerçeği keşfetmeye potansiyel olarak ateş hattında olan biri kadar ilgi göstermeyecekti. Billy karısıyla birlikte Avustralya'ya gitmeyi başarmıştı ve bunun onu şimdilik güvende tutacağını umuyordum.

Kendi araştırmamı yaptım. İlk olarak Craig Kilmany'nin ailesini araştırdım çünkü Craig'in cinayetine karışan çocukları öldürmek için sebepleri olan insanlar onlardı. Craig'in iki kardeşi vardı: Hapiste olan Jimmy ve bir yıl önce hapisten çıkan Lee. Craig'in anne ve babası ölmüştü; babası Craig'in ölümünden kısa bir süre sonra kanserden ölmüştü. Annesi de birkaç yıl sonra aşırı dozdan ölmüş.

Kardeşler ilgimi çekmişti; çocukken hırsızlar kadar sıkı fıkı olduklarını, hepsinin aynı çetenin parçası olduğunu hatırlıyordum. Lee hapisten çıktığı için ona odaklandım. Lachlan ve benim son on yılda ara sıra çalıştığımız özel dedektif Daniel Ludlaw'ı aradım ve Lee Kilmany'yi araştırmasını istedim. Geçen yıl neler yaptığını öğrenmek istiyordum.

Aklımda bunlar varken, Robyn ve Lachlan'ın balayından yakında dönecek olmalarına seviniyordum. Sadece eve yakın olmalarının verdiği huzur için değil, aynı zamanda mülkün dizginlerini Lachlan'a geri vermekten memnun olacağım için. Yönetmek beni yıpratıyordu. *Her şey* beni yıpratıyordu.

En çok da Arro ile aramdaki yabancılaşma beni yıpratıyordu.

O geceden beri milyonuncu kez geriye dönüp verdiğim tepkiyi değiştirebilmeyi diledim. Korkumun öfkeye dönüşmesine izin vermemiş olmayı. O kaçtıktan sonra bile, kendimi iyi olacağımıza inandırmıştım. O korkunç anı atlatacağımıza. Ne kadar saf olduğumu fark etmem çok uzun sürmeyecekti.

ARRO telefonuna cevap vermiyordu. Ona gitmeliyim. Belki ona birkaç gün vermeliyim. Dün gece cehennem gibi bir sahne olmuştu.

Ön kapımın kilidini açtıktan sonra, artık karanlık ve soğuk olan oturma odama adım attığımda bir an gözümün önüne bir şey geldi: Arro bana doğru yürüyordu, ayağında yüksek topuklu ayakkabılar ve ona aldığım bileklikten başka bir şey yoktu.

"Siktir," diye mırıldandım, bedenim anıya tepki verirken kapıyı arkamdan kapattım. Keşke onu uzaklaştırmak için gereken irade gücünü bilseydi.

Yine de bu irade gücü müydü? Anahtarlarımı yan masadaki tabağa atıp lambayı yakarken acı acı düşündüm. Ceketimden sıyrılırken, giyinmek için çırpınan Arro'nun yüzündeki ifadeyi hatırlayarak irkildim. Hayatımda ilk kez kendimden gerçekten nefret etmiyordum.

Lanet bir korkaktım.

Sertçe yutkunarak mutfaka girdim ve tezgahın üzerindeki viski şişesine baktım. İçinde boğulmak çok kolay olurdu. Onu yok etmek. Ama bir bağımlının oğlu olduğumun her zaman farkındaydım ve hayatımda birkaç kez alkolün getirebileceği unutkanlık içinde kaybolmaya yaklaşmıştım. Kendimi hep durdurdum. Asla o yola girmedim. Babam olmadığımı kanıtlamak için çaresizdim. Ama öyleydim. Sadece başka şekillerde kendime zarar veriyordum.

Viskiyi görmezden gelerek bir bardağa musluk suyu doldurdum.

Dün gece ona sahip olabilirdim. Mutfakta dururken bu sinsi düşünce zihnime üşüştü. Vücudum bu düşünceyle kıpırdandı. Onu çok uzun zamandır istiyordum ve her gece eve gelip ona sahip olma düşüncesi çok acı verici bir özlemde. Ve işte oradaydı, çok güzel, çok seksi ve kendinden emin.

Ben onu yok edene kadar.

"Onu yok etmedin," diye mırıldandım başımı sallayarak. Bu sadece garip ve korkunç bir andı ama bunu atlatacaktık. Biz Mac ve Arro'yduk.

Onunla konuşmaya giderdim ve sonunda neden asla böyle birlikte olamayacağımız hakkında dürüst bir konuşma yapardım. Ne kadar istersek isteyelim. Geçen Aralık ayında onun kanepesinde geçirdiğimiz o gecenin anısı hâlâ rüyalarım giriyordu. Hala sert uyanmama neden oluyor. Hayatımın en seksi anlarından biriydi ve sevişmemiştik bile.

Ona çok uzun zamandır seks yapmadığımı ve belki de bunun bir etken olduğunu söyledim. Ama temel faktör bu değildi ve bunu daha iyi bilecek kadar yaşlıydım. Gerçekten istediği kadını bir başkasıyla yatarak boğabileceğine inanan genç bir adam değildim. Tecrübelerime dayanarak bunun işe yaramadığını biliyordum ve son birkaç yıl içinde gündelik sekse olan iştahımı kaybetmiştim. Artık beni asla tatmin edemezdi. Arro'dan başka hiçbir şey beni tatmin edemezdi.

Yani onunla oraya gitmeyi reddettiğim için boku yemiştim. Belki de bu, bir çocuğun öldürülmesine seyirci kaldığım, çocuğumun annesini benden istediği şekilde sevmediğim, kızımı terk ettiğim ve benden daha genç, daha nazik ve benim için fazla iyi olan bir kadını sevdiğim için aldığım cezaydı.

Derin bir iç çekerek oturma odasına geri döndüm ve gözüm büyük zarfa takıldı

mektup kutuma itilmişti.

Eve geldiğimde orada değildi. Yaklaştım ve elime aldım. İçinde uzun, dar bir nesne vardı. Zarfi ters çevirdiğimde boş olduğunu gördüm.

Ne ...

İçindekileri büfemin üzerine bıraktım ve donup kaldım.

Evimin yedek anahtarı ve siyah kadife bir kutu. Bardağımı yere bırakıp iki elimle kutuyu açtım ve içinde Arro'nun elmas bileziğini buldum.

Üzerime bir korku dalgası çöktü. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve nefes almak için büfeye yaslandığımda avuçlarım aniden kayganlaştı. Panik beni pençelerken oda dönmeye başladı.

Dün gece o kadar da kötü değilmiş gibi davranarak kendimi kandırıyordum. Her şeyi berbat etmişim.

Yıllarca onu incitmekten o kadar korkmuştum ki, korkum tam da bunu yapmıştı.

Bu iyi bir şeydi, dedim kendi kendime. Onu kendimden korumak için kendimden uzaklaştırdım çünkü ona neler yapabileceğime bir bakın. Onu küçük düşürdüm. Onu hak etmedim.

Sevdiğim insanları incittim.

Ofis masamın çekmecesini kaydırarak açtım ve siyah kadife kutuya baktım. Aptalca bir nedenden ötürü o lanet bileklikten kurtulamıyordum. Arro tüm umutlarını o hediyeye bağlamıştı, ona asla vermemem gereken bir hediyeye. Çünkü yalan söylemişim. Evet, Robyn'in bileziğine ne kadar hayran olduğunu görmüştüm, kaybettığım zamanı bir şekilde telafi etmek için verdiğim abartılı bir hediye idi. Ama Arro'ya o mücevheri vermemin gerçek nedeni bu değildi.

Bir anlığına, elmasları ona ben veriyormuşum gibi davranmak istemişim. Onu ne zaman pırlanta takarken görsem, üzerinde bir çeşit hak iddia etmek istemişim.

Ve bu beni onun bildiğinden bile daha büyük bir piç yaptı.

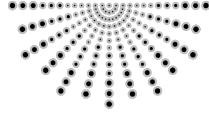
Bunca yıl, onu kendimden korumak için Arro'yu uzak tuttum ve karışık sinyallerimle onu yine de incittim.

Çekmeceyi kapattım ve telefonuma uzandım. Onunla konuşmam gerekiyordu. İşleri düzeltmeliydim. Tekrar arkadaş olabileceğimiz umudundan vazgeçemezdim.

Hiçbir zaman birinin "en iyi" arkadaşım olduğunu söyleyen biri olmamıştım ama Arro... o benim en iyi arkadaşımdı. Her zaman olduğu gibi, yine de telefon çaldı.

Bilgisayar ekranıma bakarak telefonu kapattım.

Robyn ve Lachlan birkaç gün içinde dönene kadar vakti vardı ve bu süre içinde telefonlarıma cevap vermezse ona gidecektim. Bu meseleyi kesin olarak halletmemiz gerekiyordu.

I Eredine'den gelen ve konuşmamızdan sonraki Pazar günü beni kahvaltıya davet eden bir mesajla erkenden uyanmıştım. Bütün hafta boyunca Ery'den telefonlar ve mesajlar almıştım ve bu çok hoştu. Bana karşı çok korumacı davranıyordu ama Gerçek şu ki, ona içini döktükten sonra kendimi milyonlarca kez daha iyi hissettim. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Ery tüm bu olayda yaptığım yanlışlar için beni yargılamadı, Mac'i de yargılamadı. Sadece bu konuda ne hissetmek istiyorsam onu hissetmeme izin verdi ve yanımda olduğunu açıkça belirtti.

Görüşlerini ve önyargılarını duygusal bir durumun dışında tutan özel bir arkadaşı. Ona minnettarım.

O geceden beri ilk kez sosyal bir ortamda kahvaltı etmek için sabırsızlanıyordum; köyün on beş dakika dışında, Ardnoch Firth manzaralı bir yol kenarı kafesi olan An Sealladh'ta. Gal dilinde adı Manzara'ydı ve en iyi İskoç kahvaltılarını pişiriyorlardı. O sabah çok kalabalık olmayacağını umarak, Ery'yi yolda almak için aceleyle giyindim. İki araba almanın bir anlamı yoktu.

Evden henüz çıkmıştım ki, direksiyonunda Arran'ın oturduğu bir Range Rover garaj yoluna girdi. Lachlan'ın yeni filosundan bir tane ödünç almış olmalıydı. Burada ne işi vardı?

Ağabeyim cipten indi ve kapı kolunu göstererek arkasından kapıyı kapattı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ben daha soru soramadan.

"Ery ile kahvaltı. Seni kapıma getiren nedir, özellikle de bu saatte?"

Eredine'den bahsedilince yüzü şüpheyle aydınlandı. "Ben de seni kahvaltıya götürmeye geliyordum. Ne tesadüf. Ben mi götüreyim yoksa...?"

Çocuksu gülümsemesine gözlerimi devirerek Defender'ıma doğru yürüyerek cevap verdim. Mutlu bir köpek yavrusu gibi peşimden geldi ve onu evde görmek beni heyecanlandırırsa da kendimi tekrar etme ihtiyacı hissettim. "Ery sınırların dışında."

"İnsanları yasak bölge ilan edemezsin, Arro," dedi Arran, emniyet kemerini çekerken esprili bir şekilde.

Ben de aynı şeyi yaptım ama ona ters ters baktım. "Ona yasak koyabilirim. O benim arkadaşım. Kasabaya gelip onu mahvetmene ve sonra da geri gitmene ihtiyacı yok."

Bana karanlık bir bakış fırlattı. "Her şey bu kadar ciddiye alınmak zorunda değil, küçük kardeşim. Açıkçası, Eredine'in birazcık gönül eğlendirmeye ihtiyacı var."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?" Evden uzaklaşırken oflayıp pufladım.

"Lachlan ve Mac'in onu nerede bulduklarına dair kimseye bir şey söylemeyeceklerini biliyorum ve bu da potansiyel olarak kötü bir şey olduğu anlamına geliyor." Omuz silkti. "Onun sırlarını ortaya çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece onu gülümsetmek istiyorum."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey," diye takıldım.

"Siktir git."

Güldüm, ama eğlencem biterken uyardım, "Onu ayartma. Brodan her fırsatta onunla flört ediyor, ama her seferinde çekip gidiyor ve onu hiç düşünmeden geride bırakıyor. Ery onu ciddiye alıyor mu bilmiyorum ama duygularıyla oynayan başka bir Adair erkeğine ihtiyacı yok."

Arran cevap vermedi ve ormandaki evinin önüne gelene kadar ondan bir daha bahsetmedik.

"Burada mı yaşıyor?" Arran kaşlarını çattı, başını eğerek ön camdan dışarı baktı. "Yalnız mı?"

"Evet."

"Ve Lachlan buna izin mi veriyor?"

Onun kavgacı ses tonu karşısında derin bir iç çektim. "Bu gerçekten Lachlan'a bağlı değil. İster inan ister inanma, Arran, yirmi birinci yüzyılda yaşayan otuz bir yaşında bir kadın olarak, nerede yaşayacağı tamamen Eredine'e bağlı."

"Komik."

"Son derece ciddiydim." Ery'ye orada olduğumuzu haber vermek için kornaya hafifçe bastım ama kameralar yüzünden zaten biliyordu. "Ve Lachlan'ın evinin etrafındaki ormanın her yerinde kameralar var."

Arran bunun üzerine rahatladı.

"Mağara adamı," diye mırıldandım nefesimin altında. "O da neydi?"

"Mağara adamı," dedim daha yüksek sesle.

Arran homurdandı ve ben de sııttım çünkü demek istediğim anlaşılmıştı.

Ön kapı açıldı ve Ery görüldü. Dikkatim onu rahatsız edici bir hayranlıkla izleyen Arran'a kaydı. Bu beni rahatsız ediyordu çünkü Brodan da ona aynı şekilde bakıyordu.

Lanet kardeşlerim ve onların benzer kadın zevkleri. Eğer Ery onların saçmalıklarının ortasında kalırsa onları öldürürüm.

Arran'ı yanımda gördüğünde güzel gülümsemesi şaşkınlıkla dondu. Kemerini çözdü ve dışarı çıktı, kapıyı onun için açık tuttu.

"Arkada oturabilirim," dedi Ery.

Ama Arran, her zamanki beyefendiliğiyle, ön yolcu koltuğuna oturması için ısrar etti. "Yap şunu Ery," dedim, "yoksa bütün gün burada kalacağız."

"Bu sabah biri yatağın ters tarafından kalkmış," diye fısıldadı Arran yüksek sesle Ery'nin kulağına. Ery onun yakınlığı karşısında kızarır gibi oldu, pürüzsüz, altın sarısı teninin altında bir parça kırmızı belirdi, sonra zarifçe ön koltuğa kaydı. Ery'nin yaptığı her hareket zarifti. Bana bir kız

çocuğunu hatırlatıyordu.

Balerin.

Arran'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yakalayınca ona uyarıcı bir bakış attım ve o da arkaya binmeden önce güldü.

Çakıllı garaj yolunda üç nokta dönüşü yaparken Ery'ye "Kusura bakma, geleceğini bilmiyordum," dedim.

"Sorun değil. Ne kadar çok, o kadar iyi." "Bundan emin değilim."

Arran öne doğru kayarak çenesini omzuma dayadı. "Küçük kız kardeşimin eve döndüğüm için mutlu olduğumu sanıyordum?"

Şaka yapıyor olsa da, beni rahatsız eden bir şey, bir huzursuzluk notası duydum. Dikiz aynasına baktım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Ben mutluyum. Sadece kalmanı isterdim."

Gözlerine hüznü, sıkıntılı bir şey girdi ve ona neler olduğunu sormak istedim. Neden bu kadar uzun süre uzak kalmıştı?

Bir anda bakışları kayboldu ve koltuğuna geri oturdu. "Peki, kahvaltı için nereye gidiyoruz?"

"An Sealladh," diye yanıtladı Ery.

"Mükemmel seçim hanımlar. Eski mekanın hala güçlü olduğunu duyduğuma sevindim. Senin kızartma seven bir kadın olduğunu düşünmezdim, Eredine." Şimdi onun koltuğuna yaslanmıştı.

Ona bir göz attım ve başlığının kenarına yaslanmış yüzünü görmezden geldiğini gördüm. "Neden benim hakkımda bir şey düşünesin ki? Beni tanıımıyorsun ki." Küstahça iddiası Şaşırtıcı.

Homurdandım, Arran'a baktım ama onu sırtırken buldum.

"O halde birlikte kahvaltı etmek üzere olmamız iyi bir şey." Tekrar kızın kulağına yaklaştı ve birçok kızı erittiğini gördüğüm derin, gırtlaktan gelen bir sesle, "Bir erkek yemek yeme tarzından bir kadın hakkında pek çok şey anlayabilir," dedi.

Öğürür gibi bir ses çıkardım.

"Ah?" Ery sessiz bir ıllellikle sordu. "Bir kadının kulağına bir erkek kedi gibi mırıldanmayı bırakmasını ne zaman isteyeceğini söyleyebilir mi?"

Kahkahalara boğulmamak için kendimi zor tuttum. "Yeterince makul." Arran kıkırdadı ve tekrar arkasına yaslandı.

"Dün iş nasıldı?" Sohbeta el koymaya çalıştım.

Ery omuz silkti. "İyi idi. Lachlan döndüğünde her şey daha iyi olacak. Burası onsuz aynı yer değil."

Mac'in nasıl olduğunu sormak dilimin ucuna kadar gelmişti ama vazgeçtim. Bazen kendime ondan nefret ettiğimi ve nasıl olduğunu umursamadığımı hatırlatmak zorunda kalıyordum. Hatta günlerdir beni aramadığı için kendimi ona kızarken yakalamıştım, ta ki lanet numarasını engellediğimi hatırlayana kadar, çünkü ne zaman adı ekranıma gelse karanlık bir odaya kıvrılıp

ağlamak istiyordum.

Ery malikâne hakkında biraz daha konuştu ve işimi sordu. Arran'a ve ona Duncan'dan bahsettim ve Arran ilk kez ciddi bir şekilde kardeşlerime ve Mac'e bundan bahsetmemiz gerektiğini söyledi. Robyn ve Lachlan'a kendi güvenlikleri için uğursuz nottan zaten bahsetmiştik ve onları balaylarını bitirmeye ikna etmek zorunda kalmıştım. İçimden bir ses her şeyin mahvolduğunu ve eve, yanımıza dönmekten memnun olacaklarını söylüyordu.

"Sanırım yapmalıyız," diye mırıldandım, Duncan'ı var olmayan şüpheliler listeme eklemekten huzursuzdum. İş yerindeki davranışlarının bu olayla bir ilgisi olmadığı ortadayken onu suçlamak doğru görünmüyordu. Yine de Lucy bana temkinli olmayı ve kuşkusuz paranoyayı öğretmişti.

An Sealladh sabahın bu saatinde meşgul değildi. Daha yeni açılmışlardı, bu yüzden masalarımızı seçtik. Arran, Eredine'in karşısındaki koltuğa oturdu ve onu kıvrınmasına neden olacak şekilde inceledi. Onu rahatsız etmeyi bırakmasını söylemek istedim ama niyetinin bu olmadığını biliyordum. Bu kadar çok baktığının farkında olduğunu sanmıyordum ve bunu göstererek onu utandırmak istemedim.

Sunucumuzu beklerken Arran, "Çok şaşırtıcı gözleriniz var," dedi. Ya da belki de baktığını biliyordu.

Tanrı aşkına, bütün sabah Ery ile flört etmesine katlanmak zorunda mıydım?

Ery utanmış görünmek yerine şaşırtıcı bir açık sözlülükle ona baktı. "Bana öyle söylendi."

Arran'ın mavi gözleri, onun etkilenmemiş yanıtı karşısında parıldadı.

Ben mi? Etkilendim. Eredine'in bu iddialı yönünü sadece arkadaşları arasında görmüştüm.

Brodan ona ilgi gösterdiğinde susuyor, onun yanında inanılmaz derecede utanıyordu. Aslında çoğu erkeğin yanında.

"Karşılığında bana iltifat etmeyecek misin?" diye takıldı kardeşim.

"Neden? Kadınların egonuzu okşamasını gerektirecek özgüven sorunlarınız mı var?"

"Ha!" Kendime engel olamadım. Bu tartı cevaplı kadın kimdi ve nereden gelmişti?

Ne yazık ki, Ery'nin kuru esprileri Arran'ı daha da cesaretlendirdi.

Neyse ki garson kız flörtün ortasında onun sözünü kesti ve tam bir İskoç kahvaltısı sipariş ettik.

Arran, Ery'nin yüzünü *beni* rahatsız edecek şekilde incelerken, "Gördün mü, seni kesinlikle omlet yapan bir kadın sanırdım, ya da belki Benedict usulü yumurta," diye düşündü.

Ben lanet olası bir üçüncü

tekerdim. "Beni tanımadığının

kanıtı."

Arran masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Ama isterim."

"Şu anda flört etmeyi bırakmazsan seni vuracağım." İçimi çektim. "Lütfen, sadece tuvalete koşup kusma ihtiyacı hissetmeden kahvaltımı yapmak istiyorum."

"Flörtüm o kadar da kötü değil." Arran koltuğuna geri oturdu. "Öyle mi,

Eredine?" "Oh, bu flört müydü? Ben sadece bakma sorunun olduğunu

sanıyordum."

Homurdandım ve bana baktı, ağzı bir sırıtışa karşı seğiriyordu.

"Bakma sorunum var ama sadece senin yanındayken. Sana bakmamak mümkün değil." Arran sırtıttı ve ben de onun baştan çıkarma moduna tanık olduğum için ürperdim.

Eredine bir saniye boyunca ona kayıtsızca baktıktan sonra yanımdan geçip pencereden dışarıya, kayalıklara doğru baktı. "Bazen buranın ne kadar güzel olduğunu unutuyorum. Bütün gün bu manzaraya bakabilirim."

Arran onun profilini ezberlemiş gibi, "Ben de öyle," diye mırıldandı.

Ben alay ettim, o da savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı. "Ağzımdan kaçtı. Sadece muhteşem bir manzaraya dürüst bir yanıt."

"Aman Tanrım, burada Macallan satıyorlar mı? Sanırım ona ihtiyacım olacak."

Viski servis etmediler ve benim de buna ihtiyacım yoktu çünkü Arran çoğunlukla uslu duruyordu. Eredine'le olan ilişkilerine cilveler kattı ama aslında birlikte keyifli bir kahvaltı yaptık. Kardeşim son iki yıldır barmenlik yaptığı Tayland'da geçirdiği zaman hakkında ketum davranıyordu ama sadece ikimiz olduğumuzda biraz açılacağını umuyordum.

Arran kahvaltı ücretini ödemekte ısrar edince Ery ile ben kapının yanında bekledik. Ery saçını düzeltiyordu, Arran yanına geldiğinde saçının ağır kütlesi kravatından kaymıştı. Saçlarını büyük bir çabayla atkuyruğu yaparken bakışları kızın saçlarında sabitlendi. "Tanrım, muhteşem saçların var," dedi, sesi benim için biraz kısıktı.

Eredine kaşlarını kaldırdı ve ben kapıyı iterek açarken "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

Defender'ımı uzaktan park ettiğim yerde görür görmez sırtışımdı düştü. Sprey boyayı buradan görebiliyordum.

Aceleyle koşarken kardeşimin boğuk bir küfür savurduğunu duydum, onun ve Ery'nin ayak sesleri hızlandı.

Arabamın yanında kayarak durdum. Korku içime işledi.

Yan tarafına sprej boyayla yazılmış:

Sen bensiz sen değilsin

Geçen yıl Lucy'nin teklifi üzerine Fergus'un Lachlan'ın arazisindeki bir Range Rover'ın üzerine sprej boyayla yazdığı sözlerin aynısıydı.

"Ne zaman gidiyorum?" Arran homurdandı. "Görünüşe bakılırsa yakın zamanda değil."

POLİS An Sealladh'daki güvenlik kameralarını kontrol etti ama Defender'ım binadan çok uzağa park edilmişti. Bizden sonra kafeye gelen insanları da kontrol etmişler ama kimse bir şey görmemiş ya da suçluyu yakalayabilecek araç kameraları yokmuş. Otopark, binanın penceresiz ön tarafındaydı ve diğer tüm pencereler gölün manzarasına ve kafenin her iki tarafına bakıyordu.

Hiçbir şeyimiz yoktu.

Ve o piç kurusu şimdi beni korkutmak için mükemmel bir iş çıkarıyordu.

İlk nottan bir şey çıkmadığı için yanlış bir güvenlik hissine kapılmıştım. Arabayı kontrol etmek için gelen polisler ihbarda bulunmuş ve araca el koymaları tavsiye edilmişti. Yapabilecekleri başka bir şey olmadığını, aracı asıl davadaki dedektif müfettişlere teslim edeceklerini söylediler. Kendimi çaresiz hissettim. Güçsüz.

Arkamda çakıllar yükseldi ve polisin Defender'ıma parmak izi için el koymasını izlerken döndüm ve iki cipin otoparka girdiğini gördüm.

Thane ve Mac.

Dikkatim Mac'e yöneldi, araçtan atladı, yüzü öfkeden kapkara kesilmişti.

Ona baktığımda içimde hâlâ öfke olsa da, bu öfke volkanik değildi. Aslında, bu öfke büyük bir üzüntüyle seyreلمişti çünkü bizi bu duruma soktuğum için kendimi asla affedemeyeceğimden emindim ve buna verdiği tepki için onu da asla affetmeyecektim.

Ağabeyim beni kucağına çekerken başımı çevirip Thane'e döndüm. "İyi misin?" diye sordu huysuzca.

Başımı salladım ve onu güven verici bir şekilde sıktım. Tanrım, ailemizin tüm bu saçmalıklara bir ara vermeye ihtiyacı vardı.

Ne zaman duracak?

Polisin Defender'ımı bir kurtarma kamyonuna yüklemesini izlemek için bizimle birlikte toplanırken Mac'in gözleri beni delip geçti. "Sence ne zaman geri alabilirim? Az önce 'mümkün olan en kısa sürede' dediler."

"Bakalım biraz daha bilgi alabilecek miyim," dedi Thane, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Zaten polisle konuşmak istiyorum."

Mac onu takip etmek için acele etti.

Birkaç dakika sonra polis arabasına bindi ve kurtarma aracını otoparkın dışına kadar takip ederken kardeşim ve Mac bize döndü.

"Eee?"

"Sizinle temasa geçeceklerini söylediler, değil mi?" Thane sordu.

"Evet, ama belirli bir gün vermelerini umuyordum." Arabam olmadan nasıl başa çıkacaktım? İşe gitmek için bir araca ihtiyacım vardı.

Thane başını salladı. "Mümkün olan en kısa sürede dediler ve ben de onlara inanıyorum. Şimdilik buradan uzaklaşalım. Herkesi arabama bindirebilirim. Tartışmak için benimkine geri döneceğiz."

"Aslında biraz yorgunum." Ery bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "İhtiyacınız olursa kalabilirim ama sizden ters yönde olduğum için belki Mac beni bırakabilir diye düşündüm."

Şaşırmıştım ama üzülmemiştim. Ery'nin geçmişinde her ne yaşanmış olursa olsun, tüm bunların

onun için geri getirdim. Yine de bununla başa çıkmak için yalnız kalmasını istemedim.

"Arkadaşa ihtiyacın var mı?" Başını iki yana salladı. "Sanırım biraz kestireceğim. Yine de bana ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım." Ona sarıldım ve "Tüm bunlar için üzgünüm" diye fısıldadım.

"Hey, senin suçun değil." Geri adım attı, sonraki sözleri Mac'e yönelikti. "Sakıncası var mı?" Mac bana bir bakış fırlattı ama "Tabii ki yok" dedi.

Arran ve ben Thane'in cipine doluştuk ve Arran'ın ağzından çıkan ilk kelimeler "Buraya kadar, bize geri taşınyorsun" oldu.

"Biz mi?" Otoriter ses tonu karşısında tüylerim diken diken olarak sordum. "Thane'in."

"İmkânı yok. Thane zaten sana sahip. Bana sonsuza kadar tahammül edemez."

Yola çıktığımızda Thane, "Ben buradayım," diye araya girdi. "Ve Arran haklı. Biz burada karanlıktayken tek başına kalamazsın."

"Hayır."

"O zaman araziye doğru ilerleyin," diye itti Arran. "Orası korunuyor."

"Bu Greg McHugh'a yardımcı oldu, değil mi?" Acı alaycılığım karşısında irkildim. "Çok pahalı güvenlik sistemimle evimde tamamen güvendeyim."

"Şu anda bir araban yok," diye hatırlattı Thane bana. "Gel biraz bizimle kal, benimkini ödünç alabilirsin. Şimdilik bir tanesiyle idare ederiz."

"Hayır," diye inatla tekrarladım. "Lachlan'ın filosundan bir araba ödünç alacağım. Ama beni korkutmaya çalışan bu moron yüzünden hayatımı değiştirmeyeceğim. Beni. Hayır. Beni evime geri götür. Arran ödünç aldığı Range Rover'ı orada bıraktı zaten, onu alması gerekiyor."

"Oh, kahretsin, evet, bunu unutmuşum," diye mırıldandı.

"Bundan nefret ediyorum." Thane'in sesi öfkeyle yükseldi. "Bunun arkasında kimin olduğunu bilmemekten ve seni yalnız bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Beni zorlama."

Korkuma rağmen, ailemi memnun etme ihtiyacıma rağmen, bu konuda pes edemezdim. İçimde söyleyebileceğimden çok daha fazla sarsılmıştım. Lucy'nin davası yüzünden neden hedef alınıyordum? Tüm bu olanlarla çok az ilgim vardı. Ama kardeşlerimin ne kadar korktuğumu görmelerine izin veremezdim. İyi olduğumu düşünmelerine ihtiyacım vardı çünkü bununla kendi yöntemlerimle başa çıkmama izin vermeleri gerekiyordu. Kimse beni kendi evimden kovamazdı.

"Ben iyiyim, Thane. Bildiğimiz kadarıyla bu sadece küçük bir serserinin yaptığı bir eşek şakası. Evde kendimi güvende hissediyorum. *Bunu benden* almayın."

Kardeşlerim hep bir ağızdan homurdandılar. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Beni eve götüreceklerdi ama bu konuda mutlu değillerdi.

Arro'ya geri dönmek, nasıl hissettiğini öğrenmek için yanıp tutuşurken, korktuğu düşüncesiyle öfkelenirken, Eredine Willows için her şeyi yapardım, bu yüzden nadiren de olsa bir iyilik istediğinde hayır deme şansım yoktu. Onu o kadar iyi tanıdığımdan değil. Yine de muhtemelen onun hakkında birçok kişiden daha fazla şey biliyordum. Onu başka bir isme cevap verdiği zamanlardan tanıyordum, İskoçya haritasına baktıktan sonra yeni bir isim seçtiğinde oradaydım ve bunca yıl Lachlan'ın onu korumasına yardım ettim. Onunla yakın bir arkadaşlığımız olmamasına rağmen, o benim ailemdi. Çünkü Lachlan'a derin bir sadakat duyuyordu.

"İyi misin?" Ormandaki evine giden yolda ilerlerken nihayet sordum. "Tüm bu durum... hatırlamak istemediğin şeyleri mi gündeme getiriyor?" Lachlan'dan Lucy'nin Eredine'i takip etmesinin onu sarstığını biliyordum.

"Ben iyiyim." Bana dişsiz bir gülümseme verdi. "Sadece Arro için endişeleniyorum." Sesinde bir şey vardı, sivri bir şey.

Pastoral evinin önünde arabasının arkasında durdum. Motoru kapatarak ona baktım ve o da beni görüldüğümü hissettirecek şekilde inceledi. Ve bundan hoşlanmadığımdan emindim.

"Biliyorum Mac. Sen ve Arro hakkında. Arro'nun güvenilebileceği bir arkadaşla ihtiyacı vardı. Son birkaç yılı biliyorum ve birkaç hafta önce senin evinde neler olduğunu da biliyorum."

Eredine'in kınamasını beklerken vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi. Kendim hakkında zaten bildiğim her korkunç şeyi yüksek sesle dile getirmesini.

Şaşkınlığıma rağmen bana yorgun bir gülümseme sundu. "Arro'nun Lachlan'ın seninle onun arasında olanlardan haberdar olduğunu bildiğini sanmıyorum... ama bildiğini biliyorsun, değil mi Mac?"

Sikeyim.

Eredine bunu nereden biliyordu?

"Lachlan söyledi." Omuz silkerek soruma cevap verdi.

Görünüşe göre herkes Eredine'e sırlarını anlatmış.

"Ve kızınızla evlendikten sonra, Arro'yla birlikte olmanıza engel olma konusunda ahlaki bir üstünlüğe sahip olmadığını hepimiz biliyoruz. Zaten yapmazdı da. Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

Bunu biliyordum.

Nabzım boynumda zonkluyordu. Yüzüm çok sıcaktı.

"Arro onu Lachlan yüzünden uzaklaştırdığını düşünüyor ama ikimiz de aksini biliyoruz. İkimiz de onu gerçekten neden uzaklaştırdığını biliyoruz. En azından ben tahmin edebiliyorum. Muhtemelen benim herkesi uzaklaştırmamla aynı sebepten." Ön camdan dışarı bakarken Eredine'in yüz ifadesi sertleşti. "Onları hak etmiyorum," diye fısıldadı.

Onun sinir bozucu algısı karşısında boğazım düğümlendi.

Sessizliğim üzerine bana tekrar baktı. "Sana kendini aşmanı söylersem ikiyüzlü davranmış olurum. Ama ben

şunu söyleyeceğim... kendini başkalarının gördüğü gibi görmüyorsun, Mac. İnsanlar sana gerçekten güveniyor çünkü bizi güvende hissettiriyorsun. Senin içindeki iyiliği görüyoruz. Koruyucuyu. Sen yeterince iyisin. Fazlasın."

Beklenmedik bir duygu içimi kapladı ve bu duygunun yoğunluğundan dolayı ona biraz içerledim. Önemseydiğim bir kadını daha incitmek istemediğim için duygularımı bastırarak, "Eğer ben yeterince iyiysen, Eredine, o zaman sen de bir meleksin. Kendin hakkında kötü düşünmenden hoşlanmıyorum."

Cevap olarak bana bitkin bir omuz silkme hareketi yaptı ve arabanın kapısını açtı. Daha fazlasını söylemek, neden değersiz hissettiğini anlamak için doğru kelimeleri bulmak istiyordum ama bu iş için doğru kişi olmadığımı zaten biliyordum. Görünüşe göre aynı kumaştan kesilmişken nasıl olabilirdim?

Kapıyı kapatmadan önce arabaya yaslandı ve şöyle dedi: "Arro'nun bunu istediğini düşündüğün için uzak durma. Onun sana gelmesini bekleme Mac, çünkü gelmeyecek. Bir daha asla gelmeyecek." Sözleri paniğimi ateşledi. "Sen olmalısın." Eredine'in gülümsemesi cesaret verici, tatlıydı ve beni duraksattı. Onun evinin merdivenlerini tırmanışını izlerken, içeri sağ salım girdiğinden emin olmak için beklerken sarsıldım.

Arro birkaç hafta önce Eredine'e ona verdiğim tepkiyle ilgili her şeyi anlatmıştı ve Eredine bunun için beni yargılamamıştı. Arro'dan uzak durmam için bana öfkelenmemişti.

Kimseyin anlayamayacağı kadar anlamıştı. Anlama sebebinden nefret ediyordum. Ama o anladı.

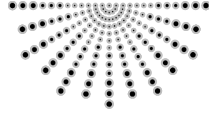
Ve Arro'dan vazgeçmemem gerektiğine inanıyordu.

Yıllar önce, bana gelmesini Robyn'e bırakmıştım ve geçmişimizi konuştuğumuzda, ona gitmem gerektiğini hemen anladım. İsterse bana gelebilmesi için ona alan tanımamalıydım, çünkü ihtiyacı olan bu değildi. Robyn'in onu sevdiğimi ve hayatında olmak istediğimi bilmeye ihtiyacı vardı. Suçluluk duygumun ve kendimden nefret etmemin kararlarımı gölgelemesine izin vermiştim.

Arro'yu incittiğimde de yine aynı şeyi yapmıştım. Uzak durmuştum çünkü ihtiyacı olanın bu olduğunu düşünmüştüm.

Ya yine yanılıyorsam? Ya

Eredine haklıysa?

S Gün öğleden sonra, Thane Arran'ı ödünç aldığı SUV'u almaya götürdüğünde kardeşlerimi beni evime bırakmaları için ikna ettim. Bu notlarla ilgili duygularımı anlamak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Thane'e geri dönersem Mac'in Eredine'i bıraktıktan sonra geleceğini biliyordum.

Neler olup bittiğini tartışmak için bir aile toplantısı yapmadığımız iyi oldu çünkü Robyn ve Lachlan ertesi gün balayından döndüler ve jet-lag olmalarına rağmen o gece işten sonra herkesin evlerinde buluşması için ısrar ettiler.

Marcello beni iş yerine götürdü ve o öğleden sonra eve bıraktı, Eredine de kardeşime gitmek için beni aldı. Merakıma yenik düştüm. Mac onu eve bırakırken onunla bir şey konuşup konuşmadıklarını sordum ama o omuz silkti ve "Pek değil" dedi. Merak etmek Mac'in ne yaptığını ya da ne söylediğini önemsemişimi gösterirdi, bu yüzden tavırlarındaki bir şey bana tam olarak doğruyu söylemediğini hissettirse de sorgulamayı sürdürmedim.

Lachlan ve Thane Caelmore'da Thane'in tasarladığı evlerin neredeyse aynısında yaşıyorlardı. Ardnoch'un eteklerindeki bu küçük arazinin etrafında başka ev yoktu çünkü etrafındaki arazi bana, Arran'a ve Brodan'a aitti. İstedığımız takdirde üzerine evlerimizi inşa etmemiz için orada bekliyordu. İtiraf etmeliyim ki geleceğimi burada, bir koca ve aileyle, kardeşlerime yakın yaşarken görüyordum. Gerçi bunu Lachlan ve Thane'e itiraf edemezdim, çünkü hemen o lanet olası evi inşa etmeye başlarlardı. Her ne kadar aşırı korumacı olsalar da, beni daha yakın istiyorlardı.

Şimdi her zamankinden daha fazla ve ben onları hiç suçlamıyorum.

Ery, Thane'in evinin önünde durdu ve her iki kardeşimin garaj yolundaki çok sayıda arabadan muhtemelen en son bizim geldiğimizi anladım. Arabadan inerken tanımadığım yeni bir siyah Defender dikkatimi çekti ve kime ait olduğunu merak ettim. Ery'ye bilip bilmediğini sormadan Regan, Thane'le evlerinin kapısını açtı.

"Hey, iyi misin?" Regan ona ulaştığımda sordu.

Ona sarıldım ve iyi olduğumu söyleyerek yalan söyledim.

"Saçmalık," diye mırıldandı ama bana anlayışlı bir gülümseme verdi, gamzeleri güzel

yanaklarını hafifçe çukurlaştırdıktan sonra tekrar kayboldu.

"Çocuklar nerede?" Koridora adım attığımızda sordum.

"Banyo saatinden önce biraz televizyon izleyeceğim." Regan, Lachlan'ın evine doğru işaret etti. "Sadece kafamı uzatıp bir merhaba demek istedim ama herkes yan odada. Thane zaten orada."

"Sen git onlarla ol." Eredine ceketini silkti. "Ben çocuklara bakarım." "Bunu yapmak zorunda değilsin."
"İstiyorum."

Ery'nin soruşturmayla ilgili her şeyden kaçtığından şüphelenerek Regan'a sert bir bakış attım. "Bırak onu."

Regan bir an için Ery'yi inceledi, zeki bakışlarında bir şeyler düşünüyordu. Ardnoch'a ilk gelişinden önce Lachlan'ın ona kof bir prenses dediğini hatırladım. Ağabeyimin bir insan hakkında yüzde yüz yanıldığı ilk sefer değildi bu. Başlangıçta Robyn hakkında da yanılmıştı.

"Tamam," diye karar verdi Regan. "Arro, neden yan kapıya gitmiyorsun? Çocuklar seni görürse asla kaçamazsın."

Bunun doğru olduğunu bilerek ve onları görebilmeyi dileyerek içimden güldüm. Eilidh ve Lewis her zaman günümü aydınlatırdı. Ama Regan'ı dışarıda beklemeye karar verdim, ağabeyimin kapısından içeri girerken yanımda birinin olmasını istiyordum.

Birkaç dakika sonra, Regan Ery'yi çocuklarla bıraktıktan sonra, ikimiz Lachlan ve Robyn'in evine girdik.

"Buradayım!" Lachlan'ın
seslendiğini duydum. Onu
kaçırmıştım.

Ayakkabılarımızı tekmeleyerek Regan ve ben, mimari olarak Thane'inkine çok benzeyen ama tarz olarak farklı olan açık plan yaşam alanına girdik. Thane'in mutfağı daha geleneksel bir havaya sahipken, Lachlan'ın mutfağı temiz hatları, gizli kulpları ve her şeyiyle ultra moderndi.

Ailem oturma odasında toplanmıştı ve bakışlarım Mac'e odaklandı. Koltuktaki koltuğundan neredeyse yırtıcı bir tavırla beni izliyordu ve Lachlan ile Robyn beni karşılamak için ayağa kalktıklarında hızla gözlerimi kaçırđım. Regan'ı zaten görmüşlerdi, bu yüzden tüm sevgileriyle duş alacak kadar şanslıydım.

"Umarım tüm bu saçmalıklara rağmen balayınızdan keyif almışsınızdır," dedim özür dileyerek. "Bunun için endişelenme," diye beni temin etti Robyn. "Harika vakit geçirdik."

"Gerçi burada neler olduğunu öğrendiğimizde eve dönmek için can atıyorduk," diye itiraf etti Lachlan. "Robyn uçuşumuzu değiştirmek için günde yaklaşık beş kez başımın etini yiyordu ve seksten başka hiçbir şey onu susturamıyordu. Çok yorucuydu."

Robyn ona pis bir bakış fırlattı, o da Robyn'e hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Kulağa çok endişelenmişsin gibi geliyor," dedim kuru bir ifadeyle.

Kardeşimin karısı ciddiydi ve şöyle dedi: "Gerçekten öyleydik. Eve döndüğümüze sevindim.

Hadi bunun hakkında konuşalım." Thane, Regan ve Arran'ın oturduğu köşedeki büyük kanepeyi işaret etti.

"Sana bir içki getireyim mi, Arro?" Lachlan teklif etti. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Mac'in delici bakışlarını görmezden gelerek kanepeye oturdum ve Robyn de bana katıldı. Lachlan, Mac'in koltuğunun yanındaki koltuğa oturdu.

"Oh." En büyük ağabeyim tekrar ayağa kalktı ve elini arka cebine atarak bir köstek çıkardı. "Unutmadan." Bana uzattı, ben de aldım ve "Dışarıdaki siyah Defender, seninkini polisten geri alana kadar senin." diye açıkladı.

"Teşekkürler." Minnetle gülümsedim. "Hafta sonuna kadar dediler, o zaman bunu size geri verebilirim." "Belki önce nasıl kullanacağını görmek istersin." Lachlan tekrar yerine oturdu. "Eskisinden daha güvenli."

Defender'ıma duygusal bir bağım vardı, bunu ikimiz de biliyorduk. "Babamın arabasından kurtulamam."

Lachlan bana gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme verdi. "Onu depoya koyardık. Ben sadece senin güvende olmanı istiyorum."

"Güvenli," diye nazikçe ısrar ettim.

"Bu *daha güvenli* ve güvenli bir araçta olduğunuzu bilerek ağabeyinizin geceleri daha rahat uyumasını sağlayacaktır."

Lanet olsun ona. Orada büyük silahları çıkardı.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Robyn, dikkatimi çekerek. İfadesi sert ve kararlıydı, Mac'in bıçaklanmasını araştırdığı zamandan hatırlıyordum. "Parmak izleriyle ilgili polisten bir haber var mı?"

"Şu ana kadar parmak izi yok. İçeride birkaç kontrol daha yapmak istiyorlar ama bunu yapan kişinin arabama girdiğini sanmıyorum."

Mac, "Bu işin bundan sonra nereye varacağını düşünmeliyiz," diye araya girince kendimi ona bakmaya zorladım. Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu, onunki düşünmek istemediğim duygularla doluydu. "Bir sonraki not," diye devam etti, sesi öncekinden biraz daha hırçındı, "NEDEN BENİ GÖRMÜYORSUN? Lachlan'ın sahne ofisinin her yerine post-it notlar yazılmıştı. Notların tonu o zaman değişti."

"Ama buna eskisi gibi aynı perspektiften mi bakmalıyız?" Regan sordu. "Yani, bu sadece şaka yapan bir pislik de olabilir."

"Bu doğru," diye kabul etti Arran.

"Evet, olabilir." Robyn başını salladı. "Ama bu ailenin geçtiğimiz yıl yaşadıklarını göz önünde bulundurursak, daha dikkatli olmamız gerekiyor. Şimdilik bu işi ciddiye alıyoruz, bu yüzden şüphelileri istiyorum."

Mac, "Ben Robyn'e katılıyorum," dedi.

Bu sefer ona bakmadım. Ona baktığımda hissiz kalmak çok zordu. "Şüpheliler o zaman?" Lachlan sordu. "Düşünceler, Arro?"

"Aklıma belirli biri gelmiyor." "Şu

Duncan denen adam var," dedi Arran.

"Duncan mı?" Mac'ın sesi kırbaç gibiydi.

"İş yerinde bir adam." Arran'a ters ters baktım. "Ama şüphelendiğim biri değil. Biraz kadın düşmanı bir hıyar ama bu bir kişilik kusuru, onu suçlamak için bir bahane değil."

"Ama seni araştırdığını söylemiştin," diye itiraz etti Arran ve sonra Mac ile Lachlan'a döndü. "O

ailesi, sen ve Brodan'ın film yıldızı olmanız nedeniyle her şeyin üstünde olduğunu düşünmesi hakkında bir yorum yaptı."

"Onu listeye ekliyorum." Robyn sanki birdenbire bir tablet çıkardı ve adamın adını ekrana karaladı. "Soyadı?"

İsteksizce ona verdim ama ekledim: "Onun güçlü bir şüpheli olduğunu hiç sanmıyorum." "Anlaşıldı."

"Lucy'nin çılgın bir hayranından şüpheleniyorum," diye devam etti Mac. "Özel dedektifimize bilinen ya da takıntılı Wainwright hayranlarını araştırttım bile. Bize işe yarar bir şey söyleyip söylemeyeceğini anlamak için hâlâ birilerinin gidip onunla konuşmasını sağlamaya çalışıyoruz ama ziyareti reddediyor."

Robyn tüm bunları not etti ve düşündü, "Neden sen, Arro? Sanırım başlangıç noktası olarak bunu konuşmalıyız. Başka hiç kimse not almadı, bu yüzden bunun kim olduğuna dair ipucumuz sende yatıyor."

Thane içini çekti. "Eğer Lucy'nin çılgın bir takipçi hayranıysa, Arro'ya takmış olabilirler çünkü o tek yetişkin kadın Adair. Ya da yakın zamana kadar öyleydi."

"Ayrıca çok güzel," diye ekledi Regan. "Görünüşü yüzünden ona saplanmış olabilir, ne kadar üzücü ve sığ olsa da."

Mutsuzca sıırttım. "İltifatını takdir etsem de, beni zayıf halka olarak görmelerinin daha muhtemel olduğunu düşünüyorum. Belki de kadınları zayıf cins olarak gören ama Lucy'nin onu ve Lachlan'ı öldürmeyi başaramamasının nedeni olduğu düşünülürse Robyn'in kolay bir hedef olmadığının farkında olan bir adam." Ağabeyimi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşününce irkildim. Mac kızını kaybetmeye ne kadar yaklaşmıştı.

Gözlerimiz iki mıknaş gibi buluştu ve onun güzel, karanlık bakışlarındaki korkuyu gördüm. O da hatırladı.

Uyuşmuşluğumu delip geçmeden önce hızla başka tarafa baktım.

"O zaman neden Regan ya da Eredine değil?" Robyn teoriyi dürttü.

Regan, "Biz aileden değiliz," diye cevap verince Thane ona bakmak için başını o kadar hızlı salladı ki kamçı yemiş gibi oldu. Aceleyle, "Yani resmi olarak Adair'ler değiliz," diye açıkladı.

Yüzünü buruşturdu ve hepimize şöyle bir baktı. "Bir hayaleti psikanaliz ediyoruz. Bütün bunlar sadece tahmin. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Mac dişlerini sıkarak, "Üzerinde çalışıyorum," diye cevap verdi. "İnan bana."

"Olaya Lucy perspektifinden bakmayı bıraksak nasıl olur?" Arran sessizce önerdi. "Ya bunun onunla bir ilgisi yoksa? Dava notları medya sayesinde çok iyi duyuruldu. Bu sadece Arro'yu terörize eden biri olabilir çünkü o ..." Endişeli bakışları benimkilerle buluştu. "Çünkü hedef o."

Bu düşünceyle odayı korkunç bir sessizlik kapladı ve ürpermemi ya da kalbimin korkuyla çarpmasını engelleyemedim. Thane elimi sıkamak için uzandı, ben de minnettarlıkla elimi tuttum.

Sonunda Robyn boğazını temizledi. "Tamam, en kötü senaryo diyelim, bu Arro ile ilgili. Sana

kim zarar vermek ister ki?"

Haftalardır bunu kendi kendime anlamaya çalışıyordum. "Aklıma sadece Duncan gibi insanlar geliyor - tek tük yüzleştığım insanlar. Üniversiteye birlikte gittiğim bir kız, kariyerimin başındaki bir proje yöneticisi... ama bu çok abartılı. Herkes hayatında birileriyle yüzleşmiştir."

"İsimleri istiyorum," dedi Mac.

Tartışmak için ağzımı açtığımda Robyn açıkça "Guy" dedi.

İsmi duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve baldızıma ters ters baktım. Guy aklımdan geçmemiş değildi ama onun gibi adamları tanırdım. Onlar zayıflardan beslenen zorbalardı ve beni yenemeyeceğini bildiği için daha zayıf olduğunu düşündüğü birine geçecekti. Ayrıca bu, hayatımda duygusal olarak hâlâ tam olarak üstesinden gelemediğim bir andı. Bir de Mac'in bunu bilmemesi gibi küçük bir sorun vardı ve gerekmedikçe bunu bilmesini istemiyordum.

"Hayır." Robyn'e ters ters baktım.

Özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Arro, herkesin bilmediğini biliyorum ama bence araştırmaya değer."

"Neden?" Mac sordu ve ben ona bakamadım.

"Guy kim?" Arran sordu.

"Arro'nun eski erkek arkadaşı," diye açıkladı Lachlan. "Malikanenin şefiydi ama..."

Hikâyeyi anlatmak için sessizce izin isteyen kardeşime bakarken, içimi kaplayan utanç duygusundan sıyrıldım. Guy'ın yaptığıının benim hatam olmadığını bilmeme rağmen, onun içindeki zorbayı göremediğim için kendimi suçladım. Hatamdan saklanmak istedim ama bu benim anlatmam gereken bir hikâyeydi. Hâlâ onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum ama Mac öğrenene kadar bu işin peşini bırakmayacaktı.

"Üç ay kadar çıktık. İyiydi. İyiydik. Ama Guy yavaş yavaş başka erkekleri kıskanmaya başladı." Mac'e bakamıyordum çünkü başka erkekler yüzünden değildi. Özellikle Mac içindi. Kermes gecesi Guy, Mac'le benim etkileşimimizi izledikten sonra kendini kaybetti. Guy'la görüşürken başka bir erkekle flört etmemeliydim ve bunu kabullenmişim ama başıma gelenleri hak etmemiştim.

"Bir gece kıskançlığı yüzünden kavga ettik ve o ..." Derin bir nefes aldım ve yavaşça, titreyerek nefes verdim. "Beni yere düşürdü."

Lachlan öfkeyle, "Kızın ağzını burnunu kırdı," dedi.

"Ne yaptı?"

Mac'in sessiz öfkesinin ağırlığı altında oda durgunlaştı, temkinli bir hal aldı. Ona bakmadan edemedim.

Bakışları üzerimde gezinirken Lachlan'a sakın bir öfkeyle "Neden bana bundan bahsedilmedi?" diye sordu. Kendimi sandalyeye yapışmış gibi hissettim. Suçluydum. Sanki ona ihanet etmişim gibi. Ne oluyor lan? "Bu yüzden mi gitti? Bunu benden nasıl sakladın?" Asıl sorusu bunu ondan neden sakladığımı.

"Bir süre senden uzak durdum ve solan morlukların üzerine makyaj yaptım."

"Neden?" Nefes alış veriş serti.

Neden ona söylemedim?

Kelimeleri bulamadım. Beni sevdiğini ve bana zarar vermeye çalışan her erkeği öldüreceğini düşünerek bunu ondan saklamıştım. Ama şimdi ne düşüneceğimi bilemiyordum. Mac kardeşimi ve bu aileyi beni sevdiğinden daha çok sevdiğini kanıtlamıştı. Eğer bana böyle zarar verebiliyorsa, o zaman belki de düşündüğüm gibi umursamazdı.

Ama bu o anda kendime söylediğim bir yalandı, çünkü tepkisi kafamı daha da karıştırdı. Mac bana zarar verecek birini öldürecek bir adama benziyordu.

Lanet olası pislik.

"Neden bana söylemedin?" Mac sabırsızca havladı.

"Tanrı aşkına, Mac." Lachlan kaşlarını çatı. "Sana söylemedik çünkü bıçaklanalı çok olmamıştı ve eğer öğrenirsen Guy'ı öldüreceğini ve bunu yaparken de muhtemelen dikişlerini açacağını biliyorduk."

"Başka bir şey yaptı mı?" Mac'in yüz ifadesi sertti.

"Hayır," diye cevap vermekte acele ettim, neyden korktuğunu biliyordum. "Öyle bir şey yok." "Arro onunla dövüştü."

"Peki sen neredeydin?" Mac öfkesini Lachlan'a yöneltti. "Sen bu konuda ne yaptın?" "Baba," diye nazikçe uyardı Robyn.

Lachlan gözlerini Mac'e dikti. "Yine üstüme mi gelmek istiyorsun?" "Lachlan." Robyn uyarısını kocasına yöneltti.

"Hayır." Lachlan ayağa kalktı ve Mac de onu takip etti, bu arada gerginlik arttıkça benim nabzım da deli gibi atıyordu. "Bunun için birinin vurmasını istiyorsun, Mac, öyle mi?"

"Kesin şunu." Robyn aralarına girdi. "Şimdi."

Lachlan karısının yanından geçerek, ancak ağabeyi olabilecek yaşta görünen babasına baktı. "Bunun için alaşağı etmek istediğin kişi ben değilim Mac, o yüzden suçlamalarınla ve öfkenle üzerime gelme."

"Sadece bana bundan neden bahsedilmediğini bilmek istiyorum! Sadece o zaman değil." Şimdi bana ters ters bakıyordu. "Ama şimdi! Eski erkek arkadaşın seni dövüyorsa, o zaman şüpheli listemizde oldukça üst sıralardadır."

"Neden?" Ben de ayağa kalkarken öfkesi kanımı kaynatıyordu. "O sadece beni alt edemeyen bir zorba. Böyle birinin kendinden daha zayıf bir hedefe ihtiyacı vardır."

"Ah, doğru," dedi Robyn, sesi temkinli geliyordu. "Ama sana vurmasından daha fazlası var, Arro. Lachlan ona yumruk attı." Babasının omzunu okşadı ve "Umarım bu seni daha iyi hissettirir" diye şaka yaparak gerginliği azaltmaya çalıştı.

Mac ona yarı kızgın, yarı şefkatli bir bakış fırlattı, bu da göğsümde adı konmamış bir duygu sızısına neden oldu. "Ve onu kovdu... ama asıl mesele şu-"

"Onu ben mahvettim," diye bitirdi Lachlan sözlerini, karısına şaşkınlıkla bakarken. "Sektörde

onu iŖe almamalarını söyledi. Hiçbir yerde düzgün bir iŖ bulamadı. Lanet olsun!"

"Ne yaptın?" Fısıldadım, aniden korkuyla dolmuştum. "Bunu bilmiyordum." Bu her şeyi değiştirdi.

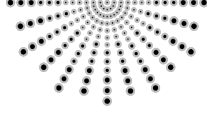
"İntikam peşinde olabilir," dedi Thane acımasızca.

"Bunu araştıracağım." Mac sanki ona haksızlık etmişim gibi sitem dolu gözlerle bana baktı. Boş ver onu! Bunu ondan sakladığım için özür dilemeyi reddederek çenemi kaldırdım. Önemli kısmı bilmiyordum, değil mi?

"Nerede olduğunu bulacağım."

"Ama hiçbir şey yapmayacaksın," diye emretti Robyn. "Değil mi baba?"

Mac ona baktı ve sonunda içini çekti. "Hiçbir şey yapmayacağım, minik kuşum." Sesi sadece Robyn için olduğu gibi nazikti. Sonra yüz ifadesi yeniden sertleşti ve benimkiyle buluşmak üzere yüzünü kaldırdı. "Ama o hıyar az önce şüpheliler listemin başına geçti."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama yeni Defender'ı çok sevdim. Tüm zil ve ıslıklara sahipti ve bilgisayarı harikaydı. Biffy Clyro'nun "Instant History" şarkısı hiç bu kadar iyi çalmamıştı. sistem. Daha konforlu ve lükstü, ayrıca yol tutuşu çok daha iyiydi. Eski modelimde virajlarda yuvarlanma korkusuyla yavaşlamak zorunda kalıyordum. Bu bir Dynamic'ti ve Tanrım, virajları rüya gibi alıyordu.

Lanet olası Nora, bu arabayı saklamak istiyordum.

Baştan çıkarıcılığına utanç verici bir hızla yenik düşmüştüm ve Lairg'deki şantiyemizdeki Portakabin'in önüne geldiğimde bir suçluluk duygusundan daha fazlasını yaşadım. Babamın Defender'ından kurtulamamıştım. Ama Lachlan haklıydı. Onu depoya koymamız gerekiyordu. Çok uzun zamandır, duyguların kazanmasına izin vermiştim.

Kulübeye çıkan merdivenleri tırmandım ve kapıyı açtım. Hava henüz aydınlanmamıştı ve birkaç saat erken geldiğim için sahadaki ilk kişi bendim. Ama bazen buraya herkesten önce gelmeyi severdim, böylece e-postalarımı yanıtlayabilir ve idari işlerimi halledebilirdim, böylece herkes geldiğinde sahaya tamamen konsantre olabilirdim. Marcello her zaman işe bir saat erken gelirdi, bu da işlerin büyük bir kısmını halletmek için yalnız kalmak istiyorsam daha da erken gelmem gerektiği anlamına geliyordu.

Kapıyı iterek açtım, sağ tarafımdaki ışık düğmesine bastım ve donakaldım. Korku içimi sardı, sıcak ve anlıktı.

Masam, bilgisayarım ve onları çevreleyen duvarlar post-it notlarla kaplıydı.

Marcello'nun benimkinin arkasındaki masasına dokunulmamıştı.

Post-it'lere doğru bir adım bile atmadan önce üzerlerinde ne yazdığını biliyordum.

Neden beni görmüyorsun?

Kapıyı arkamdan çarparak kilitlemek için acele ettim, parmaklarım anahtarlarımın etrafında titriyordu. Sonra el yordamıyla telefonumu buldum ve kulübedeki tek küçük pencereden park halindeki

Defender'ın ötesindeki karanlık ormana baktım.

Lachlan'ın adını tuşladım ve ağabeyim telefonu açana kadar telefon sadece üç kez çaldı.
"Günaydın,

Tatlım. Daha erken."

Onun sesiyle içimde bir şeyler yatıştı. "Lachlan, Lairg'deki şantiyemdeki Portakabin'e yeni geldim. Masamın her yerinde post-it notları var."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Siktir. Hemen polisi arayın."

"Hayır. Polis yok. Lachlan, bu benim işim. Buranın bir suç mahalli olmasına izin veremem. Bunu işime karıştıramam. Lütfen, gelebilir misin ya da Robyn'i gönderebilir misin?"

"Polise haber vermeliyiz, Arro."

"Robyn polisti. Lütfen."

"Arro, burada aptalca davranamayız. Bu ciddi bir mesele."

Kızgın bir şekilde, "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu benim başıma geliyor. Ama bu iş için çok çalıştım ve buradaki konumumun bu saçmalıktan etkilenmesine izin vermeyeceğim. Bu sürüngenin tatmin olmasına izin vermeyeceğim. Bu aramızda kalacak."

Lachlan derin bir iç çekti. "Yalnız mısınız?" Çok yalnız. "Evet."

"Inverness'e gitmek üzere sabahın köründe yola çıktım, o yüzden çok uzaktayım ama şimdi birini gönderiyorum."

"Mac değil."

"Neden?" Lachlan ısırdı. "İkinizin arasında neler oluyor?"

"Ah, hiçbir şey. Ben sadece... Onu endişelendirmek istemiyorum," dedim geçiştirerek.

"Çok geç. Sen arar aramaz ona mesaj attım. O gelene kadar benimle telefonda kalacaksın. Konuştuğumuz gibi ona mesaj atıyorum ve polisin olaya karışmasını istemediğini söylüyorum. Eminim bu iyi karşılanacaktır."

Harika.

"Aynı kelimeler mi?" Lachlan sessizce sordu.

"Evet. 'Neden beni görmüyorsun?'"

Ağabeyim nefesinin altında bir küfür mırıldandı, sonra da "Bunu kimin yaptığını bulacağız, Arro" diye yemin etti.

Karanlığa baktım, birinin beni izlediğini hayal ederken nabzım hızla atıyordu. "Sana inanıyorum," diye fısıldadım.

Sadece beş dakika sonra, beni korkumdan uzaklaştırmak için havadan sudan konuştuktan sonra, Mac'in şantiyeye geldiğini söylediğimde Lachlan telefonu kapattı. Mackennon Galbraith'in uzun boylu, güçlü figürü çamurlu avludan geçerken içimi farklı bir endişe kapladı. Kapıyı açtım ve o hızla merdivenleri çıkarken kulübeye çekildim. O kadar uzundu ki, içeri girmek için başını eğmek zorunda kaldı. Bakışları önce bana kaydı, omuzları gevşedi. "İyi misin?"

"Böyle bir durumda herkesin olabileceği kadar iyi."

Yüz hatları granite dönüştü ve birden bunu yapan zavallı piç kurusuna acıdım. Mac ve

kardeşlerimin arasında, bu her kimse, hayatlarını gerçekten riske atıyorlardı.

Mac'in dikkati Post-it notlara yöneldi ve onlara yaklaşıırken bir çift tek kullanımlık lateks eldiven çıkardı ve büyük bir Ziploc torbasını açtı. Post-it'lerden birine uzandı ve kaşlarını çatarak onu torbaya koydu. "Adli tıptan bir arkadaşına parmak izi var mı diye baktıracağım ama bulabileceğimizden şüpheliyim." Mac masamdaki, bilgisayarındaki ve duvardaki tüm notları tek tek alıp çantaya koydu. "Marcello ve ekibi ne zaman geliyor?"

"Marcello muhtemelen yarım saat içinde burada olur. Her sabah erkenden yönetici olmak için gelirim."

Mac çantanın fermuarını kapattı. Kabin temizdi, her santiminde post-it notları yoktu. Suçtan arınmıştı.

Keşke aynı şeyi kendim için de söyleyebilseydim. Arkamdaki gölgenin kim olduğunu merak etmek beni endişelendiriyordu.

Mac, "Sana güvenlik görevlisi veriyorum," diye açıkladı. Öfkelendim. "Hayır, kesinlikle yapmayacaksın."

Bana doğru bir adım attı ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. "Arro, kardeşinin aldığı bir sonraki mesaj bir geyik leşiyle birlikte geldi."

İrkildim.

"Eğer bir daha polisi işe karıştırmayacaksanız, o zaman sizin için güvenlik istiyorum ve ..." Doğrudu, yüz ifadesi kararlıydı. "Ben olacağım. Lachlan'la konuşacağım. Jock'u malikanenin başına geçiririz, böylece seni koruyabilirim."

Öngörülebilir bir gelecek için Mac'le yakınlaşmaya zorlanma düşüncesi bile avuçlarımı terletti. "Hayır."

Burun delikleri saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi alevlendi. "Ekibimizde koruma deneyimi olan birkaç kişiden biriyim ve güvenliğiniz konusunda bana herkesten daha çok güvenebilirsiniz."

"Ben istemiyorum," diye tersledim. Beni kontrolden çıkmış hissettiren bir adamla günümü gün etmeme imkân yoktu. "Bu zor bir hayır."

"Tanrı aşkına!" Mac'in meşhur sabrı onu terk etmişti. "Aramızdaki meseleyi bir kenara bırak ve bu iş devam ederken seninle ilgilenmeme izin ver."

"Bizim bokumuz mu?" Bedenim artan bir öfkeyle ileri atıldı. "Bizim bokumuz mu?" Aramızdaki yıkıma böyle mi diyorduk?

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bir elini kaldırdı, avuç içi savunmaya yönelikti.

"Hayır, aslında ne demek istediğinizi bilmiyorum çünkü tüm ilişkimizin hayatını değiştiren denemeleri 'bizim bokumuz' gibi aşağılayıcı bir şeye sığdıramam."

Mac derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. "Yapma. Şu anda söylediklerimi aramızdaki durumu nasıl görmek istediğine uydurmak için çarpıtma."

"Görmek mi istiyorum?" Tanrım, onu öldürmemi mi istiyordu? "Hayır, aramızda olanları görmek istediğim gibi değil, inan bana. Eğer o gecenin tamamını hafızamdan silebilseydim,

silerdim ve ne yazık ki senin için Mac, olan oldu. Hikayenin sonu."

"Hikâyenin sonu değil," dedi yüzünde fazlasıyla sakin, sabırlı ve fazlasıyla kederli bir ifadeyle. Ve içimde bir şey kırıldı.

"O gece yaptığının yanlış olduğunu biliyorum," diye fısıldadım sertçe. "Ama neden yanlış olduğunu bilmiyorum. Zihnimde sürekli tekrar edip duruyorum." Parmaklarımı ağzıma bastırırken titriyor, kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

Mac'in kederli ifadesi beni daha da kızdırdı.

"Aramızdaki her anı çok mu fazla okudum? Hepsi kafamda mıydı? Sana saldırdım mı?"

Gözlerinde şok parladı ve bana doğru bir adım attı. "Hayır, Arro. Siktir, hayır."

"O zaman neden?" Bu adamın kafasından neler geçtiğini nihayet anlayabilmek için bakışlarını delmeye çalıştım. "Neden senin için bir yabancıymışım gibi beni reddettin? Beni daha fazla aşağılayamazdın. Neden?" Birden öfkelen dim, "Nedenini söyle!" diye bağırırken içimdeki her şey kabardı ve dışarı çıktı.

"Çünkü çok acı çekiyordum!" Mac kükredi.

Geri çekildim, şoka girerek sessizliğe büründüm.

Titreyerek nefes aldı. "Canımı yakıyordun Arro ve sadece gitmene ihtiyacım vardı." "Canını mı yakıyordum?"

Mac'in yüzünü sert bir karanlık gölgeliyordu. Bu düşünceli bakışı daha önce de görmüştüm ama nadiren. O ana kadar yüzüne bu ifadeyi neyin verdiğini hiç anlamamıştım, ama o konuştu kça anlamaya başladım. "Sen benim ne olduğumu göremezsin," dedi kısık sesle, "ama ben ne olduğumu biliyorum, Arrochar. Belki dışarıda sana layık bir adam yok ama ben biliyorum..."

Mac, bakışlarını yakalamak için başımı eğmek zorunda kalana kadar bana yaklaştı. "Onun ben olmadığını kesinlikle biliyorum. Sen ve ben birbirimizi sahiplenirsek Lachlan muhtemelen bunu atlatır ama ne senin ne de onun sandığınız kişi olmadığını anlaması uzun sürmez. Sizi hayal kırıklığına uğrattırım. Ve sonra ikinizi de kaybederim. Riske atamayacağım bir şey. Ve sen evime geliyorsun, beni zorluyorsun, bana en çok istediğim ama sahip olamadığım şeyi teklif ediyorsun. ... bu beni öldürdü."

Gözleri duygularla parlıyordu ve buna tanık olmak fiziksel olarak acı vericiydi. "Hayır diyecek gücü bulmak acı verdi. Bu şekilde senden uzak durmak canımı acıtıyor. Ama bu beni hor görmenden daha iyi."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Ve beni aşağılamanın ne yapacağını düşündün?"

Beni sana sevdireceğini mi?" "Arro-"

"Ben kadınsı mükemmelliğin soğuk bir simgesi değilim, Mac!" Her nasılsa itirafı daha kötüydü, cesur gerçek daha kötüydü. "Ben gerçeğim! Etten kemiktenim." Göğsümü yumrukladım. "Bu lanet gezegende iki saniyeden fazla zaman geçirmiş her insan gibi kusurlu, acımasız, zayıf, güçlü, üzgün ve berbat durumdayım!" Sesim neredeyse bir fısıltıya düşerken gözyaşlarım durduramadan yüzümden aşağıaktı. "Senden daha fazlasını hak ediyorum. Yalnız, iğrenç bir kaideye konmaktan,

kendini kırbaçlaman için bir nesne olarak kullanılmaktan ve Tanrı bilir geçmişinde ne için pişmanlık duymaktan daha fazlasını hak ediyorum. Biri size sizi sevdiğini söylediğinde, 'Ben senin sevgini hak etmiyorum' diyemezsiniz.

bunun seni onları reddetmenin sonuçlarından bir şekilde muaf tuttuğunu sanıyorsun. Sen muaf değilsin, Mac. Sebeplerin ne olursa olsun, senin için bir hiçmişim gibi beni reddettin, sevgimin yüzüne tükürdün ve bunu beni küçük hissettirecek şekilde yaptın. Yanlış ve suçlu." Yüzündeki dehşete düşmüş yıkımı görmezden geldim ve "*Seni* kurtarmak için *bana* zarar verdin" diye fısıldadım.

"Arro..." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve bu beni neredeyse kıracaktı ama aramızdaki gerçeğe yüzleşme kararlılığımı yumuşatmasına izin veremezdim.

Sevdiğim ama artık en azından eskisi kadar güvenmediğim bu adama bakarken içimi yorucu bir keder kapladı. "Sanırım haklısın... beni hak etmiyorsun çünkü herkes kendisini her şeye rağmen seven birini hak eder. *Her şeye rağmen*. Ve belki bu imkânsız bir dilek ama beni kasten incitmeden önce ölecek biri tarafından sevilmek istiyorum."

"Kasıtlı değildi," diye karşı çıktı Mac, o ateşin, o kavganın bir kısmı ona geri dönmüştü. "Bunu seni korumak için yaptım. Yanlış bir hareketti. Hatalıydım, Arro. Bunu kabul ediyorum. Bir hata yaptım. Ama kasıtlı değildi."

"Çok az, çok geç." Yanaklarımdaki gözyaşı izlerini sildim çünkü gözyaşlarının bana pek faydası yoktu. İkimiz için de. Beni neden incittiğini bilmenin verdiği acı gerçeği değiştirmiyordu.

"Buna inanmıyorum," dedi Mac, tam o sırada dışarıda bir arabanın durduğunu duyduk. "Buna inanmayı reddediyorum."

"Yapma." Yüz ifadem biraz yumuşadı. "Bizim için artık çok geç. Ama senin için değil. Bu hatayı yapmaya devam etme, Mac. Seni yiyip bitiren, zihnini zehirleyen her neyse git biriyle konuş ki bir daha bir kadın sana aşık olduğunu söylediğinde sen de ona karşılık verebilesin." O zaman bile, tüm inancıma rağmen, onun başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek bile beni içten içe öldürüyordu.

Mac başını yavaşça salladı ve beni rahatsız eden bir sessizlikle cevap verdi. "O kadın sen olmadığın sürece, bunu asla geri söylemeyeceğim."

Kasıtsız bir aşk ilanına cevap verecek kelimeleri bulmaya çalışmadan, Mac'in bakışları omuzlarımdan ötesine geçti ve iç çekti. "Marcello geldi."

Doğruldu ve sanki aramızda duygusal bir bomba patlatmamış gibi, "Kardeşinle konuşmak için malikâneye geri dönüyorum, sonra da geri geleceğim. Bunu çözene kadar" -post-it torbasını işaret etti- "Evden çıktığın andan eve gelip kapıyı arkandan kilitlediğin ana kadar senin gölgen olacağım. Geceleri birinin evini gözetlemesi için ekiple bir sistem üzerinde çalışacağım. Tartışma yok, Arro. Bu iş oluyor. Yakında döneceğim."

Ve ben itiraz edemedim, Marcello içeri girerken hışımla dışarı çıktı.

"Sana da günaydın!" Marcello omzunun üzerinden Mac'e alaycı bir şekilde bağırdı. Sonra bana döndü ve "Kim kahvesine işedi?" dedi.

Cevap veremedim. Mac cipine atlayıp, arabayı çevirip gözden kaybolurken sadece pencereden dışarı bakabiliyordum. İma ettiği sevgi sözcüklerini ya da Mac'in Robyn'le olan ilişkisine dair

taşıdığı suçluluk ve utancın düşündüğümde çok daha derin olduğunu fark edip omuz silmek istesem de yapamadım. Aslında, kendine değer vermemesi şok ediciydi. Yıkıcıydı. Bu

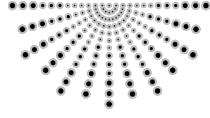
Bizi mahvetti.

Ve bunu düzeltmek istedim. Mac'e ne kadar hatalı olduğunu göstermek istedim. İyiliğini görmesini sağlamak için.

Ama aramızda hâlâ bu kadar öfke varken, güvenimiz bu kadar kırılmışken, şu anda hayatıma yaptığı kötülükleri görebildiğim halde bunu ona gösterecek kişi olamayacağımı bilecek kadar akıllıydım.

Bir anda, inşa ettiğim baraj yıkıldı ve ben durduramadan yüksek sesli bir hıçkırık patladı. Kontrol edilemeyen hıçkırıklar içimi parçaladı ve Marcello'nun kolları bana dolanmadan önce şaşkınlığının belli belirsiz gürültüsünü duydum.

Birkaç gün içinde ikinci kez, bir arkadaşımın kalp kırıklığım boyunca bana sarılmasına izin verdim.

L Arabamı çok katlı bir otoparka bıraktıktan sonra Ness Nehri kıyısındaki binaya yürümem beş dakikadan az sürdü. Arro'dan bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyordum ama Jock onu koruyordu ve son birkaç gündür başka bir olay yaşanmamıştı.

Yine de, failin son iki notu kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde bıraktığı düşünüldüğünde, tırmanış beni endişelendiriyordu. Arro'nun benimle neredeyse hiç konuşmaması da yardımcı olmuyordu. Telefonunda numaramı engellediğini ve güvenlik nedeniyle engelimi kaldırmakta isteksiz olduğunu fark ettim. Yine de yaptı. Ama en başta beni engellemiş olması çok canımı yakmıştı.

Bu da beni buraya getirdi.

Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim ama Billy'nin tavsiyesi beni haftalarca rahatsız etti. Robyn hayatıma girdiğinden beri yaptığımız uzun sohbetlerde terapiyle ilgili deneyimlerinden bahsetmişti. Terapiyi zihinsel ve duygusal olarak iyi bir yerde kalmasına yardımcı olan sürekli bir şey olarak görüyordu ve Boston'daki terapistiyle düzenli olarak video konferanslar yapıyordu. Benimle yüzleşme korkusuyla yüzleşmesine yardımcı olan şey terapiydi.

Arro'nun Portakabin'deki sözleri ihtiyacım olan son itici güçtü.

Çünkü sonunda karşılığında söylediklerimin doğru olduğunu anlamıştım. Kimseyi Arro'yu sevdiğim gibi sevemezdim ve eğer aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyorsam, kafamı toparlamam gerekiyordu.

Ana kapıya, yanında terapistin adının yazılı olduğu giriş ziline baktım ve kararlılığıma rağmen tereddüt ettim. Yürüyüp gitmeyi düşündüm.

Yine de yüz ifadesi görüş alanımı doldurdu. Arro. Onun işkencesi. Utanç.

Reddedilme. Acı. Hepsine ben sebep oldum.

Hissettiğim her şeyi, sevdiğim birine asla yüklemek istemediğim her şeyi, bu duyguları ona bırakmıştım. Bu şekilde devam edemezdim.

Arrochar beni asla affetmese bile, bu şekilde devam edemezdim. Zile bastım.

Çok geçmeden kendimi Ness Nehri manzaralı, çok büyük olmayan bir ofiste buldum. Terapistim kendini tanıttı ve ona Iona dememi istedi. Benden biraz daha büyüktü ve sessiz, yatıştırıcı bir sesi ve rahat bir hali vardı.

İşe yaramadı.

Kaçmak istedim. Arkamı dönmek ve bu binadan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim. Ceketim kazağımın üzerinde çok sıcaktı ve kazağım da göğsümü çok sıkıyordu.

"Oturmak ister misiniz?" Iona odanın ortasında karşılıklı duran ikiz kanepelerden birini işaret etti. İşaret ettiği koltuğu görmezden gelerek, çıkışa baktığı için eşini seçtim.

Iona hoş bir şekilde gülümsedi ve karşıma oturdu. Hemen psikanalize dalmasını beklemiyordum. "Neden o koltuğu seçtiğinizi sorabilir miyim?"

Buradan çıkmak istemem onun suçu değildi, bu yüzden kibarca cevap verdim, "Sırtım kapıya dönük oturmayı sevmiyorum. Polis memuruydum, sonra güvenliğe geçtim - özel koruma, özel bir mülkte güvenlik şefi... sadece çıkışların nerede olduğunu bilmek ve onlardan haberdar olmak için programlandım."

Danışman başını salladı. "Bu mantıklı, Mackennon. Yine de sizi temin ederim ki henüz kendi psikanalizinizi yapmak zorunda değilsiniz."

Sırıttım. "Bu soruyla nereye varmak istediğini biliyordum."

Tekrar başını salladı.

"Ve bana Mac diyebilirsin."

"Tamam, Mac." Bir bacağını diğerinin üzerine atarak daha rahat bir şekilde yerleşti, dizinin üzerinde bir şeyler karaladığı dijital bir tablet vardı. "Peki... Randevu alırken gönderdiğiniz bilgileri aldım ama sizi terapiye getiren şeyin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Neden buradayım?" Kahretsin, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ve bunu bu yabancıya anlatma düşüncesi göğsümdeki gerginliği yeniden artırdı. Billy ve Robyn bunu nasıl yapmıştı? Lachlan ve Arro'ya açıldığım zamanlar dışında tüm hayatımı kendi sorunlarımla uğraşarak geçirmiştım. O da ikisine de hayatım pahasına güvendiğim içindi. Tüm bunları, herkesin bildiğini sandığı Mac'in altında gömülü olan tüm o karanlığı bir yabancıya açmak mı?

ABD Ulusal Jujitsu Şampiyonası'nda yarışmış ve kazanmış, Boston'un en azılı suçlularından bazılarını kovalamış, Lachlan'ı tehditlere karşı bedenimle korumuş, uğruna yeterince mücadele etmediğim kızım ile yüzleşmiş ve karnımdan üç kez bıçaklanmıştım.

Terapi tüm bunların toplamından daha korkutucuydu.

"Gelmeli miydim emin değilim." Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Iona bana geri dönmemi işaret etti. "Otur lütfen. Erkeklerin öne çıkıp kendi sorunları hakkında konuşmasının daha zor olabileceğini anlıyorum.

Duygular. Özellikle de sizin kuşağınızdaki erkeklerin. Bu bir klişe değil, bir gerçek. Bu yüzden şu anda bana nasıl hissettiğini söylemen için seni sıkıştırmayacağım. Sadece benimle bir arkadaşınla konuşur gibi konuş ve bugün buraya gelmene hangi *koşulların* yol açtığını anlat."

O gerginlik boğazımda düğümlendi ama pes etmeden, çekip gitmeden, geceleri beni sıcak tutması için gururuma sarılmadan önce itiraf ettim: "Sevdiğim kadının kalbini kırdım."

Sözler aramızda yankılanırken ırkıldım, sadece acı verici gerçekleri için değil, bu yabancıya bu kadar kişisel bir şeyi dile getirmek kendime ve Arro'ya ihanet gibi görüldüğü için.

Iona bir süre beni inceledi ve şöyle dedi: "İlk başta çok tuhaf gelebilir. Samimi bir itirafta bulunmak

Ama bunu bir fırsat olarak düşün Mac. Hayatında tamamen tarafsız bir bakış açısına sahip tek kişi benim. Yargılamak için burada değilim. İhtiyacın olan kulak olmak ve kanepeme nasıl düştüğünü anlamana yardım etmek için buradayım. Ve bunu anladıktan sonra, hayatında ilerlemene yardımcı olacak stratejiler üzerinde çalışabiliriz."

Ellerimi açtım, onları ne kadar kötü yumrukladığımı fark etmemiştim. Parmak eklemlerimin beyazı yeniden renklendi. "Ben ... uh ..." Nereden başlamıştım? "Gurur duymadığım şeyler yaptım ve bence o bundan daha iyisini hak ediyor. Arro. Onun adı Arro. Ama onu uzak tutmaya çalışırken onu incittim ve ben... aramızdaki şeyleri düzeltmeyeceğimden endişeliyim."

"Pekâlâ. Başa dönsek sorun olur mu? Bana Arro ile nasıl tanıştığını anlatabilir misin?"

Ben de anlattım. Ona daha on dört yaşındayken Lachlan'ın koruması olduğum için nasıl tanıştığımızı anlattım. Yirmili yaşlarının ortasında babası ölene kadar arkadaşlığımızın pekişmediğini ve bu süreçte ona yardım ettiğimi. Yıllar önce Yeni Yıl Arifesinde öpüştüğümüzü ve bunun aramızdaki her şeyi değiştirdiğini... ve hiçbir şeyi. Çünkü ben buna izin vermedim.

Ona Robyn'den, aramızdaki soğukluktan, Lucy Wainwright davasından ve Lachlan'ın Robyn'e aşık olmasından bahsettim. Tanrı bilir ne kadar zamandır konuşmadığım kadar çok konuştum. Şok olmuştum, her şey kanlı bir şekilde içimden döküldü. Ama bunlar sadece gerçeklerdi. Ona bunların hiçbirini hakkında ne hissettiğimi söylemedim.

"Yani Lachlan'ın arkadaşlığını kaybetmekten endişe ediyorsun, ki bu durum Lachlan'ın kızınla evli olması nedeniyle daha da karmaşık bir hal alıyor?" Ben duraksadığımda Iona sordu.

"Böyle söyleyince kulağa neredeyse ensest ilişki gibi geliyor," diye şaka yaptım.

"Hayır." Iona kıkırdadı. "Ama karmaşık. Pek çok aile gibi. Hayattan genel olarak tatmin olmanızın, yani Arro'yla birlikte olmanın size getireceği mutluluğun önünde gerçekten bu engellerin olduğunu düşünüyor musunuz? Yoksa asıl sorun kendine verdiği değer mi?"

Düşündüm ve dürüstçe "Belki ikisi de" diye cevap verdim.

"Neden geçmişine daha da geri gitmiyoruz? Bu sana nasıl geliyor?" "Rahatsız edici. Acı verici."

"O zaman kesinlikle geri dönmeli ve bunun nedenini tartışmalıyız. Acele etmeyeceğiz. Sizin hızınızda ilerleyeceğiz ve ihtiyaç duyduğunuzda duracağız."

Yer değiştirdim, bakışlarım saate kaydı.

Arro için, kendime hatırlattım.

Iona'ya dönerek başımı salladım. "Tamam o zaman."

"Pekâlâ. İlk yıllarınla başlayalım, Mac. Bana aileden bahset."

"Annem hayatımda değildi ve sanırım babamın da gerçekte olmadığını söyleyebilirsiniz..."

Terapi seansını jujitsu dersimden önce planlamak verimli bir fikir gibi görünüyordu, ancak geriye dönüp

baktığımda,

Muhtemelen en iyisi değildi. Yıllardır dövüş sanatları öğrettiğim spor merkezine girdiğimde şoktan başka bir şey hissetmiyordum. Kulüp eski İskoç şampiyonu Hayley Jones tarafından yönetiliyordu ve perşembe günleri onun yetişkin başlangıç sınıfında ders vermeyi kabul etmişim. Beyaz kuşaklara, Hayley'in sınıflarına mavi kuşak olarak geçmeye hazır olana kadar ders veriyordum. Bu onlara çoğunlukla gard çalışmasını öğretmek anlamına geliyordu, ancak ara sıra Hayley müsait olduğumda üst düzey sınıflarını idare etmemi istiyordu.

Öğretmekten keyif aldım.

Ama bu gece eve, karanlık bir odanın sessizliğine gitmek istedim.

Bu bir seçenek değildi. Yine de Jock'u Arro'daki nöbet görevinden almam gerekiyordu. Bir iki öğrenci iyi olup olmadığını sorsa da bir şekilde dersi otomatik pilotta tamamladım. Endişelerini omuz silkerek geçiştirdim, dersi bitirdim ve nihayet Ardnoch'a doğru yola koyuldum. Bir saat süren eve dönüş yolculuğu sonunda bana ihtiyacım olan sessizliği sağladı.

Ancak, Iona ile terapi seansı hakkında ne hissettiğime karar veremiyordum. Kesinlikle çok rahatsız edici olduğunu biliyordum.

Kadına çocukluğumla ilgili sadece Lachlan ve Robyn'in bildiği şeyleri anlatmışım. Arro'ya bile söylemediğim şeyleri.

Bana, eğer ona karşı böyle hissediyorsam, Arro'nun benim hakkımda bilmesi *gereken* şeyler olup olmadığını sordu.

Neden Arro'ya söylemedim?

Bir an için beni şaşırttı.

Iona bana bunu gerçekten düşünmemi söyledi.

Arrochar'ın gözleri görüş alanımda parladı. Zihnimde, haftalardır yüzünden geçmeyen bir ifade vardı, bana her baktığında takındığı bir ifade - o geceye kadar.

Bu ifade neydi? "Kahramana tapınma," diye mırıldandım.

Bana kahramanıymışım gibi baktı.

Hay sikeyim.

Bu yüzden ona Robyn'den bahsetmek çok zordu. Geçmişimin daha boktan kısımlarını ondan saklamaya çalışmamın nedeni buydu, çünkü bana öyle bakmayı bırakmasını istemiyordum. Sanki onun için her sorunu çözebilir ve her iblisle savaşabilirmişim gibi.

Ama sen ona Robyn'den bahsettikten sonra sana o şekilde bakmayı bırakmadı. Gerçek onu korkutmadı.

Yalanlarım vardı.

Ellerim direksiyonun etrafında kenetlenmiş, hayal edebileceğimden çok daha fazla tükenmiş hissederek yola odaklandım. Eğer bu bir terapi ise, çok acımasızdı.

Ardnoch'a Hoş Geldiniz tabelasını görmek rahatlatıcıydı; Arro'nun çıkmaz sokağı ve bungalovu daha da rahatlatıcıydı.

Evi beni gülümsetti. Arro hiçbir zaman gösterişle değil, rahatlık ve alanla ilgiliydi. O söylemişti

Bana bungalovu tüm kitapları ve Lachlan'ın şatodan almasına izin verdiği ıvır zıvır için yeterince büyük olduğu için aldığını söyledi. Ancak ön tarafta Jock'un değil de Robyn'in aracını gördüğümde gülümsemem kaç çatmaya dönüştü.

Jock hangi cehennemdeydi?

Sokağa park edip aceleyle Arro'nun ön tarafına çıktım. Perdeleri çekiliydi, bu yüzden çatlaklar arasındaki soluk ışıktan başka bir şey göremiyordum.

Ben zili çaldıktan sonra Robyn cevap verdi.

"Robbie," diye selamladım, kafam karışmış bir halde, onun yanından geçip Arro'nun koridoruna bakıyordum. "Burada ne işin var? Jock nerede?"

Kızım kapının pervazına yaslanmıştı, rahat bir duruşu vardı ama gözlerinde hesapçı bir ifade vardı. "Jock'un nişanlısı hasta, bu yüzden ona ve oğluna bakmak için eve gitmesi gerekti. Sen dönene kadar Arro'ya göz kulak olacağımı söyledim."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "İkinizi de hedef tahtasına koyuyorum. Harika."

Gülümsedi. "Evet, Lachlan da bu konuda pek mutlu değildi ama ona onunla evlenmiş olmamın olduğum kişi olmaktan vazgeçtiğim anlamına gelmediğini hatırlattım. Ve ikimiz de kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyoruz."

Kibirle söylenmedi. Bu bir gerçeğin ifadesiydi. Gurur içimde kabardı. Bir babanın ayrıcalığı olarak Robyn için her zaman endişelenmiş olsam da, Fergus ve Lucy'ye karşı sergilediği tutum bu endişelerimi yatıştırmıştı. Robyn güçlü, yetenekli ve iyi eğitimliydi.

Birden kafama dank etti ve daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu, ama Arro'nun ihtiyacı olan şey buydu. Onu koruyan kişi olmaya o kadar kararlıydım ki, asıl ihtiyacı olan şeyin kendini koruyabildiğini hissetmek olduğunu fark edememiştim.

"Soğuşun içeri girmesine izin veriyorsun." Arro kapı aralığında Robyn'in yanında belirdi. Bana neredeyse alışmaya başladığım sinirli bir bakış fırlattı. Kulübede tartıştığımız zamanki yüz ifadesindeki yıkıma her şey tercih edilebilirdi. "Mac."

"Arro. Jujitsu dersimden yeni döndüm ve bundan sonra her Perşembe benimle gelmene karar verdim."

Yüzü bulutlandı. "Bu saçmalık için programımı alt üst etmeyeceğim. Bir yerde olman gerekiyorsa, sen orada ol, ben de burada olacağım."

"Sana göz kulak olmak için değil," diye cevap verdim hissettiğimden daha sabırlı bir şekilde, "eğitim için. Kendini nasıl savunacağını öğrenmenin zamanı geldi."

Bu durum onu birkaç saniyeliğine şoke etmiş olacak ki, "Robyn ile antrenman yapmayı tercih ederim. Zaten geçen yıldan beri bunu yapmak istiyordum."

Robyn pervazdan uzaklaştı ve sırlarımızı ortaya çıkarmaya kararlı görünen aynı zeki bakışlarla aramıza baktı. Gözlerimde her ne gördüyse, "Hayır, babamla olman daha iyi. O ne yaptığını bilir."

Arro ihanete uğramış gibi görünüyordu. "Ama... Regan senin eğitimin olmasaydı Austin'den asla kaçamayacağını söyledi."

Robyn, "Evet, ama o savunma zeminiydi ve bunların çoğu jujitsu'dan geliyor," diye açıkladı. "Babam öğretiyor. Özellikle de yeni başlayanlara. Ayrıca, RBSD-gerçekliğe dayalı kendini savunma eğitimi aldı. Yakın dövüş. Aradığınız şey bu."

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi Arro hiddetle.

Robyn cevap vermek için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. "Şu anda kontrolün sende olduğunu mu hissetmek istiyorsun yoksa seni koruması için başkalarına mı güvenmek istiyorsun?"

"Siktir git," diye tersledi.

"Whoa." Robyn dışarı çıkıp önümde bir kalkan gibi durdu. "Aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama birincisi, onunla bu şekilde konuşamazsın-"

"Robbie-"

"Hayır, baba." Başını salladı, Arro'ya ters ters baktı. "Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ama hayır. Onunla böyle konuşamazsın. Ve ikincisi, şu lanet dersleri al. Hepimizin huzuru için. Kendi başının çaresine bakabileceğini bilmek hepimiz için iyi olur."

Arro boş gözlerle Robyn'e baktı ve sesini çıkarmadan cevap verdi, "Bir, uzun zamandır Mac'in hayatındayım ve ilişkimiz hakkında hiçbir fikrin yok, bu yüzden onunla nasıl istersem öyle konuşurum ve iki, eğitim almak istiyorum ama onunla değil. Bunu başkası yapamaz mı?"

"Hayır." Robyn inatla çenesini kaldırdı. "Her Perşembe babamla antrenman yapacaksın. Belki bu, onunla yaşadığın sorunu çözmene yardımcı olur."

"Sen benim patronum değilsin, Robyn Adair. Teknik olarak senin büyüğünüm, biliyorsun." "O zaman öyle davran ve hayatını kurtarabilecek bir teklifi kabul et."

Bu ifadedeki acımasız gerçeklik kalbimi yerinden oynattı. Arro'nun bakışlarında bir korku titreşimi belirdiğinde, daha da fazla, uzanıp ona sarılmak istedim.

"Peki," diye tersledi Arro öfkeyle, sonra başını kaldırıp bana baktı. "İçeri giremezsin. İyi geceler Robyn." Kapıyı yüzümüze çarptı.

Bir an sessiz kaldık ve sonra Robyn'in omuzlarını sıkarken uzun bir nefes verdim. "Beni savunmana gerek yok, küçük kuş. Kendi başımın çaresine bakabilirim ve ikinizin arasına girmek istemiyorum."

Robyn başını kaldırıp bana baktı. "Sen benim babamsın. Kim olursa olsun kimsenin senin duygularını incitmesinden hoşlanmam."

Tanrım, onu hak edecek ne yaptım ben?

Onu kollarımın arasına aldım, başının üstünü öptüm ve sonra ayağım kayıp her şeyi bırakmadan önce onu nazikçe geri bıraktım. "Hadi seni eve götürelim." Arabasına doğru yürüdüm ve o arkamdan gelirken bekledim.

Robyn binmedi. Sürücü kapısına yaslandı ve düşünceli bir şekilde beni inceledi. "Neler oluyor baba?" diye sordu yumuşak bir endişeyle.

"I ..." Arro'nun evine dönüp baktım, o tanıdık sızı göğsümde her geçen gün daha da

keskinleşiyor ve sivriliyordu. "Ben... diyelim ki onun duygularını incittim. Kötü bir şekilde."

"Baba..." Robyn sempatik bir şekilde kaşlarını çatı. "Bildiğimi biliyorsun. Lachlan da biliyor." "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedim nazikçe.

Yüzünde incinmiş gibi bir ifade belirdi ve bir küfür savurdum. Ve sonra ağzımdan kaçırdım, "Bugün bir terapistte gittim."

Başını şaşkınlıkla geriye attı. "Ne? Gerçekten mi?"

Ona söylediğime anında pişman oldum. Ya seanslara geri dönemezsem? Ya kendimi tekrar bu duruma sokmaya dayanamazsam? Robyn bunu bir başarısızlık olarak görür müydü?

"Hey..." Koluma dokundu. "İlk seans zor, ha?" Şaşırılmış bir şekilde başımı salladım. "Sen de mi?"

"Ah, evet. Gerçekten çok zordu. Bir yabancıya hissettiğim her şeyi, hayatımdaki insanlara yaptığım gibi daha lezzetli hale getirmek için sansürlemeden anlatmak... evet, bu sanki derimin katmanlarını yavaşça kazımak gibiydi. Dayanılmazdı."

İçimde bir şeyler hafifledi. "Yani bu normal mi?" "Evet, normal."

"Bunu nasıl atlattınız ve daha fazlası için nasıl geri döndünüz?"

"Çünkü her gün taşıdığım acı milyonlarca kat daha kötüydü ve bu acı olmadan hayatıma devam etmenin bir yolunu bulmak istedim," diye cevap verdi.

Sebepl olduğum acı. "Yapma baba."

Acı duygularımı yutarak başımı salladım. "Kurşunu ısıdırıp gitmemin nedenlerinden biri de bu. Senin yanında olamadığım için hissettiklerimle başa çıkmak için. Daha iyisini yapmak istiyorum" - göğsümdeki baskıyı hafifletmeye çalışarak derin bir iç çektim- "Daha iyisini yapmak istiyorum. Seninle her şeyi berbat ettik ve o yılları asla geri getiremeyiz. Bu hatayı tekrarlamak istemiyorum."

"Bunu konuşmuştuk. Aramızda olanlar sadece senin suçun değildi. Annemin de parmağı vardı."

Kendi payıma düşen suçu asla Stacey'nin ayaklarına yıkamazdım. Evet, yanlış yapmıştı ama bunu onu incittiğim için yapmıştı. O beni sevmişti ve ben de onu hiç sevmemiştim. Hamile kaldığı için ilişkide kalmamış olsaydım, onu yönlendirmemiş olacaktım ve belki de her şey farklı bir şekilde sonuçlanacaktı. "Uzak durdum çünkü daha iyisini hak ettiğini düşündüm ve tek yaptığım seni daha fazla incitmek oldu."

Duygu Robyn'in gözlerini parlattı, benden miras kalan gözlerini. "Tüm bunlar için seni neden affettiğimi ve seni hayatımda babam olarak istemeye karar verdiğimi biliyor musun?"

Başımı salladım, bu nezaketi hiç anlamamıştım. Sadece bunun için minnettardım.

"Çünkü beni ne kadar incittiye, seni de o kadar incittiğini biliyorum. Bunu görüyorum. Hissediyorum. Ben her zaman sözden çok eyleme önem veren bir insan oldum ve hayatına geri döndüğüm andan itibaren her adımında yanımda oldun."

Ben duygularımı bastırırken kolumu tekrar sıktı. "Terapiye gitmene sevindim çünkü bunu çözmen ve kendini gerçekte olduğun gibi görmeye başlaman gerekiyor. Seni istemiyorum."

Aynı hatayı tekrar tekrar yapmasını da istemiyorum. "Onu hak ettiği gibi seven biri varken babamın yalnız kalmasını istemiyorum" -dikkati önce eve sonra bana kaydı- "onu hak ettiği gibi seven biri var."

Boğazımdaki daralmanın içinden kelimeleri iterek çıkardım, "Beni asla affetmeyebilir. Onunla asla böyle bir şey yaşayamayabilirim."

Bir kaşını kaldırdı. "Ama denemeye hazırsın?"

"Terapi bir başlangıç noktası. Bu halimle onun için işe yaramaz olduğumu biliyorum ama belki kafamı toparlayabilirsem aramızdaki ilişki yürüyebilir. Tabii beni affederse."

"Bence bu harika."

İçimi bir endişe kapladı. "Sormaktan nefret ediyorum ama bundan Lachlan'a henüz bahsetmesen olur mu? Hazır olduğumda bunu onunla konuşacak kişi ben olmak istiyorum."

"Anladın sen onu. Tek kelime etmeyeceğim," diye söz verdi.

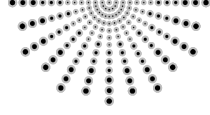
İçimi ezici bir sevgi doldurdu. "Senin için çok minnettarım minik kuşum." Robyn elimi sıkmak için uzandı. "Sen de baba."

Baba. O tek kelime pek çok yaraya merhem oldu. Robyn Ardnoch'a ilk geldiğinde ben Mac'tim. Bana baba demeye başladığında, bu dünyadaki en güzel hediye idi.

Ona daha iyi bir baba olabilmek için şeytanlarımla savaştım. Bunu başardım.

Arro'nun evine bakarken, ona karşı her zaman hissettiğim gibi bir çekim hissediyordum ve dilimde umudun tadını alıyordum.

Çünkü kendime zarar veren düşüncelerimle daha önce bir kez savaştıysam, bunu tekrar yapabilirdim.

“Mac, annenin sen doğduktan sonra seni terk etmesinin değersizlik duygularının kaynağı olabileceğini düşünüyor musun?”

Soru karşısında sertçe yutkundum. Terapinin ikinci seansıydı ve bu sefer geçmişi daha kolay açabilsem de, Iona'nın sondaj niteliğindeki sorularıyla hâlâ boğuşuyordum. "Muhtemelen."

Iona hafifçe öne doğru eğildi. "Olumsuz düşünce kalıbı dediğimiz şeyi geliştirmişsiniz. Burada yaptığım işin bir parçası da bilişsel davranışçı terapidir. Bunun bir unsuru da olumsuz düşünce kalıplarını tanımayı öğrenmek ve ardından bunları olumlu düşüncelere dönüştürmenize yardımcı olmaktır. Gördüğünüz gibi, beyniniz hayatınızdaki bir sorunu ya da olayı 'sizin hatanız' olarak görmeye yatkındır. Mac, annenin seni terk etmesinin senin suçun olmadığını elbette biliyorsun. Sen daha bir bebektin."

"Beni kalacak kadar sevmedi," diye huysuzca cevap verdim.

"Senin hatan değil," diye tekrarladı Iona. "Ve onun kaybı. Babana gelince, söyleyebileceğim kadarıyla, bağımlılığına rağmen onunla oldukça yakın bir ilişkin vardı."

"Bu doğru. Eroin alışkanlığından kurtulması için elimizden geleni yaptık ama hiçbir şey kalıcı olmadı. Yoksunluğa dayanamıyordu. O kadar gençken bile her sabah uyandığımda onu ölü bulmaya hazırdım. Ve sonunda olan da tam olarak buydu."

"Peki onun bağımlılığı hakkında ne düşünüyorsun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ona karşı hisleriniz neydi?"

Kafam karışmıştı, omuz silktilim. "Onu seviyordum. Onun için üzüliyordum." "Ve? Unutma, burada her şeyi söyleyebilirsin, Mac."

"Ben... ne fark eder ki? O öldü."

"Önemli."

Kalbim biraz fazla hızlı atıyordu, pencereden nehre doğru baktım.

"Kendine karşı dürüst ol."

"Dürüst mü?" Dişlerimi sıktım ve sonra ona baktım, beni bunu söylemeye zorlamasına

sinirlenmiştim. "Dürüştçe mi? Ona öfkeliydim." Kelimeler odada yankılandı ve suçluluk duygusunu yüzüme vurmak için geri geldi.

Iona anlayışla başını salladı. "Bana nedenini söyleyebilir misiniz?"

"Çünkü..." İçimi çektim. "Bu... och, mantıklı değil ve ben bunu biliyorum."

"Fark etmez. Duyguların her zaman mantıklı olması gerekmez Mac ve benim deneyimlerime göre nadiren mantıklıdır.

Neden ona kızgındın?"

"Çünkü yeterli değildim," diye ısırdım, bunca yıldan sonra gözyaşlarım lanet olası gözbebeklerimi yakıyordu. "Alışkanlığından vazgeçmesi için yeterli değildim. Kalmak için. Tıpkı onun beni terk ettiği gibi o da beni terk etti. Ama bunun adil olmadığını biliyorum. Kendine yardım edemediğini biliyorum."

"Tut şunu." Tekrar eğildi. "Çünkü bu son kısım gerçek. Her ne kadar onun tarafından terk edilmiş hissetsen de, bağımlılık bir hastalıktır ve o seni istediği için terk etmedi. Seni sevdiğini söyledi mi, Mac?"

Başımı salladım, gözyaşlarım ben onları durduramadan akmaya başladı. Utanarak gözyaşlarımı hızlıca sildim. "Her zaman," diye boğuldum. "Her zaman söylerdi."

"O zaman bağımlılığı konusunda ona inanın. O seni seviyordu. Seni terk etmek istemedi."

Beni terk etmek istemedi.

Beni bırakmak istemedi.

O. İstemedi. İstemedi. İstemedi. İstemedi. Beni.

"Arkadaşların Craig'e saldırdığı andan itibaren onları durdurmaya mı çalıştın?"

Bunca yıldan sonra, ayakların ve yumrukların çarpışını, homurtuları, agresif sataşmaları ve birbirlerini kışkırtmalarını hâlâ duyabiliyordum. Tüm bunların arasından Craig'in durmaları için yalvaran sesi geliyordu. "Denedim ve başarısız oldum."

Iona başını eğdi ve alıştığım o şekilde beni inceledi. "Craig'i öldürmek mi istiyordun?"

Sanki bana yumruk atmış gibi başımı geriye attım. "Tabii ki

hayır." Sakinleştirici bir el kaldırdı. "Ona vurdun mu?"

"Hayır. Dediğim gibi, Billy ve ben onları kurtarmaya çalıştık. Kendi adamlarımızla bile dövüştük ama arkamız dönükken Nairn Craig'i bıçakladı. Sonra da korkaklar gibi kaçtık."

"Ama sen ve Billy bir telefon kutusu buldunuz ve acil servisi aradınız?"

"Evet, ama kaçtık. Ona yardım etmek için kalmalıydık. Belki kalsaydık hâlâ hayatta olurdu." "Sadece on beş yaşındaydınız, değil mi?"

Başımı salladım. "Zar

zor." "Demek

çocuktun."

"O yıl Govan sokaklarında hiç kimse çocuk değildi."

"Öyle hissetmiş olabilirsin Mac, ama fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak henüz ergenlik çağındaydın. İlk yardım eğitimi aldın mı?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "O zaman olmaz."

"Peki Craig'e nasıl yardım etmeyi umuyordun? Sağlık görevlilerinin çabalarını engelleyecek ve sonra da durdurmaya çalıştığın bir şey yüzünden kendini tutuklanmış bulacaktın."

"En başta orada olmamalıydım. Bütün bir yılı haydut gibi davranarak geçirdik."

"Bir hata. Çocukça bir hata. Bunu biliyorum çünkü o andan itibaren hayatını nasıl yaşadığınla bunu kanıtladın; Glasgow'u terk edip her şeye yeniden başladın ve hayatını insanları koruyarak kazanıyorsun. Bu senin gerçekte kim olduğun hakkında çok şey söylüyor Mac, öyleyse neden kimliğini belirlemek için bu tek olayı kullanmaya bu kadar odaklandın?"

"I ..." Bir cevap bulmakta zorlandım çünkü o böyle söyleyince kulağa mantıksız geliyordu. "Sadece ona yardım etmediğim için duyduğum suçluluk duygusundan kurtulamıyorum."

"Ama ona yardım *ettiniz*. Onunla geride kalmamaya odaklanmak yerine, bir yabancıyı korumak için kendi arkadaşlarınızla savaşıp hayatınızı tehlikeye attığınız gerçeğine odaklanın. Bunu yapamadığınızda da doğru insanların ona ulaşmasını sağladınız. Onun ölümü senin suçun değil."

"Grubumuzun peşinden gelen her kimse buna inanmıyor."

"Eğer intikam almaya odaklanmış biri varsa, Mac, zihinsel olarak iyi değildir, kederleri gözlerini kör etmiştir. Bu tür duyguların gerçeği manipüle etmesine izin veremezsin. Gerçek şu ki sen doğru olanı yapmaya çalıştın ve hepimizin yapabileceği tek şey de bu."

"Onunla KALMAMALIYDIM. Stacey Robyn'e hamile kaldığında, onunla birlikte olmadan onun yanında olmalıydım."

"Tekrar soruyorum Mac, kaç yaşındaydın?" "On altı."

"Bunu tekrar söyle ve gerçekten düşün. Şimdi yetişkin bir adam olduğunuzda on altı yaşındaki bir çocuğu nasıl gördüğünüzü düşünün."

"On altı yaşındaydım," diye yavaşça tekrarlardım ve on altı yaşında bir çocuğun ne kadar genç olduğunu düşününce içimi şaşırtıcı bir hüznün kapladı. Hâlâ bir çocuk, gerçekten. "Sadece on altı yaşındaydım."

Iona yavaşça başını salladı. "Henüz bir yetişkin bile değildin, Mac. Yaşına göre çok olgun olabilirdin ama başka açılardan öyle olman mümkün değildi. Stacey'le kaldın çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyordun."

"Ama onu o kadar incittim ki Robyn ile yoluma çıktı. Ben de ona izin verdim. Suçluluk duygusuyla." "Belki de Stacey ile kalmak yapılacak en yanlış şeydi. İlişkinizde bir hata yaptınız, ki çoğumuz bunu yaptık. Ama Stacey'i onun seni sevdiği gibi sevmediğin için kendini suçlayamazsın. Diğer insanların duygularından ya da eylemlerinden sorumlu değiliz Mac. Sadece kendi eylemlerimizden, onların eylemlerine verdiğimiz tepkilerden ve onlara nasıl

davrandığımızdan sorumluyuz. Stacey'e hiç acımasız davrandın mı? Onu aldattın mı? Robyn çocukken ona yetersiz bir baba mı oldun?"

Başımı salladım, ne kadar yanlış yaptığımın ağırlığı üzerime çökerken göğsümün sıkıştığını hissettim. "Hayır. O kadar genç olmama rağmen iyi bir babaydım. Ve Stacey'e asla ihanet etmedim. Ben öyle bir adam değilim. Ben... ben onu sadece, onun beni sevdiği gibi sevmeyerek incittim."

"Ve bu bir suç değil. Kime aşık olacağımızı kontrol edemeyiz, Stacey de sana aşık olmayı kontrol edemezdi. Onun kontrol edebildiği tek şey tepkisiydi ve Robyn'i ilişkinizde bir silah olarak kullanarak suçu senin üzerine atması yanlıştı Mac. Hatalı olduğunu bilmen gerekiyor."

"Ama nasıl hissettiğimi anlamıyor musun?" Sabırsızca sordum. "Burada oturmuş terk edilme duygularım hakkında konuşuyoruz ve ben bunu kendi çocuğuma yaptım. Stacey'nin ne yaptığı önemli değil."

"Durum o kadar da siyah-beyaz değil. Ama tamam, Robyn'i görmek için daha fazla çaba göstermeli miydin? Evet."

Yüzüm kızardı ama Iona'nın zaten doğru olduğunu bildiğim şeyi teyit etmesiyle koltuğuma geri yaslandım. "Ancak," diye devam etti Iona, "bu durumda nedenselliği görmezden gelemeyiz, Mac. Nedensellik

Sen ve Stacey Robyn için bu çekişmeye girdiğinizde, zaten iyi şeyleri hak etmediğinize inanmak üzere yaratılmıştınız. Ailen, Craig'in ölümü ve Stacey'nin duygularına karşılık vermediğin için duyduğun suçluluk duygusu, bunların hepsi olumsuz düşünce kalıplarına katkıda bulundu. Şimdi bana Robyn'le harika bir yerde olduğunuzu, düğününde ona bir hediye verdiğini ve buraya gelip benimle konuşmanı çok desteklediğini söylüyorsun."

Robyn'i düşünmek beni sonsuz bir gururla doldurdu. İçim içime sığmıyordu. "O muazzam biri. Onu bu hale getirmek için ne yaptım bilmiyorum-" Sözümü kestim.

Iona bana küçük bir gülümseme verdi. "Onu hak etmek için, diyecektin." Başımı salladım.

"Hak ediyorsun ya da etmiyorsun fikri üzerinde çalışmamız gerekiyor Mac. Bunu başaracağız." Kanepede arkasına yaslandı ve devam etti, "Demek istediğim, Robyn sana bağışlama ve anlayış teklif etti."

"Evet, öyle."

"Bu bağışlama senin için bir şey ifade ediyor mu?" Kaşlarımı çattım, sinirlenmişim.

"Elbette öyle."

"Ama hala onun sevgisini hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Ani yoğun duygular nefes almamı zorlaştırdı.

Iona başını diğer tarafa eğerek birkaç saniye beni inceledi. "Robyn çoğu insana üçüncü, dördüncü ve sonsuz şanslar sunan biri mi? Herkesin içindeki iyiliği görür mü? Çok mu güvenir?"

Bu düşünce karşısında sıırıttım, solunum yollarım yeniden açıldı. "Robyn işine olan tutkusunu kaybetmiş olsa da özünde bir dedektif."

"Anlamı?"

"Güvenmekte yavaş ama sezgileri çok kuvvetli. Hayatına birini kabul ederse, o kişinin güvenilir ve nazik olduğuna dair çok az şüphe vardır. Robyn başka hiçbir şeye tahammül edemez."

Iona bana tam olarak anlayamadığım kendini beğenmiş bir gülümseme sundu. "Az önce söylediklerini dinle Mac. Kelimeleri kendi kendine tekrarla."

Yaptım ve anladım. "Bu farklı," diye cevap vermekte gecikmedim. "Ben onun babasıyım. Sizi kör edebilecek ailevi bir çekim var."

"Onu neye kör ettin? Seni bulmak için İskoçya'ya geldiğinde zalim miydin?" "Tabii ki hayır."

"İlişkinizi onarmak için kendinizi ona karşı savunmasız bırakmayı mı reddettiniz?"

Sonunda ayrıldığımız günü, küçük kızım beni kaybettiği için ağlarken nasıl yıkıldığımı hatırlayınca gözlerim yeniden yaşardı. "Hayır... Ona ne kadar üzgün olduğumu, onu ne kadar özlediğimi ve onu ne kadar sevdiğimi söyledim."

Iona başını salladı. "Peki sana geri döndüğünden beri onun hayatında kalmaya devam ettin mi?" "Onu neredeyse her gün görüyorum."

"Peki sana ihtiyacı olduğunda orada mısın? Aradığında açıyor musun?" Başımı salladım. "Onu bir daha asla terk etmeyeceğim."

Önce ben öleceğim."

Iona bana neredeyse şefkatli bir gülümseme verdi. "Elbette Robyn'in sende tüm bunları görmesi mantıklı, Mac. İşte bu yüzden, ilerleyebilmen için seni affetti. Geçmişini geri alamayız. Geri dönemeyiz. Ama geleceğimizi değiştirebiliriz ve bana öyle geliyor ki Robyn de bunu yaptı. Ve eğer o, tüm bu olanlarda haksızlığa uğrayan kişi, seni affedebiliyorsa, Mac, o zaman ona verebileceğin en iyi hediye kendini affetmektir."

Sözleri göğsümü bir bıçak gibi deldi ve nehre bakıp başımı sallayarak onaylarken elimi ağzıma götürdüm.

"Robyn'le olan geçmişin hakkında ne zaman olumsuz bir düşünceye kapılsan, hemen geçmişte ya da şu anda aranızda geçen olumlu bir şeyi hatırlamanı istiyorum. İkinizin birlikte olduğu, onun yanında olduğunuz güzel bir anıyı aklına getir. Bunu her seferinde yapmanı istiyorum. Her seferinde. Ve sonunda, umarım, kendini olduğun gibi bir baba olarak görmeye başlayacaksın. İyi bir baba, Mac."

"Seni Lachlan'a bu kadar sadık yapan nedir?"

Omuz silktim. "Özel güvenlikte çalıştığımndan beri bana eşitmişim gibi davranan ilk kişiydi. Benden birkaç yaş küçük, yeni bir film yıldızıydı, kafasını karıştıracak kadar gençti. Ama hiç öyle olmadı. Her zaman evini, ailesini, Arro'yu düşünüyordu. Yaptığı her şey onlar içindi. Çok geçmeden, benzer bir mizah anlayışını, dünya görüşünü paylaştığımız, aynı sporları, filmleri, müziği sevdiğimiz için çok iyi arkadaş olduk. Ve Lachlan'ın beni de ailesi olarak gördüğünü anlamam uzun sürmedi. Gelecekle ilgili her tartışma

Mülkü bugünkü haline dönüştürürken ben hep bu planların içindeydim. Beni asla unutmadı."

"Seni terk etmedi," diye tahmin etti Iona.

"Beni hiç terk etmedi," diye kabul ettim. "Hayatımda terk etmeyen ilk kişiydi." "Peki Robyn ile bir ilişkiye başlaması hakkında ne hissettin?"

"İlk başta öfkeliydim. Ama böyle hissetmeye hakkım olduğuna inanmıyordum." "İhanete uğramış hissettin mi?"

"Hayır..." Başımı salladım. "Onunla olan ilişkisinde farklı bir şeyler olduğunu hemen anladım.

Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca Lachlan'ın pek çok kadınla ilişkisini izledim ve hiç böyle davrandığını görmemiştim... ona tamamen kapılmıştı. Hayır, beni kızdıran ihanet değildi, korkuydu. Her şeyi berbat etmesinden ve onu incitmesinden korkuyordum, sadece onun incinmesi fikrinden nefret ettiğim için değil, ikisi arasında bir seçim yapmamı isteseydi, onu seçerdim. Kızım ile aramı düzeltmek için arkadaşımı kaybederdim. Bu yüzden beni bu potansiyel duruma soktuğu için kızgındım."

"Haklı olarak. Ama belli ki aralarındaki ilişkiyi kabullenmişsiniz?"

"Ona güveniyorum. Arkadaşlığımızın iyiliği için, Robyn'e karşı gerçek hisler beslemediği sürece onun peşinden gitmeyeceğini biliyordum. Ve her zaman onun yanında olacağını biliyorum, çünkü o böyle biri. Ve ben de bunu onun için istiyorum."

"Lachlan'ın da senin için aynı şeyi isteyeceğini düşünmüyor musun? Arro için? Sana engel olacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence bunu zamanı geldiğinde konuşmalıyız, ama hayır, onun bir sorun olacağını sanmıyorum." "Peki o zamanın gelmesini istiyor musun Mac? Arro'yla romantik bir ilişki mi sürdürmek istiyorsun?"

Sertçe yutkundum, bu düşünce nabzımı zonklattı. "İstiyorum. Ama ben... Onu bir daha benim yaptığım gibi incitmeyeceğimi bilmem gerekiyor. Ona gitmeden önce mümkün olan en iyi versiyonum olduğumu bilmem gerekiyor."

Iona düşünceli bir şekilde başını salladı. "Peki Arro'yu neden seviyorsun?"

Bu soruyu beklemediğim için kaşımı kaldırdım. "Bunu bilmek neden gerekli?"

Onun sorularını sorgulamama alışkın olan Iona'nın dudakları seğirdi. "Şey, çoğunlukla onu sevdiğin için kendini suçlu hissettiğin için ve bazen bu tür karanlık duygular o kadar baskın oluyor ki, gerçek aşkın kendisini gözden geçiriyoruz."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak ellerimi birbirine kenetledim ve başımı öne eğdim. Yere bakarken, Arro'yu çevreleyen karmaşık duyguları anlamlandırmaya çalışırken nefesim daraldı.

"Mac..." Iona'nın sesi nazikti. "Tüm o diğer duyguları unut. Suçluluk duygusunu unut, onu hak etmediğin düşüncesini unut... her şeyi unut ve sadece Arro'ya ve onu neden sevdiğine odaklan."

Anılar birbiri ardına zihnimden geçti. "O... ilk başta Lachlan'ın küçük kız kardeşi olduğu gerçeğinin ötesinde onu fark etmemiştim bile. Ona tapıyordu ve bu yüzden otomatik olarak korumaya yemin ettiğim bir kişi haline geldi." Her şeyin değiştiği anı düşündüm. "Babaları

öldüğünde, Arro

oradaydı. Sahilde kollarında öldüğünde yirmi beş yaşında bile değildi. Kalp krizinden. O... o beni gücüyle uçurdu. Ne kadar güçlü olduğunu anladığını bile sanmıyorum. Ve bununla demek istediğim, ailesine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Babamı kaybettiğim zamanı düşünüyorum, kendimi çok yalnız hissediyordum ve bu yalnızlık neredeyse bir duvara dönüşmüştü. Kimsenin yaşadıklarını anlayamayacağına inandığım için büyükannemi kendimden uzaklaştırdım. Kesinlikle lanet olası duygular hakkında konuşmak istemeyen erkeklerin arasına düştüm... ve bu yapabileceğim en kötü şeydi.

"Arro onun yanında olmamıza izin verdiğinde ona hayran kaldım. Açık sözlülüğüne hayran kaldım. Birlikte çok zaman geçirmeye başladık, sahilde yürüyüşler yaptık, kafasını dağıtmak için günübirlik gezilere çıktık. İş konusunda tavsiye almak için bana geliyordu ve Lachlan'la aramızda olduğu kadar kolay bir dostluk kurduk. Arro her zaman daha olgun görünüyordu. Neredeyse otuz yedi yaşındaydım ve saatlerce konuşabilmemiz bana bazen onun yaşını unutturuyordu."

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Günlerimiz. Politika ve kültür hakkındaki görüşlerimiz, gittiğimiz yerler, gitmek istediğimiz yerler. Müzik, sanat, köy dedikoduları, onun ailesiyle ilgili endişeleri. Tartışmadan tartışabiliyorduk ve bu eğlenceliydi. Bir kadınla hiç yaşamadığım kadar kolaydı."

"Hiç aileniz hakkında konuştunuz mu? Yetiştirilme tarzınızdan?" "Ona temel şeyleri anlattım. Ama bana nasıl hissettirdiklerini değil." "Neden?"

"Çünkü bana bakışı hoşuma gidiyordu. Arro bana hep yıkılmazmışım gibi, her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi bakardı. Sanırım bana hissettirdiklerine bağımlı hale geldim çünkü içten içe tam tersini hissediyordum. Kendimi çok başarısız hissediyordum ve o bana kendimi... *daha fazlası* olduğumu hissettirdi."

Iona bir an sessiz kaldı ve sonra, "Onu sevmekle bu duyguyu karıştırdığını mı düşünüyorsun, Mac?" diye sordu.

"Hayır," diye ısırdım, başımı sallayarak. "Hayır, eğer bu doğru olsaydı, burada olmazdım. Benden nefret ettiğini haykırdığı anda çekip giderdim."

"Bunu o mu söyledi?"

Başımı salladım, sözleri göğsümü parçaladı. "Sonra... evimdeki o geceden sonra."

"O zaman Arro'ya olan hislerinize geri dönelim. Çok iyi arkadaş olmuşsunuz gibi görünüyor." "Evet. Öyle olduk."

"O zaman duygularınız romantik miydi?"

"Onu kesinlikle bir kadın olarak fark ettim. Bu konuda uzun süre kendime yalan söyledim ama Arro ..." Gülümsedim. "Doğuştan kendinden emin ve seksi. Bir odaya çöp torbasıyla girse bile onu fark edersiniz."

"Ama yapmamaya çalıştın..."

"Evet. Kulübü açtığımız yılbaşı gecesi Robyn'le ilgili kötü bir gece geçiriyordum. İskoçya'ya

kalıcı olarak döndüğümü ve onun her zamankinden daha uzakta olduğunu fark ettim. Tek istediğim

Yalnızdım ama Arro beni buldu ve... Bana karşı ne hissettiğini aylardır biliyordum. Bunu saklayamazdı. Onu görmezden gelmek istedim ama o gece gözlerindeki o bakışı görünce ona Robyn'den bahsettim. Benim aslında bir pislik olduğumu ve daha iyisini yapabileceğini görmesini sağlamak için."

"Ama Arro bunu böyle görmedi?"

"Hayır. Gerçeği bildiği halde hakkımda kötü düşünmeyi reddetti ve ben de ona inanmak istedim. Ve beni öptüğünde, beni gördüğü şekilde boğulmak istedim, bu yüzden onu geri öptüm. Sonra da her zamanki gibi onu ittim."

"O zaman onu sevdiğini biliyor muydun?"

"O zaman değil. Birkaç ay sonra. Ondan sonra benden kaçtı ve ben bundan nefret ettim. Onu özledim. Bir gece sahilde karşılaştık, konuyu açtı ve ben yalan söyleyip ona karşı böyle hissetmediğimi söyledikten sonra bile Arro nazik ve anlayışlıydı, hayal kırıklığına uğramış olsa bile. Stacey'den çok farklıydı. İşte o zaman ona aşık olduğumu anladım. Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevemeyeceğimi."

Iona'nın bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. "Bu da onu yaptığım gibi incitebilmemi inanılmaz derecede berbat kılıyor. Onu baştan çıkardım ve sonra bana asıldığı için onu *cezalandırdım*. Ağzımdan çıkan şeyler... O haklı. Ona evime zorla girmiş yabancı bir kadınmış gibi davrandım. Onu aşağıladım. Bundan nasıl kurtulabilirim, Iona?"

"İlk olarak, her zaman olduğu gibi, nedenselliğe bakıyoruz. Çoğumuz istemediğimiz halde incitici şeyler söyler ve yaparız çünkü bunun altında başka bir şey vardır. Sizin için bunun, değersiz olduğunuza, hak etmediğinize ve sevdiğiniz insanları incittiğinize karar verdiğiniz olumsuz düşünceler olduğu sonucuna vardık. Arro'yu bu şekilde reddetmenin sebepleri bunlardı. Zalimlikten değildi, kasıtlı değildi. Bu konuda anlaşabilir miyiz?"

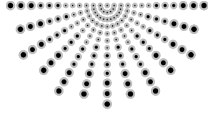
Başımı salladım. "Ama bunu Arro'ya açıklamaya çalıştım ve ona hissettirdiklerimin beni temize çıkarmayacağını söyledi."

"O haklı. Öyle değil. Ama bunun tekrarlanmasını önlemek için davranışlarının nereden kaynaklandığını bilmeni istiyorum. Olumsuz düşüncelerin ya da Arro'yu hak etmediğine dair inancın seni bunalttığı her an o geceyi kendine karşı bir dava açmak için kullanamazsın. Çünkü o anları yaşayacaksın Mac. Burada yaptığımız şey devam ediyor. Kendinin farkında olman ve olumsuz düşünceleri olumlu düşüncelere yönlendirmen gerekecek. Tıpkı Robyn ile olduğu gibi, Arro ile ne zaman tartışsanız ya da biriniz diğerinin duygularını incitse -ki bu en sağlıklı ilişkilerde bile olur- onunla birlikte olmamanız gerektiğini kanıtlamak için evinizde geçirdiğiniz geceyi kurcalayamazsınız. İyi olana tutunuyorsunuz - babası öldüğünde onun yanında olduğunuzu, şu anki tehdide karşı onu korumak için tüm hayatınızı nasıl altüst ettiğinizi, ne zaman sizden onun yanında olmanızı istese orada olduğunuzu. Arro'nun senden bir iyilik istediği ve senin onun için bir şey yapmadığın bir zamanı düşünebiliyor musun?"

Hafızamı yokladığımda yapamayacağımı fark ettim. "Hayır."

"Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur." Iona sırtıttı. "Evet, bir klişe. Ama içinde öyle gerçekler var ki, Mac.

Arro'nun hayatına kattığınız iyilikler kötülüklerden daha ağır basabilir. Şimdi, ileriye dönük olarak, o gece için sizi affetmek Arro'ya kalmış, affedebilir de affetmeyebilir de. Ancak ona tüm resmi anlatmanı öneririm. Yaptığın en zor şeylerden biri olmasına rağmen bana geldiğini bilmesi gerekiyor. Bunu bilmesi gerekiyor çünkü bu işi yapmaya istekli olduğunu bilmesi gerekiyor Mac."

Jock, Arro'nun önünde arabamın önüne yanaştı. Yazın ilk haftasına girerken günler artık daha uzundu, ancak kıyıda bu kadar uzakta hava soğuk kalmaya devam ediyordu. Işık dışında ilkbaharın başındaymışız gibi hissediyordum. Saat akşamın sekiziydi ve hava hâlâ aydınlıktı ve bir saat daha öyle kalacaktı.

Jock'u selamlamak ve sakın geçen gün hakkında bilgi vermek için dışarı çıktım. Arro son birkaç haftadır evden yeni bir proje üzerinde çalışıyordu ve dışarı çıktığımızda beni görmezden gelmeyi iyi beceriyordu. Canımı yakıyordu ama eskisi kadar umutsuz hissetmiyordum. Her hafta terapiye gidiyordum ve kendimi ne kadar iyi, ne kadar iyimser hissettiğime inanamıyordum.

Bu yüzden bu gecenin Lachlan'la konuşmam gereken gece olduğuna karar vermiştim. Jock arabadan inerken suratsız görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Ona yaklaşıp sordum.

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm Mac, ama bu gece vardiyalarını daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum. Will Arro'yu anlıyor ve ona yardım etmek istiyor" -Will Jock'un nişanlısıydı- "ama oğlumu büyütme bir aydan fazla bir süredir ona kaldı ve bu ne ona ne de Adam'a haksızlık." Adam, Jock'un önceki ilişkisinden olan oğluydu ve şu anda tüm velayet ondaydı.

Gece vardiyasında çalışırken küçük bir çocuk büyütmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimden, kendimi çok iyi anlıyordum. "Biliyorum."

"Haftalardır hiçbir şey olmadı. Bunun bir eşek şakası olduğunu düşünmeye başlıyorum, polis ne kadar müdahil olduğunu ve Arro'ya sağladığımız korumayı gördükten sonra bu her kimse ödünü kopardı."

Yeni bir not yoktu. Polis Arro'nun Defender'ını iade etti ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde ellerinde hiçbir ipucu olmadığını söyledi. Şaşırtıcı değildi çünkü muhtemelen biz de özel soruşturmamız sırasında onlarla aynı bilgileri takip ediyorduk ve bugüne kadar bizim de elimizde hiçbir ipucu yoktu. Özel dedektifim Arro'nun eski erkek arkadaşı Guy Lewis'in izini bulmuştu ve adam İngiltere'de Göller Bölgesi yakınlarında küçük bir kafede şef olarak çalışarak hayatını sürdürüyordu. Guy'ı izlemesi için birini tutmuştum ama günlük rutinde Arro'yla uzaktan yakından ilgilendiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Aferin ona, çünkü Arro'ya yaptıklarından dolayı onu

korkutmak için her türlü bahaneyi kullanmak isterdim.

Hareketlerini izlemek istesem de şimdilik şüpheli değildi. Etik kurallara uyan

Kulüp için tuttuğumuz hacker Guy'ın aracını kaydettirdi, böylece Guy İskoçya'ya girdiğinde plakasına ulaşabilecekti. Etik bir hacker olarak Nylah düzenli olarak güvenlik sistemlerimizi hacklemeye çalışır ve herhangi bir sorun veya kusuru işaret ederdi. Bu onun birincil işiydi. Ama aynı zamanda etik olmayan hacker'ımız olarak da ek iş yapıyordu çünkü ondan hiçbir zaman bir masuma zarar verebilecek yasadışı bir şey yapmasını istemedik. Ahlaki açıdan belirsiz, evet, ama hepimiz öyle değil miydik?

Özel dedektif ayrıca Lucy'nin hapsedilmesinin bir komplonun parçası olduğuna inanan en gürültülü ve en aktif hayranları hakkında da bilgi vermişti. Ancak bunlardan birkaçı Amerika'da, diğerleri ise Avrupa'da yaşıyordu ve hiçbiri İskoçya'ya seyahat etmemişti ya da burada herhangi bir bağlantıları varmış gibi görünmüyordu.

Ama bugün, her şeyi değiştiren ve büyük olasılıkla bir tehdit olduğunu kanıtlayan bir bilgi aldım.

"Umarım haklısındır," diye çekindim, şimdilik aile dışında bir şey paylaşmak istemiyordum.

"Arro'ya o kadar odaklanmışım ki, tüm bu vardiyaları senin üzerine yıkmak adil olmadı-"

"Gönüllü oldum."

"Biliyorum ama bu kadar uzun süreceğini düşündüğünüzden şüpheliyim. Bu gece Lachlan'la isteki çocuklara Arro'yu nöbetleşe korumaları için prim verme konusunu konuşacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Jock rahatlayarak nefes verdi. "Mükemmel. Will'le bir tartışmayı daha

kaldıramam." "Bunun için üzgünüm."

"Senin hatan değil. Her şeyi enine boyuna düşünmediğim için tamamen benim hatam."

Bir elimi omzuna koydum ve sıktım. "Her şeyi yarın halledeceğim ama yarın gece bunun için gece vardiyasına gelmene gerek olmadığını bil. Haftanın geri kalanında izin al ve seni gelecek haftadan itibaren rotasyona dahil edeceğiz."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Mac."

"Biliyorum. Bunu hak ettin. Ailenle biraz zaman geçir."

Bana minnettar, gergin bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler."

Cipime geri dönerek Arro'nun bungalovuna son bir kez daha baktım. Oturma odasının perdelerinin arkasında ışıklar parlıyordu. Televizyonda ne izlediğini ve bir daha kanepede bana sarılıp film izleyebileceği bir zaman olup olmayacağını merak ettim. Geçmişte çok hoşuma giden, kanıksadığım bir şeydi bu. Göğsümde alevlenen tanıdık ağrıyı görmezden gelerek geri çekildim.

On dakika bile geçmeden, dar taşra yolundan Caelmore'daki suya, deniz kenarındaki Adair evlerine doğru sürdüm.

Lachlan'ın Range Rover'ının arkasına yanaştığımda, ön kapısının açılması ve arkasından sızan ışıktaki vücudunun haleli bir gölge gibi belirmesi beni şaşırtmadı. Konuşmak istediğimi söylemek için ona daha önce mesaj atmıştım.

"Her şey yolunda mı?"

"Konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Kahve?" Lachlan beni içeri almak için kenara çekilirken sordu.

"Lütfen. Kafeinsiz."

Etkileyici bir açık plan yaşam alanına doğru genişleyen dar koridorda yürürken Robyn kanepeden atladı ve bana doğru yürüdü. "Baba."

Ona her zamankinden daha sıkı sarıldım, bu son yorucu terapi haftalarından sonra ona her zamankinden daha fazla minnettar oldum. Sonrasında bu konuyu konuştuğum, beni anlayan kişi Robbie olmuştu.

"Nasılsın?" diye sordu sarılmayı bıraktığımızda. "İyi,"

diye söz verdim ona. "Gerçekten iyi."

"Çok sevindim."

"Kaçırdığım bir şey mi var?" Lachlan mutfaktan kaşlarının arasındaki kırıksıklıkla bize bakarak sordu.

"Uh-"

Kocasına yalan söylemek zorunda kalmadan önce Robyn'in sözünü kestim.

"Bir terapistte gidiyorum." Lachlan kahve makinesinden başını kaldırdı, iki kaşını da kaldırmıştı. "Ciddi misin?" "Ciddiyim."

Biraz sersemlemiş görünüyordu ve ben de bir utanç duygusuyla savaştım. O seanslara girerken her ne kadar temkinli ve rahatsız olsam da, tüm bu deneyim zihnimi açmıştı. Arkadaşım bile beni biriyle konuşmaya ihtiyaç duyduğum için utandıramazdı.

"Lachlan." Robyn'in ses tonunda bir uyarı vardı.

"Hayır." Bir elini kaldırarak onu başından savdı. "Yargılayıcı davranmıyorum. Sadece şaşırdım." Bakışları benimkilerle buluştu. "Sarhoş olmadığın sürece hiçbir zaman bir şeyler hakkında konuşan biri olmadın."

Homurdandım. "Belki de sorun buydu."

Lachlan beni inceledi. "Gerçekten farklı görünüyorsun. İyi gidiyor o zaman?"

"Evet. Yani, zor ve ..." Üzücü, yürek parçalayıcı ve son dört haftada tüm hayatım boyunca olduğundan daha fazla gözyaşı dökmüştüm, ama aynı zamanda ... "Rahatladım. Daha iyi hissediyorum. Tarif etmesi zor."

"Bu harika, Mac. Senin adına sevindim."

Minnettarlıkla başımı sallayıp teşekkür ettim.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi baba? Bu akşamdan kalan makarnamız var." "Aslında bu harika olur. Akşam yemeği yemedim."

"Tamamdır." Robyn mutfığa girdi ve kahve yapan Lachlan'ın yanından geçerken ocağa doğru ilerlemeden önce onun pazularına şefkatli bir öpücük kondurdu. Lachlan da ona omzunun üzerinden aynı derecede şefkatli bir bakış fırlattı. Onları kıskanıyordum.

Yemek yiyebilmek için yemek masasının etrafına yerleştik ve onları neden görmeye geldiğimi açıkladım. Onlara büyükannemin beni genç bir delikanlı olarak Boston'a göndermesinin gerçek

nedenini, Craig Kilmany cinayetini anlattım. Her ne kadar zor olsa da, Iona ile seanslarımdan önce olabileceği kadar zor değildi. Ayrıca Billy'nin bana söylediklerini ve bugün polis arkadaşım Lisa'dan Craig'in kardeşi Lee Kilmany'nin tutuklandığını ve kefaletle serbest bırakıldığını öğrendiğimi anlattım

bir dükkan işletmek için.

Daha da önemlisi, Bryan McNab'e çarpan arabayı o doğrama dükkanında bulmuşlardı. "Neden bunların hiçbirini bana daha önce söylemedin?" Robyn üzgün görünerek sordu.

"Üzerinde durmaktan hoşlandığım bir şey değil."

Lachlan hiçbir şey söylemedi çünkü Craig'i zaten bilen tek kişi oydu. Bunun için beni asla kınamadı, bu da Iona'nın yaptığı gibi Craig'in ölümünün benim suçum olmadığını anlamamı sağlamalıydı. O çocuklarla birlikte koştururken hatalar yapmıştım ama Billy ve ben doğru olanı yapmaya çalışmıştık. Bunu şimdi görebiliyordum ve Billy'nin neden bir terapistle konuşmamı önerdiğini her zamankinden daha iyi anlıyordum.

Avustralya'ya göndermem gereken bir teşekkür e-postası vardı.

"Bütün bunlar hakkında Iona ile konuştun mu? Bence konuşmalısın," dedi

Robyn. "Konuştum. Çok yardımı oldu."

"Güzel."

"Evet, çok iyi." Lachlan biraz sabırsızca başını salladı. "Ama sana karşı yapılan bu tehdit hiç de iyi değil, Mac."

"Ya sadece bana karşı değilse?" Lee'nin bilgisayarında buldukları bilgileri paylaştım. Beni ve Adair'leri araştırmış ve Lucy'nin davasıyla ilgili gazete makalelerinin bağlantılarını kaydetmişti.

"Notların arkasında onun olduğunu mu düşünüyorsun?" Robyn sordu.

"Biraz konu dışı," diye kabul ettim, "ama bariz bir şüpheli gibi görünüyor."

"Kahretsin." Lachlan iç çekti. "Ortalık bu kadar sessizken belki de aşırı tepki vermişizdir diye umuyordum."

"Eğer Lee'yse, Lisa ona yöneltilen suçlamaların uzun süre hapiste kalmasına neden olacağını, çünkü bunun üçüncü suçu olduğunu garanti ediyor." Daha sonra Jock'un gece vardiyası sorunları hakkında söylediklerini anlattım ve Lachlan güvenlik ekibime Arro'nun nöbetini rotasyonlarına ekledikleri için bir ikramiye teklif etmeyi kabul etti. "Güzel," dedim. "Programı hazırlayıp ekibe e-posta ile göndereceğim. Ancak, bunu onlarla tartışabilir misiniz? Yapardım ama Jock'un eve dönebilmesi için yarın sabah erkenden Arro'nun nöbetini devralmam gerekiyor."

"Elbette," diye kabul etti Lachlan.

Boş yemek tabağımı iterek zihinsel olarak kendimi toparladım. "Başka bir şey daha var." Robyn'e baktım. "Lachlan'la yalnız konuşmamın bir sakıncası var mı küçük kuşum?"

Kızımın gözlerinde merak parladı ama itiraz etmeden durdu. "Tabii ki hayır. Zaten karanlık odamda bitirmem gereken bazı işler var."

"Şimdi mi?" Lachlan

kaşlarını çattı. "Evet."

"Şu anda orada olmanızdan nefret ediyorum." Robyn'in fotoğrafçılık işi için bir ofis ve karanlık odayı barındırmak üzere arazilerinin yan tarafına inşa ettikleri küçük binadan bahsediyordu.

Manzara fotoğrafçılığı için sosyal medyada oldukça fazla sayıda takipçisi vardı ve sürekli sipariş ve komisyonlarla meşguldü.

"Lachlan, güneş daha batmadı bile." Başının tepesini öptü ve bana gülümsedi. "Gel de söyle

Gitmeden önce hoşça kal."

"Öyle yapacağım."

Lachlan, çift kanatlı kapılardan geçip güverteden aşağı inerek gözden kaybolan kadının hareketlerini takip etti. "Neden bir yan uzantı inşa etmedim ki, doğrudan evin içine girebilsin?"

Dudaklarım seğirdi. "Ben de kendimi aşırı korumacı sanırdım."

Bana kaşlarını çatı. "Arro'yla ilgili tüm bu olaylar beni geriyor."

Derin bir nefes alarak, "Söyleyeceklerim seni daha da gerebilir," diye cevap verdim.

"Bu konuşma için bir içkiye ihtiyacım var mı?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Nasıl tepki vereceğini

bilmiyorum." "Sadede gel, Mac. Bana her türlü şeyi hayal ettiriyorsun."

Ağzım aniden kurudu ve artık soğumuş olan kahvemin posasını yuttuktan sonra açıkça "Arro'ya aşığım" dedim.

Hızla atan kalbimi ve kulaklarımdaki yankısını görmezden gelerek Lachlan'ın bana bakmasını bekledim. Sadece baktı.

"Eee?" Tersledim.

Cevap vermek yerine masadan kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Sinirli ve endişeli bir şekilde tabağımı alıp lavaboya koyarken onu takip ettim ve Lachlan'ın kendine küçük bir viski doldurmasını izledim.

"Sana da bir tane ikram ederdim ama arabayı sen kullanıyorsun," dedi içindikileri bir dikişte mideye indirmeden önce. Bir elini göğsüne bastırdı ve yanmayı neredeyse hissedebiliyordum.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Açıkça sordum.

Başını salladı ve bana dönmeden önce bardağı tezgâhın üzerine koydu. "Sorun o değil. Sadece ikinizin de ne kadar zamandır böyle hissettiğinizi ve benim yüzümden bu konuda hiçbir şey yapmadığınızı merak ediyorum. Sanırım kendimi sadece ondan etkilendiğine ve onu sevseydin şimdiye kadar bu konuda bir şeyler yapacağına ikna ettim. Merak ediyorum da, bunca zamandır mutluluğunuzun önünde duran pislik ben miyim?"

"Hayır." Kızmadığı için rahatlamış bir şekilde, "Bunca zamandır mutluluğumun önünde duran pislik benim," diye cevap verdim.

Lachlan beni inceledi. "Terapiye gitme sebebin Arro mu?" "O bir katalizördü."

Yüzü bulutlandı. "Ona zarar verdin, değil mi?" İçgüdüsel olarak bana doğru agresif bir adım attı. "Ne yaptın sen?"

Yatıştırmak için ellerimi kaldırdım. "Ona istemediğim bazı şeyler söyledim."

Gerçeği bulmak için beni dikkatle inceledi. "Çok kötü şeyler yaşamış olmalılar, Mac, çünkü seninle aylardır konuşmaması hiçbirimizin gözünden kaçmadı."

"Her şeyi berbat ettim," diye itiraf ettim. "O kadar çok ki onunla bir daha asla şansım olmayabilir." Düşünce

İçim parçalandı ve acıya karşı savaşıarak başka tarafa baktım.

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Kaşlarını çatı. "Başka bir şans mı? Aranızda zaten bir şeyler olduğunu mu söylemek istiyorsun? Bu da başka bir Thane ve Regan durumu mu?"

Bunu onunla tartışmaktan rahatsızlık duyarak omuz silktim. "Ayrıntılara girmeyeceğim çünkü bu ikimiz için de çok tuhaf ama şunu söyleyebilirim ki hayır, Thane ve Regan gibi değil. Arro ve benim hiçbir zaman bir ilişkimiz olmadı."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Arro ve benim birlikte olmamız senin için gerçekten önemli değil mi? O benden 13 yaş küçük. O senin kız kardeşin."

Lachlan alay etti. "Ben Robyn'den on yaş büyüğüm ve o senin kızın. Gerçekten ikiyüzlü bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun?"

Homurdandım ve başımı salladım. "Hayır, öyle olmadığını biliyorum."

"Robyn'den önce bu konuda mutlu olmayabilirdim. Bunu kabul ediyorum." Lachlan kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı. "Arro'yu küçük bir kızdan başka bir şey olarak görmek benim için çok zor. Onun için kardeşten çok baba gibiydim."

"Biliyorum."

"Ama Robyn sevdiğin kişiye yardım edemeyeceğini anlamamı sağladı, Mac. O zaman benden daha iyi bir adam olduğunu anladım çünkü yolumuza çıkmadın ve eğer tam tersi olsaydı, Arro'yu senden uzak tutmaya çalışacağımı biliyordum. Ve bu yanlış olurdu."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Yine de denemiş bile olabilirim," diye itiraf etti

Lachlan. Bu beni şaşırttı.

"Hadi ama Mac. Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Herkesi Bay Her Şeyin Üstesinden Gelebilir olduğuna inandırmışsın. Ama ben seni tanıyorum. Şeytanların olduğunu biliyorum. Ve bunu Arro için istemedim. Bu konuda bir şeyler yaptığını bilmek... endişelerimi biraz azalttı. Her *neyse*, o yetişkin bir kadın ve onun adına bu tür kararlar vermek bana düşmez."

"Neden hiç bir şey söylemedin?"

"Çünkü kendi sorunlarınızla nasıl başa çıktığınız beni ilgilendirmez. Sadece Robyn ya da Arro'yu etkilerse beni ilgilendirir. Ama sen Robyn'i etkilemesine asla izin vermedin. Arro'yu etkilemesine izin verdiğinden şüpheleniyordum ve sen de bunu doğruladın."

"Yine de deniyorum."

"Biliyorum, ben de öyle dedim. Arro'ya onun hakkında ne hissettiğini söyledin mi?"

"Çok fazla kelimeyle değil. Bugünlerde sohbet etmeyi pek de kolaylaştırmıyor. Onu jujitsu'ya getirmeye çalıştım ama haftalardır her dersten bir şekilde kaçıyor."

"Sence ona söylemek işleri düzeltecek mi?"

Keşke. "Bilmiyorum. Umarım öyledir. Ama... bu yeterli olmayabilir."

Lachlan'ın ifadesi sertleşti. "Ona ne söyledin?"

Ses tonumu sertleştirerek, "Bu sadece onu ve beni ilgilendirir ve eminim ki ailesi arasında bunun konuşulmasını istemezdi," diye cevap verdim.

"O zaman bu oldukça boktan bir şey olduğu anlamına geliyor." Tezgâhı itti. "Siktir, Mac."

"Biliyorum." Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "İnanın bana, öfkenizi bir milyonla çarpın, işte o kadarını kendime yöneltiyorum. Ama deniyorum." Tekrar ona baktım. "O terapistin ofisine girmek benim için kolay değildi ama bunu onun için yaptım. Onun için yaptım ama kendim için kaldım. İkimiz için de. Kendi berbat düşünce tarzım yüzünden onu bir daha incitmeyeceğimi bilmem gerekiyordu."

Bir iki saniye sessiz kaldık ve sonra Lachlan sessizce sordu: "Sonra ne olacak? Arro'ya söylersin, seni affeder, terapiye gitmeyi bırakırsın ya da ..."

"Robyn bunun onun için bir yaşam biçimi olduğunu söyledi."

"Evet, hala terapistiyle konuşuyor. Sence bu sen mi olacaksın? Öngörülebilir gelecekte bu kadınla görüşecek misin?"

Başımı salladım. "Arro beni asla affetmeyecek olsa bile." Lachlan sırtıttı.

"Ne?" Kaşlarımı attım.

"Arro... Arro hayatında sadece birkaç kez kin tuttu ve Lucy ve Fergus dışında bu kin hiç uzun sürmedi. Yani kardeşini takip edip sevdiği adamı bıçaklamadığın sürece, bunu atlatacağını düşünüyorum."

Alayına gülümsemedim çünkü o kadar emin değildim. Bu sadece Arro'nun duygularını incitmekle ilgili bir durum değildi. Artık bana aynı şekilde bakmıyordu. Kahramana tapınma, şefkat... güven. Hepsi gitmişti.

Ve bu beni çok korkuttu.

Yüz ifademi gören Lachlan ayıldı. "Konuş onunla, Mac. Ona nasıl hissettiğini anlat. Ama yoluna çıkmayacağımı bil, kardeşlerimin de çıkacağından şüpheliyim. Arro'nun sonunda kiminle birlikte olacağı konusunda hep endişeliydim, Guy Lewis denen hıyar onu fena halde dövdükten sonra daha da çok endişelendim. Ama seninle birlikte olduğunu bilseydim... bunu bilerek geceleri rahat uyuyabilirdim."

Duygularım kabardı ve sert bir şekilde yutkunarak ona başımla teşekkür ettim.

Aniden sırtıttı. "Yine de ne kadar kafa karıştırıcı bir soy ağacı. Eğer bizim bir çocuğumuz varsa, senin ve Arro'nun da bir çocuğı varsa... bu onları birbirlerine ne yapar?"

Bunu düşündüm ve "Kuzen olacaklar ama benim ve Arro'nun çocuğı aynı zamanda senin çocuğunun üvey amcası ya da üvey teyzesi olacak çünkü Robyn benim çocuğumun üvey kız kardeşi olacak" diye cevap verirken eğlenerek homurdandım.

Lachlan gözlerini devirdi. "Kendi reality şovumuzu başlatabiliriz." Sonra bakışları keskinleşti ve kahkahalarımın kesilmesine neden oldu. "Çocuk ister misin, Mac?"

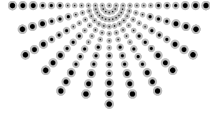
Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

Ama aynı zamanda içimi umutla doldurdu.

"Sanırım öyle. Bana haftalar önce sorsaydınız, hayır derdim. Ama... belki de bu kadar kötü olmazdım

her Şeyden sonra."

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Sen zaten iyi bir babasın, Mac. Bundan asla Şüphe etme."

“Hayatınızı iyileştireceğini düşündüğünüz herhangi bir şeye sahip olabilseydiniz, bunlar ne olurdu?”
Cevaplar çok açık görünüyordu. "Arro'yu kimin tehdit ettiğini öğrenmek ve bunu onun için sona erdirmek. Harcamak için

hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim."

"Bu kadar mı? Piyango kazanmak ya da Aston Martin sahibi olmak yok mu?" Iona alay etti.

Kıkırdadım. "İhtiyacım olan her şeye sahibim. Lachlan'ın servetine rağmen her zaman bildiği gibi ben de gerçek zenginliğin sevdiğimiz insanların sağlığı ve mutluluğunda yattığını hep bildim."

Yüz ifadesi yumuşadı. "O zaman çoktan kazandın. İnsanların bu farkındalığa varması tüm yaşamlarını alabilir. Bazıları ise asla."

"O zaman aptallar."

"Ve sen de kesinlikle aptal değilsin. Peki... hayatınızı şimdikinden daha kötü ne hale getirebilir?" "Tanrım." Kanepeye yaslandım. "Liste sonsuz."

Iona yavaşça başını salladı. "Aynen öyle. Çoğumuz olumlu olasılıklar yerine olumsuz olasılıkları düşünmeye programlıyız ve bunun nedeni genellikle durup mevcut durumumuz hakkında düşündüğümüzde, olumlu olacak çok daha fazla şey olduğunu fark etmemizdir. Bu durum herkes için her zaman geçerli değildir, özellikle de yas tutarken veya zor bir dönemden geçerken. Ancak şu anda hayatınızı iyileştirecek yalnızca iki şey sıraladıysanız, Mac, o zaman sahip olduklarınızdan oldukça memnun olmalısınız."

"İyi bir hayatım var. Bunu biliyorum. Sorun hiçbir zaman bu olmadı."

Gözleri zafer kazanmış gibi parlıyordu. "Yani eğer iyi bir hayatın olduğuna inanıyorsan, bunun nedeni havalı bir güvenlik işi, para ya da ünlü insanlarla olan bağlantın değil... eğer iyi bir hayatın olduğuna inanıyorsan, çünkü etrafını iyi insanlarla çevreledin, o zaman bu iyi insanların da senin iyi bir insan olduğuna inandıkları için hayatında kalmaları mantıklı değil mi? Sizin de iyi bir insan olduğunuzuz?"

Duygularım boğazımda düğümlendi.

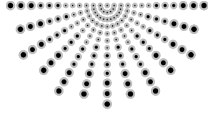
"Bunun seni etkilediğini görebiliyorum, Mac. Neden? Seni bu kadar duygulandıracak ne söyledim?" "Çünkü sen böyle söyleyince çok açık oluyor," diye cevap verdim hoyratça. "Neden

sadece göremedim

Bu mu? Ben geri zekalı mıyım?"

"Bu zeka ile ilgili değil. Aslında, bana göre, duygusal açıdan çok zekisiniz ve başkaları hakkında sezgileriniz var. Sorun kendinizi nasıl gördüğünüzle ilgili. Bu, annenizin sizi terk ettiğini anladığınız andan itibaren terk edilmişlik ve değersizlik duygularıyla üretilmiş yanlış bir mercekten kendinizi görmenizle ilgili. Bugün kendini daha net görüyorsun. Bu nasıl bir his, Mac?"

Sesim hissettiklerimden dolayı titriyordu. "Özgürleştirici."

Mac gündüzleri sürekli gölgem olmasaydı ve adamlarından biri geceleri dışarıda arabada oturup evi gözetlemeseydi, bu olayı unutmuş olabileceğimden şüpheleniyordum. taklitçi notları tehdit edip hayatıma devam ettim.

Yarın, Mac'in ve Robyn'in yüzüne kapıyı çarpmamın üzerinden dört hafta geçmiş olacaktı. Çok kibar ya da olgunca değildi, biliyorum ama onu savunması beni kızdırdı. Aralarındaki ilişki babasını savunacak kadar iyi olduğu için de minnettarım. Açıkçası, o piç kurusuna karşı hislerim her zamanki gibi karmaşık ve kafa karıştırıcı olmaya devam ediyordu.

Mac nöbetteyken onunla konuşmaktan kaçınma konusunda oldukça iyi olsam da, kendimi boğulmuş hissediyordum. Belki başka biri bana gölge ederse daha iyi olabilirdim. Neyse ki Lairg sahasındaki işimizi bitirmiştik ve ben de evden Aberdeenshire'da yeniden ekim ve Caelmore'un çok batısında olmayan Fearnmore'da hasat için ön planlar üzerinde çalışıyordum.

Mac evi koruyordu ve sürekli arabada oturmak zorunda kaldığı için kendimi kötü hissediyordum ama köyde beni gölgelediğinde hissettiğim suçluluk duygusu yok oldu. Mac yanımdayken öğle yemeği almak için Morag'a gittiğimde, herkesin Mac ve Jock'un beni koruduğu gerçeğinden bahsettiğini söylemişti. "Endişelenmemiz gereken bir şeyler mi oluyor?" diye sormuştu. Ve tabii ki Morag dedikoducu değildi ve benim için gerçekten endişeleniyordu, bu yüzden yalan söylemek zorunda kalmak kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Mac ve ben Morag'ın evinden çıkarken, "Bu böyle devam edemez," diye söylendim. "Hayatımı geri istiyorum. İnsanlara yalan söylemekten nefret ediyorum."

Mac cipinin yolcu tarafını açtı ve ben atlarken, "Bunun bir şaka olduğu ortaya çıkarsa başka kimseyi endişelendirmenin anlamı yok. Ki bu giderek daha olası görünüyor." Aracın etrafını sarmasını ve sürücü koltuğuna geçmesini bekledim. "Üç haftadır hiçbir şey olmadı. Bu"-aramızda işaret ettim-"artık durabilir mi?"

Mac kaşlarını çatarak cipi Gloaming'in dışındaki otoparktan çıkardı, ama köyden sola dönmek yerine sağa doğru sürdü. Sahile doğru.

"Nereye gidiyoruz?"

"Konuşmamız gerek."

İçimden öfke fişkırdı. "Acıktım ve lanet sandviçimi yiyip işime dönmek istiyorum."

Bana hayal kırıklığı dolu bir bakış fırlattı ve bu beni çok kızdırdı. "Lütfen, Arro. Bilmeni istediğim bazı şeyler var."

Sesindeki bir şey beni duraksattı. "Ne hakkında?"

"Birkaç farklı şey. Öğle yemeğimizi sahilde yeriz ve konuşuruz diye düşündüm. Eski günlerdeki gibi."

Eski günlerdeki gibi.

Yine de o zamanki insanlar değildik.

Yine de... Mac'in ses tonundaki bir şey hayır demekten nefret etmemi sağladı. Üstelik ona kızgın olmaktan da bıkmıştım. Böyle bir öfkeye tutunmak bana pek iyi gelmiyordu. Mac'e zarar veriyor olabilirdim ama kendime de zarar veriyordum.

"Pekala," diye kabul ettim.

Mac'in omuzları rahatlamış gibiydi ve yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük. O, Gordon'un karavan alanının kenarına, kum tepelerinin üzerine, ön camı denizi çerçeveleyen bir yere park ederken, ben de Morag'dan aldığımız kahveyi arabanın orta kolçağındaki bardak gözlerine yerleştirdikten sonra sandviçlerimizi açtım. Motoru kapatıp emniyet kemerini çıkardıktan sonra Mac'e kendisinininkini uzattım.

"Teşekkür ederim."

Başımı salladım ve salamlı sandviçimden kocaman bir ısırık aldım. Bir elimle işaret ederek ona "Hadi git o zaman" anlamında bir el salladım.

Mac yüzümü o kadar şefkatle inceledi ki, kendimden utandım. Yemeğimi yutarken, "Beni yemek yerken izleme. Beni buraya ne söylemem için getirdiysen onu söyle."

Sırıttı ve onun yerine biftekli ve turşulu sandviçinden bir ısırık aldı. Ona sormadan sipariş ettiğimi fark ettim, çünkü Morag's'ta sipariş ettiği tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Onun hakkında bir kız arkadaşın bileceği bazı küçük ayrıntıları biliyordum. Ama hepsini değil.

Acım artarken ön camdan dışarı baktım ve konuşmasını bekleyerek sessiz kaldım. "Bir terapistle gitmeye başladım."

Sözleri karşısında şokla sarsıldığımda ağızımdaki yemek yeterince parçalanmamıştı ve lanet lokma boğazıma takıldı. Boğulurcasına el yordamıyla kahvemi aradım.

"İyi misin?" Mac endişeyle sırtımı sıvazladı.

Sıcak kahveden bir yudum alıp boğulma tehlikesinin geçmesine izin verirken ona el salladım. Öksürerek, gözlerim sulanarak Mac'e suçlayıcı bir bakış attım. "Böyle bir duyuru yapmadan önce bir insanı uyar."

Dudakları seğirdi. "Özür dilerim."

Tamamen kendime geldiğimde sordum. "Sen ciddi misin?"

"Terapi hakkında mı? Evet." Mac bir ısırık daha aldı ve benim bakışlarım onun kaslarına kaydı.

Çenesi ve yutkunurken adem elmasının sallanması. Neden onunla ilgili her şey hâlâ fiziksel olarak bu kadar etkileyiciydi? *Odaklan, Arro. Terapi, unutma.*

"Siz, Mackennon Galbraith, kendi isteğinizle bir terapist mi gittiniz? Fizyoterapist değil ama bir danışman?"

"Özellikle erkekler için bilişsel davranışçı terapi konusunda uzmanlaşmış biri." Vay anasını, gerçekten bir terapist gidiyormuş.

Bir umut dalgası beni

şaşırttı. Bu yüzden
görmezden geldim.

"Neden?"

Mac bir kaşını kaldırdı. "Sormak zorunda mısın?"

"Sen... bunu aramızda olanlar yüzünden mi yaptığını söylüyorsun? Gerçekten benim tavsiyemi mi dinledin?"

"Tabii ki yaptım." Koltuğunda dönüp bana baktı. "Arro, yaptığım şey yanlıştı. Aramızdaki her şey. Seni kendime çektim, kendimden uzaklaştırdım. Tekrar ve tekrar. Benim hatamdı. Benim hatam. Ve bu bir mazeret değil ama artık bir açıklamam var."

Kalbim deli gibi attığı için kulaklarımda kan uğuldadı. "Kendin hakkında kötü düşündüğün için mi?"

"Kendimi pek sevmediğimi hep biliyordum ama terapi sayesinde geçmişimin benlik algımı gölgelediğini fark ettim. Geçmişimdeki olaylara bakış açımı çarpıttı. Seninle yaptığım şey, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet gibi oldu, düşündüğüm kişi olduğum için değil."

Sersemlemiş bir halde koltuğumda geriye doğru yığıldım.

Mac beni düşünceli bir şekilde inceledi ve sordu, "Sana neden böyle olduğumu söyleyebilir miyim, Arro? Buna izin verir misin?"

Gözyaşları tehdit ediyordu ama onları zorladım. Çünkü geçmişimize rağmen onun iyi bir adam olduğunu biliyordum. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Mackennon."

Gözlerini sıkarak kapattı, öyle acı dolu bir bakışı vardı ki, bir yanımda onu her şeyiyle affetmek istiyordu. Ama yapamadım. Henüz affedemedim.

Yine de dinleyebilirim.

Yağmur arabanın tavanına pıt pıt vururken ben de tam olarak bunu yaptım. Mac bana sadece annesinin onu bebekken terk edişini ve babasının eroin bağımlılığını anlatmakla kalmadı, aynı zamanda bu olayların kendisini nasıl hissettirdiğini de dinledim. Bana daha önce hiç güvenmediği bir hikayesini, bir gençlik çetesinde olduğunu ve bir çocuğun öldürülmesine tanık olduğunu anlattı. Bu suçluluk ve başarısızlık duygusunu tüm hayatı boyunca nasıl taşıdığını. Öldürülen çocuğun iki erkek kardeşinden başka hatasını itiraf edebileceği kimse kalmamıştı. "Dahası da var, ona geri döneceğim," dedi Mac.

Sonra Stacey ve Robyn'den bahsetti ve bunların bir kısmı hakkında daha önce konuşmuş olsak

da, duygularının çoğunu kendine sakladığı ortaya çıktı. Ve bana nedenini, onun hakkında sahip olduğumu düşündüğü bu imajı korumaya çalıştığını söylediğinde, hayal kırıklığı içinde saçlarımı yolmak istedim. Bu

Onu sadece belli bir ışık altında görmek istediğimi düşünmesi sinir bozucuydu.

Yine de bir şekilde sessiz kalma iradesini buldum. Dinlemek için. Terapistiyle birlikte kaydettiği ilerlemeyi değerlendirmek için. Gerçekte olduğu kişiyi görmesine nasıl yardımcı olduğunu ve ona her zaman olmak istediği adam olma yolunda ilerlemesine yardımcı olacak zihinsel teknikler sağladığını.

"Ve bu bir iş, Arro. Haftada kaç kez kendimle ilgili bu düşüncelere kapıldığımı fark etmemiştim. Ama onları nasıl tersine çevireceğimi öğreniyorum."

Ona hayretler içinde bakakalmıştım çünkü Mac'le tanışan hiç kimse buna inanmazdı. İri yarı bir adamdı, karizma saçan ve kadınlara kendilerini iyi hissettirmek için hınzırca, çapkınca gülümseyen erkeksi bir korumaydı. Hiçbir şeyin onu rahatsız etmesine izin vermeyen, kendinden emin, rahat bir adam gibi görünürdü. Ve bunların hepsi yalandı. İçindeki pisliliği gizlemek için bir kılıftı.

Sessizliğim karşısında Mac gözlerini kaçırdı, çenesindeki kaslar bir an için çalıştıktan sonra kısık bir sesle, "Tüm bunların aşık olduğun adam olmadığım anlamına geldiğinin farkındayım. Ama o adam senin için yeterince iyi değildi ve bu onun kim olduğundan değil, benim onun kim olduğunu *düşündüğüm*den kaynaklanıyordu. Ben onun daha iyi bir versiyonu olmaya çalışıyorum." Şimdi bana bakıyordu, ifadesi çok ama çok fazla şeyle doluydu. "Böylece aramızda ne olursa olsun, seni bir daha asla böyle incitmeyeceğim."

Korkularıma rağmen kendimi sormaya zorladım: "Aramızda ne olmasını umuyorsun?" "Ben... Seni seviyorum, Arrochar."

Uzun zamandır duymak istediğim sözler. Gözlerimi kaçırdım, gözyaşlarımı ısırdım, onları görmesini istemiyordum.

"Seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum."

Gözyaşları serbest kaldı ve ben de kızgınlıkla gözyaşlarımı sildim. "Bana bak."

Ona dönüp baktım, o kadar öfkeliydim ki dayanamıyordum. "Neden bunu bana aylar önce söyleyemedin? O gece... her şeyi değiştirdi, Mac. Bu değil" -aramızda bir işaret yaptım- "Biriyle konuştuğun için, bunun hayatını etkilediğini fark ettiğin için seninle gurur duyuyorum ama o gece ettiğin bu tohumu değiştiremem. O değiştirdi..."

"Benim hakkımda ne hissediyorsun," diye bitirdi sözlerini, sert bir ifadeyle denize bakarak.

Bakışlarım kendi yüzümü tanıdığım kadar iyi tanıdığım o ince profili okşadı. Uzanıp ona dokunmak istedim. Geçmiş affedip kendimi kollarına atmak, ağzının her santimini öpmek, dilimle tadına bakmak ve içimde ona karşı hâlâ var olan aşkın içinde boğulmak istiyordum. Kuzey kutuplarını arayan ve onları sadece Mac'te bulabileceklerini bilen atomlarla dolu milyonlarca küçük metal parçası gibi kanımda yüzen aşk.

Parmaklarım seğiriyordu, uzanıp acıyı terk etmeye hazırdım, aniden o gecenin korkunç anısına ve beraberinde gelen felç edici güvensizliğe kapıldım.

Kendimi korumak için ona yalan söyledim. Kendimi ikiyüzlü biri olarak lanetlerken bile

ağzımdan "Özür dilerim" kelimeleri döküldü.

"Sakın üzülme." Mac bana döndü. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Ama sence... sence

Hislerini deęiřtirebileceęini dūřunuyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim dūrūřtēe.

Muhteşem ela gōzlerinde kararlılık parladı. "O zaman hiēbir yere gitmeyeceğimi bil. Bizim fikrimizden vazgeēmeye hazır değilim. Lachlan'a da aynı şeyi sōyledim."

Kaçmak yerine bizim iēin savaşan bir Mac fikriyle nefesim kesildi. "Lachlan'la mı konuştun?"

Başını salladı. "Yolumuza ēıkmayacak."

"Onayladı mı?"

"O bizim mutlu olmamızı istiyor."

"Uh..." İnanēsız bir homurtu ēıkardım. "Neler olduğundan emin değilim." "Senin iēin savaşıyorum."

"O-o-okay."

"Öyle mi?" Hafifēe gülūmsedi, gōzlerinin kenarlarını kırıştıran ve parmaklarımla farklı bir nedenle kaşınmasına neden olan seksi, orantısız bir ifade. "Tamam mı?"

"Size hiēbir şey iēin sōz veremem," deme ihtiyaēı hissettim.

Mac şimdi sırtıyordu, kurt gibi ve hınzırca ve kalbim iēin ēok tehlikeli. "Sorun değil. Bu benim iēin yeterince iyi."

Karnımda o tanıdık kelebek uēuřmasını hissederek bakışlarımı kaēırdım ve artık aē olmamama rağmen unuttuğum sandviēimden bir ısırık aldım.

"Bu kadar mı?" Biraz kavgacı bir tavırla sordum. "Tūm konuřmak istedięin bu muydu?"

Mac'in ifadesi öylesine ağırlaştı ki omurgam gerginlikten dikleşti. "Başka bir şey daha var. Craig, arkadaşlarımla öldürdüğü ēocuk?"

"Evet?"

"Onları durdurmaya ēalıřtıęımızda benimle birlikte olan arkadaşım Billy, birkaç ay önce benimle temasa geēti ve Craig'in cinayetine karışan diğer kişilerin olağandışı koşullar altında öldüğünü sōyledi. Craig'e yakın birinin intikam almak iēin gelmesinden endişe ediyordu."

Birinin Mac'e zarar verebileceęi dūřūncesi kalbime korku saldı. "Ama sen onların Craig'e zarar vermesini engellemeye ēalıřtın."

"Billy ve beni saę salim bırakmalarının sebebinin de bu olduęunu umuyordum. Karıřıyla birlikte Avustralya'ya tařındı ve hiēbir sorun yařamadı. Ama benim sorun yařamıř olma ihtimalim var." Mac dikkatle bana baktı. "Notların benimle ilgili olduęunu gōz ardı edemeyiz. Bir baęlantı olmadıęını dūřündüęüm iēin bundan hiē bahsetmedim ama dün Glasgow polisinin ūst dūzey bir yetkilisinden bir telefon aldım ve bana Craig'in kardeři Lee'nin eski arkadařlarımdan birinin ölümüyle ilgili olarak sorgulanmak ūzere getirildięini sōyledi. Bryan McNab evinin önünde ezilmiř, ancak kiři ters dōnerek ūzerinden geēmiř, bu da kasıtlı olduęunu dūřündürüyor. Polisin elinde bir ipucu yoktu ēūnkü suēta kullanılan arabanın birkaç gūn önce ēalındıęı bildirilmiřti, ancak Lee bir doęrama dūkkana iřlettięi iēin soruřturma altındaydı. Ve o arabayı da iřlettięi garajda buldular."

"Tanrım... ama bunun benimle ve notlarla ne ilgisi var?"

Mac titreyerek nefes aldı. "Lee'nin garajdaki ofisinde el koydukları bir bilgisayarda hepimizle ilgili bilgiler buldular. Benimle ilgili şeyler, nerede çalıştığım, Lucy'nin cinayet davasıyla ilgili kaydettiği makalelerin bağlantıları ve seninle benim fotoğraflarımız vardı, Arro. Aylar önce bizi takip ettirmiş."

"Ama neden Robyn'i hedef almıyorsunuz o zaman? O senin kızın."

"Belki de daha önce konuştuğumuz gibi Robyn çok güçlü bir hedef gibi görüldüğü içindir." Bunu düşündüm ve bir dizi küfür savurdum. "Lachlan'a söyledin mi?"

"Dün gece onunla konuşmadan önce ona ve Robyn'e söyledim..." Aramızda eliyle işaret etti.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Polisin bize daha fazla bilgi verip veremeyeceğini bekleyip göreceğiz, ancak Lee hapse girene kadar güvenlik detayınızı askıya alamam. Ve jujitsu'ya gelmemek için nedenler bulmayı bırakmalısın. Yarın orada olmanı istiyorum."

Tüm bunları düşünerek yavaşça başımı salladım. "Tamam, anlaştık."

"Bunların hepsi iyi bir şey olabilir, Arro." Güven verici bir elini omzuma bastırdı ve haftalardır ilk kez bana dokunmasına izin verdim. "Eğer bu Lee ise, parmaklıkların arkasına geçtiğinde her şey normale dönebilir."

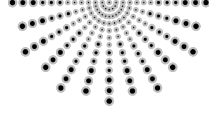
Pek sayılmaz, demek istedim. Normal olan Mac'in duygularımızı ve tekliflerimi geçiştirmesiydi.

Mac'in şimdi bahsettiği normal, her sabah yatağında onu görerek uyanacağım olası bir geleceği içeriyordu.

Bir zamanlar özlemini çektiğim bir rüya.

Kendime karşı dürüst olursam, hala içimde bir yerlerde var olan bir özlem.

Ancak korku denen sinir bozucu, acı verici şey, özlemi gerçeğe dönüştürmek için elimi uzatmama izin vermiyordu.

“ Mac'in jujitsu dersine katılabilmem için bizi Inverness'e doğru götürürken Ada, "Bu seni zorluyor olmalı," diye gözlemledi. Ada Renshaw, Ardnoch'taki malikâne işletmeye açık olduğu sürece Mac'in güvenlik ekibinde yer almıştı. Yıllar önce görevli olduğu bir partide onu sorularıyla rahatsız ettiğim için Ardnoch'un kuzeyinde, Helmsdale'de kedileri Horace ve Holly ile birlikte yaşadığını biliyordum. Ada o zamanlar beni büyülemişti çünkü daha önce hiç kadın bir güvenlik görevlisiyle tanışmamıştım. Dahası, gezegendeki en mutlu bekâr adayıydı ve bir ilişki için özerkliğinden asla vazgeçmeyeceğini açıkça söylemişti. Onun benlik duygusuna hayran kaldım ve Başkalarının ne düşündüğünü umursamadan hayatını yaşadı.

Onun yorumunu düşünerek iç çektim. Son birkaç haftadır Mac'in jujitsu dersine katılmamak için birbiri ardına bahaneler buluyordum. Geçen hafta Thane ve Regan'a bakıcılık yaptım çünkü haftalar önce benden bunu istemişlerdi ve ben de geri adım atmayı reddetmişim. Robyn benimle birlikte bakıcılık yapmaya geldi ama aslında beni koruyordu.

Mac'in bana dövüş sanatlarını öğretmesinden ne kadar korksam da, itiraf etmeliydim ki ailemin beni kendi başımın çaresine bakabilecek biri olarak görmesi iyi olabilirdi. Ayrıca, dünkü konuşmamızdan sonra artık o kadar da korkmuyordum. Onu tekrar göreceğim için gergindim. Dün gece zar zor uyuyabildim, söylediklerini kafamda tekrar tekrar düşündüm, kendini geliştirmek için yaptığı tüm çalışmaları göz önünde bulundurdum. Bu, ona karşı duyduğum öfkeyi oldukça azaltmıştı.

Aslında hâlâ kızgın olduğumdan bile emin değildim.

Nasıl olabilirim ki? Dün kendini tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştu. Bu biraz da kendimi ona tam anlamıyla açtığım gerçeğinin intikamı gibiydi.

Bu ona eskisi gibi güvendiğim anlamına gelmiyordu.

"Boğucu," diye cevap verdim sonunda. "Sürekli koruma altında olmak. Ama ailen tarafından bu kadar çok seilmekten daha kötü şeyler de var."

"Kesinlikle. Ama bu baş belası olmadığı anlamına gelmez." Ada'nın oldukça dolgun bir İngiliz aksanı vardı ve *kıçını ahrse* gibi söylemesine bayılıyordum.

Tam o sırada çantamdaki telefonum çaldı ve sıırttık. Temizlemem gereken ıvır zıvırın arasından

ekip ıkardığımda Brodan'ın adını görünce gülümsedim. "Merhaba, sen," diye mutlulukla cevap verdim. Biz mesajlaşırken ve ben

Ortanca kardeşimin endişeli olduğunu biliyordum, son zamanlarda pek sık konuşmuyorduk. Yeni bir filmin çekimleriyle meşguldü ve birkaç hafta içinde gösterime girecek başka bir filmin basın toplantısını yapıyordu.

"En sevdiğim kız kardeşim nasıl?" Brodan, arka plandaki seslerin üzerine yüksek sesle konuşarak önsöz olmadan sordu.

Homurdandım. "Bunun artık bir anlamı olduğunu biliyorsun çünkü Robyn adında yeni bir kız kardeşin var." "Ve o ne kadar güzel olursa olsun, sen hâlâ benim favorimsin."

"Büyücü. Neredesin? Çok gürültülü."

"Sette. Bir sonraki sahne için kamera düzenini hazırlarken mola veriyoruz. Sadece kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim. Ada beni Inverness'e Mac'in jujitsu kursuna götürecektir." "Neden Mac seni götürmüyor?"

"Dersinden önce şehirde meşgul." Terapi seansında. Gururla dolmuştum ve bunu görmezden gelemezdim. Biriyle gurur duymak ve aynı zamanda ona karşı temkinli olmak garipti.

"Muhteşem Ada'ya selamımı söyle."

"Brodan'ın selamı var," diye geçiştirdim.

Ada sırtıttı. "Ona son filminin berbat olduğunu söyle."

Gülerek tekrarlardım ve Brodan kahkahasını patlattı. "Yalan söylüyor ama egomu kontrol altında tutmaya çalışmasını takdir ediyorum."

"Çok mu mütevazı?"

"Ben mükemmel bir aktörüm ve bunu hepimiz biliyoruz." Biliyorduk ama ben "Kibrin bir sorun." diye dalga geçtim.

"Mesafe sorunum var," dedi bıkkın bir iç çekişle. "Yeni film için birkaç hafta içinde birkaç TV röportajı yapmam planlanıyor ve eve hızlı bir yolculuk yapacağımızdan emin olacağım. İyi olduğunu kendi adıma bilmem gerekiyor."

"Brodan, ben iyiyim, söz veriyorum. Yirmi dört saat korunuyorum." Ayrıca, umarım tüm bunların nedeni Lee Kilmany'dir ve hapishaneye döner dönmez her şey sona erer.

"Hâlâ kendim görmem gerekiyor."

"Lachlan olduğunda eve gelmedin."

"Halkın gözü önünde olduğumuz için takıntılı hayranlar ve tehditlerle düzenli olarak uğraşıyoruz ve aldığım tehditlerin onunkilerle bağlantılı olduğu hiç aklıma gelmemişti. Olayın bu şekilde sonuçlanacağını hiç beklemiyordum. Artık o kadar saf değilim ve ailemin bana ihtiyacı olduğunda yanlarında olacağım."

Sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyordum. Gerçek şu ki, Brodan eve gelmeliydi ama gelmedi ve sonunda geldiğinde bile kendinde değildi. Hâlâ kendinde değildi. Ona bir şeyler

oluyordu ve bunu kaç kez sorduysam, beni omuz silkerek geçiştirdi. Bu canımı yaktı. Sadece bana güvenemeyeceğini düşündüğü için değil, kardeşlerimden birinin kendi başına zor bir şeyle uğraştığı fikrinden nefret ettiğim için.

"İyi misin?" Son birkaç ay içinde milyonuncu kez sordum.

"Ben iyiyim, tatlım. Ama geri dönmem için bağıryorlar, o yüzden daha sonra kontrol edeceğim. Kendine dikkat et." "Sen de. I lo-" Sözlerimi tamamlayamadan hat kesildi.

Ada "İyi misin?" diye sorana kadar arabayı sessizlik kapladı.

İçimi çektim, başımı koltuk başlığına yasladım. "Biz daha küçükken ve babam sürekli ofisinde saklanırken, o eski, cereyanlı şatonun etrafında başıboş dolaşırdık. O zamanlar kardeşlerime çok yakındım. Lachlan ve Thane farklıydı -Lachlan her zaman daha çok babam gibiydi, Thane ise koruyucu ağabeyim.

"Ama Brodan ve Arran benden sadece birkaç yaş büyüktü, bu yüzden onlar benim dostlarım, kankalarımdı. Bana her şeyi anlatırlardı, bilmek istemediğim şeyleri bile, rastgele ve genellikle pek de özel olmayan yerlerde birlikte oldukları kızlar hakkında. Üniversiteye gittiklerinde bile, ara sıra hafta sonları onlardan birinde kalmaya giderdim. Her hafta beni arayıp okul ya da kızlarla ilgili sorunlarını anlatırlardı." Duygu gözlerimi parlattı. "Bu ne zaman değişti bilmiyorum. Onları ne zaman kaybettiğimi bilmiyorum."

Ada bir an sessiz kaldı ve sonra, "Onları kaybetmedin Arrochar. Onu kaybetmiş olsaydın Brodan milyonlarca poundluk bir filmin çekimlerinin ortasında seni arıyor olmazdı. Onu kaybetseydin, Arran bu tehdit kız kardeşinin üzerindeyken burada kalmazdı."

Bunun bir dereceye kadar doğru olduğunu bilsem de, bir şeylerin değiştiğini de biliyordum. "Bu... bundan daha derin. İkisinde de bir şeyler değişti... Sırları var. Geçen yıl Brodan'ın medyaya yansıyan bar kavgalarını hatırlıyor musunuz? Çılgınca davranışları durmuştu ama bunun neden olduğunu hiçbir zaman açıklamamıştı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Eskiden birbirimizden hiç sır saklamazdık."

"Eminim bu her iki taraf için de geçerlidir. Senin hakkında bilmedikleri şeyler yok mu?" Mac.

Ada'nın haklı olduğunu anladığımda dünyanın geçip gidişini izledim.

Belki de Brodan, Arran ve benim aramdaki mesafe sadece onlardan kaynaklanmıyordu. Belki de farkında olmadan, Mac'e olan gizli duygularımı korumak için ben de aramıza mesafe koymuştum. Ve belki de şimdi Mac, Lachlan'la her şeyi ortaya döktüğüne göre, bu Brodan ve Arran'a da yansıyacaktı... ve belki de onlara karşı dürüst olma özgürlüğüm, kardeşlerime karşılığında bana her şeyi söyleyebilecekleri mesajını verecekti.

Umarım öyledir.

MAC'in ders verdiği oda çok büyüktü. Görünüşe bakılırsa bir oda bile değildi; bir basketbol sahasıydı. Sınıfı alanın yarısını bile kaplamıyordu.

Mac içeri girer girmez beni karşıladı ve ben de onun karşılmasına karşılık verirken olduğum kadar gergin görünmemeye çalıştım.

"İyi misin?" Pazularımı sıktı, ben de başımı salladım.

Bana güven verici bir gülümseme verdi. "Neden ayakkabılarını çıkarıp diğerlerinin yanına gitmiyorsun?" Başımı salladım ve sınıfın önündeki yerine doğru yürümesini izledim.

O kadar dar bir tişört giymişti ki, odanın içinde yürürken sırtındaki geniş kaslar titriyordu. Giysisinin lacivert pantolonu birçok erkeğin kışında gevşekçe sallanırken, Mac'inki yuvarlak, kaslı yanaklarına yapışlıyordu. Gigi'sinin ceketini aldı ve siyah kemeriyle sabitledi. Mac bakışlarımı hissetmiş gibiydi ve bana baktı. Güçlü, güzel... pişman.

Yüzüm kızardı, başka tarafa baktım. *Adam haksız yere çekici, diye* içimden homurdandım spor ayakkabılarımı tekmeleyip arka sıraya katılmak için soğuk kort zemininde yürürken. İki kişi dışında öğrencilerin çoğu beyaz kemerli geleneksel beyaz kıyafetler giymişti. Ben spor taytı ve spor atletik giymiştim.

Birkaç öğrenci eski beden eğitimi derslerinden hatırladığım esneme hareketlerini yapıyordu. Lisedeki beden eğitimi dersini düşünmek bile eşyalarımı toplayıp oradan defolup gitme isteği uyandırdı bende. Beni kaçırmaktan alıkoyan tek şey, Robyn'in Eredine ve Regan'la yaptığı antrenmanlara katılmaya gerçekten niyetlenmiş ama bir türlü fırsat bulamamış olmamdı. Artık tek seçeneğim bu olduğuna göre, Mac'in öğretmenim olması biraz kadere meydan okumak gibi olsa da, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye kararlıyım.

Ama burada ona yakın olmak fikrimi değiştirmeyecekti. Bir konuşmadan sonra Mac'i tekrar kalbime almaya hazır değildim. Konuşma ne kadar derin olursa olsun.

Dizimi büküp ayağımı kışıma doğru çekerek tek ayağımın üzerinde sallanmamaya çalışırken, belki benim yaşımda belki de biraz daha genç bir kadının Mac'e bir şey sormak için yaklaştığını gördüğümde kararlılığım sarsıldı.

Adam onu duymak için başını eğdi ve kadın daha da yaklaştı. Vücut dili ve ona çapkınca gülümseme şekli, "Hazır ve müsaitim!" diye bağıırıyordu.

Geçen yılın başındaki esmeri hatırlayınca, içimde kıskanç bir sahiplenme duygusu alevlendi. Eğer esmerin söyledikleri doğruysa, Mac genç ve çekici öğrencileriyle yatmayı alışkanlık haline getirmişti.

Gerçekten, bu onun hakkında ne söylüyordu? İyi bir şey değil.

Kendimi ona karşı sertleştirerek, tüm sınıfla sevişebileceğine karar verdim ve umurumda bile değildi.

Tabii ki yalan söylüyordum.

Ayrıca Mac'in bir öğrenciyle yatarken beni sevdiğini söylemeyeceğini de biliyordum.

Kendine gel, Arro. Ama gözlerim Mac'ten ve kadından ayrılmayı reddetti.

Genç kadın ön sıradaki yerine döndü ve Mac bize hitap etmek için sınıfa döndü. Beni en arkada bulana kadar öğrencileri aradı. "Arro, öne gelebilir misin lütfen?" Önündeki genç adama baktı. "Luke, Arro'nun senin yerini almasına izin verir misin?"

"Hiç de değil." Adam cana yakındı ve yerime geçmeden önce diğerlerinin arasından bana

gölümsedi.

Tereddütle, toplayabildiğim en minnettar gülümsemeyle yanından geçtim ve onun yerini aldım.

Mac'in önünde patladı.

Harika.

Dikkatin üzerimde olduğunu hissedince soluma baktım ve az önce onunla flört eden genç kadının merakla beni süzdüğünü gördüm.

"Doğru." Mac ellerini çırttı. "Hadi ısınalım."

Bir süre için her şey yolunda gitti. Benden daha uzun süredir ders alan yeni başlayan arkadaşlarıma kıyasla biraz esnemem gerekiyordu. Ama Mac esneme seansının çoğunda bana odaklanmadı, grubun etrafında dolaştı, diğer insanların formunu ayarladı. Aslında bu beni yanlış bir güven duygusuna sürükledi. Belki de varlığının kafamı karıştırdığını anladığı için uzak duruyordur diye düşündüm.

Gerinmeyi bitirdik ve neredeyse bağdaş kurarak oturduk, ancak Mac ayak tabanlarımızı birbirine bastırmamızı söyledi. Amaç iç uyluğun üst kısmındaki kasları esnetmekti ama ben nasıl olduğunu anlamamıştım ta ki ...

"Gerginliği artırmak için dizlerini yere doğru bastırmak istiyorsun," diye gürledi Mac'in sessiz sesi kulağımda. Tüylerimin diken diken olmasına aldırmadan, geniş avuçlarını dizlerime bastırıp yavaşça aşağı doğru itmeden önce sırtımdaki sıcaklığını hissedince kaskatı kesildim.

Kaslar hemen yandı.

"Şimdi hissediyor musun?" diye mırıldandı, dudakları kulak mememi okşuyordu.

Göğüslerim sıkılaştı, ardından karnımın derinliklerinde erotik bir takla attı. Vay anasını.

Dişlerimi sıktım ve sahte bir gülümsemeyle, "Evet, şimdi o lanet ellerini üzerimden çek," dedim.

Sinirlendiğimde Mac kıkırdadı, gürültülü, seksi bir ses, bacaklarımdaki elleriyle birleşince uyluklarımda tepesinde daha da uygunsuz bir karıncalanmaya neden oldu.

Piç kurusu.

Yavaşça uzaklaştı ve "Dizlerini aşağı doğru itmeye devam et" diye talimat verdi. Onun gidişi nefes almamı ve tekrar konsantre olmamı sağladı.

Dürüst olmak gerekirse, esneme hareketlerini bitirdiğimizde kendimi tam ve düzgün bir antrenman yapmış gibi hissettim ve eve gitmeye hazırdım.

"Doğru. Kapalı gard dersini kaçırın birkaç yeni öğrencimiz olduğu için bugün bazı temel bilgilere geri döneceğiz. Gard, bacaklarımız rakibimizin önünde ya da etrafına sarılmış şekilde kendimizi yerde bulduğumuz herhangi bir pozisyonudur. Kapalı gard, tam gard, yarım gard ve açık gard vardır. Kapalı gard, jujitsuda temel bir gard türüdür ve bu akşam yeni öğrencimiz Arro ile göstereceğim, ardından ikili gruplar halinde çalışacaksınız ve sırayla rakip olacaksınız."

Cümlesinin sonunu zar zor duydum, çünkü kafamda tekrarlanan tek şey "Yeni öğrencimiz Arro ile gösteri yapacağım" oldu.

"Uh..." *İnançsız bir homurtu çıkardım. "Neler olduğundan emin değilim."*

"Senin için savaşıyorum."

Oh, Şimdi anladım! Piç kurusu kirli oynuyordu çünkü fiziksel olarak çok zayıf olduğumu biliyordu.

beni diğ er her Şeyden uzaklaştıracaktı.

"Arro, minderde bana katılır mısın lütfen?" Yumuşak bir g l msemi takınmıştı ama yanımından geçerken gözlerindeki muzipliğinin parıltısını gördüm.

Gözlerimi kaçırmamaya çalışarak onu takip ettim ve yanından geçerken adının Annie olduğunu duyduğum genç kadının suratını astığını fark ettim. Diğ er bir yeni  ğrenci, otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında bir kadın, bana sempatik ve destekleyici bir g l msemi verdi.

Mac'e minderde katıldım ve gözlerimdeki bakışın, onun içini boşaltmayı ne kadar çok hayal ettiğimi anlatmasını umuyordum.

Hıncır kahkahasından ne düşündüğümü çok iyi bildiğini anladım. "Tamam, Arro, sırt üstü yat lütfen."

Benim tereddütüm üzerine ifadesindeki kahkaha söndü. "Bu yararlı. Lütfen."

   çekerek sırt üstü uzandım ve sert şerit aydınlatmalı yüksek tavana baktım. "Tamam." Mac'in dediğini duydum ve bakışlarımı indirip üzerimde yükselirken onu izledim.

sınıfa söylediği sözler. "Yarışma için bunu nasıl yapacağımızı bilmemiz gerekiyor, ancak bu aynı zamanda kendinizi gerçek hayatta bir saldırının içinde bulursanız faydalı bir eğitimdir. Bu konuya boğuşmayı gösterdikten sonra gireceğiz." Bana doğru bir adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kal alarımından tutup "Bacaklarını belime dola ve ayak bileklerini kilitle" diye talimat verdiğinde nefes almak aniden biraz zorlaştı.

Bu  neri karşısında yanaklarım kızardı çünkü vücudum buna bayıldı. "Ne?"

Mac, sesi sınıf için yükselirken gözlerimi tuttu. "Kapalı gard için bacaklarınızı rakibinizin beline dolayın ve kaldıraç gücünüzü en üst düzeye çıkarmak için ayak bileklerinizi rakibinizin arkasına kilitleyin."

Bekledi.

Sonunda i  çekerek tavana baktım ve bacaklarımı onun etrafına sarıp ayak bileklerimi kilitledim. Mac bana doğru eğildi, sert karnı kalçalarımın arasına baskı yaparak birkaç tür hayal kırıklığına neden oldu.

 ki eliyle atletimin önünü kavradığında irkildim.

"Gelecek hafta için size bir gi ayarlayacağız" diye mırıldanırken yüz ifadesi güven vericiydi. Sonra daha yüksek sesle hepimize açıkladı, "Burada bir merkez kontrol alanı var.  kimiz de kollarımızı diğ erinin içinde tutmaya çalışıyoruz. Üç kontrol eşittir baskın pozisyon. Herkes anladı mı?"

Mac'in hareket ettikçe karnımda esneyen kaslarının verdiği hissi görmezden gelmeye çalışırken evet sesleri mırıldanıyordu. "Yani benim kollarım Arro'nun kollarının içinde ama Arro'nun da kendi kollarını benimkilerin içine sokması gerekiyor. Senin görevin, Arro, beni baskın bir şekilde kavrayabilmek için benim tutuşumu kırmak. Kollarını kaldır, dirsekler bükülü, avuç i leri dışarıda... Güzel. şimdi, vücudunun üst kısmına en yakın olan el, ilk kırman gereken tutuş."

Talimatlarına konsantre olmak mahrem pozisyonumuzu unutmama yardımcı oldu çünkü

ağırlığını üzerimde hissederken, bu bilginin ne kadar güçlü olduğunu şimdi her zamankinden daha fazla fark ettim. Eğer Mac kadar büyük bir saldırgan bana saldırır ve beni yere sererse, altından nasıl kalkacağımı bilemezdim. Bu düşünce

cehennem gibi korkutucuydu.

"Şimdi, kolunu yukarı ve parmak uçlarıma doğru çekerek tutuşumu kırmak istiyorsun. Diğer elini tut ve bileğimi kavra."

Ben yaptım.

"Sonra da diğer elini bileğimin altından geçirerek kendi elini sabitle."

Bunu yaptıktan sonra Mac memnun bir şekilde başını salladı. "Güzel. Şimdi bileğimi yukarı doğru it ve dur." Kolunu kaldırıp başıma doğru uzatırken öyle yaptım.

"Beni bıraktığında, bileğini tutan elinle kolumu itebilirsin ve bu kollarını benimkilerin içine, tam olarak olmak istediğin yere getirir."

Bunu yaptıktan sonra Mac, hareket hızlı ve akıcı olana kadar birkaç kez tekrar ettirdi. Sonra giysisinin yakasından tutmamı ve dizlerimi öne doğru çekmemi istedi, bu da yüzünü göğsüme yaklaştırdı. Sınıfa konuşmak için yanağını çevirdiğinde bu benim konsantrasyonumu biraz daha bozdu. Kalbim güm güm atıyordu ve bunu duyması gerektiğini biliyordum.

Bunu düşünme, bunu düşünme, bunu düşünme.

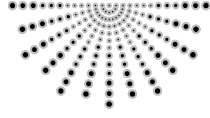
Mac tüm vücudumun gerildiğini hissetse de buna tepki vermedi. Talimatlarına profesyonel bir ustalıkla devam etti. Onu aşağıda tutmaya yardımcı olmak için bacağımı sırtının üstüne getirmek için kalçalarımı hafifçe yana doğru ayarlamamı söyledi. Ders uzun süre devam edecek gibi görünüyordu ama sonunda Mac bana kendimi ondan nasıl kurtaracağımı ve tekrar ayağa kalkacağımı öğretti. Bunu sorunsuzca yapana kadar tekrarladık ve içimi bir gurur ve kendi kendine yeterlilik dalgası kapladı.

Yine de, sınıf alıştırmayı yapmak için eşleştğinde, sadece onun duyabileceği şekilde mırıldandım, "Beni seçmek zorundaydın, değil mi?"

Mac'in yüz ifadesi bu kez alaycı değildi. "Evet, çünkü bu odadaki herkesten çok senin bunu yapabileceğini bilmeye ihtiyacım var. Eğer biri sana saldırırsa, kendi başının çaresine bakabileceğini bilmem gerekiyor. Öğrencilerimin kendilerini savunmayı öğrenmelerini önemsiyorum. Ama sen sadece bir öğrenci değilsin. Sen sevdiğim kadınsın. Ve eğer bir saldırgana karşı kendini koruyamazsan ve sana bir şey olursa, hayatımın geri kalanını hapiste geçiririm. Çünkü o herifi öldürürüm."

Bu beni susturdu.

Çünkü içten içe her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum.

Annie Stuart iki aydır sınıfıma sık sık geliyordu ve flörtünü zararsız olarak kabul etsem de, dersten sonra oyalandığında bunun olacağını anlamalıyım.

Ben tekrar sokak kıyafetlerimi giyerken Arro beni bekledi. Genelde merkezde duş alırdım ama Arro'yu fazla bekletmek istemedim. Yakınlığının onda yarattığı rahatsızlığa rağmen dersleri kararlılıkla kabul etmişti. Rahatsızlıktı çünkü şu anda bana güvenmiyor olabilirdi ama vücudu kesinlikle güvenmiyordu. Onu ilk kısırdığımda, gözlerindeki uyarılma parıltısını ve tenindeki kızarıklığı gördüm. Sığ, keskin nefesleri farkındalığını ele veriyordu.

Onun altımdaki baştan çıkarıcı görüntüsünü görmezden gelmeye karar vererek, uzun süredir devam eden bir fantezinin gerçekleşmesini bölümlere ayırdım ve onu herhangi bir öğrenci gibi düşünmeye çalıştım. Kolay değildi ama üstesinden geldim. Çünkü Arro'ya bunları öğrenmesi gerektiğini söylediğimde ciddiydim, böylece sürekli ona bir şey olacak korkusu olmadan yaşayabilecektim.

Ona kendini savunmayı öğretmek bu korkuları tamamen ortadan kaldırmayacaktı ama beni daha iyi hissettirecekti. Dahası, bunun onu daha kontrollü hissettireceğini biliyordum. Benimle boğuşup altımdan kurtulduğunda yüz ifadesindeki sert memnuniyeti gördüm.

Kişisel bir not olarak, dün aramızdaki bazı duvarları yıkmış olabileceğine dair umudum vardı. Onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlamasına ihtiyacım vardı ve belki de sonunda hatırladığına inanıyordum.

Resepsiyona döndüğümde Arro yerde oturmuş telefonunu karıştırıyordu.

Annie de karşı duvara yaslanmış, bekliyordu. Geleneksel üniformaları olan gi'yi giymeye devam eden diğer öğrencilerin aksine Annie ceketini çıkarmıştı. Kırpılmış atleti hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Arro'ya yaklaşırken, Annie kalçalarını kasıtlı bir şekilde sallayarak bize doğru yürüdüğünde gerildim.

"Bir başka harika ders için tekrar teşekkür etmek istedim." Annie, Arro'yu görmezden gelerek önümde durdu.

Kadın benim tipim değildi. Fazla olgunlaşmamıştı. Kendini fazla kaptırmıştı. Ve sınıftaki diğer

kadınlara bir tehdit, bir rekabet gibi davranıyordu. Her zaman birkaç erkekten biriyle eşleşir ve sürekli benimle eşleşmeyi teklif ederdi. Bu beni gerçekten rahatsız etmemişti... ta ki o ana kadar.

"Rica ederim," dedim, sesim kendi kulaklarıma bile sert geliyordu.

"Peki... şu anda boş musun? Bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm?"

"Hayır." Açık sözlüydüm. Normalde olacağımdan çok daha açık sözlüydüm ama Arro hemen yanımdaydı ve yanlış bir izlenim edinmesini istemiyordum.

Annie'nin gözleri şaşkınlıkla döndü. "Hayır mı?"

"Haftaya görüşürüz," dedim, bu konuşmaya daha fazla dahil olmak istemiyordum.

Yüzünü buruşturdu, güzel yüz hatlarını çirkin bir şeye dönüştürdü, Arro'ya baktı, ofladı ve sonra hışımla resepsiyon alanından çıktı. Arkasından ön giriş kapılarının çarpma sesini duyduk.

Derin bir iç çekerek Arro'ya baktım, yüzünde endişe verici bir ifade vardı. "Hadi," diye mırıldandım, onu resepsiyona doğru yönlendirdim. Benimkinden bir ders sonraydı, bu yüzden resepsiyon görevlisi hâlâ iş başındaydı. Avlunun anahtarlarını aldı ve ben de ona teşekkür ettim.

Annie'yle o anı görmezden gelmeyi planlıyordum ama çıkışa doğru yürürken Arro, "Gelecek hafta döneceğine dair bahse girmezdim," dedi.

"Ben değilim." Onu inceledim, yüz ifadesini boş buldum ve bundan tamamen rahatsız oldum, "Aramızda hiçbir şey olmadı. O flört ediyor, ben görmezden geliyorum."

Arro'nun inanmayarak homurdanması üzerine kolundan tutup kapının yanında durmasını sağladım. "Ciddiyim. Ben öğrencilerimle yatmam."

Kolunu yavaşça tuttuğum yerden çekti. "Bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" İçimde bir öfke kabardı. Farklılıklarımız vardı ama normal şartlar altında yalan söylemekle suçlanmaktan nefret ediyordum, hele Arro tarafından.

Mavi bakışları yüzümde geziniyordu, hayal kırıklığı o kadar belirgindi ki yumruğumu duvara vurmak istedim. "Geçen yılın başında buraya geldim. İş yerime piknik getirmiştin ve bunun çok romantik bir jest olduğunu düşünmüştüm, bana daha fazlası için hazır olduğuna dair bir işaret olmalıydı."

Sözlerindeki acılık ve ona karşı bencil, kafa karıştıracı bir piç olduğumu hatırlatması karşısında yüzüm kızardı.

"Her neyse, bir gece dersten sonra sana sürpriz yapmaya karar verdim ve otoparkta bekledim. Benim yaşlarımda esmer bir kızla çıkmıştın ve onu arabasına yaslayıp öpüşmenizden ikinizin seviştiğı belliydi." Arro usulca, içi boş bir şekilde güldü, bu ses neredeyse beni başka biriyle gördüğünü bilmek kadar kötüydü. "Adam haftalardır bana çıkma teklif ediyordu... ve o an senden vazgeçip ona evet dediğim andı."

Uzun bir nefes verdi. "Ama sonra, tabii ki, aylar sonra bir sürü karışık sinyal gönderdin ve kendimi en başa dönmüş buldum... senin için çok gençmişim gibi davranırken kaç genç öğrencinle seviştiğini merak ediyordum." Sanki umurunda değilmış gibi bana gergin bir gülümseme verdi.

İkimiz de önemsedini biliyorduk.

Ve onu incittiğim için kendimden bir kez daha nefret ettim. "O kadın, Pippa, öğrenci değildi. Merkezde bir süre spin dersi verdi. Ben öğrencilerimle yatmam." Ve çünkü

Arro, gururumu bir kenara bırakıp, "Pippa'dan beri başka bir kadınla birlikte olmadım," diye itiraf ettim. Gözle görülür bir şekilde şaşırılmış görünüyordu.

"Boştu. Boş seksten bıktım." Kelimeler aramızda mırıldandı.

"Özür dilerim. Tüm o karışık sinyaller için. Kasıtlı değildi."

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Dün seni duydum Mac, inan bana. Ben sadece... geleceğimizi nasıl gördüğümü anlamak için zamana ihtiyacım var, eğer bir geleceğimiz varsa." Gözlerini kaçırdı ve çıkmak için kapıyı itti. Birkaç saniye boyunca önden yürüyüşünü izledim ve beni takip etmeye zorlayan o tanıdık sert çekimi hissettim.

Daha binadan yeni çıkmıştım ki sert bir lastik gıcirtısı duydum ve sesi takip ederek renkli camlı siyah bir arabanın otoparkta hızla ilerlediğini gördüm.

Doğrudan Arro'ya gidiyoruz.

"ARRO!" Ona doğru koşarken kükredim, acı yanıma çarpmadan saniyeler önce onu iterek yolumdan çektim ve havaya kalkarak arabanın kaputunun üzerinden yuvarlandım. Yılların eğitimi bir anda etkisini gösterdi ve yere düşerken başımı eğip yuvarlandım.

"Mac!" Arro çığlık attı ve lastikler asfaltta gıcırdayıp araba bana doğru geri giderken bakışlarımı kaldırdım. Tam zamanında yoldan çekildim.

Araç aniden tekrar hızla uzaklaştı ve otoparktan hızla çıkarken plakanın zihnimde bir fotoğrafını çektim. Aceleyle Arro'ya doğru koşarak pazularından tuttum ve ayağa kaldırdım. "İyi misin?" Onu aceleyle aracıma bindirirken sordum.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" diye sordu, sesi titriyordu.

Failin geri gelmesi ihtimaline karşı onu oradan çıkarmaya odaklandığım için cevap vermedim. Bunun yerine, sürücü tarafına atladım ve "Emniyet kemerini tak!" diye talimat verdim.

"Mac, az önce sana lanet bir araba çarptı!" Arro bağırdı. "Bana iyi olduğunu söyle."

Aciliyet dışında hiçbir şey hissetmiyordum ama vücuduma üstünkörü bir göz attım ve sağ ayak bileğimdeki ağrı dışında iyi olduğuma karar verdim. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

Saniyeler sonra otoparktan uçarak çıktım.

"Az önce ne oldu öyle?" Arro şok içinde fısıldadı.

"999'u ara," diye arabama doğru havladım.

Sonraki birkaç dakika boyunca, damarlarımda dolaşan dehşete rağmen sabırla polise olanları anlattım. Arro neredeyse vuruluyordu. Onlara plakayı verdim ve güvenli bir yere doğru sürdüğümü açıkladım. Polis memuru tıbbi yardıma ihtiyacımız olup olmadığını sordu ama ağrı ve sızılarımla kendim başa çıkabilirdim.

Telefonu kapattıktan sonra Arro başka bir soru sormak için ağzını açtı ama ben arabaya "Lisa'yı ara" dedim.

Telefonu açana kadar beş kez çaldı. "Bunun acil bir durum olduğunu varsayıyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Sonra her şeyi baştan anlattım ve devam ettim: "Polisin evde

olduğundan emin olmanı istiyorum.

ciddiye alıyorum. Lisa denen bu piçi hemen şimdi yakalayabiliriz." "Öncelikle, ikiniz de iyi misiniz?" "Biz iyiyiz, biz iyiyiz."

"Tamam, o zaman telefonu kapatıp doğruca Inverness'teki meslektaşlarımı arıyorum ve onların da bu konuyla ilgilendiğinden emin olmak istiyorum."

"Teşekkür ederim Lisa, minnettarım."

"Sorun değil." Telefonu kapattı ve aracı gergin bir sessizlik kapladı. Kısa bir süre Arro'ya baktım. "İyi olduğuna emin misin?"

"Az önce araba çarpan ben değilim Mackennon!" Arro öfkeyle bağırdı.

"Sana söyledim, ben iyiyim. Bileğim biraz acıyor, o kadar."

"Adrenalinin etkisi geçene kadar bekle." Göz ucuyla onun öfkeyle başını salladığını gördüm. "Şu Lee denen herif, değil mi?"

"Sanırım öyle. Özür dilerim." Başarısızlık ve suçluluk duyguları beni boğmakla tehdit ediyordu. "Hey." Arro uzandı ve bir elini dizime koydu. "Senin suçun değil."

Haftalar önce, sözleri nüfuz edemezdi, ama şimdi bana Iona'nın benden yapmamı istediği şeyi hatırlatmalarına izin verdim: olumsuzu tersine çevirmek ve olumlu düşünmek.

Burada olumlu olan neydi?

Arro'ya baktım.

Onu o arabanın çarpmasından kurtarmıştım.

Bunu kafamda iyice oturana kadar tekrar tekrar söyledim. "Biliyorum," diye cevap verdim sonunda. "Teşekkür ederim."

Ne yazık ki elini bacağımdan çekti. Yine de onu orada hayalet bir dokunuş gibi hissedebiliyordum.

"Lisa kim?" diye sordu kararsızca.

Ona başka kadınlarla birlikte olduğumu hatırlatmak istemesem de kırklı yaşlarımdaydım ve cinsel geçmişim bir gerçektir. Ayrıca, Arro başka erkeklerle birlikte olmamış değildi. Lachlan ve Robyn'in düğününde Grayson Evans'la yattığından neredeyse emindim. Pislik herif. "Lisa'yla yıllar önce, Lachlan hâlâ oyunculuk yaparken tanıştım. O zamanlar Glasgow'da bir polis memuruydu ve sıradan bir ilişkimiz oldu."

"Oh?"

"Arkadaş kaldık ve o zamandan beri rütbesi yükseldi. Artık bir emniyet müdürü." "Çok iyi."

Arro'nun ses tonundaki keskinlik beni neredeyse gülümsetiyordu. Sesi kıskanç geliyordu ve onu kıskandırmak gibi bir niyetim olmasa da, bu bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu. Ve ben de alabileceğimi alırdım.

LACHLAN' GÜNCELLEDİKTEN SONRA, Arro'nun sessiz itirazlarına rağmen ona kanepesinde uyuyacağını söyledim. Evinin dışında öylece oturmamın imkânı yoktu. Onun yakınına ihtiyacım vardı. Tartışmak yok.

Devriye arabası yanaşıp park ettiğinde kendimizi onun bungalovuna zor attık. Kapıya gittim ve iki polis memurunu içeri aldım. Bize spor merkezinin dışındaki olayla ilgili sorular sordular, ben de bina girişinde soruşturmaları için faydalı olabilecek kamera görüntüleri olduğunu söyledim.

"Bunun büyük olasılıkla daha büyük bir soruşturmanın parçası olduğunu biliyorsun değil mi?" diye sordum. Kadın polis memuru PC Bell başını salladı. "Durum hakkında bilgilendirildik."

Birkaç soru daha sordular ama Arro'ya arabanın üzerimden geçmeye çalıştığından emin olup olmadığını tekrar tekrar sorduklarında araya girdim: "Emin olduğunu söyledi. Ve dediğim gibi, spor merkezinde güvenlik kamerası var. Zamanınızı oraya odaklamanız gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Erkek polis memuru bana bir bakış fırlattı ama başını salladı. Dakikalar sonra, beni bilgilendireceklerine dair söz vererek ayrıldılar.

"Sabrını kaybederek bize iyilik yaptığını sanmıyorum. Bu sen değilsin Mac," dedi Arro arkasından.

Ben.

Kapalı ön kapıdan dönerek başımı salladım. "Senin bu şekilde davranmana hiç tahammülüm yok. neye tanık olduğunuzu bilecek kadar zeki değilsiniz."

İçini çekti ve başını salladı. "Evet, ben de kafalarını ısırıp koparmaktan saniyeler uzaktaydım." Omuz silkerek oturma odasını işaret etti. "Git otur. Bize kahve yapayım ve atıştırmalık bir şeyler getireyim. Acıkmış olmalısınız."

Ancak oturma odasına geçtiğimde ayak bileğim zonkluyor ve arabanın çarpmasından dolayı kaburgalarım ağrıyordu. Biraz topallayarak pantolonumun paçasını yukarı çekip bakmak için durdum. Ayak bileğim şişmişti.

Arro nefesini içine çekti, ben de başımı kaldırdım. Mutfak kapısından beni izliyordu. "Kırılmadığına emin misin?"

"Sanmıyorum. Eğer öyleyse, küçük bir kırıktan bahsediyoruz demektir. Endişelenecek bir şey yok."

"Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkar," diye emretti ve koltuğa doğru yürüyüp minderini kaptı. Sonra tüm koltuk minderlerini kanepenin ucuna yığıdı. "Otur, ayağını kaldır." Peluş yığını işaret etti. "Ben buz ve parasetamol getireyim."

Üzerime titrenmesinden hoşlanmadığım için genelde itiraz ederdim, özellikle de geçen yıl bıçaklanmamın ardından geçirdiğim akıl almaz iyileşme sürecinden sonra. Yine de Arro'nun üzerime titremesi hoşuma gidiyordu. Hep sevmişimdir.

Kahvelerimiz ve atıştırmalıklarımız da dahil olmak üzere malzemelerle dolu bir tepsiyle oturma

odasına döndüğünde, kanepede bacaklarımı uzatmış, ayaklarımı minder kulesinin üzerine kaldırmış bir şekilde oturuyordum.

Arro, buz dolu bir çay havlusunu uygulamadan önce kızarmış, şişmiş ayak bileğimi incelerken dudak büktü. Sıcak tenime soğuk dokunuşu istemsizce sarsılmama neden oldu.

"Tamam mı?" Bana baktı.

O çarpıcı, soluk mavi gözlere baktım ve rahatlama ve huzurun üzerime çöktüğünü hissettim. O buradaydı ve güvendeydi. "Bu iyi, teşekkürler."

Sesimdeki bir şey ya da belki de onu inceleme şeklim, yanaklarının tepesinde belirgin bir kızarıklığa neden oldu ve bu konuda çok kendini beğenmiş hissetmemeye çalıştım. Bakışlarını benimkilerden ayırarak çay havlusunun uçlarını ayak bileğime doladı, böylece ben tutmadan buz şişmiş bölgeye baskı yapacaktı.

Bana bir kahve ve küçük bir tabak atıştırmalık uzatırken "Sen bir meleksin," dedim.

Arro doğruldu ve tam olarak anlayamadığım bir şekilde bana baktı, ta ki aniden yüz ifadesini tanıyana kadar. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir ifadeydi bu. "Ben melek değilim, Mackennon. Bu gece beni bir arabanın önünden ittin. Bana çarpmış olsaydı, senin gibi lanet bir ninja gibi yere inemezdim ya da geri geldiğinde yolundan yeterince hızlı ıkamazdım. Muhtemelen ölmüş olurdum. Sen benim hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim."

Duygular boğazımı tıkadı. "Bunun için bana teşekkür etmene hiç gerek yok, Arro."

Gözyaşlarını geri püskürterek kıkırdadı. "Aslında Mackennon, ne zaman hayatımı kurtarsan sana teşekkür edeceğim. Bu çok kibarca, biliyorsun."

Kahkahamı duyan Arro'nun gözleri parladı ve bir an için içimde bir umut ışığı belirdi.

Ama sanki aramızdaki çekimin her zamankinden daha güçlü olduğunu fark etmiş gibi, aniden gülümsemeyi bıraktı, kendi kahvesini aldı ve koltuğuna oturdu. "Televizyonda ne var acaba?" dedi, kumandaya uzanırken sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı.

ARRO

Bir iniltiyle yorganımı ters çevirdim, bacaklarımı yatağın kenarına attım ve doğrudum. Yüzümü ellerimin arasına gömüp önceki gece olanları hatırlarken yorgunluk üzerime yapışmıştı.

Mackennon'ın beni hareket halindeki bir aracın önünden ittiğine hâlâ inanamıyordum.

Mackennon ne zamandan beri Mackennon'du? Kaşlarımı attım.

Hayatımı kurtardığından beri.

Bu tür şeyler sizi bir insana karşı yumuşatır.

Lanet olası adam! Aslında onu evin içinde hissedebiliyordum, varlığının o kadar farkındaydım ki. Adrenalin yüzünden uykuya dalmam uzun sürmüştü ve şimdi perdelerimdeki aralıktan sızan sabah ışığı beni şafak sökerken uyandırmıştı.

Kahve.

Kahveye ihtiyacım vardı.

Ve Mac'i kontrol etmek için. Kanepede doğru düzgün uyuyamazdı. Ona misafir odasındaki çocuk yataklarından birini almasını söylemiştim ama o oturma odasının nöbet tutması için daha merkezi bir nokta olduğunu söyledi.

Umarım yakında bu çılgınlığın arkasındaki pisliği bulduklarında bir muhafıza duyulan ihtiyaç da ortadan kalkacaktı.

Düzgün olup olmadığımıdan emin olmak için aynaya baktım, uyku şortumu eşofman altıyla değiştirmeyi düşündüm ama kıyafetim Mac'i rahatsız ederse bununla başa çıkması gerektiğine karar verdim. Sadece bir çift şorttu. Tişörtüm de sütyen olmaması dışında iyiydi.

Sütyen giymeliyim.

Önce çiş, sonra
sütyen.

Kararımı verdikten sonra yatak odamın kapısını açtım ve koridora çıktım, banyoya geçmek üzereydim ki kapısı açıldı.

Mac beni görünce eşikte dondu kaldı ve sonra rahatladı. "Günaydın. İyi uyudun mu?"

Tabii ki sabahın köründe uyandı.

Ve duş almıştı.

Saçları kulaklarının yanından kıvrılıyor, çıplak omuzlarına damlayan damlacıklar çıplak göğsünden aşağı, sert göğüs kaslarının üzerinden, gövdesinin üst kısmındaki üç yara izinin yanından geçerek, kot pantolonunun bel bandının altında kaybolmadan önce kaslı karın kaslarının üzerinde zikzaklar çiziyordu. Kot pantolonu, oblik kaslarının belirgin V kesimini ortaya çıkaracak kadar aşağıya sarkıyordu.

Sikik herif.

Mac kolunu kaldırdı, elindeki havluya dikkat ettim, sonra bakışlarım saçlarını kuruturken esneyen pazularına takıldı.

Piç kurusu.

Adam orantılarıyla tanrısalı.

"Ugh!" Koridorda mutfığa doğru tepinmeden önce hayal kırıklığı içinde vücudunu işaret ettim.

"Arro?" Şaşkınlıkla sorduğunu duydum.

"Hayatımı kurtardın, duşumu kullandın, lanet olası *Magic Mike* filminin oyuncularını gibi bir vücutla yarı çıplak dolaştın," diye mırıldandım öfkeyle mutfığımda dolaşırken.

"Bir şey mi kaçırdım?" Mac kapı aralığından sordu. "Bir

gömlek giy, Mackennon," diye tersledim ona bakmadan.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve "Sadece sütyen giyersen, Arrochar" diye cevap verdi.

Göğsüme keskin bir bakış attığımda, meme uçlarımdan tişörtümden dışarı çıktığını fark ettim ve mırıldandığım bir dizi küfür savurdum. Dönerek ona ters ters baktım ve aceleyle yanından geçmek niyetiyle mutfığa doğru yürüdüm. Ama koridorun girişine ulaştığımda yolumu kesti ve beni duvara yasladı.

Oldukça uzundum, ama Mac'in benden hâlâ beş santim fazlası vardı ve o her birini hissediyordum.

bir kolunu başımın üzerine kaldırdı ve eğildi. Duş jelimi onun üzerinde, şampuanımı saçlarında kokladım. Birdenbire, tuvalet malzemelerini paylaşma fikri daha önce hiç kimseyle olmadığı kadar samimi gelmişti.

Bakışlarım onun zor kazanılmış bedeninden, hafızamdan çıkarabildiğim dudaklarının yanından geçip gözlerine yöneldi ama onu göğüslerime bakarken buldum. Göğüs uçlarım onun ilgisinin altında daha sert noktalara dönüştü.

Mac gözleri benimkilere kayarken erkeksi bir arzu homurtusu çıkardı.

Sıg nefes alarak düşüncelerimi karıştırmamaya çalıştım ve bir yanımda bu her neyse durmam gerektiğini söylerken denge ve mantık aradım.

Ama bacaklarımın arasındaki zonklama daha yüksek, kalbimin çarpıntısı daha şiddetliydi. İçimin derinliklerinde kıvrılan ihtiyaç bana çığlık atıyordu.

"Mackennon?" Fısıldadım, dikkatim onun ağzına yöneldi.

Yanağımı okşamak için diğer elini kaldırdı ve başımı onun dokunuşuna doğru eğdim, nasırların tenime sürtünmesiyle gözlerimi sıkarak kapattım. O ellerin göğüslerimde, kalçalarımda olduğunu, uzun parmaklarının içimde kaydığını düşününce tüylerim diken diken oldu-

Kendimi silkeledim ve dokunuşundan uzaklaştım. "Mac-"

Başı benimkine doğru eğildi, dudakları sadece ağzıma değiyordu ki kapı zili evin içinde çaldı. Mac mırıldandığı bir küfürle geri çekildi, gözleri alev alev yanıyordu, yüz ifadesi bana bu işin bitmediğini vaat ediyordu.

Dudaklarım

karıncalandı.

Oh, oğlum.

Kelimenin tam anlamıyla zil kurtardı.

"Ben bakarım," diye ciyakladım, onunla duvarın arasından kayarak çıktım.

Ama beni durdurmak için kolumdan tuttu. "Ben alırım. Sen... bir sütyen giymek isteyebilirsin." Ah, doğru, elbette. Başımı salladım ve aceleyle yatak odama doğru ilerledim.

Bornozumu çekerken erkek sesleri bana doğru süzüldü. O sesleri tanıyordum.

Ağabeylerim.

Farkında bile olmadan Mac'in önünü kesmişlerdi.

Onları karşılamak için dışarı çıkarken bu düşünce beni kıkırdattı. Lachlan, Thane ve Arran oturma odamdaydı, şafak vakti bizi kontrol etmek için kalkmışlardı.

Kucaklaşmalarını kabul ederken ve birbirleriyle endişeleri hakkında konuşmalarını dinlerken, mutfakta Mac'le yaşadığım kafa karıştırıcı olayı geride bırakmaya ve bu odadaki tüm aile sevgisini takdir etmeye çalıştım.

Hepimiz kahvelerimizi içtikten ve çocuklar işe gitmek için hazırlandıktan sonra (yani Lachlan ve Thane hazırlanıyordu) Mac'in telefonu çaldı.

Onu almak için odanın karşısına geçti ve artık topallamadığını fark ettim. Bileği bugün çok daha iyi görünüyordu. O zaman umarım sadece burkulmuştur. "Ben Lisa," dedi Mac cevap vermeden önce.

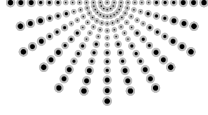
Tek taraflı konuşmayı diken üstünde dinledik. İçimden dua ettim.

Fail Lee'ydi ve bu karmaşayı sonsuza dek geride bırakabilirdik.

Mac telefonu kapattığında gözleri benimkilere kaydı, "Onu yakalamışlar. Devriye arabası Lee'yi Blair Atholl yakınlarındaki A9'da yakaladı. Spor merkezinin resepsiyon görevlisini sorgulamışlar ama o hiçbir şey görmemiş ama kamera kayıtları bizim hikayemizi doğruladı. Lee'yi gözaltına aldılar ama henüz sorgulamadılar. Lisa kanıtların oldukça açık ve net olduğunu söylüyor. Ve bu kez kefaletle serbest bırakılmayacak." Mac sanki omuzlarından dünyanın yükü kalkmış gibi çöktü. "Görünüşe göre bu iş bitmiş olabilir, Arro."

Geçtiğimiz haftalarda beni boğan o boğucu his de eriyip gitmişti ve sanki yeniden doğru düzgün nefes alabiliyordum. Kardeşlerimden daha fazla sarılmalarını kabul ettim ve hafta içinde bir kutlama yemeğinde onlara katılmayı kabul ettim.

Lachlan bana tekrar sarılırken Mac'i izledim ve büyük olasılıkla temize çıktığımız için rahatlamış olsam da Mackennon Galbraith konusunda kafam her zamankinden daha çok karışmıştı.

TArran'ın kahkahaları çocukların kıkırdamalarına ve Eredine'nin kısık sesle gülmesine karışıyordu. Bu neşeli sesler içimi huzurla doldurdu. Regan mutfak adasında yanımda otururken

Eredine, kardeşim ve yeğenlerim bahçede oynadılar.

"Hafta sonları arkadaşlarıyla oyun buluşmalarına gitmek istedikleri yaştalar ama Arran ek binaya taşındığından beri onun yerine onunla takılmayı seviyorlar," dedi Regan bana yumuşak bir gülümsemeyle. "Onlarla arası çok iyi."

İçimi bir tedirginlik kapladı ve balonum patladı. Arran gittikten sonra çocukların nasıl tepki vereceği konusunda endişelendim. Benim (ve Mac'in) üzerindeki tehdit sona erdiğine göre hâlâ burada olması şaşırtıcıydı. Polis Lee Kilmany'yi resmen tutuklamıştı. Bryan McNab'ı öldürmek ve Mac'i öldürmeye teşebbüs etmekle suçlanıyordu (Lisa Mac'e dedektiflerin onu diğer eski arkadaşlarının karıştığı suçlarla ilişkilendirecek kanıtlar bulmaya çalıştıklarını söylemişti) ve bu suçlamalar çalıntı mallarla ilgili komplo kurma suçlamasından ayrı tutuluyordu.

Lee notları bana gönderdiğini inkâr ederken, Mac'i ezdiğini ve Bryan McNab'i öldürdüğünü de inkâr etmişti. Bir aile toplantısı yapmıştık ve hepimiz şüpheliyi yakaladığımızdan emindik. Mac neyse ki artık özel güvenliğe, yani her adımımı takip etmesine ihtiyacım olmadığını kabul etti. Altı ay önce Mac'in günün her saati ensemde olmasından büyük keyif alırken, şimdi ondan bir süreliğine uzak kalmaktan memnun olmam bana çok komik geliyordu.

Kafamın içinde geçen hafta onu özlediğimi söyleyen küçük sesi duymazdan geldim. Bu biraz doğru olsa da, daha büyük gerçek, Mart ayından beri aramızda olan her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım olduğuydu.

"Nereye gittin?" Regan'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçti.

Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve yalan söyledim, "Sadece Arran'ın ne kadar kalacağını merak ediyorum. Hâlâ burada olmasına şaşırdım."

Regan bana doğru eğildi. "O ve Thane dün gece konuştular ve görünüşe göre kalıcı olarak kalacak. Görünüşe göre Gordon emekli oluyor ve Gloaming'i satmayı düşünüyor."

Şok olmuş bir halde Regan'a bakakaldım. Gordon ben doğmadan önce Gloaming'in sahibiydi.

Otel, bar ve restoran Ardnoch'un kimliğinin bir parçasıydı. "Bu doğru olamaz."

Başını salladı. "Lachlan'a gelip burayı satın almakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordu. Lachlan biraz düşüneceğini söyledi, Arran'a bundan bahsetti ve Arran işletmeye gerçekten ilgi gösterdi. Sanırım maliyeti Lachlan'la paylaşmak için Adair mirasından kendi payını almayı düşünüyor. Bu işe ortak olarak girelim."

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı. İyi anlamda. Bahçeye doğru bakarken yanaklarımda yavaş, umut dolu bir gülümseme belirdi; Arran'ın futbol oynayan çocukların peşinden koştuğu anları yakaladım. "O zaman gerçekten kalıyor mu?"

"Umarım öyledir."

Lewis topu eline aldı, hayali kale çizgilerine doğru sürerken küçük yüzü kararlılıkla buruştu. Eredine onun önünü kesmek için hamle yaptı ama Arran kollarını onun beline doladı ve onu Lewis'in yolundan kaldırdı.

"Hiç adil değil!" Ery güldü, onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyordu. "Bu hile yapmaktır!"

Eilidh onun da üzerine atladığında Arran onu zorlukla serbest bıraktı. Eilidh üzerine tırmanıp onu cezalandırmak için gıdıklarken gülerek yere düştü.

Regan'a gülümsemek için dikkatimi sahneden çektim. "Sanırım, daha önceki endişelerime rağmen, Ery için iyi oldu."

Regan kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Brodan geri döndüğünde dostlukları hakkında ne hissedecek merak ediyorum."

"Brodan'ın söz hakkı yok," dedim biraz fazla sert bir şekilde. Regan yüzünü buruşturdu. "Tamam anne."

"Özür dilerim. Sadece... Eve her gelişinde onu izlediğini ve onunla flört ettiğini, ama sonra onun varlığını bile unutarak tekrar çekip gittiğini fark ettiniz mi? Üzgünüm ama Eredine daha iyisini hak ediyor. Kardeşim bile olsa umurumda değil."

"Mac'in bir süre seninle bu şekilde oynadığını düşünürsek, Eredine'e karşı nasıl sempati duyduğunu anlayabiliyorum."

İkinci kez ona bakakaldım. "Mac'i nereden biliyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey söylememem mi gerekiyordu? Çocuklarla konuştuğu için artık her şeyin açığa çıktığını sanıyordum."

"Lachlan'la konuştuğunu biliyordum ama Thane ve Arran'la konuştuğunu bilmiyordum. Neden bana bundan bahsetmediler?"

"Çünkü hepimiz ne istediğine karar vermen için sana alan tanıyoruz. Her ne kadar meraklı işgüzarlar-kendisini işaret etti-"Mac konusunda ne düşündüğünüzü bilmekle son derece ilgileniyorlar. Şahsen ben ikinizin birlikte harika olduğunuzu düşünüyorum."

"Regan," diye yalvardım.

"Özür dilerim, özür dilerim." Dudaklarını kapatıyormuş gibi yaptı. "Tek kelime daha etmeyeceğim." Sonra, "Gerçi Brodan ve Eredine konusunda sana katılıyorum. Ama Arran'la aklında

romantik bir şeyler olduğundan emin değilim. Çok tartışıyorlar."

"Buna sözlü ön sevişme denir, Regan. Ve bir şeylerin döndüğüne dair kesin bir işaret. Eredine genellikle erkeklere karşı utangaçtır, Brodan da dahil. Arran'a karşı ise... şımarık. Sanki onunla rahatmış gibi."

"Sesin endişeli geliyor."

"Kardeşlerim bir kadın için ilk kez kavga etmiyorlar. İkisi en iyi arkadaşlardı ve seks delisi, geri zekâlı gençlerken kadınlar da dâhil olmak üzere her şeyi paylaşırlardı. Bu onlar için hiçbir zaman sorun olmadı, alçaklar, ta ki Arran ... ile yatana kadar." Kardeşlerimden hiçbirinin paylaşmamı istemeyeceğinden emin olduğum bir bilgiyi ifşa etmek üzere olduğumu fark ettim. "Yapmaması gereken biri diyelim. Bu bir çatlağa neden oldu ve bu ikisi birbirlerine asla kızgın kalamasalar da, Eredine ile tarihin tekerrür etmesini istemiyorum. O..."

"Karmaşık bir gizem," diye tamamladı cümlemi Regan.

"Benim için bile, üstelik onu neredeyse Lachlan ve Mac kadar uzun zamandır tanıyorum." Regan bahçeye bakarken dalgın görünüyordu. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Elbette."

"Eredine'i onunla ilk tanıştığımda tanıdım."

Şok içinde irkildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu YouTube'daki sosyal medya fenomeni ve dansçı olarak tanıdığımı sanıyordum. Birkaç milyon takipçisi vardı, videoları milyonlarca kez izlenmişti. Adı Cadenza'ydı. Ve yüzde doksan eminim ki Eredine'in tıpatıp aynısıydı. Yıllar önce paylaşım yapmayı bıraktı. Yani, onun videolarını takip ettiğimde sadece bir gençtim. Sanırım bir süre sonra onu unuttum çünkü her zaman takip edilecek yeni biri vardır, değil mi? Neyse, işin garip kısmı şu."

Regan tekrar bana doğru eğildi, sesi kısıktı. "O videoları bulmaya çalıştım ama yoklardı. İnternette tamamen silinmişlerdi. *Cadenza'yı* Google'da aradım ama hiçbir şey bulamadım. Bu yüzden geçen yıl onun için bir Google Alert kurdum ve birkaç hafta önce bu komplo teorisyeni, İlluminati'ye benzer bir grup olduğunu düşündüğü bu grup hakkında bir makale yazmıştı. Gizemli bir şekilde ortadan kaybolan tüm bu insanlardan bahsetmiş ve Cadenza'dan da bahsetmişti. Ürkütücü her şeyi bilen küresel güç grubu teorisine inanmıyorum ama rahatladım çünkü bir an için her şeyi hayal ettiğimi düşündüm. Makaleye bakmak için geri döndüğümde kaybolmuştu."

Üzerimizde beliren uğursuz bir şeyin yarattığı dehşet hissi tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Eredine'i Google'da aramayı denedin mi?"

"Evet, ama hepimiz onun gerçek adının bu olmadığını biliyoruz." Yeterince doğru.

"Kendisini, mesleğini, nerede çalıştığını Google'da arattım ve internette kendisinden hiç bahsedilmiyor.

Sence de bu garip değil mi?"

"Olmazdı." Başımı salladım. "Lachlan mülkle ilgili hiçbir şeyin reklamını yapmaz. Aslında..."

Gözlerimi kısıtım. "Güvenlik sistemlerini açıklara karşı test etmek için etik bir hacker kullanıyorlar ve o da kulüple ilgili çevrimiçi makaleleri onlara bildiren bir program geliştirdi. Mac'in ekibi bu makaleleri inceliyor.

ve hacker'ından bilinmesini istemedikleri ayrıntılardan bahsedenleri silmesini ister."

"Bu yasadışı değil mi?" Regan sırıttı. "Onun etik bir hacker olduğunu söylediğini sanıyordum?" "Demek istediğim o değil. Onlar için internetteki yazıları ve makaleleri *kaldırıyor.*"

Regan'ın gözleri irileşti ve bakışları bahçeye doğru kaydı. "Onu koruyorlar mı?" Öyle görünüyordu. Şaşırdığımdan değil. İçten içe, bunu başından beri biliyordum.

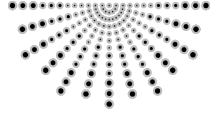
"Ama neyden?" Regan fısıldadı.

Dışarı baktım ve Eredine'in yaramaz bir kahkahayla Arran'ı iterek topu ele geçirmesini izledim.

"Onu rahat bırak, Regan," diye sertçe emrettim. "Eğer burada saklanıyorsa, iyi bir nedeni vardır ve onu seven insanlar olarak bizim görevimiz uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermektir."

Regan kararlılıkla başını salladı ve "Bırakacağım," diye söz verdi.

24
MAC

“Zor bir hafta oldu.”

Iona beni incelemek için başını eğdi. "Nedenmiş o?"

"Arro benden kaçıyor. Geçen hafta anladım. Ama bir hafta daha geçti ve bana ulaşmadı.

Sınıfıma da dönmedi."

"Peki bu seni nasıl hissettiriyor?"

Sabırsızca iç çektim. "Sinirli."

"Ve?"

"Tedirgin."

"Mac" -Iona'nın dudakları kıpırdadı- "bu telaşın altında ne var?"

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak Ness Nehri'ne baktım. "Dürüst bir konuşma yaptıktan sonra kendimi umutlandırdım. Belki bir şans vardır diye düşündüm. Ama onun benden uzak durması bütün ..." Bu kelimeyi söylemekten bile nefret ederdim. "Güvensizlikler."

"Konuştuğumuz teknikleri uyguluyor musun?"

"Evet." Ona tekrar baktım. "Yardımcı oluyorlar. Ama bu hafta, onun bensiz daha iyi olacağına kendimi ikna etmek gibi kötü bir alışkanlığa geri dönmek için kendimi tutmam gereken pek çok an yaşadım."

"Ama kendinizi yakaladınız? Teknikler yardımcı oldu mu?" "Evet, ama yorucu."

"Öyle," diye sempatik bir şekilde kabul etti. "Ve buna değer. Şimdi... Arro'nun senden kaçtığını nereden biliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü onu görmedim." "Telefonlarına çıkmıyor mu?" "Eh, onu aramadım."

Iona omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu sanıyordum." "Arro sana boşluğa ihtiyacı olduğunu söyledi mi?"

"Zamana ihtiyaçı olduğunu söyledi."

"Zaman ve mekân birbiriyle ilişkilidir ama aynı şey değildir. Arro, zaman ve mekanı

seninle vakit geçirirken ilişkinizi sürdürmek. Eğer onu görmek istiyorsan Mac, tek yapman gereken sormak. Bunu kabul etmeyebilir ama en azından işleri ilerletmek için bir adım atmış olursun."

Kulübün yaz aylarında ne kadar yoğun olabileceğini NEREDEYSE UNUTMUŞTUM. Lucy'nin hepimize yaşattığı kaos nedeniyle geçen yaz her zamankinden daha sakin geçmişti. Lachlan her yıl düzenlediği yaz gündönümü eğlencesini iptal etmişti ama bu yıl da devam edecekti ve hazırlanmak için malikânenin dört bir yanında görevlerini tamamlayan insanlar vardı. Özel konutları olan kulüp üyeleri yazlarını burada geçirmek için uçakla gelmişlerdi ve şato yakında tam kapasiteye ulaşacaktı. Üyelerin çoğu birkaç günden fazla kalamıyordu ama hepsi dans gecesi için gelmişti.

Mutfakta mülk şefi Rafaella ile konuşuyordum, çünkü yardımcı şefi kiler ve buzdolabında malzemelerin eksik olduğuna inanıyordu. Personelinden birinin hırsızlık yapma ihtimalini konuşmak için mutfağın dışındaki küçük ofisine gittik ve ona mutfağın güvenlik kamerası görüntülerini kontrol edeceğimizi söyledim. Ayrıca Lachlan'a kiler ve buzdolabı bölgesine gizli bir kamera yerleştirme konusunda konuşmayı teklif ettim.

O anda Lachlan aradı ve bana Loch Ardnach'ta, Lachlan'ın birkaç kulübe inşa ettiği ve Eredine'in Pilates, yoga ve farkındalık derslerini yürüttüğü özel bir gölde ihtiyacı olduğunu söyledi.

Büyük salonun önünden geçip içine baktım; geniş merdivenlerinin, vitray pencerelerinin ve ortaçağ şöminesinin ihtişamına o kadar alışmıştım ki artık farkına bile varmıyordum. Tabii böyle kalabalık olduğu günler hariç. Birkaç üye yanmayan şöminenin yanındaki chesterfield kanepelerde sohbet ederken, Lachlan'ın dekorasyon için tuttuğu şirket uzun merdivenlere çıkmış, galerili balkon boyunca ölçümler yapıyordu.

Yerel çiftçi Collum McCulloch'un torunu olan kahya Sarah McCulloch ve Mallory adındaki bir başka kahya, pahalı kırmızı halılardan birindeki lekeyi çıkarmak için elleri ve dizleri üzerinde çalışıyorlardı.

Ofislerimize giden koridordan geçip golf sahasının karşısındaki göl kenarına açılan yan kapıdan çıkmak üzereydim ki yolum Hollywood oyuncusu Iris Benning tarafından kesildi. Aniden ortaya çıkınca kaşlarımı kaldırarak durdum.

Üst üste ikinci Oscar adaylığını kazandıktan kısa bir süre sonra kulüp üyesi olmuştu. Uzun boylu, atletik, görünüşe göre yetenekli (gerçi hiçbir filmini izlemediğim için bilemezdim) esmer kadın, yaşına yakışmayan bir özgüvene sahipti.

Ve onun sadece yirmi yaşında olduğunu bildiğimi düşünürsek, gözlerindeki bakış beni biraz rahatsız etti.

"Bayan Benning, bir sorun mu var?" Ses tonumu nötr ve profesyonel tuttum.

Koyu renk gözleri, açık olduğu kadar sinir bozucu da olan bir cazibeyle parlıyordu. Bir adım attı

Birinin izleyip izlemediğini umursamadan kişisel alanıma girdi. "Lütfen Mac, bana Iris de." Sessizliğim üzerine sırtıttı. "Biliyor musun, dört gündür buradayım ve seni izliyorum, ama sen de beni izleyemeyecek kadar kibarsın."

Üye listemizdeki adının ötesinde onun varlığından bile haberdar değildim.

"Bayan Benning, bir toplantıya gidiyorum. İhtiyacınız olan bir şey var mı? Wakefield'i arayabilirim."

Devam eden düzlüğüm karşısında kaşlarını çattı. "Tamam, belki de siz İskoç erkeklerine karşı daha açık olmalıyım. Bence çok seksisin ve seni becermek istiyorum. Bunu ne zaman yapabiliriz?"

Gözlerimi kırıştırdım, herhangi bir şeyin beni hâlâ şok edebilmesine şaşırmışım. Kadınlar daha önce benimle bu şekilde açıkça konuşmamış ya da kulüp üyeleri (her cinsiyetten) oda kartlarını elime tutuşturmaya çalışmamış değildi... ama Iris Benning çocukluktan yeni çıkmıştı. Rahatsız ediciydi.

Benimle yatmak isteyen önceki üyelere karşı kullandığım yumuşak ama diplomatik üslubu kullanarak, "Bayan Benning, Ardnoch Malikanesi'nin güvenlik şefi olarak, bu uygun olmaz. İyi günler dilerim." Yanından geçmek için hamle yaptım ama uzun, dikenli tırnaklarıyla elini ön koluma doladı. Hay sikeyim.

"Kimsenin bilmesine gerek yok, Mac." Aramızdaki boşluğu tekrar kapattı, çok tatlı parfümü rahatsız ediciydi. "Lütfen." Iris baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğünü tahmin ettiğim bir şekilde dudak büktü. "Kafamda seninle gerçekleştirmek için can attığım bir sürü baba fantezisi var."

Dehşet içinde titreyerek kolumu onun elinden çektim. "Evet, hayır. Böyle bir şey olmayacak." İstemsizce tekrar ürperdim ve uzaklaştım.

Iris herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Ooh, zoru oynuyorsun," diye seslendi. "Hoşuma gitti!" Yüzümü buruşturdum.

Beni sıkılmış film yıldızlarından kurtar.

Derin bir nefes alarak dar personel koridorundan sola, yan çıkışa doğru yürüdüm. Nemli yaz havasına daldım ve Loch Ardnoch'a doğru ilerlerken yaşadığım o tuhaf olayı unutmaya çalıştım.

On dakikadan kısa bir süre sonra, Lachlan'ı gölün tepesindeki patikada gördüm. Güneş durgun suda parıltıyor ve suyun durgunluğu bir sakinlik yaratıyordu. Eredine'in stüdyosu birinci kamaradaydı ve onu çatı penceresinin önünden geçerken görebiliyordum.

"Neler oluyor?" Lachlan'ı selamladım.

Arkadaşım bir kaşını kaldırdı. "Acele etmemişsin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak iç çektim. "Iris Benning bana saldırdı." "Ne?" Lachlan kaşlarını çattı.

"Ach, ikimizin de daha önce karşılaşmadığı bir şey değildi." Bunu düşündüm. "Tamam, bu normalden biraz daha üzücüydü."

"Ne dedi o?" "O... açık sözlüydü."

"Konuşmamı ister misin?"

"Tabii ki hayır. Sadece onu 'ne zaman burada olduklarını bileyim ki onlardan kaçınabileyim' listeme ekledim." Lachlan kıkırdadı ve suya geri döndü. "Angeline Potter hâlâ o listede mi?" "Hâlâ zirvede." İngiliz aktör malikâneye neredeyse her gelişinde beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. "Arkadaşım, "Aranmak ne kadar kötü bir şey olmalı," diye dalga geçti.

Sözleri ölümcül bir hedefe isabet etti. Iona'nın tavsiyesini dinledikten sonra Arro'yu aramaya çalıştım ama doğrudan telesekretere düştü. Bunun yerine bu sabah ona mesaj atıp yarın kahve içmek için buluşmak isteyip istemediğini sordum. Cevap vermedi. Lanet olası cırcır böcekleri.

"Özür dilerim." Lachlan beni inceledi. "Seni kızdırmak istememiştim." Ona Arro'dan bahsettim.

Derin bir iç çekti. "Ona zaman ver. Ve liseden yeni mezun olmuş seks düşkününü bir yıldız adayını seninle flört ederken yakalamasına izin verme."

"Bunun için Arro'nun benimle aynı odada olması gerekir." Ters ters baktım.

Lachlan cevap vermek için ağzını açtı ama tedirgin bir şekilde artık kız kardeşini tartışmak istemediğime karar verdim. "Bana burada neden ihtiyacın vardı?"

"Ah, doğru." Lachlan gölü işaret etti. "Bence burada taverna için bir parti alanı yaratmak güzel olabilir. Daha sessiz, romantik bir yer. Gölün üzerinde fenerler yakarız, bir DJ müzik çalar, burada bir barımız olur, bu tür şeyler."

"Ve?"

"Ben de havai fişekleri kale yerine burada patlatabileceğimizi düşünmüştüm ama acaba bu anti-drone çevresini etkiler mi?"

"Havai fişekler sorun olmamalı, ama belki de havai fişeklere alternatif bir şey vardır... gerçi maliyeti katlanarak artacaktır."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Drone ekranları. Anti-drone sistemini harekete geçirmemek için ekranın çevre içinde olduğundan emin olmamız gerekir, ancak bunlar daha çevre dostu ve mülkü daha yeşil hale getirmek için çalıştığınızı biliyorum."

Lachlan düşünmek için ağzını eğdi. "Onları gördüm. Oldukça etkililer. Ne kadardan bahsediyoruz?"

Omuz silktim. "Tam olarak bilmiyorum ama altı haneli rakamlara ulaşabilirim."

Nefesinin altından küfretti. "Işık gösterisi için mi?" Ama Lachlan'ın yüz ifadelerini bu fikrin ilgisini çektiğini anlayacak kadar iyi biliyordum. "Belki bana indirim yapabilecek birini tanıyorumdur."

"Belki."

"Bunu araştıracağım. Farklı bir şey olur ve biliyorsunuz ben her zaman üyeleri şaşırtmanın ve memnun etmenin yollarını ararım. Yapabilirim ..."

Ceketimin cebindeki telefonum çaldı ve ekranımda Arro'nun adını görünce Lachlan'ın sesi arka planda kayboldu. Bildirime tıkladım.

Kahve yapabilirim. Yarın öğlen Flora'da mı?

Kendimi o kadar coşkulu hissediyordum ki sanırsınız benimle evlenmeyi kabul etti. Hemen cevap yazdım ve onunla orada buluşacağımı ve bunu dört gözle beklediğimi söyledim.

"Arro?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Lachlan'ın bana sırttığını gördüm.

"Ne?" "Sana geri mi mesaj attı?"

"Evet, nereden biliyorsun? Ayrıca, sizi bilmem ama ben yine de bunu sizinle tartışmayı tuhaf buluyorum."

"Aş artık bunu çünkü seni affederse hayatımız bundan sonra böyle devam edecek. Biliyordum çünkü Cheshire kedisi gibi sırtıyorsun." Kaleye doğru yürürken sırtıma bir şaplak attı. "Sen ümitsiz vakasın, dostum."

Onu takip ettim. "Kızımın *sahibi* olduğu adam söylüyor. Sana bir tasma aldı mı?"

Lachlan gülerek başını geriye attı. "Babası olarak seni bu soruya cevap verme zahmetinden kurtaracağım."

"Siktir git."

Piç kurusu sadece daha çok güldü.

"Gülmeye devam et, ben de sana gölle ilgili planların hakkında gerçekten ne düşündüğümü söylemeyeyim." Lachlan durdu ve bana baktı. "Devam et o zaman."

"Bu kötü bir fikir. Şu anda üyeler araziye saygı duyuyor. Loch Ardnach'u bir parti alanına dönüştürürseniz, istedikleri zaman oraya gidip diz çökmenin sorun olmayacağını düşünebilirler. Ayrıca, temizlik tam bir baş belası olacak. Tüm o su fenerleri, kaçınılmaz çöpler ve araziye verilen zarar..."

"Üyelere biraz hak vermelisin, Mac." Lachlan kaşlarını çattı, bakışları omuzlarımin üzerinde geziniyordu ve endişelerimin farkına vardığını söyleyebilirdim.

"Aynı şeyi Loch Evelyn'de yapmanın sorun olmayacağını düşünebilecekleri gerçeğini boş verin." Burası, Lachlan'ın atasının adını taşıyan, sahildeki daha küçük bir göldü. "Sarhoş insanlar aptalca şeyler yaparlar, Lachlan."

Başını salladı ve bıkkın bir iç geçirdi. "Sadece bu yıl farklı bir şey yapmak istedim." "O zaman bunu kalenin ana arazisinde yap. Bütçenin bir kısmını dronlar için sakla. Sadece loch alone. Sanırım Eredine ve loch'ta yaşayan personel de bunu takdir edecektir."

"Siktir, tabii ki. Hiç düşünmemiştim."

Bunun gerçek nedenini bildiğim için ona şu güvenceyi verdim: "Üyeler hiçbir yere gitmiyor. Bu mülk, eşsiz anlar sunan süslü etkinliklerden daha fazlasıdır. Buradaki benzersizlik, olağanüstü doğal güzelliğe sahip bir yerde mahremiyettir ve bu her zaman cazibe merkezi olmuştur, Lachlan. Bu kadar endişelenmeyi bırak. Üyelikler azalırsa, o zaman endişelenirsin."

Başını salladı ve beni kaleye kadar takip etti. "Toprak zengini ama nakit fakiri olarak büyüdük ve her zaman biraz gerçek param olduğunda finansal güvenlik konusunda bu kadar endişelenmeyi bırakacağımı düşündüm. Ama asla geçmiyor. Endişe her zaman var ve ailemiz büyüdükçe, bu beni

her şeyi yeniden düşünmeye itiyor.

tekrar."

Anlıyordum ve muhtemelen bu düşünce tarzını onun için asla değiştiremeyeceğimi biliyordum ama şimdilik onu rahatlatabilirdim. "Ardnoch geliyor. Tavernanın tadını çıkarmaya çalış Lachlan, çünkü bu senin bir eşle ilk partin."

Sırıttı. "Katıldığımız son iki şenlikteki faaliyetlerimizi göz önünde bulundurursak, sanırım yapacağım." "Sen pis bir piçsin."

Önünde şatoya doğru yürürken Lachlan'ın gürültülü kahkahası beni takip etti. "Damadınız olmaktan gerçekten keyif alıyorum!"

İçeride kaybolmadan önce ona orta parmağımı gösterdim, kapı onun yeni eğlencesini kesti.

Bir kadınla tanışırken hiç gergin hissettiğimi hatırlamıyorum. Flört etmek, doğru şeyi söylemek, bir kadını yatağa atmak için bunlar bana her zaman kolay gelmişti. Hayatım boyunca seçim konusunda şımartılmışım ve bunun beni şanslı bir pislik yaptığını biliyordum.

Bununla birlikte, görünüşe göre ilişki işlerinde tamamen berbattım.

Ve Flora'nın Kafesi'ne doğru sokakta yürürken hayatım boyunca hiçbir şey için bu kadar yetenekli olmak istememiştim. Komşuların yanından geçtim ve selam verdim ama onların farkında bile değildim. Tek düşünebildiğim Arro'ya doğru şeyleri söylemekti, böylece onu itmemiş olacaktım. Üzerimdeki baskı gerçek değildi.

Dikkatim Gloaming'in dışındaki halka açık otoparka takıldı ve orada Arro'nun yeni Defender'ını fark ettim. Güvenlik nedeniyle babasının eski aracını emekliye ayırdığı için rahatlamışım ama bunun onun için kolay olmadığını biliyordum ve bunu konuşmamış olmaktan nefret ediyordum. Geçmişte olsa bunu yapardık.

Arro'ya doğru şeyi söyleyebileceğimi hatırlatmak - çünkü bunu yıllarca onun arkadaşı olarak yapmışım

-Flora'ya yaklaşırken kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

İşte oradaydı.

Pencerenin yanındaki masada oturmuş, ellerini bir kapuçının etrafında kavuşturmuş, alnını buruşturan bir kaşla kahveye bakıyordu. Uzun saçları yumuşak, sarı dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, hızımı artırdım ve kafeye girdim. Her zaman yaptığım gibi sahibine selam bile vermedim. Gözlerim sadece Arro'yu görüyordu.

Ben içeri girer girmez başını kaldırdı.

"Merhaba," dedim karşıdaki sandalyeyi çekip otururken. Üzerinde sansürlenmiş çıplak bir muz olan soluk sarı bir tişört giymişti ve gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. "Tişörtünü beğendim."

Arro sırttı. "Regan bunu doğum günüm için aldı."

Yüzüne baktım ve içimdeki her şey sakinleşti ve durgunlaştı, içimdeki kaos sonunda yerine oturdu

bir bulmaca gibi, huzursuzluğu rahatlamayla birlikte sönüyordu. Son birkaç haftadır güneşi yakalamıştı, yanaklarında çiller parlıyordu ve burnuna serpilmişti, cildi yumuşak bir altın tonundaydı. Gözlerini daha da soluk bir mavi yapıyordu. Arro güzeldi, ama çekici bir insana baktığınızda yaşadığınız güzelliğin ötesinde. O benim için içten dışa doğru patlayan bir şekilde güzeldi. Yükselen, sızlayan bir duyguya neden olan türden bir güzellik. Bana hayatın neden yaşamaya değer olduğunu hatırlatan türden bir güzellik.

Kahretsin, bu kadını sevdim.

Arro'nun gözleri sanki yüzümdeki her şeyi okuyabiliyormuş gibi biraz büyüdü. Muhtemelen okuyabiliyordu. "Mac, merhaba demedin." Kafe sahibi Flora aramızdaki anı bozdu.

masamıza yaklaştı. Kafamı kaldırıp baktığımda kafenin müşterilerle dolu olduğunu fark ettim, masaların hepsi doluydu. Şu ana kadar konuşmalarını duymamıştım bile, Arrochar Adair'e odaklanmıştım.

"Flora, günaydın. Bir Americano alabilir miyim, lütfen?"

"Şey... evet, elbette." Kafası karışmış gibi başını salladı. "Hemen getiriyorum." İfadesi düzleşti ve tepinerek uzaklaştı.

Arro'ya döndüm. "O da neydi?"

Arro bir kaşını kaldırdı. "Mac, genelde onunla flört edersin. Bu onun gününü güzelleştiriyor." Ah. Doğru ya.

Flora Macdonald benim yaşlarımda çekici bir kadındı ama aynı zamanda çok evliydi. Mick Macdonald bir otobüs şoförüydü ve kuru bir tipti. Karısıyla pek flört ettiğini düşünmezdim. Onunla flört ettim çünkü bu benim doğamda vardı ama evli bir kadınla asla ciddi bir şekilde flört etmezdim.

Ve şimdi... Arro'dan başka kimseyle flört etmek istemiyordum. Onun bunu yanlış anlamasını ya da bundan incinmesini asla istemedim. Yeterince acı çektiymiştim.

"Senin önünde başka bir kadınla flört etmeyeceğim." "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Yüzümü buruşturdum. "İkimiz de bunun sadece alışkanlıktan kaynaklandığını biliyoruz. Ama... artık aramızdaki şeyler farklı. Bunu sana asla yapmazdım."

"Mac, biz..." Arro mutsuzca omuz silkti. "Ne olduğumuzu bilmiyorum. Buraya geldim çünkü en azından yeniden arkadaş olmayı denemek istiyorum, bizim ve diğer herkesin iyiliği için, ama başka bir şey... Benim için kendini değiştirmemelisin."

Onun mutsuz omuz silkişini taklit ettim çünkü çoktan değişmiştim. Geri dönüşü yoktu.

"Americano'nuz." Flora yeniden ortaya çıktı ve masaya bıraktı. "Başka bir şey var mı?"

Küçümseyici ses tonu karşısında içimi çektim ve ona gülümsedim. "Hayır, Flora. Çok teşekkür ederim." Biraz yumuşadı ve "Sorun değil" diye mırıldandı.

O yanımdan ayrıldıktan sonra Arro'nun ağzı kahkahayla seğirdi. "Ne?" diye sordum. Dikkatimi onun dudaklarından çekemeyerek sordum.

O cevap verirken hareketlerini izledim, "Kendine yardım edemezsin. Birine gülümsediğinde. Bu... etkileyici."

"Sadece seni etkilemesini önemsiyorum."

Arro başını salladı. "Artık bana hep böyle şeyler mi söyleyeceksin?" "Evet."

Kıkırdadı ve bu ses beni gülümsetti, ona dokunmak için kaşınmama neden oldu. "En azından dürüstsün." Düşünceli bir şekilde başını eğerek, "Lafı açılmışken, nasıl..." diye sordu. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak istercesine bakışlarını kafede gezdirdi ve sonra sessizce devam etmek için eğildi, "Terapi nasıl gidiyor?"

Mahremiyet ihtiyacından yararlanarak sandalyemi kaldırdım ve onunkinin hemen yanına yerleştirdim, böylece tekrar oturduğumda dizlerimiz birbirine değiyordu. Arro'nun kaldırdığı kaşlarını görmezden gelerek ona doğru eğildim ve yıllardır kullandığı çiçek parfümünü içime çektim. "Devam ediyor. Iona harika biri. Ve sanırım yöntemler işe yarıyor. Bazen yorucu oluyor. Ama kesinlikle farklı hissediyorum. Daha iyi. Daha hafif."

Arro kendini tutamamış gibi bir elini ön koluma sardı ve sıktı. "Seninle gurur duyuyorum Mackennon."

Sözleri göğsümde zevkli bir yanma yarattı. "Bunun anlamı çok büyük. Teşekkür ederim." Benim sert cevabım üzerine kolumu bir kez daha sıktı ve sonra geri çekildi.

"Nasılsın? İş yerindeki o küçük hıyar hala sana zorluk çıkarıyor mu?"

"Hayır, Duncan'ı neredeyse hiç görmedim. Yeni projede ilerledikçe muhtemelen onu daha çok göreceğim ama bu birkaç hafta daha sürmeyecek."

On dakika kadar havadan sudan konuştuk ama sonra Flora başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormak için yaklaştı. İki kahve ve bir çift çörek daha sipariş ettikten sonra ikimiz de Flora'nın bakışlarının kasıtlı olarak aramızda gidip geldiğini ve benim sandalyemi Arrochar'a yaklaştırdığımı fark etmedik.

"Hepsi bu kadar," dedi Arro dikkatle.

Flora kibirle çenesini kaldırdı ve uzaklaştı. Etrafıma bakındığımda, ön tezgâhın yanındaki bir grup yaşlı köylünün bize aval aval baktığını fark ettim.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım nefesimin altında. Arro köylülerin dikkatini çekti.

İçimi çektim. "Belki de bu kadar yakın oturmamalıydım."

Kadın homurdandı. "Evet, benim huzurum için. Onları için değil. Bırak baksınlar. Lanet olası işgüzarlar."

Arro bu köyde büyümüştü ve herkesin birbirinin işine karışmasına alışkın olduğunu biliyordum. Bunu atlatmanın tek yolunun kendisi hakkında ne düşündüklerini ya da söylediklerini umursamamak olduğuna karar vermişti. Bu tavrını her zaman takdir etmiş ve paylaşmışımdır.

"Hareket edebilirim," diye teklif ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, onlar için değil. Bacağını benimkine bastırmak son derece kafa karıştırıcı olsa bile."

"Neden?" Daha yakına eğildim.

Kızgınlık yüzünde parladı. "Nedenini biliyorsun."

Aramızdaki hava yoğunlaştıkça içimdeki ihtiyaç sıkılaştı. Gözlerim onun ağzına kayd ve

Dürüst olmak gerekirse, bizi kimin gördüğü umurunda bile değildi.

Ama başımı onunkine doğru eğdiğimde konuştu ve ilerlememi durdurdu. "En çok ne acıdı biliyor musun, Mac?"

Umutsuz ses tonuyla içime korku doldu ve geri çekildim.

Bakışları yüzümde gezindi, içinde anlaşılmaz bir şey vardı. "Beni hâlâ rahatsız eden şeyin senin reddetmen olduğunu sanmıyorum. O anda kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimdi. Beni sevmen için çaresizce." Gözlerinde yaşlar parladı ve boğazımda kalın, acı verici bir yumru oluştu. "Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum. Olmak istediğim kişi bu değil. Ben o kadın değilim."

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünerek dehşete kapıldım ve elini tuttum. "Arro, bunun arkasında ne olduğunu bir düşün. Gerçekten benimle bir ilgisi var mı, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklanıyor?"

Elini çekti ve nefesinin altından tısladı, "Tabii ki seninle ilgiliydi. Yıllar boyunca beni o kadar çok kendine çektin ve sonra ittin ki, kafam çok karıştı ve senin hakkında kafam çok karıştı."

Flora aniden ortaya çıktı, kahvelerimizi masaya koyarken yüzünde onaylamayan bir ifade vardı. "Çöreklerle birlikte hemen döneceğim."

Flora'nın dönmesini beklerken gergin bir sessizlik içinde oturuyorduk. Ben ona düz bir bakış atana kadar bir saniye fazla oyalandı. Boğazını temizleyerek ellerini önlüğüne sildi ve uzaklaştı.

"Bunu burada konuşmamalıyız," diye mırıldandı Arro.

Kederli yüz ifadesini inceledim. "Evet, hiç yardımcı olmayan bir sürü karışık sinyal gönderdim... ama Arro, bir düşün. Seni seven ve sana tapan dört erkek kardeşle birlikte büyüdün. Onlarla yaşadığın şey sandığından çok daha özel. Ve bence bu sadece babanın senin yanında *olmadığı* gerçeğini vurguluyor." Eğildim, acı dolu bakışlarını benimkilere kaldırırken sesim alçaktı. "Ölene kadar seni sevdiğini söylemeyen bir baba. Tabii ki bu senin kafanı karıştırdı. Ve ben geliyorum" -duygularım beni boğuklaştırdı- "romantik olarak sevdiğin ilk erkek?"

Bana kırılğan bir şekilde başını salladı.

"Ben de seni sevdiğimi hissettiriyorum ama bunu asla söylemiyorum. O gece bu yüzden çaresiz hissettiğini düşünmüyor musun? Çünkü babanla yaşadığın o an aklından çıkmıyor ve bir daha asla sevdiğin biriyle böyle bir ilişki yaşamak istemiyorsun... sevginin çok geç geldiği bir ilişki."

Bir damla gözyaşı kaçtı ve yanağından süzülen damlayı silkeleyerek

pencereden dışarı baktı. Elimi onunkine doladım. "Seni seviyorum."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Ve bana bir şans vermeye karar versen de vermesen de, seni her zaman seveceğimi bil."

Gözyaşlarını tutmakta zorlandığını görebiliyordum ve elini daha sıkı sıktım.

"Burada her şey yolunda mı?" Flora bizi korkuttu.

Siktir git, Flora. Ona ters ters baktım. "Biz

iyiyiz." Arro kadına kaşlarını çattı ama başını

salladı.

O tekrar gittikten sonra Arro başını benimkine eğdi ve fısıldadı, "Eğer bir kez daha gelirse

ona siktirip gitmesini söyleyeceğim."

Düşüncelerimi yansıttığı için kahkahalarımı attım ve aramızdaki gerginlik biraz azaldı.

Kahvelerimizi yudumladık ve sonra Arro gözlemledi, "Her zaman çok anlayışlıydın Mackennon.

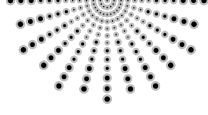
Kendini algılayışının bu kadar çarpık olması beni şaşırtıyor."

"Evet." İçimi çektim. "Hayat bu şekilde ironik, değil mi?"

Bana şefkatli bir gülümseme verdi ve o zevkli yanmayı tekrar yaşadım.

Arro kaçmıyordu. Bana romantik bir şans vermeyi kabul etmemiş olabilir ama kaçmıyordu.

Bizim için hâlâ bir şans vardı.

Lachlan bu yıl kendini aşmıştı.

Ailemin atalarından kalma evine doğru yürüdüm, dikkatim yukarıya doğru genişleyen Tavan artık ağaç dalları, yapraklar ve çiçeklerle kamufle edilmişti. Devasa resepsiyon salonunun her bir köşesinde dört adet devasa, gerçek görünümlü, sahte ağaç duruyor, dalları tavanda birbirlerine doğru kavis çizerek gölgelik oluşturunuyordu. Dallardan sarkan LED ışık dizileri, kalın altın elmas telleri gibi parlıyordu.

Pembeler, yeşiller, morlar ve maviler içindeki çiçekler gölgeliğe renk katmış ve büyük ağaç gövdelerinin etrafına peri ışıkları sarılmıştı. Çiçekli çelenkler yukarıdaki galerili balkonu ve merdiven korkuluklarını boydan boya kaplıyordu. Yasemin kokusu havayı dolduruyordu ve çiçeklerle dolu büyük boy vazolar ve daha fazla pırıltılı ışık vardı. Bel hizasındaki masalar, şampanya içip garsonların servis ettiği kanepeleri yerken insanların etrafta toplanıp sohbet etmeleri için stratejik olarak yerleştirilmişti. Resmi bir gece elbisesi giyen bir kemancı sahanlıktaki yerinden müzik çalıyordu.

Duyuları fevkalade zorluyordu. "Bu inanılmaz," dedi Regan arkamdan.

Omzumun üzerinden ona ve Thane'e baktım. Thane İskoç eteğinin içinde çok yakışıklıydı, Regan ise bakır kırmızısı saçlarını ortaya çıkaran altın yeşili elbisesiyle göz alıcıydı. Eredine, herkesi şaşırtacak şekilde, çocuklara tek başına bakmayı teklif etmişti. Regan'ın sapığı Austin Vale'in Eilidh ve Lewis'i kaçırmak için Eredine'i bayılmasından bu yana ilk kez. Bunu düşününce ürperdim.

Hikaye anlatıldıktan sonra, Arran son dakikada partiye katılmak istemediğine ve Ery ile birlikte çocuklara göz kulak olmak için geride kalacağına karar vermişti. Bu kararın bir son dakika kararı olduğuna inanmıyordum ve her ne kadar nedenlerini sorgulasam da, ona eşlik ettiği için minnettardım.

"Her zaman böyle midir?" Regan, göz alıcı bir şekilde giyinmiş misafirlerin arasında biraz daha ilerlerken sordu.

Thane, "Hayır, bu yıl kesinlikle her şeyini ortaya koymuş," diye mırıldandı. "Bazen buranın

eskiden nasıl bir yer olduğunu hatırlamak zor oluyor."

"Özlüyor musun?"

"Evet," diye cevap verdik hep bir ağızdan.

Regan bize sempatik bir bakış attı ama ben omuz silktim. "Lachlan onu kurtarmak için yapılması gerekeni yaptı.

Sadece... bizim için çok fazla anı barındırıyor." "Ve her zaman da öyle olacak."

Ağabeyimin sesiyle arkamı döndüğümde Lachlan, Robyn ve Mac'in karşımızda durduğunu gördüm.

Lachlan'a gülümseyerek onu kucaklamak için uzandım. "Şato muazzam görünüyor." "Teşekkür ederim." O da bana sarıldı. "Bunun anlamı çok büyük."

Robyn'e sarılmak için geri çekildim. "Ve Bayan Adair her zamanki gibi muhteşem görünüyor." Robyn kıkırdadı ve başını salladı. "Bayan olmak hâlâ tuhaf."

"Eminim anne olmak kadar tuhaf değildir," diye mırıldandı Thane, Regan'ı şefkatli bir bakışla yanına çekerek.

"Hamile misin?" Nefes nefese kaldım.

Regan başını çılgınca sallarken Thane kıkırdadı. "Hayır, hayır, hayır." "O zaman ne...?"

Regan gözleri yaşarmış bir halde Thane'e baktı ve titreyerek gülümsedi. "Eilidh bu gece bana *anne* dedi." Omuz silkti ama bakışlarında karmaşık duyguların kaynaştığını gördüm. "Sadece öylesine. 'Anne, Lachlan Amca'nın partisine gidemeyeceğim için bu gece daha geç yatabilir miyim?"

Bu konuda ne hissettiğini merak ederek Thane'e baktım. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Doğru hissettiriyor. Eilidh Fran'in öz annesi olduğunu biliyor ve her zaman da bilecek ama Regan onu bir anne gibi seviyor ve Eilidh de onu bir kız çocuğu gibi seviyor. Bu doğru hissettiriyor."

Robyn duygularının yükseldiğini hissederek Regan'ı sıkmak için kendine çekti ve mırıldandığını duydum: "İyi misin? Mutlu musun?"

"Son derece," diye boğuldu Regan. "Ama bebek gibi ağlamak üzereyim, o yüzden belki biraz şampanya?"

"Tamamdır." Robyn Thane'e küçük bir gülümseme verdi ve şampanya bulmak ve muhtemelen bu önemli olay hakkında biraz daha konuşmak için Regan'ın elini tuttu.

Lachlan aynı şeyi yapması için Thane'e yaklaştı ve böylece sonunda Mac'i kabul etmekten başka yapacak bir şeyim kalmadı. Olağanüstü seksi ve yakışıklı görünüyordu.

Otuzlu yaşlarının ortalarında saç çizgisinin etrafında büyümeye başlayan grileri asla boyatmamıştı - bu Mac'e göre değildi. Umurunda bile değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu ve kirli sakalındaki kırlar ona sert ve seçkin bir hava veriyordu. Saçları şu anda o kadar uzundu ki, kulaklarının arkasına kıvrılmıştı.

Kalın, ipeksi saçlar bir kadının ellerini gerçekten içine çekebilir, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Lanet olsun adama.

Vücudumdan aşağı inip tekrar yukarı çıkarken sürekli değişen ela gözlerindeki sıcaklıktan ürperdim.

Mac İskoç eteğini çok iyi giyiyordu; ailenin ekosesini (kırmızı, siyah ve beyaz desenli koyu yeşil ekose) taşıyan siyah, fit bir ceket ve yelek. Uzun siyah diz çorapları kaslı baldırlarını vurguluyordu.

her gün spor salonunda geçirdiği saatlerden oluşuyordu.

Ben Mac'i İskoç eteği içinde takdir ederken, o beni bu elbise içinde takdir ettiğini açıkça belirtti.

Sade ama seksi, allık rengi bir elbise giymiştim; ince askılı, önden saran korsajlı, vücudu saran bir siluet ve abartılı bir etek ucu. Altına giydiğim askısız push-up sütyen ortalama büyüklükteki göğüslerim için sihirli şeyler yapıyordu. Elbisenin en önemli özelliği ise sağ tarafındaki yüksek yırtmaçtı. Nude bantlı yüksek topuklu sandaletler kıyafetimi tamamlıyordu. Saçımı tek omzumun üzerinden sarkacak şekilde gevşek, kalın bir balık sırtı örgü yapmıştım. Annemden miras kalan pırlanta küpeler, yine ona ait olan zarif kolyeyle uyumlu olacak şekilde kulaklarımda parılıyordu.

Mac sanki buna mecburmuş gibi bana doğru bir adım attı. "Çok güzelsin."

Tenimi bir zevk ateşi sardı. "Teşekkür ederim. Çok yakışıklı görünüyorsun."

Eğer bir garson yanıma yaklaşıp bize içki ikram etmeseydi, birbirimize bakarak saatlerce böylece kalabilirdik. Mac geri çevirirken ben bir kadeh şampanya aldım. Köpüklü şeyleri içmezdi.

Bana dirseğini uzattı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Elbette." Kolumu onunkinin arasından geçirdim ve parmaklarımin altında sert kaslarını hissettim. İçimde artan bir farkındalık kıvılcımı çaktı ve mesafeyi korumaya çalıştım.

Mac buna izin vermeyerek beni kendine doğru daha sıkı çekti. Sinirlenmek istedim.

Ama gerçek şu ki, ben dokunsal bir insandım, hep öyleydim. Dokunulmayı, kucaklanmayı ve şefkat yağmuruna tutulmayı seviyordum. Mac'in beni olabildiğince yakınında istediğini açıkça belirtmesi, ona dokunmayı ve onun tarafından dokunulmayı her zaman arzulamış olan yanıma hitap ediyordu.

Lanet olsun.

Geçen hafta sonu Flora'daki konuşmamızdan bu yana direncim yavaş yavaş azalmaya başladı. Dürüst olmam gerekirse muhtemelen daha önce de vardı ama bu hafta daha da arttı. Mac her gün kontrol etmek için mesaj attı, birkaç kez de aradı. Özür dilediğinde ve bana terapisinden bahsettiğinde onu affetmişim. Yine de şimdi ona yeniden güvenmeye başlamıştım. Gerçekten güvenilebilir miydim bilmiyordum ama içimde bir şeyler değişiyor, değişiyordu. Perşembe gecesine Netflix'te bir gerilim filmini telefonda birlikte izlemiş, tartışmış, Mac'in işaret ettiği olay örgüsü açıklarına gülmüştük, ta ki ben devam edemeyecek kadar yorulana kadar. O derin, gürültülü sesiyle bana iyi geceler dilemesi bedenime sızdı ve onu hayal ettim.

Ve şimdi buradaydık ve bana sanki ... Açıkçası, beni yutmak istiyormuş gibi bakıyordu.

Mesele şuydu... Mackennon Galbraith tarafından yutulmak istemediğimden artık emin değildim.

En sevmediğim iki duygu olan ÖFKE VE KISKANÇLIK, genç bir kızı izlerken içimde çalkalandı.

Ben Thane ile "Highland Ahır Dansı" yaparken kadın Mac'i tekeline aldı. Mac ve ben cinsel gerilime rağmen harika vakit geçiriyorduk; konuşuyor, gülüyor ve yemek salonundaki devasa büfeden yiyorduk. Lachlan oturarak yemek yerine bol çeşitli parti yemeği tercih etmişti. Kısa süre sonra ailemin geri kalanı da bize katıldı ve çok geçmeden ceilidh dansı başladı.

Grayson Evans beni dansa davet etmek için yaklaştığında gerçekten hiçbir şey düşünmemiştim. Aslında son karşılaşmamızdan sonra benden nefret etmediği için rahatlamıştım ama Mac'e tekrar baktığımda yüzü gök gürültüsü gibiydi.

Ve Gray'le yatmadığımı bilmediğini fark ettim.

Ben daha açıklama yapmaya fırsat bulamadan başka bir konuk beni "The Dashing White Sergeant" için dans pistinde tuttu. Bilgin olsun, bu dansların hiçbirisi 5 santimlik topuklarla kolay değildi. O sırada Mac'in yalnız kaldığını fark ettim ama uzun sürmedi. Belli belirsiz tanıdık gelen ve içinde fazlasıyla harika görünen dekolte bir elbise giyen bir kadın (daha çok bir kız gibi!) Mac'e yaklaştı. Son bir dakika içinde ona fiziksel olarak yaklaşıyordu.

Kıskançlığıma rağmen Mac'i rahatsız olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. İçinde bulunmak istemediği bir durumdayken her zaman daha da sert görünürdü; dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış, kaşları çatılmış, omuzları kaskatı kesilmişti.

Adımların bir parçası olarak Thane'den yana doğru hoplayıp zıpladıktan ve sonra tekrar ona doğru döndükten sonra, ağabeyim beni dansçılardan uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Thane kuru bir sesle, "Mac'e ne olduğunu görmek için boynunu bükerken bir yerlerini kıracaksın," dedi. "Sadece oraya git."

Olgun olmayan bir şekilde dilimi kardeşime doğru uzattım ama o kıkırdadı ve beni nazikçe Mac'e doğru itti.

Sanki beni hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı. Kızgınlık yüzünde parladı. Ve kıskançlık. Onu gördüm. Sahipleniciliğim hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Karmaşık durumumuz bir yana, o benim arkadaşımdaydı ve bir arkadaş olarak onu kurtarmak benim görevimdi. Mac'e yaklaştım ve kızgınlığına rağmen elini kalçama koydu. Ben de elimi onun düz ve sert karnına koyarak ona sarıldım. İçimi bir sıcaklık kapladı ve bacaklarımın arasında belli belirsiz bir karıncalanma hissettim.

Mac'le ilgili cinsel farkındalığımın beni uzaklaştıran tanıdık genç kadın bana alaycı bir şekilde baktı. "Affedersiniz."

Küstahlığı karşısında bir kaşımı kaldırdım. "Özür dilerim. Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Mac'in flörtüyüm." "Kim olduğun umurumda değil. Konuşuyorduk ve sen kaba bir şekilde sözümü kestin. Kim olduğunu bilmiyor musun?"

Ben mi?"

Bu klişe kibir karşısında kıkırdadım. Bazen onun gibi insanların var olduğuna inanmak zor oluyordu ama üniversitede bir İngiliz lordunun özellikle kendini beğenmiş bir oğluyla tanıştığımda

irkin stnlk komplekslerine tanık olmuştum. Lachlan'ın kulüp üyelerinin çoğu yeterince iyi görünse de, ilerinde birkaç tane

Kendilerini Tanrı'nın insanlığa bir armağanı olarak görenler. "Tatlım, kim olduğun umurumda değil."

Kız bakışlarını vücudumda gezdirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. "Lachlan ayaktakımını içeri birinin aldığını biliyor mu?"

Mac bana karşı gerildi. "Bayan Benning, bu kulübe üyeliğinizin devamı terbiyeli olmanıza bağlıdır. Bayan Adair'e hakaret edemezsiniz, nokta, atalarınızın evinin içinde bile olsa."

Bayan Benning. Ah, şimdi onu tanıdım. Iris Benning.

Kahretsin. Onu son filminde de beğenmiştim. Lachlan'ın Hollywoodlular için bir kulüp işletmesinin sorunu buydu. Bazen illüzyonu mahvediyordu. Bu yüzden eski bir deyiş olan "Kahramanıyla asla tanışma" çoğu zaman doğruydı.

Çenesi geri çekildi ama o küçümseme yüzünü hiç terk etmedi. "Ah, doğru ya. Özür dilerim. Senin Lachlan'ın kız kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Kardeşıme sürekli ilk ismiyle hitap etmesi beni rahatsız ediyordu. Bildiğim kadarıyla bu samimiyeti hak etmemişti.

"Artık biliyorsun. İyi akşamlar." Sakarin bir gülümseme sundum. "Evet, her neyse. Sonra görüşürüz, Mac." Çekip gitmeden önce göz kırptı.

Siktiğimin göz kırpması.

Sanki çözemediğim bir şifre gibiydi!

Onun kuşatılmış iç çekişini duyunca isteksizce onu bıraktım. Parmakları beni durdurmak istercesine kalçama kıvrıldı, ama sonra hareketimi yakaladı ve gitmeme izin verdi.

"Ne oluyor be?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Kaç yaşında? On iki mi?"

Mac ters ters baktı. "Yirmi. Ve tam bir baş belası. Uzun süre kalacağını sanmıyorum. Şimdiden bir personelimiz onun kötü davranışları hakkında şikayette bulundu."

"Seni taciz mi ediyor?"

Başını salladı, bana öyle bir şefkatle bakıyordu ki-
İstiyorum.

Mackennon Galbraith beni sadece sevmiyordu... beni istiyordu. Birdenbire, tam bir nefes almak zorlaştı.

Elbisem, sütyenim, hatta sandaletlerimin askıları bile çok sıkı geliyordu. "Ee... Grayson Evans?"

Neyse ki ses tonunda yargılama yoktu, yoksa onu öldürebilirdim. Ama çenesindeki seğirme bana Grayson'la birlikte olma fikrinden nefret ettiğini söyledi.

Tam bir inek olabilirdim ve aktörle seks yaptığımı düşünmesine izin vererek intikam yoluna gidebilirdim.

Ama ben eziyet edenlerden değildim. "Hiçbir şey olmadı. Aslında o gece onun odasında gözyaşlarına boğuldum ve ben uyuyana kadar bana sarıldı."

Mac'in gözleri pişmanlıkla doldu. "Sevgilim, çok üzgünüm." Bunu biliyordum.

Buna ruhumun derinliklerine kadar inanıyordum ve kafamın içindeki bir ses beni dikkatli olmam konusunda uyarırken, Mac'i uzun zamandır seven daha büyük bir parçam onun acısını ve pişmanlığını hafifletmek istiyordu.

Kendimi onun üzerine atmama saniyeler kala keskin bir nefes aldım. "Biraz hava almam lazım," diye mırıldandım ve düşünmediğim bir şey yapmadan önce aceleyle uzaklaştım.

Oda o kadar çok misafirle doluydu ki, personel bölümüne giden koridora ulaşmak için aralarından geçmek zorunda kaldım. Misafirlere yasaktı ama bana yasak değildi.

Halı kaplı koridorlardan hızla geçerek, esintili deniz havası için yanıp tutuşarak, acil durum yan çıkışından çıktım ve tüm şatoyu çevreleyen çakıllı araba yoluna adım attım. İnce topuklu ayakkabılarım bu şeyden nefret ediyordu ama düşmeden geçebildim. Ancak çatallı patıkaya doğru ilerlediğimde temiz bir nefes almanın keyfini çıkarabildim. Yumuşak bir rüzgâr saçlarımı karıştırdı ve tenime serinletici öpücükler fısıldadı.

Sandaletlerimi çözerek Loch Evelyn'e giden patıkaya girerken onları taşıdım. Loch Ardnach'ta insanların kutlama yapıyor olması beni şaşırtmazdı, çünkü orası daha büyüktü ve bazı personelimiz tarafından kullanılıyordu. Daha küçük olan Loch'ta düşüncelerimi toplamak için büyük olasılıkla mahremiyet bulacaktım.

Oraya yürümem on dakika sürdü ve göle ulaştığımda -gecenin karanlığında, ayın parıltısı dışında- tenim soğumuştı. Sandaletlerimi kenara fırlattım ve ayaklarımı suya daldırmak için elbisemi yukarı çekmeyi düşündüm. Bunu yapmak için kendimi alçaltırken, arkamda bir dalın kırılması beni irkilerek durdurdu.

Korku beni dondurdu.

Sonra Mac patıkada belirip bana doğru yürürken, güçlü adımlarıyla eteği yukarı doğru savrulurken bir anda eriyip gitti.

"Burada tek başına olmamalısın," diye nasihat etti, ay yüz ifadesindeki kararlı sertliği aydınlatıyordu.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Mac aniden üzerime atladı. Dudakları dudaklarıma çarparken beni vücuduna doğru çekti.

Şok içinde soluk soluğa, aç öpücüğünden biraz daha fazla tahrik olmuş bir halde, onu geri öpmek ya da itmek arasında karar vermek için kendime ancak birkaç saniye tanıdım.

Ama sonra eli kıçımın üzerinden aşağı kaydı, beni ona doğru daha derine çekti ve aynı şekilde arzum mantıklı düşünmenin önüne geçti.

Mac'in öpücüğüyle inledim, dilini benimkiyle yaladım. Boğazımda gümbürdeyen ve sütyenimin arkasında meme uçlarımda sertleşmesine neden olan bir ihtiyaçla inlerken diğer eli ensemden sıkıldı.

Aramızda hiçbir şey olsun istemedim.

Yıllardır bastırdığım özlem patlak verdi ve ceketini ittim. Mac ceketten kurtulmak için beni tutmayı bıraktı ve ben de yeleğine başladım.

Beni yere yatırırken ağzıma karşı "Vakit yok," diye nefes nefese kaldı.

Serin otlar sırtımı diken diken ediyor, toprak ve tuzlu hava kokusu Mac'in tıraş losyonuna karışıyordu.

Elleriyle başımı kavradı ve bedenimi kendi elleriyle sardı. Dudakları ağzımdan uzaklaştı, boğazımdan göğüslerime doğru bir iz bırakarak öperken kirli sakalı tenimi çiziyordu. Sersemlemiş bir halde akşam gökyüzüne baktım, vücudum daha önce hissetmediğim bir ihtiyaçla uğuldayıp zonklarken yıldızlar beni izliyordu. Her santimim onun dokunuşunu, kokusunu, tadını daha önce hiç karşılaşmadığım bir şekilde hissediyordu. Gerçeküstü bir yanı vardı.

Yıllar.

Yıllardır bu anın hayalini kuruyordum.

"Siktir," diye ısırdı Mac ve göğüs dekolteme saygılı öpücükler serpiştirirken bakışlarımı başına indirdim. Gözleri benimkilere kaydı, karanlıklarında vahşi bir keskinlik parlıyordu.

Bu beni heyecanlandırmadıysa ne olayım.

"Mackennon," diye fısıldadım, kalçalarımı ona doğru eğerek.

Yüzünde muzaffer bir ifade belirdi ve elbisemin önünü çekiştirerek aşağı indirdi, sütyenimi de beraberinde götürdü. Her iki göğsüm de serbest kalana kadar biraz daha sert çekiştirirken nefesleri sığlaştı. Meme uçlarım serin kıyı havasında zirve yaptı. "Çok güzel," diye mırıldandı Mac kısık sesle ve beni iri elleriyle kavradı.

Sırtımı kamburlaştırarak inledim ve o da başparmaklarını meme uçlarımda gezdirerek sıktı. "Evet," dedim, ellerini sıkıca bana bastırarak.

Mac içimde bir acı hissedene ve ben inleyene kadar daha sert sıktı. Homurdandı ve saniyeler sonra sağ meme ucumu sıcak ağzıyla kapattı.

Mac meme ucumu emerken, yalayıp okşarken ve diğer meme ucumu okşayıp okşarken, uyarılma çizgileri vücudum boyunca fırladı, uyluklarımın arasında merkezlendi.

Islak ısı iç çamaşırlarımı nemlendirdi.

Sadece göğüslerime dokunmasından.

"Sik beni," diye mırıldandım kalın kalın. "Mackennon.

Lütfen." Şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Ellerimi karnına bastırırken bile onun altında nefes nefese kaldım, çıplak olmasını diliyordum ama bu konuda bir şey yapmasını istemeyecek kadar sabırsızdım. "Sik beni. Boşum ben. Sensiz çok boşum."

Bu sözler içinde bir şeyleri kırdı. Bir ipliğe tutunarak sürdürdüğü kontrolü kırıldı. Topuklarının üzerinde doğrulup ellerini elbisemin yırtmacının altından geçirerek kalçalarımı kavradı ve beni zorla ayırdı. Vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi, uyarılmışlığım on kat arttı. İç çamaşırlarımı yırttığı anda onun için fazlasıyla hazırdım ve üzerime inerken iç uyluklarımı yanlarına doğru tuttum.

Dudaklarımız karıncalı kelebek öpücükleriyle birbirine değerken o bakışlarımı tuttu ve eteğinin altını karıştırarak iç çamaşırını aşağı itip kendini kurtardı.

Sonra sıcaktı ve merkezimde zonkluyordu.

"Seni seviyorum," dedi Mac dudaklarıma karşı ve yüz ifadesindeki tüm o sevgiyi gördüm.

Korkularım ve kafa karışıklığım beni o andan çekip alamadan Mac içime girdi ve ben ağladım

onun kalın, sert sıcaklığı beni gererken.

Alışmam bir saniye sürdü.

Sonra geri çekildi, sürtünme rahmimin derinliklerindeki sarmal gerilime şimşek gibi bir his gönderdi.

Aman Tanrım. Nefes nefese kaldım, beni tüketirken başımı arkaya attım.

Beni sabitlemek için elbisemin altından sol kalçamı kavrayan Mac, bu kez daha sert bir şekilde içime girerken beni kendine çekti. Göğüslerim her hamlede zıplayarak onun dikkatini çekti ve Mac meme ucumu tekrar ağzına aldı, emdi, beni daha hızlı, daha derin sikerken etrafında homurdandı.

Üst kollarına tutunmaktan başka bir şey yapamıyordum, zevk beni ezerken tırnaklarım gömleğinin kollarını ısıırıyordu.

İlkeldik. Ayın altında homurdanıyor ve inliyorduk, uzun süredir acı çeken şehvetin çılgınlığı bizi ele geçirmişti.

"Mackennon," diye homurdandım orgazmım yaklaşırken.

Mac kollarımı başımın üzerinde sabitlemek için kalçamı serbest bıraktı, kendi doruk noktasına yaklaşırken üst dudağı hırıltıyla kıvrıldı.

Kalçalarımı yerden kaldırdığımda eteği gövdem üzerinde dalgalandı, kalçalarımı onun etrafında sıkarak itişleriyle mükemmel bir ritim tutturdum.

"Siktir," diye nefes aldı, zevk yüz hatlarını daha da sıkılaştırmıştı. "Arro, Arro, siktir-"

Son bir hamleyle içimdeki o sıkılaştıran zevk patladı ve başımı geriye attım, salıverildiğimi haykırırken gözlerim coşkuyla kapandı.

Mac içimde hareket etmeye devam etti, doruk noktam lezzetli çekiştirme dalgalarıyla onun etrafında dalgalanıyordu.

Dürtüleri kekeledi ve sonra orgazmının sıcaklığını hissettiğimde gece gökyüzüne adımı haykırdı, horozu içimde zonkluyordu, kalçaları bacaklarımın arasında titriyordu.

Nefes nefese kalan Mac alnını göğüslerime dayadı ve bileklerimi serbest bıraktı, sadece yatıştırıcı darbelerle kollarımı okşadı. Yavaşça kendime geldim, gece gökyüzüne bakıyordum, vücudum gümbürdüyor, kalbim hızla çarpıyor, tenim terden nemlenmiş ve kayganlaşmıştı. Ve Mac, hâlâ içimdeydi.

Sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı, yüz hatları memnuniyetten gevşemişti ama ifadesi parlıyordu. "Hayatımın en iyi seksiydi ve hâlâ sana yetmiyordu."

İtirafı üzerine orgazmımın artçı şokları etrafına yayıldı ve zevkle gözlerini kapatıp içimde istemsiz bir hamle yaptı. İnledim ve onu öpmek için aşağı çektim. Baş döndürücü ve yavaştı ve yapılması gereken kaçınılmaz tartışmayı geciktirdi.

Sonunda Mac isteksizce öpüşmeyi kesti ve içimden çıkarken yukarı doğru itti.

Bu his karşısında inledim ve yüzünde karanlık bir memnuniyet ifadesi belirdi.

Kendini gizlemeden önce sikine bir göz attım ve büyüklüğünden dolayı dikkatimin dağılması kolay olsa da, şaşırtıcı bir sarsıntıyla kalçalarındaki ıslaklığı hissettim.

"Prezervatif kullanmadık." Ona bakakaldım.
Kaşlarını çattı. "Hâlâ hap kullanıyorsun,
değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Mac sırtıttı. "Senin hakkında çok şey biliyorum, Arrochar Adair. Şu anda çığlık atan biri olman ve içinde olmanın cennet gibi hissettirmesi de dahil."

Sözleri karşısında heyecandan kızarak çimlerin üzerinden kalktım, sütyenimi ve elbisemin askılarını çekiştirirken onun seksiliğinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. "Mac, prezervatif kullanmalıydık."

"Temiz *olduğumu* biliyorum." Sorulmayan soru havada asılı kaldı.

"Temizim," diye söz verdim. Guy benim son sevgilimdi ve o zamandan beri sağlık kontrolü yaptırmıştım.

Mac omuz silkti ve ceketine uzanıp göğüs cebinden kare mendili çıkardı. "Bana bırak."

Bacaklarımın arasındaki bezi silerken yeniden ortaya çıkan uyarılma cızırtısını umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak, bir inlemeye karşı dudağımı ısırdım.

Mac'in bilmiş bakışları beni daha da azdırdı. Sonunda ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. "Söz veriyorum, bir dahaki sefere bir tane kullanacağız, ta ki kullanmamaya hazır olana kadar."

"Bir dahaki sefere mi?"

Bana doğru adım attı ve kollarını belime dolayarak beni kucakladı. "Evet, bir dahaki sefere. Tabii..." Beni daha sıkı kavradı. "Bir dahaki sefere istemiyor musun?"

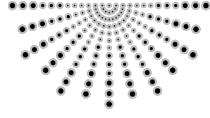
Ben daha cevap veremedim "İskoçya'nın Çiçeği"ni çalan gaydalar dikkatimizi tekrar kaleye çekti ve Ardnoch Kalesi'nin üzerinde gökyüzünü mor ve yeşil renkte koordineli, hareketli ışıklar doldurdu.

"Bu da ne...?"

"Drone gösterisi. Havai fişek yerine," diye mırıldandı Mac. Dronlar bir araya gelerek gökyüzünde üç boyutlu dev bir devedikenini oluşturdular. İzlemesi o kadar güzeldi ki saatin kaç olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Lachlan finali her zaman gece yarısı yapardı.

Sindirella'nın elbisesinin paçavra, arabasının balkabağına dönüştüğü zaman değil miydi bu?

Güzel ışık gösterisinden gözümü ayırarak, devedikenine bakan Mac'in yakışıklı yüzünü inceledim. Boruların yakıcı sesini duyunca, içimi kemiren korkuya rağmen aramızda yaşananların sadece bir anı olarak kalmasını istemediğimi biliyordum.

S Kolumu Arro'nun beline dolayarak, gösteriyi izleyebilmemiz için onu gölün kenarındaki çimlerin üzerine yatırdım. Dronlar yeni bir düzene geçerken renkleri mavi ve beyaza dönüştü - Aziz Andrew Haçı bayrağı. Beni rahatlatan Arro mücadele etmedi ya da kaçmadı. Aslında, dinlendi. Başını göğsüme yasladı ve elini tutmak için parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmeme izin verdi. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Partiden ayrıldığında, onu güvende tutmak için peşinden gitmeye niyetlenmişim ama onu ay ışığında, büyüleyici bir su perisi gibi görünce, yılların arzusu her düşünceyi aklımdan uzaklaştırmıştı.

Karşımıza herhangi biri çıkabilirdi ama ben gerçekten Arro'dan ve onun içinde olma ihtiyacından başka bir şey düşünemez olmuştum.

Kendime karşı dürüst olsaydım... belki de ona sahip çıkma ihtiyacı bile duyabilirdim. Beni sahiplendiği gibi. Beni damgalamıştı. Onun olarak. Sonsuza kadar. Hiçbir kadın onunla kıyaslanamazdı.

Aklımı kaçırmamın ve güvenlik şefi olarak ya başkasını kovacağım ya da Lachlan'ın bir misafiri uyaracağı bir şey yapmamın nedeni de buydu.

Her nasılsa, bu konuda yeterince suçluluk duymadım ve kesinlikle pişmanlık duymadım.

Dronlar önce İskoç eteği giymiş bir İskoçyalı, ardından Loch Ness canavarı oluşturdu ve son olarak devedikenine dönerek gösteriyi sonlandırdı. Uzaktan konukların tezahüratlarını duyduk.

"Oraya geri dönemem." Arro başını kaldırdı. "Elbisem çimen lekeleriyle kaplı." Hafifçe güldü. "Herkes neyin peşinde olduğumu bilecek."

Çim lekelerinin sebebini öğrendiğim için kendimi biraz daha tatmin olmuş hissederek sırttım. "Ben bir araba getirtene kadar kapıda bekleyebilirsiniz."

Beni inceledi. "Bu gece eve yalnız gidiyorum, Mac."

Midem bulandı. "Pekâlâ," diye cevap verdim. "Bu bana bir şans vermek istemediğin anlamına mı geliyor?"

Elini elimden çekerken gözyaşları gözlerini aydınlattı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bundan vazgeçmekten korkuyorum, ama aynı zamanda sana bir şans verirsem, sana güvenemeyeceğimi fark etmekten ve o zaman seni mahvetmiş olmaktan da korkuyorum."

"Arro." Elini tekrar tuttum ve iki elimin arasında sıkıca tuttum. "Bu riski almama izin ver.

Kabul etmeye hazırım. Sadece dene... Randevulara çıkacağız, birlikte zaman geçireceğiz, nasıl gittiğini göreceğiz. Ve eğer bundan sonra benimle birlikte olmak istemediğine karar verirsen, buna uyacağım. Soru sormak yok, seni zorlamak yok. Sadece bir şans istiyorum."

Öpücüklerimden şişmiş olan ağzı titriyordu. "Seni incitmek istemiyorum."

Kalbim küt küt atarken kısık sesle cevap verdim: "Seninle ne zaman birlikte olursam olayım -bir gün, bir hafta, birkaç ay- buna değer. Seninle bir an geçirmeyi hiçbir şey geçirmemeye tercih ederim. Bu bana bir ömür boyu yeter."

Arro'nun gözleri şefkat ve arzuyla buğulandı. "Bazen en mükemmel şeyleri söylüyorsun, Mackennon Galbraith."

Elini çekiştirip başımı ona doğru eğdiğimde içime bir rahatlama yayıldı. "Benimle bir randevuya çık, Arrochar."

Yavaşça başını salladı. "Tamam."

Sırıtişım o kadar büyüktü ki aptal gibi görüldüğümünden emindim ama Arro'nun kahkahası geceyi aydınlatıyordu ve tek önemsedğim buydu. "Gel bakalım." Kalkmasına yardım ettim. Bir eliyle ayakkabılarını tutarken diğer eliyle benimkilere uzandı. "Hadi seni eve götürelim."

Şatonun garaj yoluna vardığımızda onu kollarıma aldım.

"Mackennon!" diye bağırdı, bana sarılırken yarı korku, yarı kahkaha içindeydi. Ona sııttım. "O çakılların üzerinde yalınayak yürüyemezsin."

"Buna alışabilirim," diye alay etti Arro. "Çok güçlüsünüz Bay Galbraith."

Birden, onu bir balayı süitinin eşiğinden geçirme görüntüsü beni sert bir şekilde vurdu ve fanteziyi geri sarmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Kalenin köşesini döndüğümüzde Lachlan ve Thane'i dışarıda konuşurken bulduğumuzda her şey daha kolay oldu.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Arro. "Evet," diye iç çekerek onayladım.

Arro'yu kardeşlerinin yanındaki revakın pürüzsüz döşemelerine indirdiğimde onların da bunu bildiğini anladım.

"Elbisenin arkasında çimen lekeleri var," dedi Lachlan Arro'ya sohbet eder gibi, ama gözlerinde onu tanıdığım bunca yıldan sonra bile çözemediğim bir parıltı vardı.

Arro kardeşlerine sakinleştirici bir bakış attı. "Ve o lekeler seni ilgilendirmez." Thane başını salladı, biraz yeşil görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse bu şekilde kalmasını tercih ederim." "Yani..." Lachlan aramıza baktı. "Resmi mi o zaman?"

O bana dönerken ben de Arro'ya döndüm ve "Biz... bir randevuya çıkıyoruz" dedi. "Bunun için biraz geç, değil mi?" Thane kuru bir sesle söyledi.

"Bu konuda konuşmak istemediğini sanıyordum." Arro bir kaşını kaldırdı. "Ama istersen konuşabiliriz. Loch Evelyn'de yaptık-"

"Arro." İçimi eğlence ve korku kapladı.

"Şimdiye kadarki en iyi seks," diye devam etti. "Bir an vardı-"

"Dur." Lachlan ona ters ters baktı. "Düşündüğüm yerde-"

Elimle ağzını kapattım ve onu göğsüme doğru çektim. Kendi kahkahamın titreşimini hissederek güldü. "Sen şeytansın." Kıkırdadım.

Elimi itti ve bana baktı, gözleri mizahla parlıyordu. Kahretsin, onu sevdim.

Sanki bu sözleri duyabiliyormuş gibi bana karşı eridi. Thane boğazını temizledi. "Yani... içeri geri mi dönüyorsun?"

Arro başını salladı. "Tabii ki hayır. Herkes neyin peşinde olduğumuzu bilir."

Lachlan spor çantasından telefonunu çıkardı ve kulağına götürmeden önce ekranı birkaç kez kaydırdı. "Dave, Bayan Adair için bir araba getirebilir misin? Onu evine götürmeni istiyorum... iyi. Teşekkürler." Telefonu kapattı. "Dave birkaç dakika içinde burada olacak."

"Beni de benim evime bırakabilir," dedim.

Lachlan homurdandı.

Ona ters ters baktım. "İstersen sana rapor vermesini söyle. Arro eve yalnız gitmek istiyor." "Neden? Ne yaptın sen?" Thane talep etti.

Arro inledi. "Aman Tanrım, aramızda ne olduğunu ya bilmek istemiyorsun ya da biliyorsun."

"Arro..." Thane uyardı.

"Artık beş yaşında değilim, Thane. Sana işimi anlatmak zorunda değilim ama Mac'i yalnız bırakır bırakmaz ona işkence etmenden korktuğum için, ille de bilmen gerekiyorsa, o anın sıcaklığıyla oldu. Ama şimdilik işleri ağırdan alıyoruz."

"Tanrım, böyle mi olacak?" Öfkelendim. "İlişkimizin her saniyesini size mi anlatacağım?"

Lachlan çocuksu bir tavırla, "Her saniye değil,"

diye homurdandı. "Evet, kan dondurucu kısımları

değil," diye onayladı Thane.

"Kan dondurucu-" Arro kardeşini itecekmiş gibi davrandı ama onu geri çektim.

"Şimdilik bu konuda tek bileceğinin bu olduğu konusunda anlaşalım," dedim

sertçe.

Bunu birkaç saniye düşündüler, sonra Lachlan, "Peki. Sana en iyi dileklerimi sunuyorum."

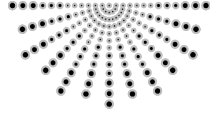
"Benim de." Thane başını salladı.

Arro'ya doğru gevşedim ve o da gerginliğimin azaldığını hissetmiş gibi elimi tuttu. Ne de olsa Lachlan ve Thane benim de ailemdi. Arkadaşlığımızı mahvetmek istemedim.

Sonra Lachlan bana baktı, yüz ifadesi asıktı ve "Ona zarar verirsen seni öldürürüm" diye uyardı.

"Ve seni hayata döndürmek için büyümlü bir şaman bulacağım, böylece seni daha sert öldürebileceğim," diye ekledi Thane büyük bir ciddiyetle.

Lachlan ona bir bakış attı. "Her zaman benden bir adım önde olmalısın, ha?"

Arro ile ilk randevum için bu restorani seçmiştim çünkü burası Dornoch'un yirmi beş dakika kadar kuzeyindeydi ve ayrıca Arro'nun en sevdiği yeri. Biz Son doğum gününde, aramızdaki her şeyi mahvetmeden önce onu buraya getirmiştik. Ve o gece buraya gelmek için daha fazla bahanesi olmasını dilediğini söylemişti.

Lachlan'ın Aberdeen'li bir iş arkadaşı bu restorani inşa etmiş ve sahibi olmuştur. Ülke çapında ikisi Michelin yıldızlı olmak üzere çok sayıda kaliteli restorani vardı. North Star adlı bu restoran, Brora'nın dışındaki A9 yolunun hemen dışında bir arazide yer alıyordu. Kuzey Denizi'nin muhteşem manzarasına sahip bir kıyıda yer alıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ben daha çok hamburger ve biftek seven bir adamdım. Herhangi bir klişeye oynamıyorum, sadece gerçek bu. Ama Arro deniz ürünlerini severdi ve burası da bölgedeki en iyi menüyü sunuyordu.

"Beni buraya getirmek zorunda değildin Mackennon," dedi Arro nefesinin altından. Pencerenin yanındaki küçük masada ona bir sandalye uzattım. "Bu çok fazla."

"Sus," diye gülümseyerek uyardım ve karşısındaki koltuğa oturdum. O kadar yakındık ki ayaklarımız birbirine değiyordu. Masanın altındaki muhteşem bacaklarını kolayca hayal ettim, çünkü uyluğunun ortasında biten dar bir etek giymişti, söz konusu muhteşem bacakları sergiliyor ve muhteşem kığını kavriyordu. Kısa kollu ipek bluzu göz alıcı uçuk bir maviydi ve gözleriyle uyumluydu.

"Ve bu masa." Denize bakmadan önce gözlerini komik bir şekilde bana dikti. Hâlâ gündüzdü ama güneş ufka doğru alçalmaya başlamıştı, renkleri suyun üzerinden bize doğru akıyordu. "Bu masayı nasıl aldın? Restorandaki en iyi masalardan biri."

"Sence Lachlan'ın biraz gücü olan tek kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" Alay ettim.

Arro gülümseyerek başını salladı. "Görünüşe göre öyle değil." Neşesi yavaşça kayboldu ve "Böyle bir jest yapmana gerçekten gerek yoktu. Sahilde bir paket balık ve patates kızartmasıyla mutlu olabilirdim."

Onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu. "Biliyorum. Ama ilk resmi randevumuzun sahilde bir paket balık ve patates kızartması olmasını istemedim."

Derin bir nefes aldı, eli göğsünün yanında çırpınıyordu. "Vay canına, bunu söylediğinde hâlâ çok gerçeküstü hissediyorum. Bir randevudayız. Sen ve ben. Bunca zaman sonra. Bunu hesaplamak zor. Bütün günümü

karnımda kelebekler uçuşuyor."

İçim şefkatle doldu. "Ben de gergindim."

"Gerçekten mi?" Bundan memnun olmuş görünüyordu. "Kesinlikle. Sen önemlisin, Arro."

Dün gece Dave bizi evlerimize bırakırken, Arro'ya ertesi gece benimle çıkmasını teklif ettim. Zaman kaybetmek istemiyordum. Neyse ki evet dedi.

Beklemediğimize sevindim. Randevuya kadar sabırsız bir karmaşa içinde olacaktım. "Hiçbir konuda gergin olduğunu düşünmemiştim. Robyn dışında." "Hayatımın en önemli iki ilişkisi."

"Bizim mi? İlişkimiz mi?"

Bunu şimdiye kadar nasıl bilmez?

"Lachlan için bile mi?"

Ah, şimdi anladım. Masaya doğru eğilerek ona kararlı bir şekilde şunu söyledim: "Kardeşin benim ailemden biri, her zaman da öyle olacak ama bundan sonra her zaman önce sen geleceksin Arro. Her zaman."

Duygu gözlerini parlattı ve başını salladı.

"Sipariş vermeden önce size içecek bir şey getirebilir miyim, Bay Galbraith?" Servis görevlisi masada belirerek anı bozdu.

Yemek boyunca aramızdaki sohbet hafifledi ve yemek yerken ve denizin giderek daha dalgalı hale gelmesini izlerken her zamanki, günlük şeylerimizden bahsettik.

Arro'ya Robyn'den ve aylardır bizi nasıl desteklediğinden bahsettim. Bu onu hem şaşırtmış hem de memnun etmişti ve ben de Arro'nun kızımın bize vereceği tepki konusunda biraz endişelenebileceğini fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

"Köyün nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" Arro birkaç saat sonra elini tutup onu restoranın küçük otoparkından cipime doğru götürürken sordu.

"Daha az umursayamazdım," diye açık açık cevap verdim.

"Hayır, ben de öyle," diye beni temin etti. "Ama aramızda bir şeyler olduğunu düşündüklerinde Flora'nın evinde nasıl olduklarını gördün."

Yolcu kapısını açık tutarak arabaya atlayıp kalçalarına kadar uzanan kısa eteğini düzeltirken bakışlarım bacaklarına kaydı. O bacakların beni sardığını hayal ettiğimde ısı güneye doğru aktı. "Tepkileri umurumda değil, Arrochar," diye mırıldandım kalın bir sesle, vücudunu inceliyor, gözleriyle buluşmadan önce göğüslerine yapışan ipekte oyalanıyordum. Yanakları kızarmış, ifadesi uyarılmışlıkla parlıyordu. "Şimdi beni zapt etmek için bir ordu gerekir."

Dudakları ayrıldı ve kendime engel olamadım. Arabaya doğru eğildim ve onu öptüm. Yumuşak ve güven verici olması gerekiyordu ama ağzını açar açmaz, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ona sarıldım.

Tatlının tadı çok güzeldi.

Geri çekildim ama yakın durdum, burnum neredeyse onunkine değiyordu. Bakışlarımı tutarken gözlerindeki her çizgiyi görebiliyordum. "Bunun ikimiz arasında kalacağına söz verelim. Dışarıdan müdahale yok."

Arro başını salladı. Sesi biraz kısık bir şekilde, "Söz veriyorum," dedi.

~~~~~

Arro'nun evine girdiğimizde kulaklarımda kan çanağı vardı.

Çünkü ne istediğimi biliyordum. Neye ihtiyacım olduğunu. Ve bunun peşinde koşarken zaman kaybetmek istemiyordum. Hayatımın en uzun yolculuğu olmuştu. Arro koltuğunda her kıpırdadığında, dikkatim kendi iradesiyle onun kalçalarına kayıyordu.

Arrochar Adair artık mümkün olduğunu bilmediğim bir şey yapmıştı. Beni azgın bir genç kıza dönüştürmüştü. Yeniden doğmuş bir adamdım.

Kapı arkamızdan kilitlenir kilitlenmez Arro, "Ben kahve yapacağım," dedi.

Hayır, söylemek istedim. Sadece seni istiyorum.

Ama o çoktan topuklu ayakkabılarını çıkarmış ve oturma odasından mutfığa doğru yürümeye başlamıştı. Onu takip ettim, bakışlarım arabama bindiği andan itibaren beni büyüleyen o eteğin içindeki mükemmel kışındaydı.

Vücudumdaki tüm kan aletime hücum ederken pantolonum sıkılaştı.

"Önümüzdeki hafta sonu bir sahil gezintisine çıkabiliriz diye düşünüyordum. NC500'e gitmeyeli uzun zaman oldu," diye seslendi mutfaktan.

Onu her yere götürebilirim. Mutfığa doğru yürüdüm. "Evet, kulağa bir plan gibi geliyor."

Hareket ederken sırtını bana dönmedi, kahve makinesini suyla doldurduktan sonra tekrar yerine yerleştirdi.

"Morag'a uğrayıp piknik için bir şeyler alabiliriz, belki öğle yemeği için güzel bir yer buluruz." "Kesinlikle," diye mırıldandım.

"Ve ben düşünüyordum-oh." Kalçalarını ellerimle kavrayıp onu tezgâha bastırduğımda irkildi, başını çevirip bana baktı. Uyarılmamın kışına battığını hissettiğinde gözleri parladı. "Oh." Bu sefer o kadar nefes nefese söyledi ki, inanılmaz derecede sertleştim.

Çenesini avucumun içine alarak, onu öpebilmek için başını eğdim. Sertçe. Derinden. Ta ki heyecandan ağzımın içinde nefes nefese kalana kadar. Kışına sürtünerek, bana karşı dalgalandığını hissedince inledim.

"Mac..." Hava almak için öpüşmeyi kesti, göğsü kabarmıştı.

Hâlâ kalçasını tutarken, diğer elimi karnından yukarı, gömleğinin ipeğinin üzerinden geçirdim ve muhteşem göğüslerinden birini avuçladım. Onu hissediyor, okşuyor, öğreniyordum.

"Mackennon." Arro sırtını dikleştirerek başını göğsümün üst kısmına yasladı.

"Kendimi yeniden erkek gibi hissetmemi sağlıyorsun," diye mırıldandım kulağına. "Senin için sürekli ereksiyon halinde dolaşıyorum. Bu çok saçma."

Gülümsedi, dudaklarında boğucu bir eğilme, tamamen kendini beğenmiş. "Şey..." Elini arkasına atıp aramıza girdi ve sikime sürtünmeye başladı. "Belki de bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

Onu doymak bilmez bir şekilde öptüm, iki elini tutup avuç içlerini mutfak tezgâhının üzerine koyarken dilimde onun tadına ihtiyaç duyuyordum. "Onları orada tut" diye emretmek için ağzını serbest bıraktım.

Başını salladı, göğsü beklentiyle kabarıyordu.

Dar eteğinin kenarına uzanarak, beline dolanana kadar yukarı doğru düzelttim. Dantelle kaplı kıcını görebilmek için hafifçe geri çekildim. Mükemmel, sıkı, yuvarlak kıcını. Onu okşadım, yüksek sesle ve sık nefes alıyordu. Onu sıkarken, kulağına mırıldanmak için geriye doğru eğildim, "Bir gün, o muhteşem kıcını becermeme izin verebilirsin."

Arro bu düşünceyle inledi.

Not edildi.

Öfkeden kudurmuş, çelik bir mızrak kadar sert, külotunu indirdim ve dizlerinde durdurdum, görselliğin tadını fazlasıyla çıkardım. Sonra kalçalarının arasını nazikçe okşayarak klitorisini buldum. Uyarılmaktan kayganlaşmıştı.

Kahretsin, bu tatmin ediciydi. Az bile söyledim.

"Oh." Ben klitorisinin etrafında dönerken Arro tezgâha doğru eğildi, sertçe bastırdı, başparmağımı yuvarladı. "Oh, Mac, oh, oh, Tanrım ..." Bana karşı sertleşirken tırnakları tezgâha doğru kıvrıldı ve sonra doruğa ulaşarak haykırdı.

Sarkarken onu bıraktım ama sadece fermuarımı açıp pantolonumu ve iç çamaşırlarımı ayak bileklerime kadar itmek için. Cüzdanımda taşıdığım prezervatifi hızla kılıfına soktum.

Kalçasını kavrayarak ayaklarını birbirinden ayırdım, külotunu gerdim ... ve içine girdim. "Argh!" Sıkı, ıslak ısısı etrafımda sıkışırken Arro sırtını kamburlaştırdı.

"Siktir." Bir dakika durdum, zaten patlamak üzereydim. "Bana bak."

Arro başını yukarı doğru eğdi, göz kapakları şehvetle kapalıydı. Onu öptüm, memesini okşarken dilimi onunkine dolaştırdım, parmağım ile başparmağım arasında meme ucuyla alay ettim, bir yandan da dar kanalının içinde zonkluyordum. İç kasları etrafımda sıkıştı ve his beni ele geçirirken homurdandım.

Daha fazla bekleyemezdim.

Öpüşmeyi kestim ve çok uzun zamandır yapmayı hayal ettiğim gibi onu becerdim.

Kalçalarını ellerimle kavradım, kıcını kendime doğru çektim ve içeri ve dışarı pompaladım, toplarım her sürüşte ona doğru çekildi.

"Arro!" Nefes nefese kaldım, aletimin içinde hareket edişini izlerken tutuşum neredeyse morarıyordu. "İnanılmaz hissediyorsun."

"Daha sert," diye yalvardı, tezgâhı kavrayarak. "Mackennon, daha sert." Onun dileği benim emrim oldu.

Onu yarın yokmuş gibi becerdim, umutsuzca boşalma ihtiyacına karşı dişlerimi sıktım. "Arro, gel sevgilim," dedim. "Benim için gel." Kalçalarını serbest bırakıp üzerine uzandım ve Ben itmeye devam ederken ellerini indirdi. "Sen ve ben, Arro," diye sabırsızca kulağına

homurdandım. "Birlikte. Her zaman istediğimiz gibi. Sikimin üzerine gel, sevgilim. Etrafımda sertçe dön."

Ve aynen böyle, sıkı tutuşuma karşı sertleşti ve etrafımda zonklarken haykırdı.

En sıkı, en coşkulu çekişler. O kadar sertti ki, hayatımın en sert boşalmasıyla prezervatifi sular altında bırakırken görüşüm bembeyaz oldu.

Bütün vücudum uğuldadı.

Sanki başka bir keyif uçağında gibiydim, hissedebildiğim ve koklayabildiğim tek şey Arrochar'dı.

"Mac..." Sesi süzülerek beni dünyaya geri çekti. Sonra kahkahası. "Mac, çok ağırsın."

Farkına vardım ve gözlerimi açtım.

Arro kendini tezgâha yaslarken ben hâlâ ona yaslanıyordum.

Küfürlü bir özür dileyerek onu rahatlattım ve isteksizce dışarı çıktım. Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı yukarı çektim ama fermuarımı çekmedim.

"İyi misin?"

Arro arkasını döndü, biraz şoka girmiş görünüyordu. "Sanırım... kalbimin patlayacağını sandım." Külotunu tekmelemek için uzandı ve sonra eteğini kalçalarının üzerinde düzelitti. Ben prezervatifi çıkarıp bağlarken bakışları bana kaydı. İnanılmaz bir şekilde hâlâ yarı serttim, bu da prezervatifi kutuya koymak için odayı geçerken dikkatini çekti. "Mac?"

Kendimi geri yatırma zahmetine girmedim. İşim bitmemişti. Elini tutarak, "Kahveyi bırak." dedim.

"Yine mi?" diye sordu, onu yatak odasına doğru götürmeden önce gözlerini kocaman açarak.

"Görünüşe göre sikimin yeniden on sekiz yaşında olduğunu düşünmesini sağlıyorsun," diye takıldım. Keyifli kahkahası beni o kadar mutlu etti ki, zar zor dayanabildim.

Yatak odasına girdiğimde onu soydum. Önümde yarı çıplak duruyordu, meme uçları şımarık göğüslerinden gururla çıkıyordu. Arro'mda kesinlikle utangaçlık yoktu. Gömleğimi çıkardım ve onunkiyle birlikte yere attım.

"Mackennon," diye fısıldadı Arro, önce kollarımı sonra da dokunuşuyla kasılmış olan karnımı okşamak için içime girdi. "Mutfakta... o... farklıydı, değil mi?" Bana baktı, hâlâ şaşkındı.

Hissettiklerini anladım. Onu kendime çekerek başımı salladım. "Hayatımda hiç böyle gelmemiştim." "Bir şeyler söyledin." Gülümsememek için dudağını ısırıldı.

Sırıtarak başımı salladım. "Yaptım. Ve hoşuna gitti."

"Hiç... hiç kimse benimle yatakta böyle konuşmamıştı, ama... hoşuma gitti. Hem de çok."

Kıkırdayarak ellerimi beline doladım ve göğüslerini avuçlamak için yukarı kaldırdım. İnledi, saçları kollarımın üzerine döküldü. "Şu haline bak"-ağzını ısırdım-"ne kadar da güzelsin."

Ona çıplak ihtiyacım vardı, eteğini sıyırdım ve kıyafetlerimin geri kalanını çıkarırken açıklıkla beni izlemesinin tadını çıkardım.

"Mac," dedi, beni yutarken göğsü kabarıyordu. "O kadar seksisin ki beni öldürebilirsin."

Memnun bir kahkaha attım ve sonra çıplaklığını kendime doğru çektim. Yumuşacıktı ve

tüm sert kenarlarıma karşı sıcak. "Bundan sonra ne yapmak istiyorsun?" Arro bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu.

Hıncırca gülümsedim. "İlk birkaç seferde istediğimi elde ettim. Şimdi sıra sende."

Bana karşı heyecanla kıpırdandı. "Seninle istediğimi yapmama izin vermeni istiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Yatağa uzan ve ben söyleyene kadar bana dokunma."

"Tamam." Onu sertçe öptüm. "Ama değiş tokuş adil bir oyundur." "Dört gözle bekliyorum," diye söz verdi.

Ve kendimi bu şekilde işkence görürken buldum. Onun için yatağında bir adak gibi uzanmıştım. Beni yanlış anlamayın, dudakları, dili ve yumuşak elleri hoşuma gidiyordu ama kadının bir azizden daha fazla sabrı vardı ve yavaş temposuyla bana işkence ediyordu.

"Arro, hadi ama," diye homurdandım, ona dokunmamak için ellerimi huzursuz yumruklar haline getirdim.

Merhamet göstererek, sıcak ağzı sikimi içine aldı ve emerken tatmin edici bir homurtu çıkardım.

Sert.

Dudakları sikimin etrafını sararken Arro'nun büyüleyici mavi bakışlarını tutmak çok fazlaydı. Hiç bu kadar umursamamıştım; bir kadının ağzının üzerimde olmasından hiç bu kadar heyecan duymamıştım. Yavaş bakımları beni zaten kırılma noktasına doğru inşa etmişti ve şimdi bu ...

"Boşalacağım," diye uyardım onu sert pantolonumun içinde.

Beni serbest bıraktı ve umutsuzluğa kapılacaktım ama saniyeler sonra onun sıkı sıcaklığına gömülmüştüm.

Saçları omuzlarına döküldü, güzel göğüslerinin üzerine dolandı, beni sürerken karnı esnedi. Bir erkek hiç bundan daha iyi bir şey yaşamış mıydı? Nedense bundan şüpheliydim. "Şimdi sana dokunabilir miyim?"

Başını salladı, yanakları kızarmıştı.

Kalçalarını ellerimle kavradım ve içine doğru ittim.

"Ahh!" Arro üzerime düştü, ellerini omuzlarıma bastırdı. "Dur, yapma. Bırak beni," diye yalvardı. Dişlerimi sıkarak başımı salladım.

Ve yavaşça, yukarı aşağı dalgalandı, gözleri benimkileri tutarken, benden aldığı hazzın keyfini çıkarışını izledim.

Elimi aramıza soktum ve klitorisini okşadım.

Arro inledi, parmakları omuzlarımı ısıırıyordu. "Evet," diye yalvardı.

Sinir yumağını keşfettim, onu neredeyse sınıra kadar götürdüm ve sonra durdum. Ama sadece ellerinden birini tutup aramıza itmek için. "Bizi hisset," diye emrettim. "İçinde hareket ettiğimi hisset."

Yaptı ve çaresizlikle beni daha sert becerdi. Birden sıkıştım, beni becermek için ellerini omuzlarıma koyarken kalçalarına tutundum.

Boşalmasını izledim, yüzündeki katıksız zevk ifadesini fotoğrafladım.

etrafımda dalgalandı ve titreşti.

İşte o zaman bıraktım, kalçalarım yataktan kalkıp onun içinde doruğa ulaşırken onu sikime bastırdım.

Arro göğsümün üzerine yayıldı, nefesi meme ucuma doğru sıcak bir şekilde üflüyordu. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Seni o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldadım sessiz yatak odasına.

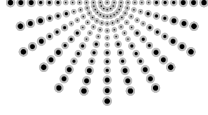
Arro bir an gerildi ve sonra yanağını çevirip göğsümü öptü, sonra tekrar göğsüme yaslandı.

Be

n. Tam o noktada bir sızı alevlendi.

Ama ona daha sıkı sarıldım, sabrettim, bekledim.

Onun için milyonlarca ömür bekleyebilirdim.

H kalbim hızla atıyor, tenim hafif bir terle kaplanıyordu, Mac içimden çıkıp sırt üstü döndüğünde inledim.

Yatağında nefes nefese yatıyor, nefesimizi tutmaya çalışırken gözlerimizi tavana dikiyorduk. Geçen haftaki gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım.

Yavaş gitmek için çok fazla!

Mac ve ben Cumartesi günü North Star'da buluştuğumuzdan beri her geceyi birlikte geçirmiştik. Ertesi Pazar günüydü ve yemin ederim, tüm o seks yüzünden karın kaslarımda belirginleşme vardı. Çok fazla seks.

Sanki altı yıldır birbirimizi arzuluyormuşuz gibi, bir hafta boyunca o kadar çok orgazm olmuştuk ki, sayısını unutmuştum ve muhtemelen bir endorfin sersemliğinin etkilerini yaşıyordum.

Bu sabah Mac beni sevişmek için uyandırmıştı. Yavaş, nazik ve güzeldi ama dün geceden dolayı biraz da ağrım vardı.

"Dün gece," diye mırıldandım hayretle.

"Biliyorum," diye yanıtladı Mac,
kendini beğenmiş bir sesle.

Kendini beğenmiş olmalı.

İkimiz de kendimizi beğenmiş olmalıyız.

"Dün gece için ödül kazanabiliriz," diye nefes nefese kaldım. "Bacaklarım omuzlarının üzerindeyken yaptığın o şey..."

"Evet, bunu tekrar yapmamız gerekecek."

"Ve şu diğer şey. Vücudumun bu şekilde bükülebileceğini bilmiyordum." "Tatmin edici derecede esneksin."

Caka sattım. "İkimiz de öyleyiz."

"Bunu da tekrar yapmamız gerekecek."

"Her ne kadar dört gözle bekliyor olsam da" -yüzümü ona dönmek için yan tarafıma geçtim- "biraz ağrım var."

Mac kaşlarını çatarak bana döndü. "Neden söylemedin?"

"Çünkü seks yapmak istiyordum," diye cevap verdim.
Besbelli.

Sırıttı ama elini bacaklarımın arasına sokarken yüz ifadesinde hâlâ endişe vardı. Beni okşarken ürperdim. Mac bana hiç çekinmeden dokunuyordu, sanki bedenim benim olduğu kadar onun da bedeniymiş gibi. Aşırı duyarlılaşmıştım, açıklığımı nazıkçe dürttüğünde gerildim.

"Burada mı?" diye sordu kısık sesle.

Başımı salladım, bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Yukarı doğru klitorisime doğru hareket etti ve başparmağıyla daireler çizdi. "Burası mı?"

Başımı salladım ve dokunuşuna doğru ittim. "Yapamayız." Ağzım bedenimle tartışıyordu.

"Yakında Thane'lere gitmemiz gerekiyor."

"Önce seni daha iyi öpmeme izin ver," diye hırladı ateşli bir şekilde, bacaklarımı ayırmak için aşağı doğru hareket etti. Sonra dili klitorisimin üzerindeydi ve karşı koyamadım. Mac'in üzerime inişini izlemek dünyada en sevdiğim şeylerden biriydi.

Ama kalbimin daha fazlasını kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordum. Görünüşe göre, kaldırabilirmiş.

Birkaç dakika sonra tekrar boşaldım ve Mac yukarı doğru öpücükler gönderdi. Hayran olduğum bir çeviklikle yataktan kalkıp ayağa fırlamadan önce göğüslerime birer öpücük kondurdu.

"Peki ya sen?"

"Ben iyiyim," diye söz verdi bir koşu pantolonu giyerken. "Sana bir protein karışımı önerirdim ama cevabın ne olacağını biliyorum."

"Kahve," dedik hep bir ağızdan.

Kıkırdadım, yanıma kıvrıldım ve bakışlarının üzerimde gezinmesini sevdim. Mac bu hafta o kadar çok buradaydı ki, gardırobunda yedek kıyafetleri ve spor salonuna gitmeden önce içebilmesi için mutfakta çok önemli protein-shake tozu vardı. Sabahın köründe kalkardı ve ben iş günüm için uyanmaya çalışırken, Mac çoktan spor salonuna gitmiş, malikânedeki vardiyasından önce egzersiz yapıyor olurdu.

Bugün yatakta tembellik ettiğimiz ilk sabahtı. Mac'in güzel kıcının yatak odamdan çıkışını izlerken neşeyle kıvrandım.

Gelmiş geçmiş en iyi haftaydı. Seks dışında en sevdiğim an aslında iki gece önce onun koltuğuma oturduğu, benim de kanepeye kıvrıldığım ve ikimizin de kitap okuduğu andı. Hafif nefes alış verişlerimiz ve çevrilen sayfaların sesinden başka bir şey yoktu. Kitabımdan başımı kaldırıp Mac'in gözlerinin kelimeler arasında gezinmesini izledim ve kendi kendime *bunu sonsuza dek yapabilirim* diye düşündüm.

O anın mükemmel memnuniyeti ödümü koparmıştı. Tıpkı Mac beni sevdiğini söylediğinde olduğu gibi. Boğazım kapanmış, olası bir cevabı engellemişti. Geçen pazartesten beri bunu bana bir daha söylememişti.

Ani melankolimi üzerimden atarak iyiye odaklandım. Bu hafta o kadar çok iyilik olmuştu ki, sanki hayatın içinde süzülüyordum.

Ama artık gerçek dünyaya dönme vakti gelmişti.

İş arkadaşlarım dışında gördüğüm tek kişi Mac'ti. Ailem sabırsızlanmaya başlamıştı,

Sadece yedi gün geçmiş olmasına rağmen. Bizi Pazar kahvaltısına çağırmışlardı, bu Lachlan'da ya da Thane'de ara sıra olan bir şeydi. Bu hafta, bu buluşmanın sebebinin Mac ve ben olduğumuza yüzde yüz emindim. Ailemiz meraklı biriydi ve işlerin nasıl ilerlediğini kendi gözleriyle görmek istiyorlardı.

Bakışlarım komodinin üzerindeki kayganlaştırıcı tüpüne takılınca kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim.

Ailem Mac'le neler yaptığımızı bilseydi, korkudan ölürlerd.

Onlarla yüzleşmeye hazırlanmak için isteksizce yataktan kalkarken bu düşünce beni kötü kötü kıkırdattı.

"HAZIR MISIN?" Cipine yaklaşırken Mac'e sordum.

Elimi tuttu ve Thane'in evine bakarken beni yanına çekti. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Mac en ufak bir gerginlik göstermiyordu, ben de göstermemem gerektiğine karar verdim. Ancak, köyde birlikte yürümekten farklıydı (henüz çift olarak yapmadığımız bir şeydi) çünkü köylülerin ne düşündüğü umurumda değildi.

Ailemin ne düşündüğünü önemsiyordum.

Evet, kardeşlerim bizim için mutlu görünseler de ben biraz endişeliydim.

Thane'in ön kapısı açıldı ve Regan o gamzeli gülümsemesiyle belirdi. "Bütün gün orada dikilip duracak mısın?"

Mac ve ben merdivenleri çıkmadan önce bir kez daha birbirimize destekleyici bir bakış attık. Geri çekilip önce benim girmeme izin vermek için elimi bıraktı ama ben ona ihtiyaç duyarak arkama uzandım. Birkaç saniye sonra elim yine onun elinin içindeydi.

Regan'ın bakışları birleştiğimiz yere kaydı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aww." "Kapa çeneni," diye emrettim, sırtırken bile.

"Herkes zaten burada. İçeri gelin, içeri gelin." Regan önümüzden geçerek geniş evlerinin açık planlı yaşam alanına doğru yürüdü.

Herkes oturma ve yemek alanının etrafına dağılmış bir şekilde oturuyordu.

"Arro Teyze, Mac Amca!" Eilidh, Lachlan'ın kucağından atlayıp bize doğru koşarak bağırdı. "Kendimi reddedilmiş hissediyorum." Lachlan asık suratla karısına baktı.

Robyn kıkırdadı. "Babam için atılmış. Ne kadar korkunç."

Eilidh bana vurmadan hemen önce ağabeyimin alaycı bakışlarına güldüm. Mac beni bıraktı, böylece Eilidh'i kollarımın arasında sallayabildim. Pazularım gerildi. "Oof, bunun için fazla büyüyorsun." Yüzümü ellerinin arasına alırken kıkırdadım.

Eilidh sırtıttı. "Arro Teyze, seni özledim. Nerelerdeydin? Öğretmenim çok fazla ağaç kesmememiz gerektiğini söyledi ve ben de seninle bu konuda konuşmak istiyorum çünkü bence ağaç kesmekten

başka bir şey yapman gerekebilir. Bu iş için fazla iyisin.

"dedi. Sanki seksen yaşındaki teyzemmiş gibi ciddiyetle yanağımı okşadı.

Gülmemek için kendimi zor tutarken, altı yaşındaki bir çocuğa orman döngüsünü nasıl açıklayacağımı düşünürken ve işimin gerçekliğini gölgelediği için öğretmenine lanet okurken Mac'in kıkırdamasının titreşimlerini sırtımda hissedebiliyordum.

"Mac Amca!" Eilidh coşku dolu bakışlarını ona çevirdi. "Kucakla!"

Çırpınırken kollarımdan düşmeden önce onu Mac'e aktardım. Mac onu kalçasından tutarken uzun bacakları sallanıyordu.

"Nasılsın Bonny Blue?" Mac ona, o kocaman mavi gözlerini ilk açıp kendisine baktığından beri kullandığı sevimli lakabını kullanarak sordu.

"Mac Amca, üçüncü haftanın yıldız öğrencisi oldum! Gerçi Bayan McGuinley"-sesi yüksek bir fısıltıya dönüştü-"gerçekten sessiz konuşmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor, ama ben"-sesi tekrar yükseldi-"ama o zaman kimse beni duymaz!" dedim.

Mac ona sıırttı. "Bunun için endişelenme, Bonny Blue. Inverness'te insanlar seni o oktavda duyabilir."

Eilidh bunu düşündü ve yüksek sesle kıkırdarak bizi güldürdü.

Eğer bir Tanrı varsa, bana da Eilidh Adair gibi bir çocuk vermesini umuyordum.

Yeğenimi kucağında taşıyan Mac beni oturma odasına kadar takip etti. Nintendo oynadığı koltuğun yanından geçerken Lewis'in saçlarını karıştırdım.

"Merhaba, Arro Teyze." Küçük bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

"Mac Amca." "Selam, ufaklık." Mac ona başıyla selam verdi. "İyi misin, evlat?" Lew'in yüz ifadesi aydınlandı. "Krallık 15'e ulaştım."

Mac "Güzel" diye cevap verdi. Eilidh'i indirdi, o da hemen elimi tutup beni Thane'in yanındaki geniş kanepeye çekti.

Arran onun yanına oturdu ve iki kardeşim de beni inceliyor gibiydi; yemek masasından bir sandalye çekip Eredine'in yanına otururken gözleri tekrar Mac'e kaydı. Lachlan'a bakmadan önce arkadaşşıma gülümsedim, o da bana odaklanmıştı.

Dakikalar sessizlik içinde geçiyor gibiydi, ancak bunun sadece saniyeler olduğuna eminim.

"Neden kimse konuşmuyor? Hepiniz Arro Teyze ve Mac Amca'ya bakıyorsunuz." Eilidh'in küçük kaşları yanıma sokulurken büzüştü.

Boğazımı temizledim, ilişkimizdeki değişikliği altı yaşındaki bir çocuğa nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Ya da açıklamalı mıydım? Lewis'e baktığımda, onun da odadaki tuhaflığı hissetmiş gibi oyundan başını kaldırdığını gördüm.

Sonra Mac'in sağlam duruşunu, sakın tavrını ve beni takip edeceğini söyleyen yüz ifadesini kavradım. Bu ilişkiye gerçekten bir şans vermek, ailemizden saklanmamak anlamına geliyordu. Risk almak demekti. Dağılırsa dağılırdı ama çocuklar hayatımda çok fazla yer alıyordu ve ne zaman bizimle olsalar Mac'in yanında şefkatli olmaktan vazgeçmek istemiyordum.

"Pekala," dedim, yeğenlerimin arasına bakarken yavaşça nefes verdim, "Mac Amca ve ben

"Şimdi çıkıyoruz. Birlikteyiz." Onların boş bakışları karşısında devam ettim, "Romantik olarak. Babanız Regan'la nasılsa biz de birbirimizle öyleyiz."

Eilidh burnunu kırıştırdı ve şaşkınlıkla bana bakmak için geri çekildi. "Ama ben senin hep öyle olduğunu sanıyordum."

"Ben de." Lewis omuz silkti ve oyununa geri döndü.

Robyn'in homurtusu sessizliği bozdu. Babasına sırtıttı. "Bebeklerin ağzından."

"YANI?" Eredine mutfakta yanıma sokuldu.

Thane, Lewis'e gün boyunca yeterince oyun oynadığını söyledikten sonra Arran çocukları dışarıda oynamaya götürdü. Lewis homurdanmaya başlayınca, Arran onun dikkatini dağıtmak için araya girdi. Ama kardeşimi Gloaming hakkında sorguya çekmeden önce değil.

Yerleştikten sonra ailemle birlikte doğal bir ritim yakalamamız harikaydı. Arran ve Lachlan bize Gordon'a yaptıkları teklifi ve Gordon'un kabul edip etmediğini öğrenmek için avukatlarının kendileriyle irtibata geçmesini nasıl beklediklerini anlattılar. Otel, barı ve restoranı yenileme planları vardı ve Arran tüm bunları denetleyecekti. Kardeşimin Ardnach'ta kalmasına çok sevinmişim, her ne kadar gezme arzusunun neden aniden yok olduğunu ya da ona ihtiyacımız olduğunda neden daha önce eve gelmediğini açıklamasa da.

Lachlan, galası Los Angeles'ta yapıldığı için Brodan'ın izlememiz için yeni filminin dijital bir kopyasını gönderdiğini söyledi. Çocuklar için fazla yetişkinlere yönelikti, bu yüzden izlemeden önce yatmalarını bekleyecektik.

Konuşmak kolaydı. Hatta Mac odayı geçip yanıma oturduğunda ve Eilidh yerini boşalttıktan sonra beni kendi tarafına çektiğinde bile.

Eredine beni takip ettiğinde herkese taze çay ve kahve yapmak için kalkmışım. "Ee?" Mutfakta dolaşırken ona gülümsedim.

Arkadaşım omzunun üzerinden Robyn'in söylediği bir şeye gülen Mac'e baktı. "İkiniz de mutlu görünüyorsunuz." Eredine'in yüz ifadesi sorularla doluydu.

"Öyleyiz. Her günü bir seferde yaşıyoruz. Gerçi... biraz hızlandık. İş dışında neredeyse her saniyemizi birlikte geçiriyoruz."

"Bu çok hoş." Ery bana doğru eğildi. "Ona bir şans daha vermene sevindim. Mac gerçekten iyi olanlardan biri."

"Bunu biliyorum. Ve konuşacak birine ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için tekrar teşekkür ederim." "Her zaman senin için buradayım," diye söz verdi.

Elimi bileğine doladım ve nazıkçe sıktım. "Senin için de her zaman burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Eredine sertçe yutkundu, gözlerinde acımasız ve tedirgin edici bir şey parladı. Dudakları aralandı,

"Arro-" derken nefes alış veriş biraz artıyordu.

"Meyve suyuna ihtiyacımız var!" Eilidh aceleyle eve girerken bağırdı. "Enerji takviyesi!"

Ery'ye dönüp baktım ama yüz ifadesi değişmişti. "Ben bakarım, Eils," dedi mutfakta dolaşırken. Arkadaşımın bana önemli bir şey söyleyeceğinden şüphelendiğim için içimi hayal kırıklığı kapladı. Onunla tekrar göz göze gelmeye çalıştım ama o Eilidh'in peşinden aceleyle bahçeye çıktı.

İç çekerek kendimi o anın geçmesine izin vermeye zorladım. Çay ve kahveyi hazırladıktan sonra Mac her şeyi oturma odasına taşımama yardım etti.

"Söyle bize Mac," dedi Thane kahvesini yudumlarken, "Kilmany'den haber var mı?"

Mac başını salladı. "Mahkeme gününe kadar hapiste. Biz duyana kadar birkaç hafta daha geçecek. Şimdilik tüm suçlamaları reddediyor. Polis onu hâlâ Frickle, Kenny ya da Jamie ile ilişkilendiremedi ama Bryan'ın cinayetiyle bağlantılı olan araba, Arro'nun ve benim tanık ifadelerim ellerinde." Bana baktı. "Onu ziyaret etmek istedim."

Bir kaşımı kaldırdım. Bunu ilk kez duyuyordum.

Mac umutsuzca omuz silkti. "Onunla konuşmak istedim. Ne olduğunu açıklamak için."

"O bir katil baba," diye fısıldadı Robyn. "Ona hiçbir şey açıklamana gerek yok."

"Bu ikimizin de iyiliği için," dedi Mac. "Ama bu tartışmalı bir konu çünkü hem ziyareti hem de suçlamaları reddetti. Arro ve ben muhtemelen yakında tekrar ifade vermeye çağrılacağız ve sonra mahkemede kürsüye çıkmak zorunda kalacağız."

Dört gözle beklemediğim bir şeydi ama o tehlikeli pisliği sonsuza dek ortadan kaldırmak için bunu yapacaktım.

"Notları Arro için bıraktığımı hâlâ inkâr ediyor mu?" Thane

dürtükledi. "Her şeyi inkâr ediyor."

"Neden doğrudan senin peşine düşmek yerine Arro'nun peşine düştüğünü hâlâ anlamış değilim."

"Akli dengesi yerinde olmayan birinden bahsediyoruz," dedi Robyn. "Olmayan yerde sebep aramayalım."

"Ve hadi daha mutlu bir şey hakkında konuşalım," diye önerdi Regan.

Ablası gururlu bir gülümsemeyle, "Örneğin, Highlands and Islands Üniversitesi'nde MBA programına girdiğini varsayalım," dedi.

"Ciddi misin?" Regan'a sordum.

Robyn kadar olmasa da en az onun kadar gururlu görünen Thane ile bakışlarını paylaştı. "Burada bir anaokulu açmak istiyorum. Sadece bir tane var ve biraz iç karartıcı. Çocuklar orada pek bir şey öğrenemiyor gibi görünüyor. Ama bir işyeri açmak gibi önemli bir işe kalkışmadan önce bu işi yapmamın daha iyi olacağını düşündüm."

Onun adına heyecanlanarak hiç düşünmeden teklif ettim: "Caelmore'da yapmalısın. Burada bir sürü arazimiz var. Eminim ihtiyaçlarınız için özel olarak tasarlanmış bir şey inşa edebileceğiniz mükemmel bir yerimiz vardır." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kaskatı kesildim; ister istemez

kardeşlerimin katkısı olmadan ona Adair arazisini teklif etti.

Ancak Thane kolunu Regan'ın beline doladı ve benimle Lachlan'ın arasına baktı. "Arran'la bu konuyu çoktan konuştum ve o da benimle aynı fikirde. Sadece siz ikinizin ve Brodan'ın onayına ihtiyacım var. Regan'a burada bir arsa vermek istiyorum ve anaokulunu inşa etmesine yardım edeceğim."

Regan itiraz etmek için ağzını açtı ama Thane onu susturdu.

"Arazi bizde," dedi ona sertçe, sonra bize baktı. "Yine de hayır diyebilirsiniz."

"Neden hayır diyelim ki?" Lachlan kaşlarını çattı. "Tabii ki Regan alabilir. Arro açıkça teklif etti."

Robyn, "Ve eğer küçük kız kardeşinin bu isteğini reddederse, karısı cinsel iyiliklerini esirgeyecektir," diye ekledi.

Lachlan bir kaşını kaldırdı. "Sanki bensiz bir gün bile dayanabilirmişsin gibi." "Bu bir meydan okuma mı?"

"Evet, neden olmasın?"

"Lachlan," diye uyardı

Thane.

"Peki." Robyn elini uzattı. "El sıkışalım. Birimiz ayrılana kadar seks yok ve ayrılan kişi üç ay boyunca tüm yemek ve market alışverişini yapacak."

"Lachlan-"

"Tamamdır." Lachlan onun elini sıktı. Thane inledi. "Sen tam bir ahmaksın."

En büyük kardeşimiz ukalaca omuz silkti. "İlk ben kırılmayacağım."

"Bu anlaşma öngörülebilir bir gelecekte hiç seks yapmayacağınız anlamına geliyorsa bunun bir önemi var mı?"

Lachlan bunu düşündü ve sonra kıkırdayan karısına ters ters baktı. "Komik, değil mi? Senin cinsel dürtülerin benden daha güçlü, kadın."

"Kızım hakkında konuşmasak olmaz mı-" Mac bu düşünce karşısında tıkanıp, yüzü yeşile döndü. "Konuyu değiştirelim."

Öyle de yaptık, ama Robyn'in artık o kadar ukala görünmediğini fark ettim. Kendime not: Mac ile asla seks yapmama anlaşması yapma.

Regan'ın anaokuluyla ilgili planları hakkında daha fazla konuştuk ve ardından Thane dışarıdan yemek istedi. Akşamın büyük kısmı yemek yiyerek ve çocuklarla oynayarak geçti. Daha sonra çocuklar duş aldı ve Thane onları yatırdı.

Lachlan dizüstü bilgisayarını Thane'in televizyonuna bağlayarak Brodan'ın yeni filmini kurduğunda saat geç olmuştu. Ortamı daha sinematik hale getirmek için ışıkları kapattık ve filmi

izlemek için arkamıza yaslanırken Mac'in göğsüne yaslandım.

Brodan'ın distopik bir taşra gibi görünen bir yerde uyanan ve oraya nasıl geldiğini hatırlamayan bir adamı tasvir etmesi beni gururlandırdı. Film, çölde hayatta kalmaya ve bir şekilde medeniyete geri dönmenin yolunu bulmaya çalışırken anılarını bir araya getirmesini konu alıyordu. Brodan'ın açık ara en iyi oyunculuydu. O kadar iyiydi ki, neredeyse kardeşim olduğunu unutuyordum.

Jenerik akarken ailemin üzerine şaşkın bir sessizlik çöktü.

Sonra Lachlan huysuzca, "Şey... o yetenekli bir orospu çocuğu," dedi.

En çok hangi bölümleri sevdiğimizi, performansıya bizi şaşkına çevirdiği yerleri, Brodan'ı izlediğimizi unutup onu sadece karakter olarak gördüğümüz anları tartışırken hepimiz heyecanla birbirimizin üzerine konuşmaya başladık. Ona ne kadar sevdiğimizi söylemek için mesajlar attık ama ben yarın onu görüntülü arayıp yüzüne söyleyebilmek için bir not aldım.

Daha sonra iyi geceler diledik ve Mac beni SUV'sine götürdü, yolcu kapısını açtı ve gereksiz ama hoş bir avuç içini kıcıma koyarak binmeme yardım etti. Kaputu yuvarladı, içine atladı ve garaj yolundan çıkarken, "Garip yapmadılar. Biz."

"Yapacaklarını mı düşündün?"

"Emin değildim. Ama garip değildi. Hem de hiç."

Mac arabanın karanlığında sıırttı, arkamızdaki farlar yüzünü aydınlatıyordu. "Eilidh bizi kesinlikle yerimize oturttu."

İnledim ama gülümsedim. "Tanrım, çok açık olmalıyız."

Kıkırdaması beni içten dışa doğru ısıttı.

Ama sonra "Çocuk istiyor musun, Arro?" diye sorarak neşeli havayı yarıp geçti.

Bu ani soru karşısında birkaç saniye sessizliğe gömüldüm. Bu konuşmanın sonucundan duyduğum korkuyla savaşıırken kalbim hızla çarptı ve dürüstçe "Evet" diye cevap verdim. Sertçe yutkundum. "Sen seviyor musun?"

"Biliyor musun, Lachlan da ona senin hakkında ne hissettiğimi söylediğinde bana aynı şeyi sordu." "Ve?"

Mac, kardeşlerimin evlerinden uzağa giden dar köy yolunda yavaşlarken bana baktı. "Seninle çocuk yapmak istiyorum. Eskiden bunun için çok geç olduğunu düşünürdüm-"

"Hâlâ gençsin Mackennon," diye homurdandım.

"Yaşlı olmadığımı biliyorum," dedi, sesinde kahkaha vardı. "Ama yeniden baba olmak... kırk beş normalden biraz daha geç bir yaş."

"Ama çocuk istiyorsun?" Söylediklerinin bu hayati kısmına takıldım.

"Bu beni korkutuyor," dedi. "Robyn'i incittiğim gibi başka bir çocuğu incitmek istemiyorum-" "Asla yapmazsın," diye kestim yine sözünü.

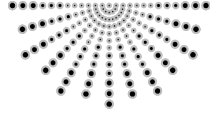
"Biliyorum." Ana yola dönmeden önce bana bir bakış daha attı. "Her neyse, sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim. O değil de... yani, henüz o noktaya yaklaşmadık."

Gerçeğe döndüğümde biraz söndüm. Tabii ki değildik. Adama henüz onu sevdiğimi bile söyleyememiştim.

"Doğru," diye fısıldadım, işleri ağırdan alma planıma sadık kalma konusunda kendime ders veriyordum. "Henüz o noktaya gelmedik."

Hayal kırıklığının verdiği burukluktan daha fazlasını hissederek, bunun nedenini görmezden geldim ve

Brodan'ın filmi aramızdaki ani gerilimi hafifletti.

“Arro her zaman onun evinde kalmak istiyor. Bu konuda endişeliyim.” “Neden?” Iona sordu.

“Benimkine geri dönmekten korktuğundan endişeleniyorum. Mart ayından beri oraya gitmedi. O gecedan beri.”

“Bu konuda onunla konuşmayı denedin mi?”

“Biraz korkakça davranıyorum,” diye itiraf ettim. “İçinde bulunduğumuz bu balonu patlatmak istemiyorum. Onu, hakkımızdaki fikrini değıştirmesine neden olabilecek bir yere geri götürmek istemiyorum.”

“Bu anlaşılabilir bir durum. Ancak, ilişkinizin uzun soluklu olması için iletişim çok önemlidir. Zorlu tartışmalardan kaçınılamaz. Bunlar sadece kaçınılmaz olanı uzatır. Bunu şimdi yapmanın daha iyi olacağını düşünmüyor musunuz?”

“Onu incitmek istemiyorum.”

“Eğer tekrar evinizde olmaya hazır değilse, bu konuda onu destekleyebilirsiniz. Ama ikinizin bunu konuşmanızın da önemli olduğunu düşünüyorum, çünkü bu evle ilgili değil. Bu aranızdaki güvenle ilgili.”

BİR HAFTA DAHA GEÇTİ, ama aylar da geçmiş olabilirdi. Arro'yla birlikte olmak böyle bir şeydi. Sonsuz bir mutluluk. Bu kadar mutlu olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Çok uzun zamandır mutluluğu özlemiştim ve bunun eninde sonunda böyle bir şeye dönüşeceğinden emindim ama şu anda kendimden geçmiştim. Gezegendeki kırk beş yılımda ilk kez aşık olmuşum. Onsuz geçen onca yıl boşa gitmiş gibiydi ama yine de beni onunla geçireceğim bu ana götüreceksen her saniyesini -en kötüsünü bile- yeniden yaşayabilirdim.

North Star'daki randevumuzdan sonraki üçüncü cumartesiydi. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Zaman garip davranıyordu. Günlerimizi işte, gecelerimizin çoğunu da Arro'nun evinde birlikte geçirdiğimiz için köyden kaçmıştık. Ancak tüm boş zamanlarımızı Arro'nun bungalovunda

geçirmek, bunun nedenine dair komşular arasında bir dedikodu olduğu anlamına geliyordu.
Ama ilişkimizi saklamıyordum. Bunu başarmak için çok çalışmıştık. Hala

vardı.

"Bunun için hazır mısınız?" Arro, Defender'ını Castle Caddesi'ndeki köyün ana otoparkına park ettikten sonra sordu.

"Öyleyim. Öyle misin?"

Flora'nın evine doğru yürürken cevabı kolunu benim koluma dolamak oldu. O sabah ağır bir sabahtı. Spor salonuna gitmek yerine Arro'ya yatakta kahvaltı hazırlamıştım.

"Bütün bunlar da ne?" dedi, oturur pozisyona geçerken uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırarak.

Kahvaltı tepsisini onun üzerine koymuştum ve bana keyifle sırtıttı. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum ve bunu kahvenden önce yapmak zorunda kalmanı istemedim." Yaptığım omlete bakıp sırtıttım. "Sonra bir şekilde kahvaltıya dönüştü."

"Aç değil misin?"

"Pişirirken yedim."

Arro kahvesinden bir yudum aldı. Sonra, "Ciddi görünüyorsun Mackennon.

Endişelenmeli miyim?" "Hayır." Yatağa, onun yanına oturdum. "Ama endişelenmeli miyim bilmiyorum."

"Kafam karıştı." Çatal bıçağını aldı ve yemeye başladı. Birkaç saniye sonra sabırsızlıkla bir lokmayı yuttu ve "Eee?" dedi.

"Benim evimde kalmak istemiyorsun," diye ağzımdan kaçırdım.

Arro yastıklarına yaslanıp beni dikkatle incelediğinde bu endişe daha da arttı.

Sonunda iç çekti. "Aramızda olanları mahvetmek istemedim. Geri dönmenin her şeyi gündeme getirebileceğini düşündüm ve bunu istemedim..." Sözlerini yarıda kesti, suçluluk duygusu yüzünde parladı.

"Neyi istemedi? Arro?"

"Sana karşı tekrar farklı hissetmek istemedim." Endişeli bir sıcaklık tenimi ısıttı. "Hissedeceğini düşünüyor musun?"

Neyse ki başını salladı. "Seni affettim Mackennon, söz veriyorum. Sadece... güven hala inşa ediliyor. Anıların bu süreci bozacağından endişeleniyorum."

Korkularım beni ele geçirmeye çalışmıştı ama artık onların beni kontrol etmesine izin vermeyecektim. "Bugün kulübeye gelmeni istiyorum. Uzun süre kalmak zorunda değiliz ama denemeni istiyorum. Bu şeyleri görmezden gelemeyiz, Arro."

Minnettarlığım karşısında Arro başını salladı. "Tamam. Haklısın."

İşte buradaydık, köye geri dönmüştük. Ama arabayla gelirken Arro, Flora'da bir kahve içmek için durarak kulübeye gitmemizi istemişti. Bunu yapabilirdim. Bu aynı zamanda kendimizi köylülerin arasına atmak anlamına geliyordu ki Arro'nun evime bir adım atıp o geceki rezilliğimin hatırasıyla sonsuza dek lekelenmiş olduğumuza karar verebileceğini düşününce bu riskli görünüyordu.

Tüm bunlar kadar şiddetli olmayacağını umarak yaşıyordum.

Birlikte harikaydık ve şeytanlarım ara sıra benimle tartışmaktan hoşlansa da, içten içe Arro'nun da birlikte harika olduğumuzu düşündüğünü biliyordum.

Ardnoch turizm sezonunun zirvesindeydi, ancak park yeri ve Flora'da bir masa bulmayı umacak kadar erken köydeydik. Komşulardan çok yabancıların yanından geçtik ama

Yanımdan geçtiğimiz köylüler bizi kol kola görünce mutlaka iki kez bakmışlardır.

"Arkada bir masa var," diye gözlemledi Arro, Flora'nın pencereli ön tarafına yaklaşırken.

Onun için kapıyı açtım, yukarıdaki zil varlığımızı duyurmak için çalışıyordu. Bazıları başını kaldırıp baktı, bazıları bakmadı. Tanıdığım birkaç yüz vardı ama geri kalanı turistti.

Ben Arro'ya kapıyı açarken Flora tezgâhın arkasından çıktı. Yanımdan geçip gitti, çiçeksi parfümü artık umutsuz, acınası özlem düşüncelerini değil, her santimini öpüp okşama anılarını uyandırıyordu. Artık bu kadının vücudunu kendi vücudum kadar iyi tanıyordum.

Başımı belaya sokabilecek düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak kapıyı arkamızdan kapattım ve Arro'yu küçük kafeye götürürken elimi sırtının alt kısmına koydum.

"Günaydın Flora," dedi Arro ev sahibine.

Flora'nın bakışları Arro'ya dokunduğum yere odaklandı ama sadece başını salladı ve siparişimizi almadan önce bizi boş masaya buyur etti. Geçen seferki gibi sandalyemi Arro'nunkine yaklaştırdım, böylece dizlerimiz birbirine değdi. Flora'nın alışılmadık sertliğinden dedikodunun kesinlikle yayıldığını anlayabiliyordum.

Altında bir ateş yaktım.

Arro'nun kapuçinosundan aldığı yudum üst dudağında köpükten bir bıyık bırakmıştı. Ne yapacağımı düşünmeden köpüğü öpmek için başımı eğdim. Ancak, her zaman olduğu gibi, öpücük biraz daha uzun, daha aç bir şeye dönüştü. İsteksizce öpücüğü kestim, başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim, bakışlarını tuttum ve neredeyse üç haftadır söylemediğim üç kelimeyi sessizce ona söyledim. Çünkü onları duymamak çok acı verici olmaya başlamıştı. Her ne kadar onu beklemeye hazır olsam da, bu özel reddedilişi kaldıramazdım. Duymaya ihtiyacı olduğunu düşünürsem söyleyecektim ama şimdilik hareketlerimin bu kelimeleri benim yerime söylemesini umuyordum.

İşte o zaman bakıldığını hissettim.

Başımı kaldırdığımda Flora'nın tezgahın üzerinden bize morina balığı gibi baktığını gördüm. Arro nefesinin altından homurdandı ve ben de onun bakışlarını odanın diğer ucuna kadar takip ederek turistik hediyelik eşya dükkânı sahibi Janet Mulree'nin üniversite çağındaki kızıyla birlikte bir masada oturduğunu gördüm.

Janet Mulree, Ardnoch'un en büyük dedikoducularından biriydi.

Onun ve kızının beş dakika sonra ayrıldığıнын farkındaydım ... ama dürüst olmak gerekirse, kadının bu kadar hızlı çalışabileceğini bilmiyordum.

Çok geçmeden hesabı ödemek için kalktığımda Flora bir eliyle beni uyarırken diğer eliyle iyi dileklerini sundu. Bana makbuzu uzatırken, "Senden beklediğim bu değildi ama umarım ikiniz için de iyi olur," dedi. Flora'nın ses tonundan Arro'yla ilişkimizin uzun sürmeyeceğini düşündüğü anlaşılıyordu.

Bunun aklıma girmesine izin vermemeye çalıştım. Kendi kendime düşündüm: *Evet, onu hak etmediğini herkes görebiliyor.* Ama bu düşüncüyü bastırdım ve Arro ayağa kalkıp elini benim elime koyduğunda dağılmasına izin verdim.

Kafeden çıkarken, "Morag'dan bir sandviç alıp sana götürelim," dedi. Caddeyi aceleyle geçerken çiseleyen yaz yağmuru saçlarımızı ve tenimizi ıslattı, gökyüzü kararıyordu.

Bu yıl çok ılık bir yaz geçirdiğimiz için şanslı olsak da, sağanak yağışlar yine de sık görülen bir durumdu.

Bizi Morag's'a soktum, ama biz arkaya, şarküteri reyonuna doğru ilerleyemeden, ilk koridorun sonunda Arro'nun gözüne bir şey takıldı. Onu takip ettim, bir sıra derginin önünde durdu ve sonra çocuk bölümünden aniden bir tane koparana kadar raflar boyunca yürüdü.

"Eilidh buna takmış durumda." Arro, *National Geographic for Kids*'in bir kopyasını salladı. "Aylar önce sırf arabada okusun diye bir sayı almıştım ama artık bizim için bir şey oldu. Lewis'e de bir şeyler almam gerekiyor." Ben şefkatle ona bakarken o da rafları taradı, bir gün kendi çocuğumuzla hayatın nasıl olabileceğini merak ediyordum.

Eğer bunun için enerjim
olsaydı. Bunun için enerji
bulurdum.

Eğer bu onu mutlu edecekse.

Dükkânın kapısının açıldığını hayal meyal fark ettim ama kafayı takmış bir halde Arro'yu izlemekten başka bir şeye dikkat edemiyordum. Sonra duydum, "Duydun mu Morag? Adair ailesi yine iş başında. Bu aile ve onları takip eden skandal korkunç." Ses tanıdıktı.

Arro önümde kaskatı kesildi ve dinlerken omzuna rahatlatıcı bir el koydum.

İşte o zaman mağaza koridorlarının bizi sakladığını ve dedikoducunun orada olduğumuzu bile bilmediğini fark ettim. "Dedikodu dinlemediğimi biliyorsun, özellikle de Adair'ler hakkında. Onlar iyi insanlar."

Morag dedikoducu erkeği başından savmaya çalıştı.

Morag'ı hep sevmişimdir.

"Size söyleyeceklerimi duyduğunuzda böyle düşünmeyeceksiniz. Janet Mulree az önce Flora'daydı ve o güvenlik görevlisi Adair'in kızının peşindeydi. Adam onun iki katı yaşında! Ve orada küstahça öpüşüyorlardı. Janet bunun uygun bir öpücük olmadığını söyledi."

"Bay Oliphant, öncelikle Mac Galbraith, Arrochar'ın iki katı yaşında değil ve ikincisi, ne yaptıkları kimseyi ilgilendirmez. Şimdi, size ne getirebilirim?"

"Sana hayret ediyorum Morag," diye devam etti Oliphant. Onu tanıyordum. Bir toprak ağasıydı ve burada, Ardnach'ta ve sahil boyunca uzanan köylerde küçük bir mülk portföyüne sahipti. Morag'ın Sutherland'lı olan ve Sutherland Dükü'yle uzaktan bağlantıları bulunan babasıyla birlikte büyümüştü. Oliphant'ın ailesi Morag'ınki ya da Adair'ler kadar eskiye dayanmıyordu ama üstün bir aileden geldiğine inandırılarak yetiştirildiği tavırlarından belliydi. Her zaman yargılayıcı, yaşlı bir piç olmuştu.

"Ne yaptıkları herkesi ilgilendirir. Bu köyü ve atalarının adını yürüten bir skandala dönüştürdüler. Önce en büyükleri aile mülkünü bir Hollywood sirkine, köyü de onunla birlikte bir sirke dönüştürüyor, sonra da sonradan görme bir Amerikalıyla evleniyor-"

"Bay Oliphant-"

"O zaman, o zaman" -sesi heyecanla yükseldi- "erkek kardeşinin, çocuklarının dadısı da olan yarı yaşındaki bir kadınla ilişkisi varmış. Utanç verici, size söylüyorum. Ve biz de bunu yanına bıraktık.

Bu yüzden kız kardeş, baldızının babasıyla birlikte yaşıyor. Hiç böyle bir şey duydunuz mu?"

Arro oflayıp pufladı ve şarküteri tezgâhına doğru yürüdü. "Arro-"

Bana el salladı, ben de yapması gereken her şeyi yaparken iyi olduğundan emin olmak için arkasından takip ettim.

"Size söylüyorum, Adair adına utanç getirdiler."

Koridoru döndüğümüzde şarküteri görüldü. Ve işte oradaydı, bastonuna dayanmış, Morag'ın tezgahına yaslanmıştı.

Morag bizi görünce beyninden vurulmuşa döndü.

Arro yaşlı adamın arkasında durdu, ben de onun arkasında. "Bu köydeki tek utanç verici kişi sizsiniz Bay Oliphant," dedi sakince.

İrkildi, neredeyse bastonunu düşürecek ki burnunun üzerindeki gözlüğün üzerinden bize bakmak için döndü. "Ben sadece herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum" diye alay etmeden önce ağzı ince bir çizgi halinde kıstı.

"Doğru değil," dedi Morag ve bize yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bence tam zamanı. İkiniz için de çok heyecanlıyım." "Och, haud yer wheesht, woman." Oliphant bastonunu kavgacı bir tavırla yere vurdu. "Cesaretlendirme bu tatsız suistimal."

Morag kaskatı kesildi. "Kendi işyerimde benimle bu şekilde konuşmayın Bay Oliphant, yoksa sizi men etmek zorunda kalırım."

"Saçma sapan konuşma." Arro'ya "Peki, kendin için ne söyleyeceksin?" demeden önce onu kovdu.

Arro kaskatı kesildi. "Size söyleyecek bir şeyim yok Bay Oliphant. Benim ya da ailem hakkında ne düşündüğünüz umurumda bile değil. Aslında, hayatımızın bir saniyesini bile sizi düşünerek geçirdiğimizden şüpheliyim ve bu alışkanlığımı bozmaya niyetim yok. Şimdi, eğer işiniz bittiyse" - bana doğru uzandı ve ben de onun tarafına geçtim- "yemeklerimizi sipariş etmek istiyoruz."

Yaşlı adam oflayıp pufladı ve başka bir şey söylemek için ağzını açtı.

"Ben olsam yapmazdım," diye uyardım onu, ses tonumun tehditkâr olup olmamasını ve onun sadece yaşlı bir adam olmasını umursamadan. Onun kinini daha fazla dinlemek istemiyordum.

Lanet bir klişe gibi bastonunu bir kez daha yere vurdu ve Morag'ı bir daha asla dükkânında para harcamayacağı konusunda tehdit ederek yanımızdan hızla geçti.

"İyi ki kurtulduk," dedi Morag yüzünü buruşturarak. "Her zaman tatsız bir küçük adamdı." Tezgâhın üzerine eğildi ve genişçe gülümsedi. "Doğru mu o zaman?"

Arro bana doğru eğildi. "Bu doğru."

Morag memnun görünüyordu ve bu da kuşkusuz iyi hissettiriyordu. "İkiniz adına gerçekten çok mutluyum. Çok güzel bir çift oldunuz."

"Teşekkürler Morag," dedi Arro, sanki bu yorum onu duygulandırmış gibi sesi biraz boğuk

çıkmişti.

"Dedikodulara kulak asmayın. Olmayan şeyleri skandala dönüştürüyorlar. Yakında konuşacak başka bir şey bulurlar. Şimdi, yemek? Her zamankinden mi?"

Morag'ın evinden ayrıldığımızda Arro sakinleşmişti. Bunun Oliphant'la mı ilgili olduğunu, yoksa sokakta sıra evime doğru yürüdüğümüz gerçeğiyle mi ilgili olduğunu bilmiyordum.

Ona düşünmesi için yer verdim ve sessiz bir yürüyüş oldu.

Kapımın önünde durduğumuzda ona baktım ve "Bunu başka bir gün yapabiliriz" dedim.

"Hayır." Arro kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Artık oraya girmekten korkmuyorum. Bunu istiyorum Mackennon. Bu işi başarmak istiyorum. Bilinçaltımda, bugün köye gelmeden önce bunu biliyordum. Seninle birlikte olmak için çok mücadele edeceğimi bilmeseydim, seni herkesle paylaşmazdım, kendimizi bu şekilde yargılanmak üzere ortaya koymazdım. Bir evdeki bir oda beni korkutup kaçırılmaz."

Rahatlamış bir şekilde titrek bir nefes verdim.

Arro bana şefkatli bir gülümseme verdi, anahtarı elimden aldı ve kapıyı açtı.

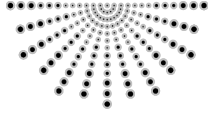
Onu takip ettim.

Ve ağzından çıkan ilk kelimeler "Bunu yapamam" ya da "Anı çok korkunç" değildi... "Tanrım, Mackennon, burası çok boğucu. En son ne zaman giriş yaptın?" Sokağa bakan pencereye doğru yürüdü ve onu dışarı doğru iterek evin içindeki çok daha sıcak havanın içeri girmesini sağladı. Omzunun üzerinden sırtarak, "Böylece meraklı piçler yaptığımız her şeyi duyabilir," dedi.

Kapıyı ayağımla kapatıp ona doğru yürürken rahatlama ve eğlence birbirine karıştı. "O zaman onlara dinleyecekleri bir şeyler verelim." Onu omzumun üzerinden kaldırdım, kahkaha çığlıkları sokağa süzülürken onu kanepeye fırlattım ve gıdıklamak için üzerine indim. Attığı kahkaha çığlıkları muhtemelen Gloaming'den bile duyulabilirdi.

Aynen böyle, o korkunç anı, dönüştüğümüz kişi tarafından kovuldu.

Benim dönüştüğüm kişi tarafından. Ve eskiden olduğum adama verdiği bağışlayıcılıkla.

Tugün gökyüzü o kadar maviydi ki, ufukta bebek mavisinden yükseklerde sıcak bir peygamber çiçeğine uzanan mükemmel geçişini neredeyse tek bir bulut bile bozmuyordu. Yine de hiçbir şey gökyüzündeki kadar güzel değildi.

Sannick Körfezi'nde kıyıya vuran çarpıcı turkuaz rengi, su kumsalın altın beyazı kumlarına vurdukça kraliyet mavisine dönüşüyordu. Böyle bir günde Karayipler'de bir yerde olduğunuzu düşünebilirsiniz.

Etraftaki tarlaların çimenleri bile güneşin parıltısıyla olağanüstü parlak bir yeşile bürünmüştü. Biz.

Mac kumların üzerine bir battaniye serdi, plaj yoğun turizm sezonuna rağmen sakindi. O da kabul etmişti

Cumartesi günü ekibinden birinin vardiyasını karşılamak için çalışacaktı, bu yüzden bu hafta birlikte geçireceğimiz zamanı kaçırmamak için bugünü kişisel bir gün olarak kabul ettim. Buraya Çarşamba günü gelmek hafta soncuları atlatmak anlamına geliyordu, ancak yine de etrafta dolaşan bazı insanlar vardı. Ne de olsa John O'Groats sahilinden sadece birkaç mil uzaktaydık.

Mac piknik sepetimizden öğle yemeğini çıkarırken gülümseyerek, "Ne mükemmel bir gün," dedim. Gerçekten de mükemmeldi. Bu yıl kaydedilen en sıcak günlerden biri olmasına rağmen, körfezden gelen esinti rahatlatıcıydı. Yine de güneş kremi almak için çantamı karıştırmam gerektiğini hatırlattı. Önce Mac'e verdim.

"Ben iyiyim." Elinin tersiyle itti.

"Lezzetli manceplerinizi ve kalın kollarınızı gösteren bir tişört giyiyorsunuz, bu yüzden evet, her zaman *iyisiniz*, ancak cildinize de dikkat etmeniz gerekiyor."

Mac sırtı ama losyonu aldı. "Manceps? Manarms?"

Söz konusu pazı ve kollara baktım ve "Bir daha düşündüm de, geri ver" dedim.

Ben ona yaklaşırken kaşlarını kaldırarak tam da bunu yaptı. Ben de losyonu üzerine sürerken dudaklarının arasından kısık bir kıkırdama döküldü.

"Fırsatçı," diye mırıldandı Mac ve ikimiz de güneş gözlüğü taktığımız için gözlerindeki bakışı göremesem de ses tonundan şefkatle dolu olduklarını anladım.

Acele etmeden, kollarındaki her kası hissederek çapkınca gülümsedim. "Sana dokunmaktan zevk alıyorum. Dava et beni." Losyonu ellerinin üzerinde yumuşatırken parmaklarımızı şakacı bir şekilde birbirine doladım.

Mac birleşen ellerimizi ağzına götürdü ve benimkinin arkasına boğucu bir öpücük kondurdu. "Bırak gerisini ben halledeyim," dedi sessizce, yüz ifadesi kızarmıştı, "tabii seni herkesin içinde becermemi istemiyorsan."

Gülmekten başımı arkaya attım ve ensesine vurduktan sonra ona merhamet edeceğime söz verdim.

Bu da göğüslerimi yüzüne doğru itmek anlamına geliyordu ki o da bana durmam için pek de sert olmayan bir uyarıda bulundu.

Battaniyenin üzerindeki yerime geri döndüm ve Mac tüm çıplak tenini kapladıktan sonra losyonu bana uzattı. "Yardım ister misin?" diye sordu.

Gülümseyerek başımı salladım ve "Yapmasan iyi edersin" dedim.

Mac kendini beğenmiş bir kıkırdamayla sandviçine uzandı. Losyonu bitirdikten sonra ben de yedim. "Robyn kamerasıyla buraya geldi mi?" Sannick Körfezi, İskoçya anakarasının en kuzey kıyı şeridinde, Ardnach'un yaklaşık iki saat kuzeyindeydi.

"Sanırım şu anda Caithness ve Sutherland'de her yere gitmiştir," diye yanıtladı Mac. "Lachlan onu Eylül ayında Glasgow'a götürecektir. Robyn'in orta kuşağı keşfedebilmesi için birkaç hafta orada kalacaklar."

Robyn'in bir manzara fotoğrafçısı olarak para kazanıyor olması beni hala şaşırtıyordu, fotoğrafları muhteşem olmadığı için değil (evimi inşa ettiğimde birkaç tane sipariş etmeyi planlıyordum), sanatsal çabalardan para kazanmak kolay olmadığı için.

"Bu yine mülkü yönettiğin anlamına mı geliyor?"

Mac omuz silkti. "Balayında oldukları zamanki gibi değil. Lachlan onlar oradayken uzaktan çalışacak. Robyn'in fotoğraf keşiflerine çoğu zaman tek başına gitmeyi tercih ettiğini biliyorum, bu yüzden çalışmak için zamanı olacak."

Fotoğraf demişken... Telefonumu almak için çantamı açtım. "Benimle bir selfie çeker misin?" Ona gülümsedim. "Fark ettim ki çok az fotoğrafımız var ve bir araya geldiğimizden beri neredeyse hiç çekilmedik."

Mac'in cevabı çenesini kaldırıp birkaç santim daha yaklaşmak oldu. Kolu belime dolandı ve kamerayı kaldırırken ben de ona sokuldum. "Gülümse ve eğer gülümseyemiyorsan, koca adam, o zaman bu sabah yatakta ağzımla yaptığım harika şeyleri düşün."

Kahkahası kulağıma doldu ve fotoğrafı çekerken sırtıttım.

Mac çenemi hafifçe kavradı ve bir öpücük için beni kendisine çevirdi. Hayatımın en güzel öpücüklerinden biriydi, gerçi daha heyecanlı öpücüklerimiz de olmuştu. Ama yine de dudaklarındaki eğlenceyi, tatlılığındaki hayranlığı hissedebiliyordum. Kıyıya hafifçe vuran suyun sesi, yukarıda ağlayan martılar ve sahili paylaştığımız insanların yakın mesafeden gelen kahkahaları... evet, mükemmel bir öpücüktü.

Daha sonra selfie'yi kontrol ettiğimde, gelmiş geçmiş en iyi fotoğraf olduğunu gördüm. Mac'i sırtarak gülerken yakalamıştım, onu eğlendirdiğim için mutluydum.

Cennet gibi bir kumsalda, güzel bir yaz gününün tadını çıkarırken, Mac hakkında bilmediğim

her şeyi ve onun geçmişini ve bugününü en ince ayrıntısına kadar bilen kişi olmayı ne kadar çok istediğimi düşündüm.

"Robyn'le işler nasıl gidiyor? Sanki bunu sana bir süredir sormamışım gibi hissediyorum."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Çok iyiler. Umduğumdan çok daha iyiler."

"Iona'yla onun hakkında konuşuyor musunuz?" Aptalca olduğunu biliyordum ama Mac'in terapistini neredeyse kıskanıyordum. Belki de onu benden daha iyi tanıyordu.

"Biliyorum. Robyn ile olan geçmişim kendimi başarısız hissetmemin büyük bir parçası. Bu konuda konuşmak bazı şeyleri daha net görmeme yardımcı oluyor. Başarısızlığı olduğu yerde kabul etmek, evet, ama onunla olan başarımın da farkına varmak."

"Artık sadece başarı hissetmelisin Mackennon. Sen harika bir babasın... Robyn'in yaşında bir kızın olması hâlâ çok tuhaf gelse bile," diye takıldım.

Ama Mac gülümsemedi. Gözlerini denize dikti ve itiraf etti: "Bazen iki şeyi düşünmeden edemediğim dönemler geçiriyorum. Birincisi, sonunda onu terk ettiğim için benimle yüzleştğinde ağlayarak yıkıldığı an. Bunu kafamda tekrar tekrar oynatıyorum ve yemin ederim her seferinde bağırsaklarım sökülüyormuş gibi hissediyorum."

"Mackennon," diye fısıldadım, gözlerim yaşarmıştı. O anın peşini bırakmamasından nefret ediyordum. "Bunu daha az yapmayı öğreniyorum," diye söz verdi bana.

"Peki ya ikinci şey?"

"Görev sırasında vurulmasıyla ilgili. Kimse beni aramadı. O aslında ..." Sesi çatallaştı. "Öldü. Öldü ve bir daha geri gelmeyebilirdi. Bilmediğimi ve iyileşme sürecinde yanında olmadığımı boş verin... ama ya ölseydi? Stacey bana söylemek için ne kadar beklerdi? Cenazesini kaçırır mıydım? Aramızı düzeltmek için asla şansım olmazdı."

"Mackennon." Sırtını yatıştırıcı dairelerle ovdum. "Kendini o tavşan deliğinden aşağı bırakmamalısın."

"Bunu artık biliyorum," diye beni rahatlattı. "Terapide Robyn'den bahsedip bahsetmediğimi öğrenmek istemiştin, bahsediyorum. Bu konular hakkında konuşuyoruz."

"Ve Iona olumsuz düşünceleri başka yöne çevirmek için yollar bulmanıza yardımcı oluyor?"

"Evet. Böyle bir düşünce aklıma gelir gelmez, onun yerine Robyn ile aramızda geçen iyi bir şeyi düşünüyorum."

"Ve işe yarıyor mu?"

"Çok fazla farkında olmam gerekiyor, bu biraz yıpratıcı ama evet, işe yarıyor ve buna değer."

Üzerimize bir sessizlik çöktü ve birden onu o korkunç yere götürdüğüme pişman oldum. Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum: "Eskiden yaptığın seyahatleri hiç özleyorsun musun? Lachlan'la birlikte?"

Konuşmanın gidişatı Mac'i şaşırttıysa da bunu belli etmedi. Seksi güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerini göremiyordum. Adam tıraş losyonu reklamı gibi görünüyordu. Tek yapması gereken tişörtünü çıkarıp denize girmek, sonra da yarı çıplak bir halde çıkıp kameraya dalgın dalgın bakmaktı. Cevabını duymak için kendimi bu hayalden kurtardım.

"Hayır, iyiydi ama bir ev üssü özlemi duymaya başladım."

"Glasgow'u mu yoksa Boston'u mu özlüyorsun?"

Bana baktı. "Büyükannemi ve Robyn'i özledim. Ama aslında hiçbir yeri özlemedim."

"Büyükannene ne oldu?"

"Robyn doğduktan birkaç yıl sonra vefat etti."

"Üzgünüm, Mackennon."

Başını salladı. "Mükemmel değildi ama ben çocukken hayatımdaki herkesten daha çok çabaladım."

Ergenlik çağındaki bir çocuğun arkadaşlarından uzakta başka bir ülkeye gönderilmekten nefret edeceğini düşünürsünüz ama ben minnettardım. Amcama da, her ne kadar benim orada olmam konusunda isteksiz olsa da. Uçuş paramı o ödedi."

"Ona ne oldu?"

"Hâlâ Boston'da. Daimi bekar. Her yeni yılda onu kontrol ediyorum ama hepsi bu kadar. Hiçbir zaman kolay bir ilişkimiz olmadı. Herkesle arasına mesafe koyuyor." Mac tekrar bana döndü, keşke gözlerini görebilseydim. "Sonumun onun gibi olacağından endişe ederdim."

Uzanarak elini kendi elimle kapattım. "Bu asla olmayacak." Sonra bunun sonsuza dek sürecektir bir söz gibi geldiğini fark edince, biraz da aptalca bir panikle "Bize ne olursa olsun" dedim.

Omuzları kamburlaşmış gibiydi ve bana sıkı bir gülümseme verdi.

Hay sikeyim.

Bunu neden

söyledim ki?

"Yani-"

"Sorun yok, Arro."

MAC

Suçlu hissettiğini biliyordum ve elimi onun elinin altından çektim ama sadece kendi elimde tutmak için, ona güven vermek için.

Cevap veren tutuşu o kadar sıkıydı ki endişelendim.

"Arro?" "Özür dilerim, bütün bu olanlar yüzünden kafam çok karışık," diye fısıldadı.

"Hey." Omzumla onu dürterek yaklaştım. "Özür dileme. Kendi hızında git, sevgilim. Bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Bir süre gergin bir sessizlik içinde oturduk, suyun olağandışı sakinliğini, kum tepelerinden aşağıya doğru yürüyen Duncansby Head'den geldikleri belli olan bir aileyi ve altı bin yıldan uzun

süredir ayakta durduğuna inanılan, Kuzey Denizi'nin şaşırtıcı gücüyle yavaş yavaş aşınan yüksek deniz yığınlarını izledik. Arro'nun ayakkabılarını ve bir yürüyüşün gerginliği azaltıp azaltmayacağını düşündüm.

Sonra Arro, "Neredeyse en başından beri sana aşık olduğumu biliyor muydun?" dedi.

Şaşıracak başımı salladım. "Hayır."

"Sen nasıl yapardın?" Bana eğlenen bir gülümseme fırlattı. "Seni gerçekten fark ettiğimde sadece on sekiz yaşındaydım.

Beni fark edemeyecek kadar gençsin."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü gerçek buydu. O zamanlar sadece Lachlan'ın küçük kız kardeşiydi. "Tanrım, sana aşık olmayı çok severdim." Sanki hatırlıyormuş gibi kıkırdadı. "Ne zaman şatoya ziyarete gelsen beni heyecanlandırırdın ve beni fark edersen birlikte hayatımızın nasıl olacağını hayal etmekten zevk alırdım." Ancak devam ederken sesindeki kahkaha azaldı: "Her ne kadar derin

"Beni fark edeceğini hiç düşünmemiştim."

Profilini incelerken duygularım nabzımın hızla atmasına neden oldu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir yanımda hâlâ bu türden kararlı bir sevgiyi hak ettiğimi düşünmüyordu.

"Babam öldükten sonra sen ve Lachlan eve döndüğünüzde her şey değişti. Yani benim duygularım. Ama sen bunu biliyorsun." Bana baktı. "Bana arkadaşlık teklif ettin ama ben daha fazlasını istedim. Ve bir aşk eğlenceliyken... seni uzun süre sevmek, bu konuda konuşamamak, göğsümde acı verici bir ağırlıktı. Kimsenin bilmediği çok fazla acı." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve ben de duygularımın beni yenmesi ihtimaline karşı konuşmaktan korkarak onu uzaklaştırmak için uzandım.

Ruhumun derinliklerinde, ona yaşattığım acının her saniyesinden pişmanlık duydum.

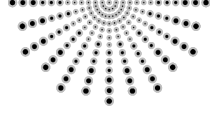
"Aramız bozulduğunda bir şeyler oldu. Bir şeyler değişti ve sanki öfke acının üzerine bir kapı kapattı. Ama tüm o sevgi orada, Mackennon. Acıyla birlikte o kapının arkasında. Ve ben korkuyorum. Kapıyı açmaya korkuyorum."

Onu kendime doğru çekerek başını omzuma yasladı. Elim sıkıca tutarken güven vermek için başının üst kısmını öptüm.

Garip bir şekilde, sözleri canımı yaksa da içimi umutla doldurdu. Arrochar Adair beni seviyordu.

Bundan emindim.

Ve bir gün, umarım yakında, kapıyı tekrar açacak kadar güvende hissedecekti.

N Benim için ondan ve hislerden başka hiçbir şey yoktu. İçimdeki kalın sıcaklığını. Kalçalarımı sıkıca tutuşu. Havadaki misk gibi seks kokusu. Karyolamın soğuk metali elimde daha da ısınıyor, dizlerimin altındaki yatağın yumuşaklığı. Nefes alışlarım ve pantolonum. Onu olabildiğince sert bir şekilde almam için zevkle karışık komutları arasında hırıltıları ve homurtuları. Mackennon beni arkadan kavrarken, bedenime her güçlü darbede içimdeki şehvetin daha da sıkılaşması.

Çenem göğsüme düştü, yatağı kavrayışım her itişte sarsılacak hale geldi. "Mackennon!" O sarmalın neredeyse patlayacak kadar gerildiğini hissederek bağırdım.

Nerede olursak olalım beni tahrik eden o derin, gürleyen sesiyle boşalmamı talep ederken kalçalarımı kavrayışı neredeyse morartıcıydı. Yüzünü görmek istediğim için omzumun üzerinden ona baktım. Mac'in gözleri imrendiğim bir şiddetle parlıyordu. Serbest kalmaya yakın olduğunda her zaman fetheden bir Viking gibi görünüyordu ve bu beni de tahrik ediyordu. Bu adamla ilgili her şey beni arzudan aklımı başımdan alıyordu.

"Mackennon," diye inledim, itişlerine karşı geri çekilirken gözlerini tuttum.

Birden kendimi yukarı doğru çekilirken buldum, yatağı bırakmaya zorlandım. Sırtım Mac'in göğsüne yaslanmış, kolları gövdeyi sarmış, bir eli kalçalarımın arasından kayarak klitorisimin etrafında dönüyordu. Başımı omzuna yaslayıp kavisli kalçalarına karşı dalgalanırken içime pompalamaları yavaşladı, seksi ve durgun. Bana ne kadar güzel olduğumu, sikiinin etrafında ne kadar mükemmel hissettiğimi, benim her şey olduğumu, vücudunun sadece bu an için yaratıldığını söylerken dudakları kulağımı okşadı.

Bu çok fazlaydı.

İçimdeki gerilim bir milyon parçaya bölündü ve salıverilmemin gücü öylesine fazlaydı ki, iç kaslarım onun etrafında kenetlenip kendininkini ondan çekip alırken Mackennon şaşkınlıkla homurdandı.

Gerçeklik bana tekrar döndüğünde, ona bakmak için başımı arkaya yatırdım. Beni öpmek için eğildi.

Birbirimizi bıraktığımızda ona gülümsedim, sersemlemiştim.

Aramızdaki ilişkiye gerçekten hayret ediyordum. Hayatımın en güzel altı haftasını paylaşmıştık.

Mac yanağımı avuçlarının arasına aldı, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı. "Seni çok seviyorum, Arro."

Başından beri beni sevdiğini söylememiştir ve bir yanımda bunu arzuladığı kadar korkuyordu da. Bu kafa karışıklığı henüz özölmemiştir ve bu yüzden bir yanıt bir kez daha boğazıma takıldı.

Hayal kırıklığı Mac'in gözlerindeki ışığı söndürdü ve içimden çekilmeden önce bana hızlı bir öpücük verdiğinde kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim. ekip gideceğini, yaralarını başka bir yerde saracağını düşünmüştüm ama bunu tahmin etmeliydim. Mac yataktan kalktı ve altına uzanarak beni kollarının arasına aldı. Beni düğün gecesindeki bir gelin gibi banyoya taşıırken ben de boynuna sarıldım.

Eğer bu engeli aşamazsam, bizim için asla bir düğün gecesini olmayacağını fark ettim. Benim neyim vardı böyle? Bütün bunlardan sonra hâlâ beni incitmesinden korkuyor olabilir miydim? Mac'in beni tekrar incitmektense ölmeyi tercih edeceğini şimdiye kadar anlamıştım. Her hafta mutlaka terapistine gidiyordu ve hatta terapist gelecekte benim de onunla birlikte seanslara katılmamı önermişti.

Duşu açtı ve beni yavaşça içine indirdi. "Önce sen duş al hayatım. Ben sana kahve yapayım."

Bu üç kelime içimde fokurdadı, ama *ben* o sözleri söyleyene kadar o çoktan banyodan çıkmıştı.

Dış

arı. Lanet olsun.

Sabahın geri kalanı gergindi. Mac'in bizi gerginlikten kurtarmaya çalıştığını biliyordum.

Ama ona onu sevdiğimi söyleyeceğim anı bekleyip durdum. Kelimeler bir türlü çıkmıyordu; kendime bunun mükemmel bir an olması gerektiğini söyleyip duruyordum.

Bunun yerine, Eilidh ve Lewis'i almak üzere bungalovdan ayrılmaya hazırlandık. Regan ve Thane'e biraz zaman kazandırmak için onları okula dönüş alışverişi için Inverness'e götürmeyi teklif etmiştim.

"Her şeyi aldın mı?" Mac büfemden arabanın anahtarlarını alırken sordu.

Bu bizim büfemiz de olabilir, diye düşündüm başımı sallayıp onu kapıya kadar takip ederken. Neredeyse birlikte yaşıyorduk. Ve bunu iyi yapıyorduk! Özerkliğimden vazgeçmenin zor olacağını düşünmüştüm ama Mac daha önce çıktığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Belki de yaşından kaynaklanıyordu ama daha önce çıktığım erkeklerin hepsinden milyonlarca kat daha olgundu. Kötü bir gün geçirdiğinde, zihnindeki yeterince iyi olmadığına dair şüphelere karşı biraz daha fazla mücadele etmek zorunda kaldığında bana söylerdi. Her zaman duygularımı sorardı ve gerçekten bilmek istediğini bilirdim.

Ayrıca, Mac kimseyi ilgilendirmezmiş gibi uzlaşabiliyordu. Hiçbir şey onun için sorun değildi. Küçük şeyleri büyük şeyler haline getirmezd. Ve bonus puan - adam düzenliydi! Yıllarca kendi başının çaresine baktığı için arkasını da temizlerdi. Kirli amaşırlar, bulaşıklar ya da bunun gibi aptalca şeyler için kavga etmezdik. Üzerinde "tartıştığımız" tek şey televizyonda ne izleyeceğimizdi ve dürüst olmak gerekirse, umurumda değildi. Sadece onunla alay etmek hoşuma gidiyordu. Mac'le

hayat kolaydı, bu mucizevi, karmaşık

Huzur ve patlayıcı tutkunun karışımı.

Ve onun evimde olmadığı düşüncesi beni dehşete düşürdü. Mac kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Ona söylemek zorundaydım.

"Mac, ben-"

Mac homurdanarak sağ omzunu geriye doğru fırlatmadan saniyeler önce uzaktan alçak bir patlama sesi duyuldu.

Sonra arkasını döndü, yüzü solgun, korkudan bitkin bir ifadeyle kendini üzerime attı. Kafa karışıklığı düşüncelerimi, anlayışımı yavaşlattı. Bir patlama daha oldu ve vücudu benimkine doğru sarsıldı. Birden evin içine doğru uçtum, Mac üzerime yığılırken başım koridorun zeminine çarptı.

"Siktir!" diye homurdandı uzun bacaklarını kullanarak kapıyı çarpıp kapatırken. "Yerde kal ve yatak odasının koridoruna sürün!"

Kapıyı kilitlemesini sadece izleyebildim ve sonra aniden bir kırılma sesi duyuldu ve kapının üstündeki cam bölme Mac'in kafasının üzerine yağdı.

"Mackennon!" Anlamaya başlamıştım. Bize ateş ediliyordu.

Bize ateş ediliyordu! Mac vuruldu.

İçimi dehşet kapladı. "Mackennon!"

Kapının arkasına yığıldı, rengi endişe verici derecede soluktu, yüz hatları acıyla kazanmıştı.

"Arro, kapıların kilitli olduğundan emin ol ama alçakta kal."

"Polisi arayacağım." Çantamı karıştırdım.

"Arro, kapılar!"

"İkisini de yapabilirim." Telefonumu elime aldığımda ellerim titriyordu. "Kanamayı yavaşlatmamız gerekiyor." Sakince başını salladı. Fazla sakince. "Önce kapılar. Sen de vurulursan bana yardım edemezsin."

Bu beni harekete geçirdi. Mutfaktan veranda kapısına doğru koşarken alçak sesle polisi aradım. Güven verici bir memur bana polisin ve ambulansın yolda olduğunu söyledi ve saklanacak bir yer bulmamı söyledi. Bulamadım. Aklım başımdan gitmişti.

Mac. Bize kim ateş ediyordu? Neden?

Mutfak kapısını daha yeni kilitlemiştim ki mutfak pencerem arkamdan patladı. Boğazımda düğümlenen korku dolu çığlığı bastırdım ve bir mutfak dolabına sokularak saklandım.

Sonra bir tıkırtı ve öfkeli bir küfür duydum. Başka bir tıkırtı. Başka bir lanet. Tetikçinin silahındaki mermiler bitmiş miydi?

Geriye dönüp baktığımda bunun aptallık olduğunu anladım ama tek düşünebildiğim

koridorunda kanlar içinde yatan Mac'ti. Pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktığımda içimi öfke kapladı ve siyah kar maskeli birinin bana baktığını gördüm.

öfkeyle eve doğru ilerlerken, silahları yanlarına düştü.

Onun yanında.

Dar siyah giysiler içindeki kesinlikle bir kadın figürüydü.

Bu da ne böyle?

Avlu kapısına koştum ve kilidi açtım. Dışarı çıktığımda saldırgan şok içinde bana baktı... ama sonra silahını kaldırdı.

"Boş olduğunu biliyorum!" Bir hayvan gibi hırladım ve ona doğru uçtum.

Korkudan geri çekilmesi neredeyse komikti. Artık silahı olmadan o kadar da sert değil.

Ama ben? İçimdeki öfke dolu bir silaha eşitti.

Tetikçi evin köşesinden kaçtı ve ben de çıldırmış bir kadın gibi öfkemi haykırarak onu kovaladım. O hızlıydı ama ben çok daha hızlıydım. Ön bahçeme ulaştığında kendimi onun arkasına attım, dişlerim üst dudağıma çarptı, tüm ağırlığımla ona vururken dilimde kanın tadı vardı. Üstüne çöktüğümde, boğuk çığlığı kesildi. Kurtulmaya çalıştı ama dizimi sırtına bastırdım. "Yerde kal!" diye bağırdım. Silah ulaşamayacağı bir yere dağılmıştı.

"Arro!"

Kafamı kaldırdığımda komşularımdan birinin sokağın karşısından bana doğru koştuğunu gördüm. Hızlı bir bakışla birkaç kişinin gürültü üzerine evlerinden çıktığını anladım.

Küçük lisemizde öğretmen olan Paul Wiley yanıma ç ö k t ü ve tetikçiyi tutmama yardım etti. "Bu da ne böyle?" diye sordu, gözlüklerinin arkasındaki gözleri şokla yuvarlaklaşmıştı.

Birdenbire tüm durum kafama dank etti ve gözyaşlarım sel oldu. "Mackennon'ı vurdu. Onu kontrol etmem gerek."

Paul yeşile döndü ama omzunun üzerinden bağırmadan önce başını salladı. "Ronnie! Buradayım! Sana ihtiyacımız var!"

Diğer komşumuz Ronnie yakın zamanda emekli olmuş bir bilgisayar mühendisiydi. Yaşlı ama iri bir adamdı ve yardım etmek için hızla sokağın karşısına geçti, Paul benim yerime geçerken altımızda çığlık atan sürtüğü tuttu ve onu elinden bırakmadı.

"Onu yakaladınız mı?" İki kez kontrol ettim, zaten eve doğru geri geri yürüyordum.

"Evet, git Mac'i getir."

"Bu da ne böyle?" Evin yan tarafından içeri doğru kaçarken Ronnie'nin sorduğunu duydum.

"Mackennon!" Havluları kaptığım gibi seslendim ve aceleyle ona geri döndüm.

Kapıdan uzaklaşmıştı. Koridorun duvarlarına kan bulaşmıştı. Histerik gözyaşları tehdit ediyordu ama ona doğru koşarken onları zorladım.

Tişörtünün koyu lacivert rengi omzuna isabet eden bir kurşunla ıslanmıştı. Ama iki el ateş edilmişti. "Başka nerenden vuruldun?" Omzuna bir havlu bastırırken titreyerek sordum. Çok fazla kan vardı. Ellerimi kaplamıştı.

"Tetikçi mi?" diye sordu, kelimeler kulaklarımda çok silikti.

"Onu yakaladık. Komşularım onu bahçede kısırdı. Silahının mermisi bitmiş ya da tutukluk

yapmış."

"O mu?"

"Henüz kim olduğunu bilmiyorum, kayak maskesi. Mackennon, diğer yara?" Yüzünü okşadım, bana odaklanmasını sağlamaya çalıştım.

Gözleri benimkilerle buluştu ama doğru değildi. Cam gibiydiler, içlerindeki ışık sönüktü. Ben onları durduramadan gözyaşları döküldü. "Geri," dedi bana.

Sırtından vurulmuştu.

Çünkü beni vücuduyla kaplamıştı.

"Mackennon." Eğildim ve onu öptüm, gözyaşlarım göğsüne döküldü. "Uyanık kal, Mac." Kanı durdurmak için yarasına daha sert bastırdım ve homurdandı. "Özür dilerim." Çenesine ıslak öpücükler kondurdum. "Lütfen."

"Arro," diye fısıldadı, tam gözleri kapanırken. Çılgınca nabzını aradım. Çok yavaştı. Zayıf. "Nerede bu ambulans?" diye bağırdım.

Sanki cevap verir gibi, uzaktan siren seslerini duydum. Ama Mac'in nabızı parmak uçlarımda altında kayboluyordu.

"Hayır! Mackennon." Onun için ağladım. "Beni bırakma. Seni seviyorum. Lütfen beni bırakma. Lütfen. Seni seviyorum." Ona yalvarıp yakarırken zamanın bir anlamı yoktu, beni duymasını ve savaştığını umuyordum. Ben korkumun içinde yaşarken dünya kan kaybediyordu. Sevdiğim başka bir adam değil. Sevdiğim başka bir adamın kollarımda ölmesini izleyemezdim. "Mackennon!"

"Bayan, yoldan çekilin."

"Bayan mı?"

"Onu yoldan çekin."

Eller beni yakaladı ve Mac'ten uzaklaştırdı. Önümdeki resim anlam kazanmaya başlayana kadar beni geride tutan karanlık figürlere öfkeyle saldırdım.

Sağlık görevlileri hızla Mac'in yanına gitti. "Hâlâ nabızı zayıf. Gidelim."

İri bedenini sedyeye koymaya çalışırken sanki çarpık bir cam parçasının arkasından izledim. Koridorumun zeminine ve duvarlarıma bulaşan kanı gördüm. Mackennon'ın kanı. Onları bahçeye kadar takip ettiğimde sesler kulaklarımda boğuklaştı.

Onunla birlikte ambulansa binmeye çalışırken adamlar, polisler yolumu kesti. Sorular, soruları vardı.

Sorularını sikeyim!

O sırada komşuları oradaydı ve iki polis memuru daha tetikçiye yakalamıştı. Kar maskesi çıkarılmıştı.

Tanımadığım genç bir esmer bana dünyanın tüm nefretiyle ters ters baktı.

"Umarım geçer," diye hırladı. "Onun tayfası Ma Craig'i aldı ve başka kimsenin umurunda

olmadı. Ama bizim umurumuzdaydı. Olanları asla unutmadık. Ve umarım o piç bunun için ölür."

Ona doğru uçtum.

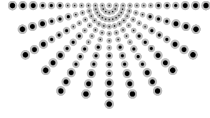
Sanırım onlar beni çekmeden önce burnunu kırdım.

Bu yeterli değildi.

O anda, yaptığı şey için onu öldürmek istedim. Onun acısı umurumda değildi. Tek hissettiğim korku ve öfkeydi. Aslında, daha önce hiç böyle bir öfke yaşamamıştım.

Ağızımdan çıkan tehdidi, Mackennon ölürse onun işini bitireceğime dair sözleri duydum.

Tüm öfkem ve hırçnılığım, o kaltakla birlikte kelepçelenmem hiç de şaşırtıcı değildi.

I Bu hastanede bıçak yaralarıyla yatalı çok olmamıştı. Şimdi ise vurulmuştum. Neyse ki ameliyatta iki kurşunu da çıkarmışlardı.

Endişeyle yatağımın yanındaki koltukta uyuyan Arro'yu izledim. Ben oradayken o da oradaydı. Gece boyunca ilk kez uyandım, hemşireler bana ne olduğunu açıkladılar ve doktorun benimle konuşmak için ilk iş olarak geleceğini söylediler. Doktor on beş dakika önce gelmişti ve Arro tüm konuşma boyunca uyumuştı.

Hâlâ çok acı çekiyordum, ona uzanmak istiyordum ama her uzandığımda canım yanıyordu.

Görünüşe göre, ameliyattan sonra bütün gün ve gece baygın kalmışım. Yorgunluk beni tekrar aşağı çekmeden önce dün gece Arro'dan yavaşça cevaplar talep etmişim.

Tetikçi Lee Kilmany'nin kız arkadaşı Roisin Bankman'dı. Aynı zamanda Craig Kilmany'nin eski kız arkadaşıydı. Craig'in intikamını almak için birlikte çalışıyorlardı. Beni mi yoksa Arro'yu mu ya da ikisini birden mi hedef aldığını hâlâ bilmiyordum. Tek bildiğim artık ikisinin de parmaklıklar ardında olduğu ve Arro'nun güvende olduğuydu.

Arrochar'ın uykusunu izlerken bir ses başımı kaldırmama neden oldu. Robyn, arkasında Lachlan'la birlikte aceleyle odaya girdi. Cesur, güçlü kızımın yüzü buruşurken ve elime uzanırken sessiz gözyaşlarına boğulurken içimi pişmanlık kapladı.

"Ben iyiyim minik kuşum," diye söz verdim, tutuşumu sıkılaştırarak. "Ben buradayım."

Robyn diğer tarafımdaki boş sandalyeye oturup kendini toparlamaya çalışırken Lachlan elini onun omzuna koydu.

"Çok endişelendim." Gözyaşlarını sildi, bakışları üzerimde geziniyordu. "Baba, bana bunu yapmayı bırakmalısın."

Kıkırdadım ve sırtımdan acı fişkırırken inledim.

"Ne var? Neler oluyor?" Arro irkilerek uyandı, geniş gözleri odanın içinde uçuşurken yüzü sevimli bir şekilde uykuya dalmıştı. Robyn ve Lachlan'ı görünce rahatladı ama bana bakar bakmaz gerildi. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim hayatım," diye söz verdim ona. Arro gözlerini

dikmiş bana bakıyordu.

Lee ve Roisin'i öldürmek istedim.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

"İyi misin, Arro?" Lachlan ona sordu.

"Polis seni tutukladığı için hâlâ öfkeli," dedi Robyn. "Hepimiz öyleyiz."

Kafa karışıklığı ve öfke içimi doldurdu. "Ne oluyor lan?"

"Ona henüz söylememiştim." Arro kardeşine ve kızıma sinirli bir bakış attı.

"Tutuklandın mı?" "Tutuklandın mı?" diye sordum.

Yorgun bir şekilde omuz silkti. "Seninle ambulansa binemediğim için polisle kavga ettim, sonra

da Roisin bir şeyler söyledi... Ben de onun üzerine uçtum."

"Burnunu kırdı," diye ekledi Robyn

gururla. Arro'ya bir kaşımı kaldırdım.

Ama gülümsemedi. Tekrar omuz silkti, gözlerinde karanlık gölgeler vardı. "Eğer şansım olsaydı onu öldürürdüm."

Ne kadar korkmuş olabileceğini, babasının ölümünün onda ne kadar büyük bir travma yaratmış olabileceğini fark ederek avucumu ona doğru uzattım. Arro elini benimkinin içine kaydırды, bana bakmayı reddederken dudakları titriyordu.

Korku, tüm şeytanlarımın pusuya yattığı o yeri kemiriyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Arro beni aradı. Avukatımı aradım ve ikimiz de onları sorgulamak için karakola gittik. Komşularından tanık ifadeleri almışlardı. Onu sakinleştirmek için orada tuttuklarını söylediler. Oh, evet, erkek arkadaşı vurulduktan sonra kız kardeşimi tutuklamak onu sakinleştirmenin bir yoludur." Lachlan'ın sesi her kelimedede öfkeyle yükseliyordu.

Robyn onu yatıştırmak için uzanarak susturdu.

Arro'ya dönüp baktığımda, o sızı beni rahat bırakmıyordu.

Ona sessizce yalvarmama rağmen hâlâ bana bakmıyordu. Elini sıktım ama o sadece elini daha sıkı tuttu.

Robyn boğazını temizleyerek dikkatimi çekti ve onun çatık kaşlarla bizi izlediğini gördüm. Her zamanki sezgileriyle elimi bırakıp ayağa kalktı. "Lachlan ve ben hepimize kahve getireceğiz. Sana bir şey getirebilir miyiz baba?"

"Su, eğer iznim varsa."

"Hemşireye sorarız."

Bizi yalnız bırakmak için Lachlan'ı odadan çıkarırken ona minnettar bir baş selamı verdim. "Konuş benimle," diye talep ettim.

Sonunda Arro bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. Ve hemen gözyaşlarına boğuldu, hıçkırıklara boğuldu.

Be

n. Ona ulaşmaya çalıştım ve acı içinde tısladım, bu sadece onun daha çok ağlamasına neden oldu. Hay sikeyim!

"Ar
ro,
lüt
en,
sev
gili
m."

Sonra birden bana sarıldı, başını karnıma yasladı ve bir kadının içinde olduğunu bildiğimden daha fazla gözyaşı döktü.

Korkunçtu. Onun bu haline tanık olmamak için her şeyimi verirdim. Saçlarını okşarken ve sakinleşmesini beklerken duygularım göğsümü sıkıyordu.

Sonunda fısıldadı, "Çok korkmuştum. Seni kaybetmekten çok korktum."

Saçlarını kulağının arkasına tararken omzunu sıktım. "Babanla ilgili konuları yeniden gündeme getirdiysem özür dilerim."

"Bunu sadece sen bilebilirsin."

"Seni seven herkes bunu bilir. Eminim kardeşlerin de bu konuda endişeleniyordur." "Çok fazla kan vardı Mackennon," diye inledi.

"Sadece bir sıyrıktı," diye onu temin ettim.

Arro başını kaldırdı, yüzünde kavgacı bir ifade vardı. "Sadece bir çizik mi? Zaten benim hatam olan üç yaranın üzerine iki yara daha açmayı dene."

"Bunlar senin hatan değildi, Arro. Bizi bu pisliğe bulaştıran benim hatamdı. Diğer üçü de senin suçun değildi, Tanrı aşkına. Fergus hastaydı."

"Ama sen beni korudun." Ellerimi tuttu. "O ilk kurşun isabet eder etmez ilk düşüncen beni korumak oldu."

Tabii ki öyleydi.

Anlayış, huşu gibi bir şeyle birlikte gözlerini doldurdu.

"Buradayım ve hayattayım," diye hatırlattım ona. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Çok fazla kan vardı." Yüzünde yine o lanetli ifade belirdi. "Nabzın ellerimin altında zayıflıyordu. Ve tek düşündüğüm..." Taze gözyaşları yanaklarını çizdi. "Tek düşündüğüm, bütün sabahı sana seni sevdiğimi söylemenin bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmiş olduğumdu... ve çok geç kaldığımdan korkuyordum."

Onu kavradım, kendime doğru çektim, kalp monitörü kalbimin ani atışını algıladı. "Beni sevdiğini biliyorum. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum."

"Ama bunu hiç söylemedim ve çok üzgünüm." "Üzülme, Arro."

"Seni seviyorum, Mackennon." Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için nazikçe üzerime eğildi. "Seni o kadar çok seviyorum ki, sanırım senin için dünyayı yakabilirim."

Onu daha sert öptüm, zevk için acıyı görmezden geldim. "Ben de seni seviyorum," diye söz verdim. "Ve hiçbir yere gitmiyorum. Uğruna yaşayacak çok şeyim var. Senin için. Robyn. Ailemiz. Ömür boyu benimle kalacaksın, Arrochar Adair."

Yüzümü inceledi, gözleri ve burnu yaşlarla kızarmıştı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. "Benim yanıma taşın. Hastaneden çıktığında. Hızlı olduğunu biliyorum... ama biz uyuyoruz. Değil mi? Doğru hissettiriyor."

İçimi bir sevinç kapladı, Kilmany'ye duyduğum kızgınlık ya da kırgınlığı yok etti. "Evet, senin

yanına taşınacağım.

sen." Beni mutlu öpücüklerle öperken dudaklarına karşı sııttım. "Artık benden kesinlikle kurtuluş yok."

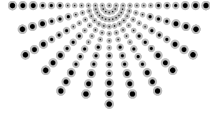
"Güzel." Beni daha sert öptü.

"Tamam." Robyn'in sesi odayı gürültüyle böldü. "Bu şeyler sen iyileşene kadar bekleyebilir."

Arro öpüşmeyi keserken sııttı ama hemen yataktan kayarak yanıma oturdu.

Kurşun yaralarından iyileşmek için hastane yatağında yatıyor olabilirdim, ancak bir zamanlar uzak olduğum kızımın endişe ve sevgiyle üzerime titremesini izlerken, uzaktan hayran olduğum bir kadın yanımda aramızda açık bir sevgiyle otururken ... şey ...

Aslında oradaki en şanslı piç gibiydim.

I Vücudumun bu kadar çabuk iyileşmesi doktorları etkilemişti ve bıçak yaralarımda olduğu gibi kısa sürede iyileşecekmişim gibi görünüyordu. Yine de birkaç gün içinde ayrılmak için can atmaya başlamıştım. Hemşirem Sheila o sabah, "Her şey yolunda görünüyor," demişti. "Doktorla konuşacağım ve

Bugün ya da yarın sizi taburcu etmeye çalışacağız. Bu doktorun kararına bağlı."

Birkaç saat sonra doktor hala beni görmeye gelmemişi. Duvara monte edilmiş televizyonda birbiri ardına saçma sapan kuşluk programları yayınlanıyordu. Arro'ya biraz normallik kazandırmak için onu işe dönmeye zorlamıştım. Pencereleeri tamir edilene kadar Thane'lerde kalacaktı ve ben de bundan memnundum. Güvende olduğunu bilsem de ben iyileşirken onun yalnız kalmasını istemiyordum.

Sheila biraz daha su getirmek ve doktorun gelip gelmediğini sormak için geri dönmüştü ki telefonum komodinin üzerinde çaldı. Hemşirem doktoru arayacağına söz verdi ve ben telefonu açarken gitti.

Kulübün etik hacker'ı Nylah'dan.

Kalp monitörümdeki bip sesinin ritmi giderek hızlandı.

"Nylah?" Aniden cevap verdim.

"Mac, umarım iyisindir," dedi Nylah, onunla birkaç haftadır konuşmadığım için hastane yatağında yattığımı bilmiyordu. "Bak, her şeyin Kilmany denen adamla bağlantılı olduğunu biliyorum, ama Guy Lewis'in plakasına ulaştığımı bilmek istersin diye düşündüm. İskoçya'ya girerse sana haber vermemi istemiştin. Bir güvenlik kamerası bu sabah erken saatlerde Inverness'teki bir benzin istasyonunda arabasını tespit etti."

Önsezi üzerime çöktü.

Lisa, Lee Kilmany'nin Arro'ya o notları bıraktığını inkar ettiğini söyledi. Diğer her şeyi inkar ettiği için ben de öyle düşündüm.

"Lanet olsun! Gitmem gerek, Nylah.

Teşekkür ederim." "Evet, hayır-"

Telefonu kapattım ve hemen Arro'yu aradım. Cevap vermedi. Kahretsin!

Oturduğum yerden kalkarak vücuduma bağlı ekipmanları çekiştirmeye başladım ve Lachlan'ı aradığımda lanet telefonum çaldı.

Sonunda Lachlan telefonu açtı. "Mac, sen-"

"Neredesin sen?" Havladım.

"Kaledeyim. Neden?"

"Guy Lewis." Yatak örtülerini ittim. "O burada. Nylah bu sabah Inverness'te plakasını aldı."

"Her anlama gelebilir, Mac."

"Hemen Arro'ya git. Telefonuna cevap vermiyor. Yola çıkıyorum."

"Hastanedesin. Sen kal! Ben giderim."

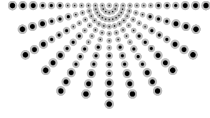
"Onu bul ve bulur bulmaz beni ara."

Tam ayağa kalktığım sırada odamın kapısı açıldı ve doktor gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Bayım.

Galbraith, hemen o yatağa geri dönmeni istiyorum."

Tam boyuma doğru doğruldum ve "Ve yolumdan çekilmeni istiyorum" diye uyarırken ihtiyatla yutkunmasını izledim.

Thane, ben onlarla kalırken evinin önündeki ofisi devralmama nazikçe izin verdi. Bungalovumdaki pencereler standart boyutlardaydı, bu yüzden Lachlan bir iyilik yapıp Önümüzdeki hafta başında yenilerini taktırmak için bir şirketle anlaştım. Duvarlarımı yeniden boyaması için dekoratörleri ve harap olmuş tahtaları söküp koridor döşemesini değiştirmesi için yer döşemecisini çoktan göndermişti. Mac'in başına gelenlerden geriye hiçbir şey kalmayacaktı ve her zaman olduğu gibi en büyük ağabeyimin becerikliliğine minnettardım.

Ailemi ne kadar sevsem ve çocuklarla birlikte olmaktan ne kadar keyif alsam da eve dönmeyi dört gözle bekliyordum. Mac o zamana kadar benimle birlikte evde olacaktı. Eşyalarını toplamamız ve taşımamız gerekiyordu.

Caelmore'da bir ev inşa etmesini sormak için çok mu erken?

Vurulma olayından bu yana, hayatımızı istediğimiz her şeyle hemen doldurma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmıştım. Panik azalmamıştı. Kilmany ve Bankman hüküm giyene kadar da geçecek miydi bilmiyordum. Ya da o zaman bile. İşim ya da dikkatimi dağıtacak başka bir şey olmadığı her an kalp atışlarımı hızlandıran bir huzursuzluk gibiydi.

Mackennon'a evde ihtiyacım vardı. Bu kesinlikle yardımcı olurdu.

Şaşkınlıkla baktığım bilgisayarın yanında telefonum öttü. Çevirip Marcello'dan gelen bir mesajı açtım.

Benimle yeni yerde buluş. Konuşmamız gerek. Ben Portakabin'de olacağım.

Yeni şantiyede çalışmaya başlamamıştık bile. Kafam karışmıştı, mesaj attım. *"Her şey yolunda mı? Küçük bir acil durum. Paniğe gerek yok. Sadece yardımına ihtiyacım var.*

İç çektim. Dikkatimi dağıtacak bir şey işime yarayabilirdi. Yolumun üstünde.

Çantamı kaptığım gibi ihtiyacım olan her şeyi içine attım ve mutfığa, arabamın anahtarlarını bıraktığım yere doğru yürüdüm.

Regan zaten içeride bulaşık makinesini boşaltıyordu. "Hey, ben de tam içeri girip bir kahve daha ister misin diye soracaktım?"

Adadan anahtarlarımı alırken başımı salladım. "Marcello mesaj attı, Fearnmore'daki yeni şantiyede bana ihtiyacı varmış. Çok uzak değil, o yüzden uzun sürmez. Morag'a uğrayıp öğle

yemeği için bir sandviç almamı ister misin?"

"Oh, evet, lütfen. Tavuklu salata dürümlerini severim." "Sorun değil. Birazdan görüşürüz."

Birkaç dakika sonra Thane'in garaj yolundan çıktım, sahil boyunca uzanan araziye baktım ve Mac'le gelecekte orada yaşayacağımız evi düşündüm. Benim kardeşlerimin yanında yaşadığım gibi o da kızının yanında yaşamaktan memnun olur muydu? Hmm. Belki de sorun olacaksa daha fazla mahremiyet için sahilin biraz daha aşağısında bir ev inşa edebilirdik.

Mackennon'ın geleceğini onsuz planlamayı bırak, diye tembihledim arabayı köy yolundan ana yola doğru sürerken.

Fearnmore Ormanı Caelmore'un yaklaşık otuz dakika batısındaydı ve bu süreyi Mac'in eve dönüşünü düşünmek için kullandım. Bu sabah onu aradığımda hemşirenin bugün taburcu edilme ihtimalinden bahsettiğini söyledi. Umarım bu akşamki ziyaretim bir pikaba dönüşürdü. O hastane yatağında huzursuz olduğunu biliyordum ve bu seferki yaraları aslında bıçak yaralarından daha az şiddetliydi.

Geçen yıl ne kadar acı çektiğini düşünmek beni ürpertti. O adama başka bir şey olmayacaktı.

O artık benim korumam altındaydı.

Birinin ona zarar vermeye çalıştığını düşününce ellerim direksiyonun etrafında kenetlendi.

Fearnmore'a giden otuz dakikanın on dakikası, alana kadar uzanan tek şeritli yolda geçti. Bazı sert virajları olduğu için büyük araçlarımız için başa çıkılması gereken bir şeytandı. Highland Konseyi'nden araçları ormanın batısındaki düz tek şeritli yoldan getirmek ve oradan yeni bir yol oluşturmak için izin almıştım. Hafta sonunda bunun üzerinde çalışmaya başlayacaktık, bu yüzden şimdilik sahayı kurmaya başladığımız yere giden eski yolla baş başa kalmıştım.

Sonunda, modüler kulübemizi inşa ettiğimiz açıklığa geldim. Yerinde inşa etmeden önce küçük araçlarla parçalar halinde getirmiştik.

Dışarıda park eden araba Marcello'nun değildi. Neler oluyordu?

Marcello'nun bana söyleyeceklerinin çok dramatik şeyler olmamasını umuyordum. Hayatım boyunca yetecek kadar dram yaşadım.

Dün geceki yağmurdan dolayı çamurlu olan avluyu geçip kulübenin merdivenlerini hızla çıktım ve içeri daldım. "Umarım bu-"

Donup kaldım. İçimdeki her şey dondu.

Kulübenin arka duvarına damlayan kana benzeyen bir yazı yazılmıştı:

Bir zamanlar benim için çok
değerliydin Ama şimdi benim için
çok ölüsün

LACHLAN'IN Lucy ve Fergus'tan, geçen yıl Ardnoch'ta bir geyik leşiyle birlikte aldığı not.

Bana eziyet eden Lee Kilmany değildi.

Kulübeden kaçmak için arkamı döndüm ve kapıda duran adamı görünce boğazımda bir çığlık düğümlendi.

İçimdeki her şey dehşetle geri çekildi.

Guy Lewis, piç eski erkek arkadaşım, içeri girip kapıyı arkasından çarparak kapatırken alay etti. Kilitli çevirişini izledim ve geri çekildim, gözlerim her yerde bir kaçış, bir silah, herhangi bir şey arıyordu.

"Biliyor musun, bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim," dedi Guy beni takip ederken sohbet eder gibi. "Notları göndermeye başladığımda, açıkçası bunu bu kadar ciddiye alacağını düşünmemiştim. Ama tabii ki koruyucu ağabeylerini ve o Galbraith denen pisliği hafife almışım."

Notları o
göndermişti. Robyn
haklıydı.

"Neden?" diye sordum. Bana eziyet etmek için bahanelerinin ne olduğu umurumda olmasa da sordum. Psikopat.

Düşünmeye çalışırken oyalanmam
gerekliyordu. *Düşünmeye.* Telefonumu
arabada bırakmışım.

Ne salak ama!

"Neden?" Adam durdu, ben de aptalmışım gibi bana bakıyordu. "Kardeşin beni mahvetti, Arro. Kıymetli kız kardeşiyle oynadığı için itibarımı mahvetti. Bu ülkede hiçbir iyi restoran beni kabul etmez."

"O zaman neden kalıyorsun?"

"Mesele bu değil," diye hırladı. "Kız kardeşiyle çıktığım için hayatımı mahvetti. Adalet bunun neresinde?"

"İkimiz de sebebin bu olmadığını biliyoruz. Ve dediğim gibi, Avustralya'ya dönebilirdin." "Mesele bu değil!" diye tekrarladı öfkeyle.

Bir şey kafama dank etti. "Eve gidemezsin, değil mi? Ne oldu Guy? Aileleri seni öldürmek isteyen kadınları dövmeyi çok fazla alışkanlık haline getirdin ve artık ev bir seçenek değil mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" diye tükürdü. "Bir parça am yüzünden koca bir ülkeden kovulmayacağım!"

Bu kelimeyle irkildim ve ona ters ters baktım. Korku kanımda dolaşıyor, kalbim ve bedenim onunla birlikte titriyordu ama bunu görmesine izin veremezdim. "Sen beni sebepsiz yere döven bir korkaksın. Kız kardeşini dövdüğün için Lachlan'ı kızdırman benim suçum değil."

Yumruk çok hızlıydı, hareket edecek ya da engelleyecek zamanım yoktu.

Önce yüzümde, sonra sırtımda bir acı patladı. Çınlama kulaklarımı doldurdu ve gerçeklik

hissinin geri gelmesi bir saniye sürdü. Elmacık kemiğim ve gözüm zonklayarak, şimdi yayıldığım yerden yukarı baktım

Marcello'nun masasının yanında yere uzandım. Belimin masanın köşesine çarptığı yeri ağrıyordu.

Guy üzerime doğru gelirken ona dik dik baktım ve oda dönerken kendimi ayağa kalkmaya zorladım, ellerim arkamdaki masada herhangi bir silah arıyordu.

"Biliyorsun babam zalimin tekiydi," dedi Guy. "En ufak bir şey için bizi döverdi. Asla onun gibi olmayacağıma, küçük şeylerin peşini bırakacağıma yemin ettim. Ama büyük şeyleri... Bu saçmalığın peşini bırakamıyorum." Guy beni inceledi, yüz ifadesi nefret doluydu. "Seni sevdim, Arrochar. Seni gördüğüm andan itibaren sevdim. Neden sen de beni sevedin?"

Onu sakinleştirecek bir cevap düşünmeden devam etti: "Ve o gece aramızda olanlar için neredeyse kendimi kötü hissediyordum. Galbraith ile aranızdaki bu şeyi hayal ettiğimi düşündüm. Lachlan tüm kariyerimi mahvettikten sonra bile, içimde küçük bir parça seni o şekilde incittiğim için bunu hak edip etmediğimi merak ediyordu.

"Ama kafamın arkasındaki ses bana senin bir sürtük olduğunu ve o gece sana yaptığımdan çok daha kötüsünü hak ettiğini söyleyip duruyordu. Ve haklıydım." Kötü niyetle sıırttı. "Yani, Duncan'dan o notları bırakmasını istediğimde, belki de aşırı tepki verdiğimi düşündüm-"

"Duncan?" Bekle? Ne?

"Oh, evet, bilmiyor muydun? İskoçya'da bir ailem var. Marcello'nun asistanı benim ikinci kuzenim. O da senin bir amcık olduğunu düşünüyor bu arada. Bana yardım etmekten mutluluk duyar. Bu sabah Marcello'nun telefonunu çaldı, böylece buraya gelmen için sana mesaj atabilecekti."

Şok beni tekrar dondurdu.

"Bana Galbraith'i becerdiğini ve başından beri haklı olduğumu söyleyen de oydu. Aklandım!" diye kükredi ve ben geri çekildim. "Ama Duncan endişeliydi çünkü sen hiç yalnız kalmıyordun, o pis piç Galbraith her saniye seni izliyordu. Ben de ona geri çekilmesini söyledim. Ama sonra bana ikinizin artık halka açık olduğunuzu söyledi. O gece orada durdun ve bana kıskançlığımın tamamen kafamda olduğunu söyledin, ama değildi, değil mi? Yıllardır Galbraith için yayılıyordun."

"Yanlış," diye tersledim. "Ben seni hiç aldatmadım." "Doğru," diye homurdandı.

"Ben hile yapmam," dedim ve muhtemelen aptalcaydı ama nefretimi bastırarak alay ettim: "Ama Mackennon bana parmağını uzatmış olsaydı, seni anında terk ederdim."

Adam dişlerini gösterdi ve saldırdı.

Ve dizimi olabildiğince sert bir şekilde bacaklarının arasına götürdüm, öfke çılgılığım kabini doldurdu.

Adam dizlerinin üzerine çökerken acı içinde böğürdü ve ben de etrafından dolanarak kapıya doğru ilerledim. Ancak ayak bileğimden sert bir çekiş beni yere düşürdü, çenem yerden sarsıldı. Acı kafamda sekti, ama Guy'ın eli baldırıma tırmanıp beni kendisine çekmeye çalışırken onunla savaştım. Bacağımı sallayarak, yüzünü ona dönecek kadar uzun süre tutuşunu gevşettim. Öfkeden mosmor olmuştu.

Sağ dizimi göğsüme doğru çektim ve ayağımı yüzüne indirerek sertçe vurdum.

onu. Acı içinde uluyarak üzerime yığıldı ve ben de tökezleyerek ayağa kalktım. Adam hayvani bir kükremeye bileğimi yakaladı ve ben de onu silkeleyerek kafasına bir tekme daha attım.

Kapının kilidini açmak için acele ettiğimde adrenalin içime doldu, kapıyı çekip açarken panikle dudaklarımdan küfürler döküldü ve kulübenin merdivenlerinden aşağı koştum, Defender'ıma doğru acele ederken neredeyse takılıp düşüyordum.

Ağırlık sırtıma çarparak beni arabamın önüne itti, Guy beni vücuduyla hapsederken nefesim bir anlığına kesildi.

Saçlarımı acıyla kavradı ve başımı geriye çekerek kulağıma mırıldandı: "Birinin Galbraith'i vurduğunu duyduğumda bunun benim için bir şans olduğunu anladım. Sana ulaşmak, seni cezalandırmak için tek şansım. Seni öldürecektim, Arro. Kafana künt bir darbe indirecektim ya da seni boğacaktım. Beni kızdırır da ortalık biraz kirlenirse diye bagajımda o kulübedeki her şeyi temizlemek için gerekli temizlik malzemeleri vardı. Sen beni kızdırdın, güzelim." Kalçalarını içime doğru itti ve onun uyarılma hissi midemi bulandırdı. "Ve aslında, sanırım senin gibi küçük bir sürtüğün ihtiyacı olan dersi vereceğim... ve sonra seni öldüreceğim.

"Hatta"-elleri kalçalarıma inerken boğazımı yaladı, ben de dişlerimi sıkarak kıpırdandım, tutuşunda bir kırılma noktası bulmaya çalıştım-"Seni becerirken boğarak öldürebilirim bile." "Arrrgh!"

Çılgılık attım, başımı onunkine yasladım ve çenesinin zonklamasının kafatasımı parçaladığını hissettim. Geriye doğru tökezledi, dirseğimi karnına çarpmam için bana yer açacak kadar tutuşunu gevşetti. Başka bir öfke çılgılığıyla, bir sıçrayışla döndüm ve ivmemin gücüyle yüzüne ters bir yumruk attım. Tökezleyerek yere düştü ve ben de arabanın etrafından koşarak kendimi Sürücü koltuğu.

Ben motoru çalıştırırken Guy sendeleyerek ayağa kalktı.

Burnundaki kanı silerken arabayı hızlandırdım ve sonra geri geri giderek arabayı döndürmek için yer bulmaya çalıştım, böylece oradan yarışarak çıkabilecektim.

Arabama doğru tehditkâr bir şekilde yürüdü, kararlılık ve cinayet yüz hatlarına kazınmıştı.

Arabayı tekrar vitese taktım ve gaza basarken direksiyonu çevirmek için çektim. SUV bir dönüşte öne doğru sarsıldı ve Guy'a kendi arabasına çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Yere yığıldı. Bekledim.

Hiç hareket yoktu. Gözleri kapalıydı, burnundan ve ağzından kan damlıyordu. İçimdeki her şeyi kusmak için tam zamanında aracımdan çıktım.

Motor sesleri içime yeni bir korku saldı ve arabanın ötesine baktığımda iki siyah Range Rover'ın araziye doğru hızla ilerlediğini gördüm.

Lachlan ilk cipten atladığında içimden bir rahatlama hıçkırığı yükseldi. Ona doğru koştum, kendimi kollarına attım ve sanki son otuz dakikayı yok edebilecekmış gibi ona sarıldım.

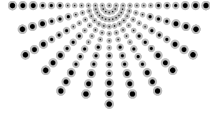
"İyisin." Lachlan bana sıkıca sarıldı. "Yanımdayım, iyisin." Başımın üzerinden emir verdiğini duydum, "Nabzını kontrol edin. Ve biri ambulans çağırsın." Bana fısıldadı.

Polis çoktan yola çıktı, tatlım. Regan bize nerede olduğunu söyledi. Şimdi iyisin. Ama yaralandıysan bana söylemelisin, Arro."

Her yerim ağrıyor.

Ama en çok da az önce başka bir insana yapmak zorunda kaldığım şey için ruhum ağrıyordu. "Arro? Konuş benimle, tatlım. Arro? Arro?"

I Hastane koridorlarında aceleyle ilerledim, yaralarımın acısını görmezden geldim ve tek bir görev beni tüketti.

Arro'ya git.

Doktoru, güvenliği göndermesi ve beni taburcu etmesi için zorladığımda, bir telefon aldım Lachlan'dan Arro'nun güvende ama şokta olduğunu öğrendim. Guy Lewis'i taşıyan ambulansı takip eden bir ambulansla Inverness'e doğru yola çıkmıştı bile.

Arabasıyla ona çarpmış.

Başka ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

İyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Hastaneye doğru ilerlerken başıma gelebilecekler aklımdan çıkmıyordu. Onu korumak için orada değildim. Onu hayal kırıklığına mı uğrattım? Güvende olup olmadığını bilmeyi hak ediyordum?

Yapma, içimden bir ses bana karşı çıktı. *Onu korumaktan yaralandın.*

Kimse bunun olacağını görmedi, değil mi?

Yoksa Arro'yla huzurlu bir gelecek fikrinin tadını çıkarırken o kadar rahatlamıştım ki, gevşemiş ve profesyonel paranoya üzerindeki kontrolümü kaybetmiş miydim?

Çift kapıdan geçtim ve acil servisin gürültülü, kontrollü kaosunun içindeydim. Bekleme alanında tanıdığım yüzleri ararken Robyn'in duvara yaslanmış, endişeyle etrafına bakındığını gördüm.

Kızıma doğru hızla ilerlerken bakışlarını üzerime çektim ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Bana doğru hışımla yürüdü. "Hayır, yatakta olmalısın."

"Nerede o?" Sabırsızca tersledim.

Robyn bir kaşını kaldırdı. "Baba, o iyi. Ama sen kurşun yaralarından kurtulmaya çalışıyorsun ve bunun nasıl bir his olduğunu bildiğim için etrafta deli gibi koşuşturmadan gerektiğini de biliyorum."

"Arro'yu görmem gerek Robbie, ya bana yardım et ya da yolumdan çekil küçük kuş." İç çekti. "Bu taraftan."

Onu takip ederken, kalbim göğsümde hızla çarparken, bizi bir hemşireye götürene kadar her saniye bir saat gibi geldi.

"Hey, daha önce konuşmuştuk. Baldızım Arrochar Adair'i kontrol etmişsiniz. Onun ve kocamın nereye gittiğini söyleyebilir misiniz?"

Hemşire Robyn'in arkasından bana baktı. "Sadece yakın aile. Bir danışmanla birlikte."

Kavgacı bir şekilde öne çıktım, her zamanki sakinliğim ve sabrım kaybolmuştu. "Ben o-" Siktir!
Erkek arkadaş

kulağa çok çocuksu ve geçici geliyordu. "*Onun*," diye karar verdim öfkeyle.

Hemşire bana etkilenmemiş bir bakış attı ve Robyn avuçlarını açarak ellerini kaldırdı. "Babam adına özür dilerim. Aslında kurşun yaralarından iyileşiyor ve Arro'sunu bulmak için daha yeni taburcu oldu." Omuz silkti.

"Bekle." Hemşire başını eğdi. "Arrochar Adair baldızınız ama aynı zamanda babanızın kız arkadaşı mı?"

"Duyduğum yargı bu olmasa iyi olur." Robyn başını kaldırıp bana baktı. "Yargılayıcı bir ton mu duydun?" "Hayır, yargılama değil, sadece büyüleyici." Hemşire beni dikkatle inceledi. "Dürüst olmak gerekirse

Bunun babası olacak kadar yaşlı görünüyorsun." Robyn'i işaret etti.

"Arro," dedim sabırsızca, lanet bir mağara adamı gibi. Sonra, sağlık çalışanlarına çok saygı duyduğum için, "Lütfen" diye ekledim.

"Doğru, doğru." Başını salladı. "Bu taraftan. Doktor içeri girmene izin vermeyebilir."

Biz onu takip ederken Robyn başını salladı. "Yemin ederim, bir daha bana babam olacak kadar yaşlı görünmediğini söyleyenin kafasını patlatırım."

"Duydum," dedi hemşire omzunun üzerinden.

Zar zor dinliyordum. "Robbie."

"Baba, o iyiydi. Biraz hırpalandı ama iyiydi. Panik yapmayı bırak."

"Eğer Lachlan olsaydı, şu anda nasıl hissederdin?"

"Evet, tamam, anladım."

Hemşire bir kapının önünde durdu ve içeri girmeden önce kapıyı çaldı. "Dr. Braemyre-oof!"

Hemşirenin yanından hızla geçip yatağın üzerinde oturan ve bacakları yana sarkmış olan Arro'ya odaklandım. Pazularının etrafında bir tansiyon bandı vardı, dudağı kesikti ve sol gözü neredeyse şişmişti.

Guy Lewis henüz ölmediyse bile, ölmek üzereydi.

"Efendim!" diye itiraz etti doktor ama ben hepsini duymazdan gelip Arro'ya koştum.

Bana tutundu, kollarımızı birbirimize dolayana kadar çaresizlik içinde tişörtümü çekti. Titreyen vücudu öfkemi ateşledi.

"Onları rahat bırakın." Lachlan'ın arkamızdan söylediğini duydum. Onu odada fark etmemiştim bile. Bir süre sonra doktor, "Efendim, Bayan Adair'i muayene etmeye devam etmem gerekiyor," dedi.

İsteksizce onu bıraktım ama yüzündeki perişan ifadeye bakarak yanında kaldım, elini tutarken

yatağa yaslandım.

Doktor aramızda bir ileri bir geri baktı ve Arro'nun tansiyonunu ölçmeyi bitirmeden önce iç çekti.

Doktor, "Sırtınızı da mı vurduğunuzu söylemiştiniz?" diye sordu.

Sırtını mı?

Başıyla onaylayıp gömleğini kaldırdığında kaşlarımı çattım. Doktorun yaptığı gibi arkasına bakarak sırtının alt kısmındaki büyük çürüğe tısladım. Doktor onu inceledi ve başını salladı. "Endişelenecek bir şey yok gibi görünüyor. Ama idrarında kan görürsen hemen buraya gelmeni istiyorum."

Arro sessizce başını salladı. Çok sessiz.

Doktor çenesine dokundu ve gözlerine bir kalem ışığı tutarken başını yukarı kaldırdı. Işığı kapattı ve ona güven verici bir gülümseme verdi. "Beyin sarsıntısı belirtisi yok."

"Peki ya daha önce?" Lachlan sordu ve ben onu ilk kez fark ettim. Bitkin ve solgun görünüyordu, yüz hatları gergindi.

Bu beni tekrar alarma geçirdi.

"Ona ulaştığımda Arro neredeyse katatonik haldeydi."

"Şok bunu yapar." Doktor tekrar Arro'ya baktı. "Kan basıncınız düşük, bu da adrenalin çarpmasından sonra olur. Yaşadığınızı söylediğiniz titreme ve baş dönmesi de kan şekerinizin düşük olmasından kaynaklanıyor." Lachlan ve Robyn'e baktı. "Biraz çikolata fena olmaz."

"Hallediyorum." Robyn odadan dışarı çıktı.

"Ben gerçekten iyiyim," diye konuştu Arro sonunda ve içimdeki her şey rahatladı. "Sadece şoktaydım," diye Lachlan'a güvence verdi. Dudakları titriyordu. "Guy'ın nasıl olduğunu biliyor muyuz? Beni tutuklayacaklar mı?"

Elini daha sert sıktım. Orada ne olmuştu öyle?

"Hayır," dedi Lachlan öfkeyle. "Hayır, beni ve tutmak üzere olduğum on bin avukatı geçmeleri gerekecek."

"Lachlan..." Arro ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Beni her şeyden koruyamazsın."

"Seni öldürmeye çalıştı," diye tısladı Lachlan. "Kendini savunduğun için kimsenin seni tutuklamasına imkân yok."

"O haklı," diye ekledim, onu kendime çekerek. "Bu asla olmayacak."

"Yaralarınızın her birini not edeceğim," diye ekledi Dr. Braemyre, ses tonu nazikti, bakışları Arro'ya karşı belki biraz fazla yumuşaktı, ama bunun için onu affedebilirdim. "Polisin bugün neler yaşadığınıza dair gerçek bir resim elde etmesi için yeterince kapsamlı olduğundan emin olacağım."

"Doktor, Lewis'e yapılan baskıyla ilgili bize bilgi verebilir misiniz?" Ben sordum.

Bana pişmanlıkla başını salladı. "Bu bilgiyi sadece yakın akrabalarım verebilirim. Şimdi, korkarım ki polis muayenemden sonra gelip sizinle konuşmak istedi."

"Sorun yok." Arro başını salladı ama elimi neredeyse acı verecek kadar sıktı. Kolumu yavaşça ona doladım ve yanıma çektim.

Sessizlik içinde polisin odaya gelmesini bekledik. O sırada Arro, Robyn'in getirdiği çikolatayı zar zor da olsa ısırdı, sanki midesi hiçbir şeye elvermiyormuş gibi.

Polis sorgusu boyunca o odadan çıkıp Lewis denen o pisliğin peşine düşmemek için kendimi zor

tuttum.

Kadın polis memuru nazikçe, "Yani onunla mücadele ettiniz ve aracınıza bindiniz?" diye sordu.

"Evet. Geri geri gitmeye, arabayı döndürmeye çalışıyordum ve çıkmaya çalışırken kazayla ona çarptım."

"Sen ona vurmadan önce Lewis ne yapıyordu?" "Benim için geliyordu."

"Yani hâlâ takipte miydi?"

"Evet."

"Sen-" Erkek polis memuru, "Sanırım ihtiyacımız olan her şeye sahibiz" dediğinde meslektaş tarafından sözü kesildi.

Dudaklarını sıkıca bastırdı ve başıyla onayladı.

Kadın Arro'ya şöyle bir baktı, yüz ifadesinde bir şeyler titreşiyordu. "Bugün yaşadıklarınız için üzgünüm Bayan Adair. Sizinle temasa geçeceğiz."

"Bana onun iyi olup olmadığını söyleyebilir misin?" Arro gözleri parlayarak sordu. "Sadece benim yapmadığımı bilmek istiyorum..."

Polis memuru ona başıyla sempatik bir selam verdi. "Bay Lewis bazı yaralar almış ama doktor iyileşeceğini söyledi. Şu anda tutuklu. Odasında görevli polis memurlarımız var. Şu anda size söyleyebileceklerim bu kadar."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Arro, rahatlayarak yere yığıldı.

"Evet." Kadının elini sıkmak için uzandım. "Teşekkür ederim." Nazik davranmış, sorgulamayı uzatmamış ya da Arro'yu olanlarla ilgili bir tür suçu kabul etmeye zorlamamıştı.

Ani bir baş hareketiyle elimi sıktı ve polisler bizi yalnız bıraktı.

Lachlan yavaşça nefes verirken Robyn'i yanında tuttu. "Sizi taburcu edip eve götürmeye çalışalım. Sizi bilmem ama ben büyük bir viski içebilirim."

Sadece Arro'yla yalnız kalmak istiyordum ama muhtemelen ihtiyacı olan şeyin ailesinin yanında olmak olduğunu da anlıyordum. Başımı sallayarak ayağa kalktım ve Arro'nun yataktan kalkmasına yardım ettim. Görünmez bir acıdan dolayı yüzünü buruşturdu ve kendimi Guy'ın hastanede olduğu gerçeğini düşünmemeye zorladım. Önemli olan Arro'ydu. O piçi öldürmek değil. İstesem de ve vicdan azabı duymadan yapsam da... eğer o olmasaydı. Onun (ve Robyn'in) hapiste olmamama ihtiyacı vardı.

Kolumu hafif omuzlarına dolayarak doktoru ararken Arro'ya tutundum. Taburcu edilmesi çok uzun sürecek gibi görünüyordu ve biz beklerken tüm ağırlığıyla bana yaslandı ve fısıldadı, "Beni sana geri götürebilir misin? Sadece seninle olmak istiyorum."

Yanağımı alnına bastırıp fısıldadığımda duygular boğazımda düğümlendi: "Ne istersen sevgilim. Sana istediğin her şeyi vereceğim."

DAHA SONRA, aşırı korumacı ağabeyinin itirazlarına rağmen, Arro ve ben kendimizi evimde yalnız

bulduk, yatağında uzanıyorduk, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Buz dolu bir çay havlusunu ona bastırdım.

Birbirimize sarıldığımızda şişmiş bir göz. Uzun bir süre.

Ve sonra sesi sessizliği böldü. "Bunu bir süreliğine çıkarabilirsin." Yüzüne buz tutan elimi kapattı. "Doktor her yirmi dakikada bir buz koymamı söyledi."

Başımı salladım. "Taze buza ihtiyacım var zaten." Islak havluyu yere bıraktım. Kalktığımda bununla ilgilenecektim.

"Bunların hiçbirini üzerine almasan iyi edersin, Mackennon."

"Yapmayacağım," diye söz verdim ona. Bu zordu çünkü bunu bir başarısızlık olarak görmek doğamda vardı ama bu tür düşüncelerin aramıza girmesine izin veremezdim. "Seninle gurur duyuyorum," dedim ona sertçe. "İçinde çok fazla güç var, Arro. Çok fazla ateş ve mücadele. Bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım."

Titreyen bir nefes aldı. "O anda böyle biri olduğum için mutluyum... ama onu öldürmüş olsaydım böyle hisseder miydim bilmiyorum."

Başımı kaldırdım, o da kendi başını kaldırıp bakışlarımı karşıladı. "Eğer onu öldürmüş olsaydın, bu nefsi müdafaa olurdu. Ve bunun için üzülmezdim."

"Birini öldürdün mü Mackennon?"

Başımı salladım. "Polis memuruyken."

"Özür dilerim," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. "Senin için bundan nefret ediyorum."

"Nefsi müdafaaydı. Öldür ya da öldürül. Bu durumu kolaylaştırmıyor ama hayatımda suçu üstlenmeyeceğim tek şey bu. Bana ateş ettiğinde beni o duruma soktu. Tıpkı Guy'ın sana saldırdığında seni bu duruma soktuğu gibi. Bununla barışık ol, Arro, çünkü eğer farklı bir şekilde sonuçlansaydı, eğer o ..." Bunu düşünmeye dayanamıyordum. "Eğer sana *zarar verseydi*... Onu öldürürdüm."

Bakışları keskinleşti. "Bunu kastetmiyorsun."

"Roisin Bankman'la karşılaştığında hissettiğin öfkeyi hatırlıyor musun?" Anlayış belirdi. "Evet."

"O zaman şu anda nasıl hissettiğimi ve seninle olan geleceğimi çalmış olsaydı nasıl hissedeceğimi anlıyorsun."

Yavaşça başını salladı. "Ama ben buradayım Mackennon. Buradayım. Ve hiçbir yere gitmiyorum." Yüzündeki mizah ifadesi birden aydınlandı. "Tabii Adair dolaplarında bizi dehşete düşürmek için bekleyen başka iskeletler yoksa."

İnledim. "Yapma, uğursuzluk getireceksin."

Arro hafifçe güldü, sesi rahatlatıcıydı.

Sonra, "Şimdi ne olacak? Bir duruşma olacak, değil mi?"

"Evet. Bir tane daha."

"Yakında bu konuda uzman olacağız."

"Hey." Çenesini tekrar yukarı kaldırdım. "Hayatımızı bu olayla geçirmeyeceğiz. Bir duruşma olacak ve o duruşmada bununla başa çıkacağız. Ama şimdilik yolumuza devam ediyoruz. Birlikte."

"Caelmore'da seninle birlikte bir ev inşa etmek istiyorum," diye ağzından kaçırdı Arro.

Dudaklarım kıpırdadı. Arro'm, sabırsız ve tutkulu. "Oh, gerçekten mi?"

Biraz doğruldu, yüzü aydınlandı ve ben de dikkatimin dağılmasına sevindim. "Ne düşünüyorsun? Çocuklardan biraz daha uzakta bir arsa seçebiliriz. Tam bizim istediğimiz gibi tasarlarız. Bir spor salonu koyarız, böylece kaledekini kullanmak için erken kalkmak zorunda kalmazsın. Deniz manzaralı. Tüm kitaplarımız için sonunda kitap kulübümüze ev sahipliği yapabileceğim uygun bir kütüphane."

Onun artan heyecanına sııttım. "Kitap kulübümüz mü?"

Başını salladı, zaten çok uzaklardaydı, zihninde evi inşa ediyordu. "Ben de her zaman düzgün bir şef mutfağı istemişimdir." Arro'nun bakışları tekrar bana döndü. "Belki seks için yeterince büyük bir duş."

"Oh, bu fikri sevdim." Saldırının onda bıraktığı yorgunlukla savaşıarak çökmüş gibi görünürken kalçasını okşadım. "Bunu sonra konuşuruz, sevgilim."

"Ama istiyorsun?"

"Daha iyi bir şey düşünemiyorum," diye söz verdim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. İçindeki tüm sevginin parlamasına izin verdi. "Belki iki çocuk odası?"

Bu düşünce beni eşit miktarda dehşet ve beklentiyle doldurdu. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Arro yastıklara yaslanarak gevşedi, göz kapakları sarktı. "Bugün sadece kendim için savaşımadım," d i y e itiraf etti usulca. "Bunun için savaştım. Bizim geleceğimiz için. Bizim için."

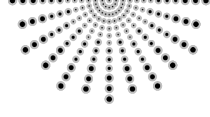
Daha yakına yerleştim, göğsümdeki ağrı bir zevk acısıydı.

"Biliyorum." "Seni çok seviyorum."

Bir kez olsun, bu olağanüstü kadın tarafından seilmeyi hak edip etmediğimi sorgulamadım. Bunun yerine, kendime hayranlık ve minnettarlıktan başka bir şey hissetmeme izin verdim.

"Seni sonsuza dek seveceğim," diye söz verdim, onu kendime çektim, kollarımda sevgi ve güven içinde eridiğini hissettim, uykunun onu ve rüyalarını korumam için üzerine çökmesine izin verdim.

EPİLOG

ARRO

“Sanırım yatak başımız olan bir bölme duvarı ve yatağın arkasında bir gömme dolap ve onun arkasında da geniş bir banyo olsa daha iyi olurdu," dedim.

Bilgisayarında çizim yaparken Thane'in omuzları.

Bize hayalimizdeki evi çizdi. "Sen ne düşünüyorsun?" Mac'e sordum.

Omuz silkti. "Sanırım sen neyi seviyorsan ben de onu seviyorum."

Thane kıkırdadı. "Her zaman çok akıllı oldun Galbraith."

Bir kahkaha attılar ve ben Mac'i hafifçe ittim, nişan yüzüğüm ışıktaki parlıyordu. Mackennon, Guy'la yaşadığım çileden sonra hiç vakit kaybetmeden evlenme teklif etmişti ve Lachlan bunun çok hızlı olduğunu iddia edemezdi çünkü Robyn'i tanıdıktan sadece bir yıl sonra onunla evlenmişti.

"Ciddiyim," diye homurdandım. "Burası senin de evin."

"Sevgilim, spor salonum var ve güvenliği tasarladım. Yatağımızın ne kadar büyük olduğu dışında ilgilendiğim tek nokta bunlar."

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Thane. "Kimsenin kız kardeşimin yatağı hakkında daha fazla şey duymasına gerek yok." Gözlerimi devirdim. "Küçük kız kardeşin seks yapıyor. Vay canına."

Mac bana hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Bu işte bir hoo-hoo'dan biraz daha fazlası var."

Dudaklarım seğirerek kabul ettim. "Dün gece birkaç vınlama ve birden fazla doos vardı."

"Sikerim böyle işi." Thane bilgisayardan geriye doğru itti ve Mac'le ben yoldan çekilmek zorunda kaldık. Kardeşimin kolunu tuttum, gülerek. "Özür dilerim, özür dilerim, duracağım."

Thane bizi uyaran karanlık bir bakış atarak, "Regan ve benim herkese oturma odasında ihtiyacımız var zaten. Daha sonra *sekssiz* rüya evinizi planlamaya geri döneceğiz."

"O zaman kırmızı acı odasından bahsetmek için çok geç sanırım?" Mac alay etti.

Thane dehşet içinde ona baktı. "Kırmızı acı odasını nereden biliyorsun?"

"Nereden biliyorsun?"

Kardeşim kaşlarını çattı. "Regan bana filmleri izletti."

Mac bir kaşını kaldırdı. "Seni mi yaptı? Oh, evet, eminim senin için *zor* olmuştur." "Siktir git." Thane odadan dışarı çıktı.

"Arro bana onları izlettirdiğinde benim için zor olduğunu biliyorum," diye seslendi arkasından. "Sen bir piçsin," diye karşılık verdi kardeşim.

Thane'in ofisinden çıkarken onu takip ederken gülererek Mac'e yaslandım. "Bu çok zalimceydi." "Ama buna değdi." Mac homurdandı.

Oturma odasına girdiğimizde herkesi -Robyn, Lachlan, Arran, Eredine, Thane, Regan, Eilidh ve Lewis- etrafımıza yerleşmiş bulduğumuzda hala okul çocukları gibi gülüyorduk.

Robyn yüzünü bize çevirdi. "Siz ikiniz mide bulandırıcı derecede sevimlisiniz."

"Çok sevimli." Mac onun at kuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Hayatımda bana hiç *sevimli* denmemişti." "Ama öylesin." Robyn ona sırtıttı, gözlerinde büyük bir sevgi vardı. Onun için mutlu olduğunu biliyordum.

Çünkü bana birkaç kez onu bu kadar mutlu görmenin kendisini çok sevindirdiğini söylemişti.

"Peki, neler oluyor?" Arran sordu. "Kabalık etmek istemem ama ödememizin yapıldığını bildirmek için avukatlardan telefon bekliyoruz."

Gloaming'i satın almak için yaptıkları ödemeye atıfta bulundu. Gordon'un avukatlarıyla haftalarca süren kontroller, incelemeler ve ileri geri konuşmalar olmuştu ama sonunda bir fiyat üzerinde anlaşmışlar ve sözleşmeler imzalanmıştı. Bugünün sonunda kardeşlerim Ardnach'un en sevilen mekânlarından birinin gururlu yeni sahipleri olacaktı.

Köyde bu konu çok konuşuldu çünkü Gordon da toplumumuz tarafından çok sevilen biriydi. Bazıları Adair'lerin böylesine önemli bir işletmeye sahip olmalarının bizim daha fazla satın almamız için bir davetiye olduğunu düşünürken, diğerleri Gordon ve eşinin kendi çocukları olmadığı için dizginlerin kardeşlerime geçmesinin uygun olduğunu düşünüyordu.

Adair'ler yine Ardnach'a tartışacak çok şey veriyorlardı. Guy'ın saldırısıyla ilgili söylentiler hızla yayılmıştı ve saldırı Mac'in saldırısının hemen ardından gerçekleştiği için herkes bizden bahsediyordu. Lachlan'ın kulübünde kaldıkları süre boyunca köye gelen üyeler, köylülerin kendilerinden sadece birkaç mil ötede yaşayan Hollywood yıldızlarından çok kendi aralarında dedikodu yapmalarının Ardnach'un keyiflerinden biri olduğunu itiraf etmişlerdi.

Bizim için eğlenceli değildi, gerçekten. Guy'ın saldırısından sonra haftalarca insanlar bana aval aval baktı. Ama aylar sonra olayla ilgili çok daha sakin hissediyordum, hatta nasıl karşı koyduğumla gurur duyuyordum. Guy'a karşı açılan davanın devam etmesi uzun sürmemişti. Neyse ki, bilgisayarlarımızı hırsızlıktan korumak için modüler kabinimize yerleştirildiğini unuttuğum kameralar sayesinde Guy'ın o günkü niyeti hakkında hiçbir soru işareti kalmamıştı. Dahası, o gün arabasında bulunan rahatsız edici eşyalar -birkaç bıçak, ip ve ağır temizlik ürünleri- sadece daha fazla kanıt görevi gördü. Kulübedeki görüntüleri izlemek hiç de kolay olmamıştı. Sanırım Mac'i

herkesten daha çok etkilemişti.

Ama ihtiyacımız olan görüntü buydu. Guy cinayete teşebbüsten 15 yıla mahkum olurken, ben

tüm suçlamalardan aklandı. Hapisteki adam, arabamla ona çarptığım için bana karşı tazminat davası açmıştı, inanabiliyor musunuz? Avukatım zerre kadar endişelenmemişti, ben de endişelenmedim. Sadece Guy'ın cezai suçlamalarının bir daha İskoçya'ya ayak basmasına izin verilmeyeceği anlamına geldiği için rahatlamıştım. Tüyle ürpertici kuzeni Duncan kovulmuş ve taciz (notları bıraktığı için) ve hırsızlıkla (Marcello'nun telefonunu çaldığı için) suçlanmıştı. Muhtemelen hafif bir ceza alacaktı ama ben sadece hayatımdan çıkmasını önemsiyordum.

Lee Kilmany ise birden fazla cinayet şüphesi ve cinayete teşebbüs suçlarından yargılanmayı bekliyordu. Roisin Bankman ise cinayet işlemek için komplo kurmak ve cinayete teşebbüsten ayrı bir duruşma bekliyordu. Onların bir hapishane hücresinin içini göreceklerine ve orada uzunca bir süre kalacaklarına dair hiçbirimizin aklında şüphe yoktu.

Mac'in istediği gibi, geçmişin gölgelerinin üzerimizde dolaşmasına izin vermeden hayatlarımıza devam ettik.

Thane, çocukları yanına yatırmış olan Regan'ın yanına oturdu. Eilidh'in koltuğunda heyecanla zıplaması dikkatimi toplanmamızın amacına çekti. Eilidh'in patlamaya hazır gibi görünmesine neden olan şey neydi? Parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu, zevkle dans ediyordu, dudaklarındaki sır titriyordu.

"Biri bize neden burada olduğumuzu söylese iyi olur, yoksa Eils bunu yapacak," diye uyardım gülererek. "Söyleyebilir miyim?" Eilidh Regan ve Thane'e döndü. "Lütfen?"

Çift birbirlerine baktı ve ardından Regan Eilidh'e gamzeli bir gülümseme ile başını salladı.

Eilidh bir anda koltuğun üzerinden atladı, kolları ve bacakları bir deniz yıldızı gibi gerildi ve heyecanlı bir çığlıkla, "Annem ve babam evleniyor ve ben yine çiçekçi kız olacağım!" dedi.

Oda sevinç çığlıkları ve gözyaşları içinde sevinçle kucaklaşmalarla doldu.

Regan'a sarıldığımda, "Umarım bu sana ayak bağı oluyormuş gibi gelmiyordur," diye fısıldadı.

"Hiç de değil." Herkesten sakladığı elini çekmek için geri çektim. Nişanı

Yüzük göz alıcıydı ve benimki benim için olduğu kadar onun için de mükemmeldi. Benimki sade platin bir bant ve çatalı bir ayarda armut biçimli bir pırlantadan oluşan bir tektaş iken, Regan'ınki biraz daha gösterişliydi. Thane zümrüt kesim bir yakut ile elmas bir hale ve elmas bir bant seçmişti.

"Seviyor musun?" Biraz huşu içinde ona bakarak sordum.

"Evet." Sanki ilk kez görüyormuş gibi ağzı açık baktı. "Başardı. Taşlar da etik kaynaklı, bu yüzden kendimi iyi hissedebiliyorum."

Eilidh'in Robyn'e iki kez çiçekçi kız olduğunu anlatmasını izlerken ailemize bakarak, "Bence pek çok konuda kendini iyi hissedebilirsin," dedim.

"Hey, bu sadece bir düşünce." Regan'ın sözleri bakışlarımı tekrar ona çevirdi. "Eğer istemiyorsan seni anlıyoruz ama Thane ve ben sade bir düğün yapmak istiyoruz, abartılı bir şey olmasın.

... ve bunun senin de kulağına hoş gelebileceğini düşündük." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Çifte düğün yapmak ister misin? Bunun büyük bir aile olayı olması fikri hoşuma gidiyor. Bunu seninle paylaşmak. Ama," demek için acele etti, "o günün sana kalmasını istiyorsan bunu kesinlikle anlarım. Sen ve Mac uzun zamandır bekliyorsunuz."

Uzun zamandır bekliyorduk.

Ama düğün günümü kardeşimle paylaşma düşüncesi beni gerçekten duygulandırdı. Gözyaşları burnumu yaktı. "Mackennon'la konuşacağım ama bu fikre bayıldım."

MAC

Arro üzerime atladığında eve varıp ön kapıdan içeri girmiştik bile.

Thane'den buraya gelirken arabada beni süzüyordu ve bu bakışı biliyordum.

Thane ve Regan'ın nişanını bir aile yemeğiyle kutlamış, dışarıdan yemek sipariş etmiş ve Brodan'ı FaceTime'dan arayarak bilgi vermiştik. Çekimleri bitirmek üzereydi ve yakında evde olacağına söz vermişti. Onu buna zorlayamazdım. Brodan Adair tanıdığım en evcimen insanken, Ardnoch'tan şeytan tarafından kovalanıyormuş gibi davranan bir adama dönüşmüştü. En azından alışılmadık bar kavgaları durmuştu.

Yine de kardeşi için yeterince mutlu görünüyordu ve telefonu kapattığımızda, bu ailenin bir parçası olarak alıştığım bir şekilde aynı anda birkaç konuyu hokkabazlık yaparak kaotik bir sohbeta daldık.

Akşamın neşesi Arro'yu uyandırmıştı.

Thane'in yemek masasının karşısında gözüme takılmıştı ve o hararetli ifadeyi ve eve döndüğümüzde neyle karşılaşacağımı biliyordum.

Ancak hiçbir şey beni Arro'nun sabırsızlığına hazırlayamadı ve ne olduğunu anlamadan koridorun zeminine yayılmıştım, hâlâ giyiniktim ve üzerime sertçe biniliyordu.

"Siktir," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım, Arro üzerime çökerken, elleri omuzlarımdaydı. Çılgınca dalgalanmalarının hareketini hissetmek için kalçalarını kavradım. Tanrım, bu kadın benim ölümüm olacaktı. Ve ölmek için ne güzel bir yol. "Üstünü çıkar," diye sertçe emrettim.

Yüz ifadesinden yavaşlamak istemediği anlaşılıyordu ama Arro hafif ceketini, üstünü ve sütyenini çabucak çıkardı ve ben de sert bir meme ucunu ağzıma almak için doğruldum.

Arro bu hareket karşısında nefesini tuttu, ben her bir mükemmel göğsünü sırayla emip yaladıkça içime doğru eğildi. Tekrar üzerimde hareket etmeye başladı ve ben de zevkle meme ucunun etrafında hırladım.

"Oh, Tanrım." Parmakları omuzlarımı ısırırken dizlerini kalçalarımın iki yanına dayadı ve bana her şeyini verdi.

"Siktir..." Göğsünü serbest bıraktım ama sadece ruhumu bedenimden ayırmaya çalışırken ağzını

ağzımın altında ezmek için. Kadın hareket edebiliyordu. Bakışlarını tutarken nefes nefese birbirimizden ayrıldık. Göz kapakları gözlerinin üzerine çökmüştü, arzu gözlerini mavinin daha koyu bir tonuna çevirmişti. "İşte bu k a d a r , " dedim.

dudaklarına doğru kalınca mırıldandı. "Al onu, sevgilim.

Hepsini al." "Geliyorum," diye nefesi kesildi. "Geliyorum!"

"Üstüme sertçe gel, Arro," diye homurdandım, onu sıkıca tutuyordum. "Bana her şeyini ver."

İç kasları taşaklarımı yukarı çeken yumruklu, sıkı dalgalar halinde etrafımda sıkılırken, yüksek sesle çıkardığı inilti duvarlarda yankılandı. Serbest bırakılmam onun içine akarken doğaüstü bir tatminle böğürdüm.

Onu yakınımnda tutarak, çıplak sırtında yatıştırıcı daireler çizerek, bizi yerden kaldırmak için hamle yapmadan önce yüksekliğinden inmesini bekledim.

Arro beni durdurmak için bacaklarını benimkilerin etrafında kenetledi.

Eğlenerek saçlarını yüzünden çektim ve "Bütün gece burada mı kalmak istiyorsun?" diye sordum.

Başını salladı ve dudaklarıyla parmaklarımı kovaladı. Yüzünü ellerimin arasına aldım, dokunuşumdan etkilenmesine bayıldım. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Tamam mı?"

"Regan ve Thane çifte düğün yapmamızı istiyorlar," derken gözleriyle yüzümü okşadı.

Verdiği cevap konusunda çelişkiye düşüp düşmediğini merak ederek, "İstemiyorsan, eminim onlar için sorun olmayacaktır" dedim.

"İstiyorum," demek için acele etti. "Ama sadece sen istersen. Düğünümüz kaçırılmış gibi hissetmeni istemiyorum. Her şeyi ele geçiren gelinlerden biri olmayacağım. Bu *bizim* düğünümüz."

Sırıtarak ona daha sıkı sarıldım. "Arrochar Adair, bana kalsa seni en yakın sulh hâkimine götürür ve bizi oracıkta evlendirmelerini sağlardım. Tek umursadığım senin kocan olmak ve senin de benim karım olman. Evlenme teklif ettiğimde, bunu nasıl gerçekleştireceğimiz umurumda değildi... ama ne var biliyor musun? Bence kardeşin ve Regan'ın yanında evlenmek tam bize göre."

Gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parladı. "Aile," diye mırıldandı.

"İşte bu kadar. Önemli olan tek şey bu." Ona muzipçe sırıttım. "Ve bu köye dedikodu yapacak daha çok şey verecek, yarattığımız karmaşık aile ağacıyla birlikte."

Arro beni güldüren hınzır bir kıkırdamayla başını geriye attı. "Bayıldım buna! Evet, yapıyoruz. Çifte düğün."

"Çifte düğün," diye kabul ettim.

Yüz ifadesi öyle bir sevgiyle yumuşadı ki, yeniden sertleştim. "Bil diye söylüyorum, ben de seninle her yerde evlenirim. Benim için önemli olan tek şey biziz. Süsler ve ziynetler umurumda değil."

"İşte bu yüzden birbirimiz için mükemmeliz."

"Öyleyiz, değil mi?" Üzerimde beni inleyen küçük bir salınım yaptı. Sevinçle kıkırdadı. "Buraya gelmemiz biraz zaman aldı ama sonunda geldik. Ve yakında" -nişan yüzüğünü göstermek için sol elini kaldırdı- "sonsuz dek birlikte olacağız."

Ona olan bağlılığımı kaybetmeden ayağa kalkmak için eğitimimi kullanırken başımı salladım. Arro

Onu yatak odasına taşıırken kollarını boynuma doladı ve "Biz zaten sonsuza dek birlikteyiz" diye söz verdi. Onu yatağa attım, ceketimi omuzlarımdan çıkardım ve ona sonsuzluğun nasıl görünmesini planladığımı göstermeye hazırlandım.

Saçları yastıklarımızın üzerine dökülmüş, yanakları arzuyla kızarmış ve gözleri hayranlıkla parlarken, müstakbel eşim şiddetle fısıldadığında kalbimin minnettarlıkla patlayacağını düşündüm, "Her zaman sendin Mackennon. Her zaman da öyle olacak."

****

Hep Sen'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım siz de Arro ve Mac'i en az benim kadar sevmişsinizdir! Arran Adair'in aileye geri dönmesiyle neler olacağını öğrenmek için serinin dördüncü kitabı *Be With Me*'yi okuyun.

YANIMDA OL (ADAIR AİLESİ SERİSİ #4)

ARRAN ADAIR gençlik yıllarında gezginlik tutkusunun çağrısına uymuş olsa da, Ardnoch'tan uzak durmasının nedeni bu değildir. Şimdi evinde, geçmişindeki günahları geride bırakmaya ve İskoç Dağlık Bölgesi'nde hayatını yeniden kurmaya kararlı olan Arran, Eredine Willows'u asla tahmin edemezdi. Ardnoch Malikânesi Pilates eğitmeni karmaşık bir gizemdir ve Arran bu gizemi çözmek istemekten kendini alamaz.

EREDINE WILLOWS son yedi yılını İskoçya'da saklanarak ve değer verdiği insanlarla arasına duvarlar örerek geçirmiştir. Ancak Arran, ona kırılğan biriymiş gibi davranmayan ilk Adair'dir ve aralarında gerçek bir dostluk kurulmasını talep eder. Ona hiç beklemediği bir şekilde güvenen Eredine, Arran'a karşılıksız bir tutku gecesi teklif ederek her ikisini de şaşırtır.

ARRAN, bir gecenin kaçınılmaz olarak daha fazlasını arzulamaya yol açacağını bilmektedir ve Eredine'i aralarında gerçek bir şey olduğuna ikna etmek için ne kadar sürerse sürsün onun yanında kalmaya hazırdır. Ancak Arran tam da birlikte bir gelecek inşa edebileceklerini düşünürken, Eredine'in geçmişi onu takip etmek için geri döner. Ve Arran onları bir arada tutmak için sadece

onun şeytanlarıyla savaşmak zorunda kalmayacaktır. Kendisinin de savaşıması gerekecektir.

12 Temmuz'da çıkıyorth 2022 e-kitap ve
ciltless kitap olarak Daha ucuza ön sipariş
verin

AMAZON

APPLE

NOOK

KOBO

TEŞEKKÜRLER

Bazı karakterler sizi diğerlerinden biraz daha derine çeker ve Mackennon Galbraith de bu karakterlerden biriydi. Onun ve Arro'nun aşk hikayesini yazmak saf bir keyifti ve onların yolculuğu her zaman benimle kalacak. Umarım siz de onların destansı ve zor kazanılmış aşklarını okurken benim kadar keyif alırsınız.

Yazmak çoğunlukla tek başına yapılan bir iş, ancak yayınlamak kesinlikle öyle değil. Daima Sen'in ilk versiyonlarını okuyan ve Mac ile Arro'nun hikâyesini olabildiğince özgün kılmaya yardımcı olan bilgelik ve tavsiyelerde bulunan muazzam dostum Catherine Cowles'a teşekkür etmeliyim. Sen kitap camiasında (ve ötesinde!) inanılmaz bir destek ve nezaket ışığı ve arkadaşlığın için çok minnettarım!

Tabii ki muhteşem editörüm Jennifer Sommersby Young'a beni daha iyi bir yazar ve hikaye anlatıcısı yapmak için her *zaman* yanımda olduğu için teşekkür etmeliyim. Mac'i benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim!

Always You'nun redaksiyonunu yapan ve her şeyi yakalayan Julie Deaton'a teşekkür ederim! Detaylara karşı inanılmaz bir gözün var. Mac'i sevdiğin için de teşekkür ederim! Bu bir Mac aşk festivali lol.

Ve en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a tüm küçük şeylerle ilgilendiği ve beni her konuda desteklediği için teşekkür ederim. Sana çok minnettarım. Sizi çok seviyorum!

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılı kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklam, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. İş bilenlerin yardımı çok işe yarıyor. Valentine PR'dan Nina Grinstead'e teşvik, destek, içgörü ve tavsiyeleri için çok teşekkür ederim. Sen bir yıldızsın!

Kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına, Instagram kullanıcılarına ve kitapseverlere teşekkür ederim. Hepinizi çok takdir ediyorum! Bu arada, özel Facebook grubum Sam's Clan McBookish'teki harika okurlara da kocaman bir teşekkür. Sizler gerçekten çok özel ve bir kızın isteyebileceği en güzel okuyucularsınız! Sürekli ve kesintisiz desteğiniz hayranlık uyandırıcı ve hepinize minnettarım.

Hang Le'ye bir kez daha bu hikaye ve bu seri için mükemmel bir görsel atmosfer oluşturan çarpıcı bir kapak yarattığı için çok teşekkür ederim. Beni şaşırtıyorsun! Ve Mac ile Arro arasındaki özlemi mükemmel bir şekilde özetleyen güzel çift fotoğrafları için Regina Wamba'ya teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, menajerim Lauren Abramo'ya dünyanın dört bir yanındaki okurların

kelimelerimi bulmasını mümkün kıldığı için teşekkür ederim. Sen olağanüstüsün ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım!

Aileme ve arkadaşlarıma beni her zaman destekledikleri ve cesaretlendirdikleri için çok teşekkür ederim.

İçinde yaşadığım dünyalar hakkında bazen daireler çizerek konuşmamı

dinlediğiniz için. Son olarak, okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu

benim için her şey demek.

YAZAR HAKKINDA

Samantha Young, Stirlingshire, İskoçya'dan *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarıdır. Uluslararası çok satan kitabı *On Dublin Street* ile En İyi Yazar ve En İyi Romantizm dallarında Goodreads Choice Ödülü'ne aday gösterilmiştir. *On Dublin Street*, Samantha'nın ilk yetişkin çağdaş romantizm serisidir ve 31 ülkede satılmıştır.

Samantha Young'ı çevrimiçi olarak şu adresten ziyaret edin:

<http://authorsamanthayoung.com> Instagram @AuthorSamanthaYoung

Facebook <http://www.facebook.com/authorsamanthayoung>

Kitap güncellemeleri, özel alıntılar, bonus içerik ve sadece bültene özel çekilişlere katılma şansı mı istiyorsunuz? Samantha'nın posta listesine katılın: <https://authorsamanthayoung.com/subscribe-to-sams-newsletter/>

